THEODOR CONSTANTIN

Cum a murit Claudiu Azimioară

THEODOR CONSTANTIN

Cum a murit Claudiu Azimioară

Nuvele
EDITURA PENTRU LITERATURĂ, 1968

Achamot

Zeii luau înainte vreme chipul care le plăcea, luau trupul care îl doreau, vulturi sau tauri. Fiinţe intermediare aveau şi ele parte de această putere divină.

Henri de Régnier: Moartea lui Adalbert de Nouatre şi a Dianei de Ferlinde

Cântecul deşi lipsit de melodie era obsedant. Pe postamentul special amenajat pentru dans, perechile se plimbau agale parcă, atente la iureşul sângelui. Pe retinele lui Bobi Aloman ele se proiectau liliputane: douăzeci de perechi mici, mici, dansând pe postamentul ceruit care nu se mai afla în mijlocul localului ci aproape de el, pe masa vecinului din dreapta care mângâi, discret, braţul gol al unei femei cu diamante false în găurile urechilor.

Lumina pălea treptat, pe urmă treptat îşi recăpăta strălucirea albă. Cu ochii aproape închişi, Bobi Aloman privea printre gene lumea din local, ca printr-un caleidoscop. Ospătarii treceau printre mesele reduse la proporţii minuscule, toate în afară de masa vecinului pe care ar fi putut încăpea întreg localul. În palma desfăcută a oricăruia dintre ospătarii aferaţi, aidoma ca pe o tipsie, era loc suficient pentru cei şase muzicanţi, cu instrumente cu tot, ca să-i ofere apoi în dar femeii cu diamante false în găurile urechilor. Imaginea muzicanţilor din

palma întinsă a ospătarului îl făcu să râdă. Şi Bobi râse amuzat, de unul singur, privind distrat în toate părţile.

O femeie mică, mireasă pentru Nils Holgerson, oprită la intrare, căuta cu ochii o masă liberă. Un bărbat care îşi tampona tot timpul chelia transpirată cu batista jilăvită îi făcu semn să se apropie. Orchestra tăcu. Perechile părăsiră postamentul de pe masa vecinului care – Bobi abia acum observă –, avea o garoafă roşie la butonieră. Undeva, pe aproape, se sparse un pahar. O femeie râse. Râsul sună ca şi când cineva ar fi scuturat un colier de mărgele din sticlă. Fumul gros de tutun din local semăna cu minuscula ciupercă a unei minuscule bombe atomice.

— Pot să mai cer un whisky?

— Desigur!

— Mersi! Eşti foarte drăguţ. Dar cum te cheamă, dragă?

— Bobi!

— Cum? Bobi?

— Da!... Booobi!

Bobi râse pentru sine. *Bo...* era ca o mâzgă. Luă paiul din primul cocteil întâlnit cu privirea şi-l înfipse în mâzga Bo. Suflă: *ooobi*! Un balon verde se desprinse şi se ridică în sus, legănându-se vesel. Iarăşi: *Bo... ooobi*! Alt balon, de data asta portocaliu. Apoi iarăşi şi iarăşi. Zeci de baloane albe, roşii, galbene,

albastre, verzi, mov, gri, negre. Pluteau pe sus. se strângeau ciorchine, se împrăştiau, apoi iarăşi se adunau.

— De ce râzi, dragă?

— Uite: *Bo... ooobi*!

Femeia râse şi ea fără să ştie de ce, fără să vadă baloanele ce se spărgeau de tavanul afumat.

O dansatoare apăru pe scenă. Un bărbat fardat, îmbrăcat în costum de mexican o ridică pe umeri, o lasă să alunece la picioarele lui, o strecoară sub el, iarăşi o ridică pe umeri, apoi o încolăceşte împrejurul trupului ca pe o reptilă albă. Dansatoarea albă seamănă cu... cu cine seamănă oare? Seamănă cu... bineînţeles seamănă cu „Dama cu camelii”!... Desigur, cu „Dama cu camelii”, manechinul din vitrina magazinului „La Dirijabilul”. Magazinul cu articole pentru nunţi şi botezuri de pe fosta strada Regală. Cel mai mare magazin de acest soi din tot oraşul. Firma uriaşă şi ridicolă: „La Dirijabilul”. Pe firmă era pictat un dirijabil, aidoma lui „Graf Zeppelin”. Sub firmă două vitrine. Una, cu articole de botez, cealaltă cu articole pentru nuntă. Din această a doua vitrină – cea mai mare – zâmbea discret şi îndurerat, îmbrăcată în rochie de mireasă, cu văl şi lămâiţă, „Dama cu camelii”. Nu exista în tot oraşul un alt manechin mai frumos. De unde şi-l procurase domnul Louis era un

adevărat mister. Bobi descoperise manechinul din vitrină când abia împlinise şaisprezece ani, şi îşi spusese atunci că, dacă ar fi fetiţă, i-ar plăcea să aibă o păpuşă atât de mare şi atât de frumoasă. Era însă băiat, un băiat de şaisprezece ani, care descoperise o păpuşă mare şi frumoasă cât o femeie adevărată, care avea un zâmbet discret şi îndurerat, aşa cum nu i se întâmplase să vadă zâmbind o femeie adevărată, aşa cum îşi închipuise – după ce citise cartea – că mai putuse zâmbi „Dama cu camelii” după ce îşi pierduse speranţa în vindecare, când înţelese că era condamnată definitiv. Noaptea Bobi visase păpuşa care, în vis, nu mai era păpuşă ci adevărata „Dama cu camelii”, o biată femeie bolnavă îngrozită de moarte fiindcă se ştia definitiv condamnată.

A doua zi, obsedat de vis, alergase să vadă păpuşa din vitrina domnului Louis. „Dama cu camelii” zâmbea discret şi trist. Zâmbea tuturor trecătorilor, tuturor acelora care aveau timp să se oprească şi s-o privească. I-a zâmbit şi lui. Numai că el, de data aceasta, a descoperit în zâmbetul trist o nuanţă de complicitate. Păpuşa îl recunoscuse. Şi în ochii ei care nu erau stupizi, aşa cum sunt, fără excepţie stupizi ochii tuturor păpuşilor din lume, lui Bobi i se păruse că descifrează ceva care fără îndoială era o făgăduinţă: că în nopţile ce vor urma avea să vină să-l revadă.

Şi nu fusese o făgăduială mincinoasă. Într-adevăr, în nopţile ce urmară, nu o dată se întâmplase ca păpuşa din vitrina magazinului „La Dirijabilul” să se metamorfozeze în „Dama cu camelii” şi să se amestece în visurile sale de noapte, atât de altfel decât cele din timpul zilei, fiindcă lui, de când se ştia, îi plăcuse să viseze şi când era treaz. Poate că îi plăcuse să viseze mai mult treaz decât în timpul somnului.

Când se întâmpla ca „Dama cu camelii” să i se arate în vis, a doua zi dădea fuga să privească păpuşa miraculoasă din vitrina magazinului „La Dirijabilul”, dornic să descifreze în zâmbetul ei acea numai de el perceptibilă nuanţă, care însemna făgăduială. Şi lucrul acesta s-a întâmplat aşa mereu până în ziua când...

— Bobi, pot să mai cer un whisky?

— Ospătar, încă un whisky.

— Să ştii că n-am să mă pilesc.

— Ce-ai spus?

— Am spus că n-am să mă pilesc.

Bobi începu să râdă.

— Cu ce să te pileşti?

— Cum cu ce? Aş putea să mă pilesc, dragă, cu whisky. Dar eu ţin la tăvăleală.

Bobi continuă să râdă.

— De ce vei fi râzând, nu înţeleg! se supără fata.

— Totuşi, ar trebui să te pileşti. Zău că ar

trebui!

Şi continuă să râdă.

— Dar nu-mi place. Zău că nu-mi place! Sunt după aceea trei zile bolnavă.

Păcat că fata nu-şi dădea seama cât de bine i-ar sta dacă s-ar *pili* puţin. Avea sânii prea mari. Categoric erau prea mari. Şi umerii îi erau prea drepţi, băieţeşti. Pe urmă nasul. Dacă şi l-ar pili numai puţin, numai atâta cât era necesar ca să devină cârn, desigur că i-ar sta mai bine. Pomeţii obrajilor de asemenea erau din cale afară de proeminenţi. Puţin, numai puţin piliţi şi ea ar fi arătat altfel. Bărbaţii ar fi putut spune despre ea că este o frumuseţe. Dar ea nu voia să se pileascâ. Ce proastă! Poate că ar trebui s-o convingă. Şi-o închipui imediat pilindu-şi, cu pila de unghii, sânii prea mari, nasul, pomeţii obrajilor. Asta îl amuză şi mai tare şi râse cu mai multă poftă. Deseori i se întâmpla să se amuze fiindcă îşi putea reprezenta imaginea unor cuvinte luate în accepţia lor literală.

— Nu înţeleg ce găseşti atâta de râs.

Brusc încetă să mai râdă. Dansatorul îmbrăcat în costum de mexican iarăşi îşi ridică pe umeri partenera, iarăşi şi-o încolăci în jurul trupului ca pe o reptilă albă. Ce albă era dansatoarea! Albă ca Dana... Un trup alb aleargă pe stradă... Dana!... Apoi altul... Zeci de trupuri albe... Plouă!... Dana priveşte cerul

de unde curge ploaia şi râde... Râde cortegiul alb şi despuiat de Dane... Se culcă pe stradă, se tăvălesc în băltoace, râd... Şuvoaie le învăluie, le poartă ca pe nişte aşchii albe, curg, de-a valma cu frunzele uscate, în canale... Dansatorul în costum mexican vine prea târziu cu biciul... Dana, Danele, aşchiile albe sunt purtate de ape în canale.

— La ce te gândeşti, dragă?

— Ce spui?

— Te-am întrebat la ce te gândeşti?

— Priveam cum dansează. Dansează frumos.

A dispărut cortegiul alb de Dane. Dansatoarea zâmbeşte stereotip. Teribil mai seamănă cu păpuşa din vitrina magazinului domnului Louis, pe care el, atunci când avusese şaisprezece ani se dusese, zilnic, s-o privească. Zilnic, până a descoperit-o pe Fernanda. Fernanda era fata domnului Louis, proprietarul magazinului cu articole pentru nunţi şi botezuri „La Dirijabilul”. Fernanda avea şaptesprezece ani şi era bolnavă de plămâni. Fusese şi la sanatoriu, în Elveţia, la Davos, dar se întorsese tot bolnavă. „Ameliorată.” Un codru de speranţă pentru domnul Louis, tatăl ei. Era frumoasă Fernanda cum nu erau multe fete în oraşul lor. Dar băieţii se fereau de ea fiindcă o ştiau bolnavă şi li-era teamă să nu se molipsească. Fernanda avea un trup fierbinte, dar fiindcă ştiau că de cele mai multe ori e

fierbinte din cauza febrei, băieţii se fereau de trupul ei fierbinte. Fernanda avea nişte mâini furibund de curioase, dar fiindcă palmele îi erau umede, din cauza bolii, băieţii se fereau de mâinile furibund de curioase ale Fernandei.

Bobi a luat cunoştinţă de existenţa Fernandei într-o dimineaţă când s-a dus să privească manechinul din vitrina magazinului domnului Louis. Şi în timp ce privea ca fermecat păpuşa, a văzut-o pe Fernanda ieşind dinăuntru. Habar nu avea cine este fata aceea frumoasă, care la vârsta de şaptesprezece ani arăta ca o adevărată domnişoară. A înţeles când a auzit-o spunând domnului Louis, alintându-se ca o fetiţă mică: „Tăticuţule drag, te rog mult, mult să-mi aduci la prânz ce te-am rugat”. „Bineînţeles că am să-ţi aduc, Fernanda”.

Fernanda! Fernanda se numea fata domnului Louis. Auzea pentru prima dată numele acesta frumos şi numele i se potrivea ca nici un altul. Era un nume pe măsura frumuseţii ei. Ca fascinat, după ce Fernanda se despărţi de tatăl ei, Bobi se luă după ea. Fernanda era atât de frumoasă şi i se părea atât de inaccesibilă, încât îşi jură că după ce urmărirea avea să ia sfârşit, de disperare să se ducă şi să se arunce în Dunăre. Fernanda i se păru inaccesibilă nu numai prin frumuseţe, dar şi ca poziţie socială. Domnul Louis era un negustor de vază în oraş pe când tatăl său, până a nu se prăpădi, fusese

doar uşier la primărie. Cum să îndrăznească să viseze măcar că Fernanda s-ar putea uita la unul ca el.

Totuşi, după ce a condus-o, de la distanţă, până acasă, Bobi nu s-a dus să se arunce în Dunăre aşa cum îşi jurase. N-a avut atâta curaj. În schimb, din ziua aceea n-a mai făcut popas în faţa prăvăliei domnului Louis ca să privească manechinul. „Dama cu camelii” din vitrina domnului Louis a încetat subit să-l mai intereseze. Şi dacă nu l-a mai interesat nu i s-a mai arătat nici în visele lui, ca o fiinţă adevărată din carne şi suflet. Visele lui de băiat de şaisprezece ani au început să-i fie tulburate de prezenţa Fernandei. Noapte de noapte pe ea o visa.

Dimineaţa, când se trezea, îi trebuia câtva timp până când să se convingă că întâmplările pe care le trăise, şi în care fusese vorba tot timpul de Fernanda, se petrecuseră în vis. Himerica Fernanda din vis a cărei imagine o păstra încă pe retine îi poruncea să se ducă s-o pândească pe Fernanda cea adevărată, ca s-o vadă, cel puţin s-o vadă, de departe şi fără ca ea să prindă de veste.

Bobi nu era timid şi nu fusese niciodată. Mai ales faţă de fete. Totuşi, nu îndrăznea să ia iniţiativa de a o cunoaşte din teama de a nu fi respins fiindcă ea, fata bogatului negustor Louis Bouclé, s-ar simţi jignită „să vorbească”

tocmai cu băiatul fostului uşier al primăriei oraşului.

Până la urmă iniţiativa a aparţinut Fernandei care descoperise chiar din prima zi pe liceanul ce o escorta de departe, de fiecare dată când pleca de acasă. Iniţiativa ei l-a măgulit. Dacă ar fi cunoscut adevăratul motiv care o determinase pe Fernanda să ia iniţiativa, ar fi avut toate motivele să se simtă umilit. Dar trăind în mahalaua unde trăia, nici el şi nici ceilalţi oameni care îşi duceau existenţa în cartierul acela periferic de pe malul Dunării, nu cunoşteau mica tragedie din familia bogatului negustor Louis Bouclé. Până în mahalaua lor nu pătrunsese vestea că Fernanda, unica odraslă a domnului Louis era bolnavă de plămâni, că domnul Louis o trimisese la un sanatoriu în Elveţia, la Davos, de unde se întorsese tot bolnavă. Această mică tragedie se petrecea într-o altă lume decât aceea în care trăia Bobi. Şi cum lumile acestea erau închise, fiecare, întocmai ca monadele lui Leibniz, nu e de mirare că Bobi nu aflase nimic. Nu e de mirare că el nu ştia că băieţii din lumea Fernandei se fereau de ea din teama de a nu se molipsi. Bobi nici nu bănuia că Fernanda, dacă ar fi fost sănătoasă, nu s-ar fi uitat la liceanul cu uniforma lustruită pe la coate, cam strimtă în umeri şi cu mânecile nepermis de scurte numai fiindcă mamă-sa nu avea atâţia bani ca să-i

cumpere haine de fiecare dată când ele deveneau prea mici. Dar fiindcă era bolnavă, fiindcă băieţii din lumea ei o ocoleau, fiindcă era la o vârstă când, datorită bolii mai ales, sângele începuse s-o chinuie, Fernanda a fost mulţumită când a descoperit că există totuşi un băiat care pare îndrăgostit până peste urechi de ea şi care nu se teme că s-ar putea molipsi. E drept, băiatul era un coate-goale, taică-su fusese uşier la primărie, dar, de vreme ce băieţii din lumea ei o ocoleau, trebuia să se mulţumească şi cu acest unic admirator.

Bobi habar nu avea de toate acestea. De acestea şi de altele, care i-ar fi fost de mare folos dacă le-ar fi cunoscut la timp. Nu ştia, de pildă, că domnul Louis îşi pierduse orice nădejde în vindecarea fiicei sale, unicul său copil. Îşi pierduse nădejdea nu dintr-un pesimism exagerat şi prin nimic justificat, ci fiindcă specialiştii pe care îi consultase îi dăduseră a înţelege că boala fiicei sale avansase în aşa măsură, încât nu mai exista nici o scăpare. Fernanda urma să se stingă, în maximum un an de zile, încet, încet, întocmai ca o lumânare. Dacă bineînţeles nu se ivea vreo complicaţie care să grăbească sfârşitul. Ştiind că fata lui este iremediabil condamnată şi că nu mai are de trăit decât maximum trei sute şaizeci şi cinci de zile, se străduia, neprecupeţind nimic, să-i satisfacă toate

dorinţele, toate fanteziile. Înţelese, fără să fie nevoie de explicaţii, motivul care o făcuse să se îndrăgostească de un băiat mai mic decât ea, un băiat pe care el, dacă fata lui ar fi fost sănătoasă şi l-ar fi prins că-i face curte, i-ar fi rupt bastonul pe spinare. Înţelegând însă motivul, toleră prietenia dintre ei. Îl primea în casă şi îi arăta o bunăvoinţă distantă, un pic dispreţuitoare pe care Bobi la cei şaisprezece ani ai săi, nu fu în stare s-o sesizeze. De fapt, nu acesta era motivul pentru care Bobi nu înţelese că înapoia atitudinii distant binevoitoare a domnului Louis se ascunde dispreţ. Adevăratul motiv era altul. O iubea pe Fernanda. O iubea nu ca un băiat de şaisprezece ani ci ca un bărbat care descoperă pentru prima dată dragostea. Ca un bărbat fiindcă Fernanda făcuse din el bărbat. Beat de sângele ei, de frenezia ei disperată, el nu se dezmeticea nici când era departe de ea. Existenţa lui, departe de Fernanda, devenea somnambulică: la şcoală, atunci când se ducea, fiindcă absenta mereu, acasă. „Elev Aloman, iarăşi ai venit nepregătit”. „Da, domnule profesor, am venit nepregătit”. „De ce, Aloman? Ce se întâmplă cu tine, Aloman?” „Sunt bolnav, domnule profesor”. Şi în gând adăuga: „...de dragoste, domnule profesor”. Iar acasă, maică-sa: „Ce-ai dragul mamei? Îţi vorbesc şi nu mă auzi, cu toate că te uiţi la

mine. N-oi fi cumva bolnav?” „N-am nimic, mamă. Mă gândesc la una, la alta şi mă fură gândurile”. „Dar înainte, dragul mamei, nu erai aşa”. „Pesemne acuma fiindcă am crescut, mamă. Şi dacă am crescut, mă gândesc la mai multe lucruri decât înainte.”

— Bobi, după ce termină mexicanii ăştia vrei să dansezi cu mine?

— Dacă vrei tu...

— Vreau, Bobi. Tare mai eşti...

— Cum sunt?

— Nu ştiu, Bobi. Eşti însă, sigur, aparte.

— Serios?

— Zău, Bobi. Dar acuma haide să dansăm. Uite că au terminat.

Începură să danseze. Partenera lui dansa frumos. Avea un trup frumos. Frumos şi cald. Şi el nici nu ştia măcar cum o cheamă. Îi uitase numele.

Fernanda punea patefonul şi dansau. Dansau numai tangouri. Fernanda spunea că ei nu-i plac decât tangourile. Abia mai târziu a înţeles de ce dansa cu el doar tango: celelalte dansuri o oboseau. Plămânii Fernandei nu suportau nici cel puţin valsul. „Bobi, aş vrea să pot merge cu tine la un bal.” (Pe el îl cheamă Barbu, dar ea i-a spus Bobi.) „Nu se poate, Fernanda. Vreau să spun că nu se poate să te duci cu mine. Cine vine la bal cu o uniformă de licean? Şi alte haine n-am.” „Nu asta ar fi piedica.” „Nu?”

„Bineînţeles că nu. Asta s-ar rezolva. Din alt motiv nu se poate.” „Din ce motiv?” „Dragul meu, nu se poate şi gata! Te rog, nu mai pune atâtea întrebări. Haide să dansăm.” Dansau. Fernanda se lipea strâns de el. „Ce fierbinte e trupul tău, Fernanda!” „E ca de obicei. Nu-i aşa că nu-i mai fierbinte ca azi dimineaţă? Spune-mi. Dar, te rog să-mi spui drept.” „Nu ştiu dacă e mai fierbinte acuma. Dar ce importanţă are! Mie îmi place trupul tău fierbinte. N-are decât să fie şi mai fierbinte.” „Nu, să nu fie mai fierbinte. Dumnezeule, să nu fie mai fierbinte.” „De ce, Fernanda?” „Să nu fie. Nu vreau eu să fie.” Şi el se mira că Fernanda nu voia, că îi era parcă teamă să fie trupul ei *mai fierbinte*. Nu ştia că, de fapt, Fernanda avea groază de febră, alta decât aceea cu care se obişnuise şi care oscila între treizeci şi şapte şi unu şi treizeci şi şapte şi cinci.

Într-o zi când s-a dus la Fernanda a găsit-o în pat.

— Domnişoara e bolnavă, l-a vestit menajera, venind să-i deschidă.

(Mama Fernandei murise de aceeaşi boală.)

— Dar ce are?

— Dumneata parcă nu ştii.

— Nu ştiu!

— Chiar nu ştii?

— Nu ştiu. Aseară nu avea nimic.

Menajera l-a privit lung, compătimitor. Dar

tot nu i-a spus adevărul. Îi interzisese domnul Louis. Îi interzisese şi Fernanda.

Când l-a văzut, Fernanda a izbucnit în plâns.

— Dragul meu! Dragul meu!

— Ce s-a întâmplat, Fernanda?

— Am să mor, dragul meu. De acuma simt că totul s-a sfârşit.

— Nu se moare din atâta, i-a răspuns el stupid închipuindu-şi că era doar gripată.

— Am să mor... Şi tu ai să trăieşti. Ai să trăieşti şi ai să iubeşti alte fete. Şi-a încleştat degetele de umerii săi, l-a tras aproape şi a început să-l sărute, aşa cum nu-l mai sărutase niciodată. Îl săruta cu buzele ei incendiate şi umede, cu un fel de furie care îl uimi şi pe care atunci nu şi-a putut-o explica. Pe urmă, istovită de efort, o podidi tuşea. Tuşi mult cu batista la gură. Când tuşea se potoli îi arătă batista. Era roşie.

— Vezi? Acuma te-ai convins că am să mor? Tu însă, tu ai să trăieşti şi ai să iubeşti şi alte fete. Şi iarăşi se repezi să-l sărute cu aceeaşi furie deznădăjduită, aşa cum avea să-l sărute până în ultimele ei clipe.

— Dacă ai să mori tu, Fernanda, am să mor şi eu. Nu erau cuvinte de consolare. Era convins că aşa se va întâmpla.

— Îţi place cum dansez, Bobi?

— Bineînţeles. Dansezi ca o profesionistă.

Dar ea nu sesiză ironia.

— Ce fel de om eşti tu, Bobi?

— Adineaori parcă spuneai că sunt aparte, glumi el.

— Da, dar asta nu-mi spune mare lucru. Îmi placi mult, Bobi!

— Serios?

— Dar cel mai mult şi mai mult ştii ce-mi place la tine?

— Nu!

— Ceea ce eşti tu şi nu laşi să se vadă. Ceea ce ascunzi, Bobi.

— Şi ce îţi vei fi închipuind că ascund?

— Te ascunzi pe tine aşa cum eşti tu cu adevărat.

— Asta-i bună! Scumpo, eşti o fată profundă, zău aşa!

— Poţi să râzi de mine. Nu mă supăr.

— Nu?

— Nu!... De loc! După o pauză: Nu-i aşa că te plictiseşti, Bobi?

— Aici?

— Nu, aşa, în general.

— De multe ori mă plictisesc, se eschivă el.

— Şi eu mă plictisesc. Teribil mă plictisesc, Bobi.

— Şi, mă rog, de ce te plictiseşti?

— Cum să-ţi explic? Mi-e teamă că ai să râzi de mine. Vezi tu, mereu mi se pare că fac exact invers decât ceea ce aş dori. Şi oamenii din jurul meu la fel.

— Dar ce ţi-ai dori?

— Tocmai asta-i curios, că nu ştiu. Mă simt ca o muzicantă care face eforturi să execute corect un lied, dar nu izbuteşte decât să cânte fals.

— Şi dacă ai izbuti să faci ceea ce ai dori, nu te-ai mai plictisi?

— Ştiu eu! Poate că nu m-aş mai plictisi. Dar tu, Bobi, de ce te plictiseşti când te plictiseşti?

— Nu pot să-ţi explic, dragă. Aşa ceva nu se poate explica. Şi apoi chiar dacă aş încerca cred că nu ai pricepe.

— Nu sunt o proastă, Bobi, să ştii!

— Scuză-mă, n-am vrut să te jignesc. Uite, de pildă, mă plictisesc piramidele. Pricepi ceva?

— Dar tu le-ai văzut, Bobi, aşa cum arată ele în realitate?

— Nu! Doar în fotografii.

— Atunci cum te pot plictisi dacă nici nu le-ai văzut?

— Dar ele există, ştiu că există. Şi asta mă plictiseşte, în general, mă plictiseşte să văd cum oamenii se zbat inutil să înfrângă timpul. Precum viespea aceea din baie.

— Care viespe, Bobi?

— A, da! Tu n-ai văzut-o. Într-o zi am pregătit baia. În timp ce aşteptam să se umple cada, o viespe, intrată prin fereastra deschisă, a căzut în apă. Douăzeci şi trei de minute – am

cronometrat timpul – s-a zbătut să scape, să urce pe latura verticală a căzii. Până la urmă sleită de puteri s-a înecat. Teribil m-am plictisit atunci.

Orchestra conteni. Bărbatul gras continua să-şi tamponeze chelia transpirată cu batista făcută ghem iar femeia cu diamante false în găurile urechilor să râdă mereu. Extraordinar cum sunt în stare unele femei să râdă cu atâta poftă, pentru toate prostiile!

— Eu am să mor... Tu însă Bobi ai să trăieşti şi-ai să iubeşti alte fete.

Cum îl mai săruta în felul acela ciudat, răutăcios, parcă să se răzbune pe el.

— Dacă mori tu, Fernanda, am să mor şi eu.

Fernanda muri, dar el nu şi-a pus capăt zilelor, aşa cum crezuse, sincer, că se va întâmpla. Fernanda muri în ziua când, pentru prima dată, pe străzile oraşului îşi făcură apariţia uniformele brune ale trupelor hitleriste. Cortegiul funebru solemn şi somptuos străbătea încet strada Regală. Fanfara cânta marşul funebru din „Eroica”. Pierdut printre domnii şi doamnele ce mergeau în spatele dricului alb, se afla şi Bobi. Exceptând pe domnul Louis şi pe menajeră, doar durerea lui era sinceră. Durerea şi disperarea lui. Ceilalţi toţi, în ciuda minei de circumstanţă, discutau de-ale lor, vorbind destul de tare, fiindcă vocile li-erau acoperite de alămuri. „Uite nemţi!”

atrase atenţia vecinului său doamna tânără din dreapta sa. „Cred că vom avea război, draga mea”. „Dacă va fi, sper că tu te vei aranja, Jorj?” „Sper.” „Dar băiatul acela cine-i? Face parte din familie?” întrebă doamna cea tânără. „Întrucâtva, draga mea, întrucâtva”, răspunse domnul de braţul căruia se agăţase interlocutoarea lui, zâmbind cu subînţeles, dar numai o clipă fiindcă imediat îşi aduse aminte că însoţea un cortegiu funebru, şi nu se cădea să se arate bine dispus, cum de fapt era. „Vreo rudă săracă, Jorj?” „Amantul Fernandei, dragă.” „Jorj, a avut fetiţa un amant?” „Priveşte-l, draga mea, băiatul acesta, adolescentul acesta a fost amantul Fernandei. Mă mir că nu ai aflat până acum.” „Sigur, sigur, Jorj?” „Pe onoarea mea!” „Tu, Jorj, ştii că băiatul e drăguţ?” „Draga mea, dacă te interesează, acum, după moartea Fernandei, tânărul a devenit disponibil...” „Nu fi coşon, Jorj!”

De câte ori îşi amintea de înmormântarea Fernandei vedea pe doamna al cărei nume nu-l aflase niciodată, pe domnul care purta numele de Jorj, vedea pe cei trei ofiţeri hitlerişti ce priveau cu o nepăsare dispreţuitoare cortegiul funebru şi auzea parcă aievea acordurile marşului funebru. Acum, peste acordurile reactualizate de amintire, se suprapuse galimatiasul muzical al unui twist. Dar numai

pentru câteva clipe. Pe urmă biruiră acordurile din amintire: „Marcia funebre”. „Ce frumoasă înmormântare!” exclamă încântată doamna care părăsea cimitirul la braţul domnului Jorj. Cu o grabă pe care nimeni nu căuta s-o ascundă, întreaga asistenţă se eclipsă după ce primii bulgări de pământ începură să cadă peste sicriul alb. Mai târziu, când terminară treaba, plecară şi groparii. Şi când nu mai rămase nimeni, liniştea se aşternu din nou peste întinderea cimitirului. El rămase, doar el, privind mormântul proaspăt, fără să verse o lacrimă. Prea era atotstăpânitoare durerea în fiinţa sa ca să poată plânge. Bine că plecaseră toţi, până şi tatăl Fernandei, care, oricum, îi arătase tot timpul o oarecare bunăvoinţă. Cât fuseseră ei, aici, şi mai înainte tot drumul, se simţise prost, un tolerat printre toţi domnii îmbrăcaţi în haine negre, printre toate doamnele acelea, multe frumoase, mirosind tulburător a parfum care îi amintea de parfumul Fernandei, toţi şi toate dintr-o lume care nu era a lui. Acum însă, când ei plecaseră, desigur nu se va mai simţi stânjenit, intimidat, ruşinat că uniforma rămasă mică era de-colorată şi lustruită, că pantofii aveau tocurile scâlciate şi că, cel mult într-o săptămână, mama va trebui să-i dea la pingelit, iar el în ziua aceea va fi obligat să lipsească de la şcoală fiindcă alţii nu mai avea. Dar fu numai o

iluzie că după plecarea celorlalţi – floarea negustorimii din oraş – nu se va mai simţi prost. Ei plecaseră, dar şi această parte a cimitirului, unde fusese înmormântată Fernanda, aparţinea tot lor, era un colţ tot din lumea lor, nu însă a celor vii, ci a acelora călătoriţi de pe lumea aceasta. Nu mai erau prezenţi – plecaseră! – domnul Jorj, doamna tânără care spusese despre el că este drăguţ, ceilalţi domni, toţi cu magazine pe strada Regală, celelalte doamne, toate elegant îmbrăcate şi cu bijuterii pe ele. Da, ei plecaseră, dar erau prezente monumentele funerare, de jur împrejurul său, cele mai multe din marmură neagră, câteva din marmură albă, toate impunătoare, arogante, distante, cum arogantă şi distantă le fusese existenţa. Din dreapta, de pe o cruce înaltă de marmură neagră îl privea dintr-o fotografie emailată un domn în uniformă de general, strânsă pe corp să-i plesnească, cu mustăţi şi favoriţi până la lobul urechilor; din stânga, fotografia unei doamne tinere cu părul blond ale cărui bucle îi acopereau graţios umerii; din faţă, din spate, se uitau la el domni şi doamne, care aparţinuseră unei alte lumi decât a lui, lumii domnului Louis, a domnului Jorj şi a celorlalţi, şi care ţinuseră neapărat, ca şi după moarte, să rămână tot împreună, numai ei între ei, aici în locaşul morţii, la fel cum ţinuseră cât timp

fuseseră în viaţă, să locuiască pe anumite străzi, ale lor în exclusivitate, să nu care cumva să se amestece cu prostimea. Domnii şi doamnele acestea morţi şi moarte mai de mult sau de curând îl intimidau, îl făceau să se simtă la fel de prost cum se simţise cât timp umpluseră această parte a cimitirului, mai adineaori, rudele sau numai cunoscuţii lor încă în viaţă. Prezenţa monumentelor funerare distante, somptuoase îl împiedicau să se dăruie durerii care era în el fără de margini. Totuşi mai rămase fiindcă atunci când se pregătea să plece, dintr-o dată a început să cânte o ciocârlie, poate în cimitir, poate în vreun salcâm din dumbrava ce se întindea imediat în spatele cimitirului. Şi el, care până a nu începe să cânte ciocârlia nu fusese în stare să verse o lacrimă izbucni dintr-o dată în plâns, în hohote amare de plâns, aşa cum nu mai plânsese niciodată. A plecat abia când începură să se târâie umbrele. Părăsind cimitirul porni, direct peste câmpuri, spre Dunăre. Paşii l-au dus însă acasă. N-a avut curajul să moară. Pe urmă, în zilele ce au urmat, i-a fost mai uşor. I-a fost mai uşor fiindcă îşi făcu obiceiul să retrăiască prin amintire toate clipele petrecute cu Fernanda. „Vezi, eu am să mor. Tu însă ai să trăieşti şi ai să iubeşti alte fete.” „N-am să mai iubesc pe nimeni, Fernanda! Cât am să trăiesc n-am să

mai iubesc pe nimeni.” „Să nu mai iubeşti, Bobi, jură-mi!” „Îţi jur, Fernanda!” „Dacă ai să mai iubeşti o altă fată, să ştii că am să mă transform în strigoaică şi am să vin noaptea să-ţi sug sângele. Şi ţie şi ei, până când n-are să mai rămână în voi picătură, ca să muriţi.” „N-are să trebuiască să te faci strigoi, Fernanda. Niciodată, ţi-am spus, n-am să fiu în stare să mai iubesc.” Mai târziu după vrei doi ani, când i-a plăcut o altă fată şi ea l-a plăcut pe el, în prima noapte, dar şi în cele următoare, după ce a sărutat-o şi după ce a mângâiat-o, noaptea, în pat, acasă, amintindu-şi de ameninţarea Fernandei, i-a fost teamă ca nu cumva ea, văzând că şi-a călcat jurământul, să se transforme în strigoaică şi să vină să-i sugă sângele. „Vezi, Bobi, eu am să mor. Tu însă ai să trăieşti şi ai să iubeşti alte fete.” Abia când i-a spus cuvintele astea a înţeles tâlcul sărutărilor ei atât de altfel, parcă duşmănoase. Fernanda era invidioasă că avea să-i supravieţuiască. Fernanda îl ura că el era sănătos şi că ea avea să moară. Şi fiindcă îl invidia, fiindcă voia să nu-i supravieţuiască, îl sărutase cu disperare şi ură dorind cu tot dinadinsul ca prin sărutarea ei să-i transmită boala. Dându-şi seama de aceasta n-a urât-o. N-a urât-o nici mai târziu, după vreo şase luni, când a observat că strădania pe care o depusese Fernanda de a-l îmbolnăvi începuse

să dea roade. Transpira noaptea. Obosea fără motiv. Tuşea sec. Avea deseori febră. „Acuma, mamă, cred că ar trebui să mă duci la doctor. Nu prea mă simt în apele mele.” Medicul l-a auscultat, i-a făcut câteva radiografii. Când s-a dus cu mamă-sa după rezultat, acesta i-a spus: „Cu băiatul nu-i bine de loc, femeie. Musai să-l trimiţi la munte. Câteva veri în şir. Altfel să ştii că-l pierzi”. Norocul lui a fost că avea o mătuşă la Bran. Altfel s-ar fi prăpădit fiindcă mamă-sa nu avea bani să-l ţină undeva la munte. A stat la Bran patru luni. Aerul şi hrana bună i-au priit. Când s-a reîntors de acolo, medicul s-a mirat că se vindecase atât de repede.

— Bobi, nu te superi dacă mai cer un whisky?

— Ospătar, încă un whisky şi fă socoteala.

— Mergem, Bobi? îl întrebă fata după ce îşi bău whisky-ul.

— Mergem, bineînţeles. Totuşi dacă vrei, se poate să mai rămânem.

— Nu, să mergem.

Plecară. Fata al cărei nume îl uitase îl luă de braţ. Era târziu, spre dimineaţă. Străzile erau goale. Un cocoş începu să cânte. Dar nu găsi imitatori. Cântase pesemne un cocoş care suferea de insomnie. Casele din cauza întunericului destrămat apăreau şi dispăreau ca nişte năluci... Mirosea a praf... Pesemne abia de curând fusese măturată strada. Din cauza luminii unui felinar, i se păru că pe sticla

unei ferestre nişte copii lipiseră, pe toată suprafaţa ei, o bucată de celofan argintiu... Poarta de la stradă a unei case, întredeschisă şi prinsă numai într-o singură balama, părea un chefliu aplecat să vomite... O pisică, drept în mijlocul străzii, simulând o stare de somnolenţă, pândea probabil un şobolan, care sigur nu avea de unde altundeva să iasă decât din gura de canal uitată deschisă de vreun lucrător distrat... Un beţiv dormea culcat lângă un gard şi sforăia cu intermitenţă pe nas... O măturătoare împungea grăbită tomberonul gol care suna de parcă pe aproape se descărca o basculantă cu pietriş... Cerul era lăptos şi stelele, câte se mai vedeau, păreau doar nişte stropituri de bidinea...

— De ce taci tot timpul, Bobi? La ce te gândeşti?

— La timp.

— La ce? întrebă ea cu neîncredere.

— La timp.

— Dar ce ai tu cu timpul? Ce ţi-a făcut ţie timpul?

Naivitatea şi ignoranţa ei îl înduioşară. Îşi petrecu braţul pe după mijlocul ei şi o sărută pe obraz.

— Eşti delicioasă, draga mea.

— Dar ce ţi-a făcut timpul? se încăpăţână ea.

— Nu pot să-ţi spun. E un secret. Dacă ţi-l spun, ai să începi să te gândeşti şi tu la el şi

eventual ai să-l urăşti. Crede-mă, e mult mai bine să-l ignori cu desăvârşire. Mai devreme sau mai târziu te va sili el să-ţi aminteşti că există.

O sirenă spintecă liniştea nopţii. O cisternă roşie trecu în goană. Apoi încă una. Pompierii!... Undeva ardea... Liberându-şi braţul din strânsoarea femeii, Bobi o rupse la fugă după ultima cisternă.

— Bobi, unde fugi? întrebă femeia luându-se după el. Stai că vin şi eu.

Dar Bobi cotise de mult după primul colţ. Femeia se opri gâfâind, descumpănită. De ciudă izbucni în plâns. El continua să alerge. Ultima cisternă nu se mai vedea. În definitiv, de ce fugea? În casa care acum ardea în nici un caz nu putea fi Dana. Şi oftând începu să meargă cu mersul său obişnuit.

Dana! Existase ea în realitate, sau numai într-un coşmar? Dacă a visat? Nu, n-a visat! N-a fost un coşmar. Dana!... Noapte... „Ajutor!... Ajutooor!” Pe strada pustie se deschid ferestre şi capete speriate privesc în lungul străzii. De undeva se strigă după ajutor. „Foc!” Miroase a ars. E o voce de femeie. O voce rugătoare, o voce deznădăjduită. Dumnezeule, într-o casă care a luat foc o femeie se află în pericol să ardă de vie. Bobi a încremenit locului. Vede fără să vadă efectiv, doar cu închipuirea, o femeie arzând ca o torţă. Şi deodată, de data

asta într-aievea, flăcările izbucnesc la parterul unei case de peste drum. „Ajutooor!” Sus, la o fereastră, o fată se roagă să fie salvată. Limbi mari de flăcări se întind lacome să lingă minunea albă care sus, în cadrul ferestrei, îşi frânge mâinile deznădăjduită. Parterul e acum o mare de flăcări. Bobi priveşte flăcările făcând sforţări disperate să alunge imaginea din închipuire, a femeii care arde asemenea unei torţe. Chipul fetei de la fereastră, violet, luminat de flăcările violete îi aminteşte de Fernanda. Tot atât de deznădăjduită şi înspăimântată de moarte fusese Fernanda în ultimele ei clipe. „Ajutoor!” „Nu te teme, Fernanda, urc imediat până la tine. O scară, oameni buni! Repede o scară!” Cineva aduce o scară. El o ia repede şi o reazemă de zid. Flăcările încep s-o lingă. Curând va începe să ardă. Dar lui nu-i pasă. Urcă. Urcă mereu. Flăcările se gudură, lingându-i hainele, faţa. „Ajutoor!” Fata întinde braţele către el. „Într-o clipă sunt la tine, Fernanda”. „Mai repede, mă înăbuşă fumul”. „Acuşi!... Acuşi!...” Bobi o prinde în braţe fiindcă scara nu ajunge până sub fereastră. Coboară apoi. O femeie cu părul alb înveleşte trupul Fernandei într-o pătură cărămizie, trup care, la lumina violetă a flăcărilor, îşi dezvăluie frumuseţea prin transparenţa cămăşii de noapte. „Dana, mulţumeşte lui Dumnezeu că ai scăpat. Şi

dumnealui, bineînţeles”. „Va să zică Dana o cheamă”. Mai apucă să audă clopotul de la cisterna pompierilor, pe urmă se prăbuşi. Se clătină şi se prăbuşi. Acum, când fata era salvată, voinţa îl părăsi. Mai adineaori, în timp ce cobora pe scară, cu fata în braţe, hornul se năruise şi cărămizile începură să alunece pe planul înclinat al acoperişului. O cărămidă îl lovi în umăr, alta în cap, alta după ceafă. O clipă crezu că îşi va pierde cunoştinţa, că se va prăbuşi şi, o dată cu el, fata pe care o salvase din flăcări. Făcu sforţări disperate să nu leşine. Ce Dumnezeu, o salvase de flăcări ca să moară strivită de dalele caldarâmului? Nu, în nici un caz nu trebuia să leşine. Continua să coboare, strângând în braţe fata, şi avea senzaţia că nu el coboară, ci scara singură, în spirală, într-un fel de vârtej care îl ameţea şi mai tare. Îl ameţea, dar trebuia neapărat să reziste, să nu leşine mai înainte de a ajunge jos. Când, în sfârşit, picioarele atinseră pământul, voinţa îl părăsi. Şi-a revenit după două săptămâni într-un pat de spital.

Şi, ciudat, dintr-o dată retrăi întâmplarea din anii copilăriei. Pe atunci tatăl său încă mai era în viaţă. Tatăl său fusese un mare meloman. Setea de muzică şi-o satisfăcea ascultând discuri. Nu existase o plăcere mai mare pentru el decât atunci când, economisind leu cu leu, putea să cumpere vreun disc. Se întorcea

acasă cu chipul radiind de o mare bucurie, cu ochii strălucind de nerăbdare. Bobi nu şi-l putea reaminti decât cu chipul pe care îl avea când venea acasă cu un disc abia cumpărat. Era atât de mulţumit, atât de vesel, încât, deşi nu era de loc o fire expansivă, îşi săruta nevasta din prag, iar lui Bobi îi zbârlea părul. Se dezbrăca repede, aşeza scaunele în semicerc în faţa măsuţei pe care se afla patefonul, îi poftea să se aşeze, şi punea discul. Asculta transfigurat. Din când în când se uita la ei să se convingă dacă, la rândul lor, gustau muzica.

...Şi într-o noapte s-a întâmplat nenorocirea. Dormeau toţi trei, somn greu, fiecare din alt motiv. Atunci au auzit mai întâi nişte bătăi în geam pe urmă o voce care striga: „Ei, treziţi-vă, arde casa pe voi!” S-au trezit şi au ieşit în curte. Acoperişul ardea. Era o mare de flăcări. Priveau neputincioşi cum arde bârlogul lor şi, o dată cu el, sărăcăciosul lor avut. Şi cum privea aşa, deodată Bobi şi-a amintit că cele două cutii cu discuri fuseseră uitate în casa care ardea. Discurile la care tatăl său ţinea mai mult ca la lumina ochilor. Atunci, fără să mai stea o clipă pe gânduri, a ţâşnit de lângă mama sa şi s-a repezit înapoi în casă. Din cauza fumului, din cauza buimăcelii şi a disperării, ai lui nu l-au observat. A răzbit printre flăcări până în „odaia curată”, a luat de pe

garderob cele două cutii şi cu ele în braţe, strângându-le tare ca să nu le scape, a izbutit să iasă afară doar. numai cu câteva clipe mai înainte de a se năruí acoperişul. Puţin a lipsit ca o bârnă aprinsă, prăbuşindu-se, să-l prindă sub ea, strivindu-l. Clătinându-se, orbit aproape de fum, strângând în braţe cutiile, s-a îndreptat spre tatăl său: „Tată, discurile...” Avea atunci nouă ani.

Amintindu-şi de întâmplarea aceasta zâmbi. Zâmbi fiindcă îşi mai aminti că tatăl său îl îmbrăţişase şi lăcrimase de bucurie că-i salvase discurile. „Măi băiete, uf, măi băiete, ce-ar putea să facă tata pentru tine, ce-ar putea să facă?” „Nimic, tată! Sunt tare mulţumit că ţi-am salvat plăcile.” „Atâta bucurie aveam! În afară de voi, atâta bucurie aveam!” Trecuseră de atunci mulţi ani. Dar Bobi păstrase toate acele discuri, care îl încântaseră atâta pe tatăl său. Păstrase şi patefonul. Nu de puţine ori i se întâmpla să-i vină chef să le asculte. Punea un disc. Discul hârâia, păcănea, se învârtea prea repede. Şi cu toate acestea tatăl său ascultase în extaz Simfonia III-a, şi Patetica, şi Sonata Lunii, şi Appassionata. Fiindcă tatăl său, uşierul de la primărie, nu iubea decât muzica simfonică. De la el învăţase Bobi să-i placă adevărata muzică. Avea picup stereofonic, avea discuri stereofonice, pentru discoteca sa îl invidiau toţi

prietenii. Erau zile când asculta ore întregi numai muzică simfonică, spre marea disperare a doamnei Flor, gazda, sa, care nu concepea altfel de muzică decât aceea de operă. În schimb, atunci când cine ştie ce împrejurare îi amintea de tatăl său, îi venea chef să asculte vechile discuri, la vechiul patefon. Şi de fiecare dată când se întâmpla asta, îl vedea, cu ochii amintirii, pe tatăl său: intrând pe uşă cu ochii strălucitori de bucurie, fluturând în mână discul abia cumpărat, fluturându-i pe frunte şi şuviţa de păr alb care pornea chiar de deasupra frunţii. Numai când se întorcea acasă cu câte un disc nou ochii lui exprimau bucurie. Încolo, tot timpul, erau melancolici şi blânzi, cum melancolică şi blândă îi era firea. Nu se mânia niciodată chiar atunci când era tare supărat. „Măi Lisaveta, sunt Dunăre de supărare, zău aşa!” Tata era „Dunăre de supărare”, dar ochii nu oglindeau supărarea. Deveneau poate ceva mai melancolici. Lisaveta era mama. În toată mahalaua nu existase o femeie mai frumoasă decât ea. Ei, dar ce fel frumoasă!... Bobi avusese o dată în mână o carte pe care profesorul de istorie o uitase în clasă. Mai înainte de a i-o duce la cancelarie Bob o răsfoise. Acolo în cartea aceea, care purta titlul de Istoria imperiului bizantin, Bobi văzuse poza unei împărătese. Mama semăna mult cu împărăteasa aceea. „Măi, Lisaveta, sunt

Dunăre de supărare, zău aşa!” „Pune, omule, o placă, ascultă şi are să-ţi treacă.” „Că bine zici, Lisaveta.” Tata punea un disc, şi cu toate că era Dunăre de supărare, cine ştie din ce motiv, ascultând muzică, se însenina. La spital, când şi-a revenit, după două săptămâni, nu-şi aminti imediat ce se întâmplase cu el. În schimb i-a revenit deodată întâmplarea când salvase cutiile cu discuri ale tatălui său. Pe atunci avusese nouă ani. Acum patruzeci. Şi totuşi, revenindu-şi din criză, îşi amintise ce i se întâmplase în urmă cu treizeci şi unu de ani, dar nu şi de fata pe care o salvase din flăcări. Şi fiindcă nu-şi amintea, nu-şi putu nici explica de fel ce căuta el într-un pat de spital. I-a risipit nedumerirea sora când a venit să-i facă o injecţie. „Soră, ce caut eu aici?” „Sunteţi bolnav, tovarăşe. Adică aţi fost, dacă îmi puteţi pune o asemenea întrebare.” „Dar ce am avut?” „Aţi suferit un accident.” „Un accident... Ai poate idee... ce fel de accident?” „În timpul unui incendiu...” „A, ştiu! Am salvat nişte discuri. Îmi aduc aminte”. „Ce discuri, tovarăşe! Ai salvat o femeie. Tot nu-ţi aduci aminte?” „Ba da! Pe Fernanda. Dar ce spun eu! Nu era Fernanda. Pe o fată, Dana, am salvat-o. Ştii, soră, fata pe care am salvat-o, Dana, semăna teribil eu Fernanda.” „Cine-i Fernanda? Iubita matale?” „A fost!...” „A murit?” „A murit, bineînţeles că a murit. Şi

până a nu muri, a făcut tot ce i-a stat în putinţă să nu-i supravieţuiesc.” „Cum adică? Vrei să spui că a făcut totul să mori şi matale?” „A făcut, săraca. Ce vrei, avea şaptesprezece ani. Nu-i uşor să mori la şaptesprezece ani. Aşa-i?” „Da, nu-i uşor, nu!” „Soră, cât timp spui că a trecut de când am suferit accidentul?” „Două săptămâni.” „Şi în timpul ăsta n-a venit nimeni să mă vadă?” „A venit, cum să nu...” „Cine, *ea*?” „Care ea?” „Fata pe care am salvat-o din flăcări.” „Nu! Ea n-a venit. Au venit colegii matale de la birou. S-a interesat chiar tovarăşul director al matale.” „Poate că totuşi, când dumneata nu erai de serviciu, a venit şi ea. Nu crezi, soră?” Sora – o chema Melania – ridică din umeri. „Nu ştiu. Poate o fi venit.” Dar el înţelese că o spunea aşa, numai să nu-i risipească orice speranţă. Se posomori şi se. Întoarse cu faţa la perete. „Soră, când aveţi să-mi daţi drumul de aici?” „Nu ştiu. Să vedem mâine ce are să spună tovarăşul profesor.”

I-au dat drumul a treia zi. Directorul a trimis după el maşina instituţiei. „Să trăiţi, tovarăşe Aloman! îl salută şoferul. Eu, unul, mă bucur că v-aţi făcut bine.” (Spunea asta, ca şi când toţi ceilalţi nu s-ar fi bucurat. Dar Bobi ştia că şoferul avea un fel original şi de multe ori echivoc de a se exprima.) „Îţi mulţumesc, tovarăşe Dulgheru. Şi eu mă bucur că te văd. Mi se pare însă că ai făcut inutil drumul până

aici...”. „Tovarăşul director m-a trimis după dumneata.” „Bineînţeles că dumnealui. Grija pentru om este doar deviza cea mai scumpă a tovarăşului director. Numai că eu mă simt destul de în putere ca să fac drumul până acasă pe jos. După două săptămâni de spitalizare am absolută nevoie de puţină mişcare. Mulţumeşte-i tovarăşului director din partea mea.” Şoferul ridică din umeri: „Atunci, rămâneţi sănătos.”

Când a ieşit pe poarta spitalului, în loc să se ducă acasă, Bobi a plecat să caute strada pe oare, cu două săptămâni în urmă, arsese o casă. Şi-o amintea vag. Multe amintiri mai erau încă învălmăşite în capul său. A găsit-o piuă la urmă. Se numea strada Margaretelor. Din casa care arsese nu mai rămăsese în picioare decât zidurile. Era linişte pe strada Margaretelor. Cu liniştea ei, cu grădinile ei – fiecare casă avea câte o grădină minusculă – strada Margaretelor era fermecătoare. Dar şi stranie. Stranie fiindcă părea nelocuită. Nu trecea nici un om pe stradă, nu se zărea nici o fiinţă omenească la vreuna din ferestre sau într-una din multele grădini invadate de trandafiri. Dar oare ce li se întâmplase celor ce locuiseră în casele de pe strada aceasta? Şi din nou închipuirea eliberându-şi bidiviii: Nu numai strada dar întregul oraş era pustiu. Oamenii se băjeniseră, cuprinşi de spaimă. Într-o zi un zvon începuse

să se răspândească, precum o molimă: „Ai auzit?” „Ce?” „Oraşul se va scufunda, întocmai ca Atlantida.” „Prostii!... Imposibil!” „Dacă îţi spun! Ştiu din surse sigure. Sub întreg oraşul, până de curând, se afla o pânză de apă. Apa s-a infiltrat mai adânc şi în locul ei a rămas un loc imens şi gol, ca o cavernă uriaşă. Curând însă, stratul de pământ de deasupra ce susţine oraşul se va surpa şi atunci toate casele se vor prăbuşi.” Până la urmă zvonul biruise. Şi iată că oamenii, îngroziţi, cei ce locuiseră pe strada pe care mergea acum, cei care locuiseră în celelalte case ale oraşului plecaseră, se băjeniseră. Oraşul era acum pustiu. Numai el rămăsese singura fiinţă vie în tot oraşul. Se băjenise şi fata pe care o salvase din flăcări, Dana!... Struni bidiviii! Păcătoasă închipuirea asta a lui care, cum n-o supraveghea, cum începea să zburde ca mânjii. Dar prea era atotcuprinzătoare liniştea pe strada aceasta, prea părea nelocuită. Dar oare ce se întâmplase cu locatarii casei care arsese? Căpătaseră adăpost pe la vecini sau se mutaseră pe altă stradă? Tare mult dorea s-o vadă pe Dana. Dar nu ca să-i spună: „Ştii, eu sunt acela care te-am scos din flăcări.” Îl pârjolea curiozitatea doar fiindcă voia să se convingă dacă semăna cu Fernanda, aşa cum crezuse el în noaptea incendiului. Dar probabil i se păruse doar, fiindcă Dana în cadrul

ferestrei avea ochii la fel de îngroziţi ca ai Fernandei atunci când a ştiut că va muri şi că nimeni şi nimic n-o mai poate salva de la moarte. „De ce trebuie să mor, Bobi, de ce?” Şi din cauza febrei obrajii Fernandei erau aprinşi aşa cum păreau aprinşi obrajii Danei luminaţi fiind de flăcări. Dar cum să afle ce se întâmplase după aceea cu Dana? Pe stradă nu trecea nimeni. Curţile erau pustii, ferestrele caselor cu storurile lăsate. Da, întocmai ca într-un oraş părăsit. Nici măcar un câine nu se vedea sau o pisică. Să zboare un hulub, să cânte un cocoş, să cotcodăcească o găină, să plângă un copil, să cânte un radio, să închidă cineva o fereastră cu zgomot, să ţipe cineva, să înjure cineva cu glas tare – ceva să se întâmple care să însemne că în casele acestea exista viaţă. Ei, dar viaţă, aşa, în general, exista. Exista viaţa vegetalelor: teii înfloriţi care foşneau, care tăifăsuiau bârfindu-l poate sau punând cine ştie ce la cale fiindcă prea era tainic, misterios, foşnetul lor; iarba crescută printre dalele pătrate, în chip de suliţe minuscule sau asemenea unor stranii râme verzi rezemate în coadă într-un fel de disperată năzuinţă de a se înălţa până la soare poate; albinele, indiscretele albine, impudicele, pipăind pistilul, staminele; furnicile, un muşuroi întreg, agitându-se inutil şi stupid fiindcă în clipa următoare talpa pantofului său, mimând

fără intenţie destinul, strivi cea mai mare parte dintre ele. Viaţă era, da, dar nu în forma cea mai evoluată – oamenii. Curţi pustii, case cu storurile lăsate, toate fără excepţie. Străbătu strada de la un capăt la celălalt. Făcu pe urmă calea întoarsă, dar tot nu zări pe nimeni, nici pe stradă, nici în curţi şi nici la vreuna din ferestre. „Am să revin mâine. Mâine poate că locuitorii de pe strada asta se vor întoarce din exodul lor voluntar”, îşi spuse pornind spre casă, dezamăgit, trist.

Dezamăgit şi trist mergea şi acum spre casă. Pompierii erau departe. Pe femeia cu care fusese la bar şi al cărei nume nici măcar nu-l reţinuse, sigur că nu avea s-o mai întâlnească. Ce prost fusese! În casa care ardea şi către care alergaseră pompierii ca s-o stingă în nici un caz nu putea fi Dana. Trecuseră trei luni de când o căuta. Dar oare o căutase cu adevărat în acestei trei luni care trecuseră? Nu prea. Mai curând aşteptase să i-o scoată în cale hazardul. Cocoşii începură să cânte de ziuă. Luminile felinarelor cu neon păleau obosite. Un bătrân cu un tomberon traversa strada, plimbând zgomot metalic pe caldarâmul care dormea somn greu de bazalt. La o fereastră de etaj cineva ridică storurile. Bobi se opri. Dorea să fie o femeie tânără. O femeie blondă şi albă în cadrul unei ferestre bătrâne. Să-l cheme sus cu ochii şi cu zâmbetul. Să-l primească în patul

ei cald pe el, un trecător oarecare. Dar femeia de sus era bătrână. Şi, dintr-o dată, imaginaţia lui rebelă îi jucă din nou, ca în atâtea alte rânduri, festa: o bătrâna cu părul alb despletit. Părul îi atârnă pe umeri inegal şi lăţos. Obrajii supţi, pieptul supt, braţe lungi şi subţiri ca nişte fluiere, degetele mâinilor îndoite ca nişte cângi, bărbia ascuţită mult. Doi tăciuni îl privesc din fundul unor grote: ochii. Bobi se înfioară. Nasul bătrânei devine ascuţit şi încovoiat ca la uliu, faţa se boţeşte, un dinte se descoperă galben, deasupra buzei inferioare, vânătă şi suptă. Braţele se întind, degetele se crispează, gata să apuce. Părul nu-i mai atârnă pe umeri, alb şi murdar, ci se ridică aidoma unor ţepi lungi. Braţele străbat sticla ferestrei, se lungesc mereu, galbene şi subţiri, vin spre el cu intenţia să-i înfigă în beregată degetele cu unghii lungi şi murdare. Spaima îl cuprinde. O rupe la fugă. Aleargă repede, din ce în ce mai repede, părându-i-se că simte înapoia sa, aproape, degetele bătrânei gata-gata să-l apuce. Spaima absurdă îl părăsi brusc, abia în clipa când îşi dădu seama că se afla în faţa casei în care locuia. Descuie poarta cu un oftat de uşurare şi, istovit, îşi târî paşii până în camera sa. Se dezbrăcă în grabă şi se culcă în pat. Închise ochii şi imediat somnul îl învălui, ca o femeie dorită.

Îl trezi o turturică. Îşi făcuse cuibul în teiul din faţa casei. Pe strada lui fuseseră plantaţi tei, de la un capăt la altul. Teii înfloriseră de vreo săptămână. Era atâta belşug de parfum încât pătrundea până şi prin ferestrele închise, pretutindeni, în casă. Locatarii însă, bucuroşi de mireasmă, dormeau şi noaptea cu ferestrele deschise, fără teamă de eventualii borfaşi. Miroseau a flori de tei aşternutul, perina, albiturile din garderob; mirosea laptele pe care şi-l încălzea singur la aragaz în minuscula chicinetă; miroseau a floare de tei chiflele şi untul. Totul mirosea a floare de tei până şi carnea femeilor. Cât timp înfloreau teii, oamenii de pe strada lui erau mai exuberanţi, mai prietenoşi, mai puţin rigizi decât în toate celelalte luni ale anului. Pe strada lui cu case ce se asemănau între ele ca două picături de apă, case tip, în marea lor majoritate oamenii nu mai erau tineri. Ei se născuseră cam pe vremea când fuseseră plantaţi teii şi îmbătrâneau o dată cu aceştia. În sinea lor oamenii aceştia păstrau mocnit o mare amărăciune: că populaţia străzii se înmulţise, cu „intruşi”, plasaţi în casele lor de fostele oficii de închiriere. La început fuseseră în permanent conflict cu aceşti „intruşi”, cu aceşti „venetici”. Mai târziu, dându-şi seama că nu aveau încotro, se resemnaseră, stabilind cu chiriaşii pe care nu şi-i doriseră, relaţii amabile

de convieţuire, care semănau mai curând cu un fel de armistiţiu. O osmoză însă între vechii şi noii locatari ai străzii nu s-a realizat. Înapoia amabilităţilor şi a politeţei, de multe ori exagerate, continua să dăinuiască o anumită reţinere rigidă, atât dintr-o parte cât şi din cealaltă. Dar asemenea vechilor cetăţi greceşti care, cât timp durau jocurile olimpice, lăsau deoparte vechile duşmănii dintre ele, la fel şi pe strada lui, când înfloreau teii, vechile resentimente erau uitate de la un capăt la celălalt al bulevardului. Oamenii se salutau prietenos nu numai amabil, iar conversaţiile nu mai erau de strictă bună-cuviinţă ca în toate celelalte luni ale anului. Alcoolul are efecte diferite asupra oamenilor. Unii devin irascibili, violenţi, sunt puşi pe ceartă şi nu de puţine ori, într-o dispută stârnită din te miri ce, folosesc pumnii, revolverul sau cuţitul. Pe alţii alcoolul îi predispune la veselie, încep să cânte sau să colinde pe la celelalte mese, să se îmbrăţişeze şi să se sărute cu oameni pe care poate nu-i vor mai întâlni niciodată în viaţa lor. Când înfloreau teii pe strada pe care locuia el, toţi oamenii, fără excepţie, erau cuprinşi de acest fel de beţie, şi cât timp dura beţia, adică atâta timp cât înfloreau teii, stabileau între ei relaţii din cele mai cordiale.

Trezit de gunguritul turturicii, Bobi Aloman se întinse în pat privind cu coada ochiului

cadranul pendulei. Era ora zece şi dormise şase ore. Nu-i mai era somn. Dar nici să se scoale nu avea chef. Era doar duminică. Amintindu-şi că e duminică se întristă. Duminica totdeauna se indispunea încă de dimineaţa. Se indispunea fiindcă duminica simţea mai acut dureros cât este de singur. Mai ales de când înnebunise prietenul său Savin. Atâta prieten avusese: pe Savin. Prietenia dintre ei durase cincisprezece ani. Cu trei luni în urmă însă Savin înnebunise şi fusese internat la „Central”. Se credea Hamlet şi încercase să-şi omoare mama – pe regina – adulterină. Pe de altă parte, duminica îl indispunea şi fiindcă de cele mai multe ori duminica trebuia să se supună unor obligaţii care îi îngrădeau libertatea. Să facă o vizită sau să întâlnească vreo femeie la insistenţele căreia nu putuse rezista.

Îi rămânea însă timp şi pentru lectură. Dar nu pentru orice fel de lectură. Duminica era rezervată unui anumit fel de lectură: achiziţionase, investigând printre cunoştinţe, almanahuri vechi, calendare, zodiace, epistolii, cărţi de tâlcuire a viselor şi multe alte asemenea cărţulii care, pe vremuri, se vindeau prin bâlciuri şi iarmaroace. Duminica, trândăvind în pat cât mai mult timp, răsfoia cărţuliile acestea, aici amuzându-se, dincolo înduioşându-se, în nici un caz plictisindu-se.

Genul acesta de lectură era un mijloc ideal de a se deconecta complet. Şi tot duminica, numai duminica, se întâmpla să-i vină chef să pună la vechiul şi hodorogitul patefon vreuna din plăcile uzate, moştenite de la tatăl său. Atât de mult le preţuise bătrânul, încât, înainte de a muri, ţinuse să-i lase prin testament legalizat această unică avere. Un testament scurt, mai scurt decât oricare altul, care suna astfel: „Las fiului meu Barbu, două cutii conţinând un număr de patruzeci de discuri şi un patefon marca «Columbia».” Era duminică, stătea în pat, asculta unul din discurile vechi care hârâia, pocnea, şi îşi amintea de tata, de mama, de mahalaua lor locuită de câţiva şlepari, de câţiva hamali în port, de câţiva căruţaşi care atunci când se îmbătau legau cu panglicuţe de coama calului polii pe care îi câştigaseră, de câţiva barcagii, de câţiva contrabandişti, de câţiva foşti lupi de mare. Îşi amintea chipul fiecăruia, întâmplările senzaţionale sau dramatice petrecute în decursul anilor pe strada lor. Aşa de pildă: când Maricica fata unui barcagiu a fost aleasă „Mis Dunărea de Jos” la un concurs de frumuseţe şi apoi numai puţin a lipsit să fie aleasă şi „Mis România”; când Iani Zervos a moştenit din America, de la o „thiţă”, mătuşică, o sută de mii de dolari şi, din contra-bandist, cu cazier la poliţie, a devenit armator;

când Nae-şpanchiul, grataragiul cârciumii „La Moriţ cel bun”, i-a spintecat burta lui Axente barcagiul din cauza unei paţachine de pe strada Luminii şi când acesta din urmă a mai avut putere să-l strângă de gât numai cu o singură mână deoarece cu cealaltă se ţinea de burtă ca să nu-i iasă afară măruntaiele; când Marigula i-a aruncat cu vitriol în faţă Catinei care, deşi ştia că Jenică frizerul îi făcuse ei un copil, îi sucise capul silindu-l să se cunune cu ea, pe ascuns, la biserica Sfinţilor, unde era paroh popa Nicolae Suru care citea în gura mare, în biserică, acatiste cu următorul conţinut: „Ajută, Doamne, să se umple de buba cea rea Domnicuţa lui Pandele care mi-a furat găina cea moţată” sau: Să-i sece măduva oaselor şi să umble în cârji ticălosul care a necinstit-o pe fie-mea, Anuţa”. Îşi amintea de asemenea întâmplări şi ele, ca şi lecturile naive, îi ajutau să se destindă.

În apartamentul de deasupra, proprietăreasa pusese în funcţie aspiratorul. Bâzâitul infernal al motoraşului se auzea distinct până la el. Doamna Flor – toată strada o cunoştea şi toată lumea îi spunea doamna Flor – era o femeie tacticoasă. Viaţa şi-o desfăşura într-un anumit ritm potolit, din care nimeni şi nimic n-ar fi putut-o scoate. Când mătura curtea, când scurta trandafirii cu foarfecele de grădină, când curăţa cartofi sau când dădea cu

aspiratorul avea o cadenţă proprie, uniformă şi egală, expresie vizibilă a celeilalte, interioare. Pe Bobi Aloman îl enerva. Doamna Flor făcea totul într-o asemenea cadenţă tacticoasă şi somnolentă, de parcă avea în faţa ei întreaga veşnicie. De pildă, acum, când mânuia aspiratorul. Ascultând cum plimbă peria aspiratorului pe covor, Bobi avea sentimentul că doamna Flor cu anticipaţie consacrase acestei plictisitoare îndeletniciri cel puţin trei ore. Nu se grăbea de loc. Dar nu încetineala era caracteristică. Caracteristică era cadenţa regulată, de pendul. Bobi Aloman numără: unu... doi... trei... patru... cinci. Atâta dura până când doamna Flor împingea peria înainte. Unu... doi... trei... patru... cinci. Tot atâta până retrăgea peria. Şi aşa mereu, mereu, ca un ceasornic perfect. Cadenţa regulată i-o aminti pe baba Rada. Baba Rada era femeie de serviciu la ei la întreprindere şi nu era de loc babă. Avea doar cincizeci de ani. Dar aşa îi plăcea ei să-şi spună. „Ascultă ce spune baba Rada, tovarăşe. Plouă sigur, cum te văd şi mă vezi.” Sau: „Să-ţi aducă baba Rada o cafeluţă de la bufet?” Până la urmă s-au obişnuit cu toţii să-i spună: baba Rada.

Când Bobi s-a prezentat la serviciu, a doua zi după ce a ieşit din spital, baba Rada, care se întâmplase să se afle în hol, l-a informat despre articol: „Bine ai venit, tovarăşe Aloman.

Te-ai făcut sănătos?” „M-am făcut, babă Radă”. „Ei, mă bucur, mă bucur. Ştiţi te-au dat şi la gazeta de perete”. „Dar ce-am făcut, babă Rada?” „Ei, parcă matale nu ştii. Ăsta zic şi eu articol. Tovarăşul Pescaru a adus-o straşnic din condei.” Pescaru, care îi era subaltern, scrisese un articol ditirambic în care elogia „gestul eroic” al „colegului nostru”, care „cu preţul vieţii a salvat de la moarte sigură” etc. etc. Citind articolul, Bobi Aloman a simţit că-l cuprinde furia. De fiecare dată când se întâmpla să constate că semenii săi îi interpretau greşit intenţiile, îl cuprindea furia. Dar, în general, fiind un om calm, izbutea să se stăpânească la timp. Furiei îi lua locul un fel de resemnare demoralizantă. Nu înţelegea de ce oamenii îşi închipuie că semenii cu care stabilesc relaţii de tot felul sunt şi în realitate aşa cum îi văd ei. Doar optica fiecăruia, nefiind totdeauna rezultatul unui simţ de observaţie dezvoltat, de cele mai multe ori se întâmplă ca imaginea pe care şi-o fac unii despre alţii să fie, în totalitate sau numai parţial, falsă. Iată, de pildă, întâmplarea cu Dana. Părerilor greşite pe care – verificase în mai multe rânduri – colegii săi şi le făcuseră despre el, li se mai adăuga una: îl credeau acum şi erou. El, Bobi, „cu preţul vieţii” salvase de la moarte o fată care, fără intervenţia sa curajoasă, ar fi pierit arsă de vie. Cum să le explice că n-o făcuse din

eroism? Cum să le explice că gestul său „eroic” fusese aproape inconştient numai şi numai pentru că i se păruse – i se păruse sau poate chiar aşa era? – că fata care cerea disperată ajutor semăna uimitor cu Fernanda? Ura această facultate, atât de omenească de altfel, de a eticheta oamenii după nişte criterii cu desăvârşire „neştiinţifice”. Şi le ura, printre altele, şi pentru motivul că ele alterează – de multe ori până la o totală deformare – imaginea pe care fiecare om o are despre sine însuşi şi care este, în orice caz, în forma nealterată, mai aproape de imaginea-substanţă. (Aceasta din urmă imposibil de intuit în esenţa ei chiar de către spiritele cele mai luminate şi mai introspective.) Bobi considera că etichetarea oamenilor după nişte criterii de cele mai multe ori impresioniste dăunează în primul rând aceluia care devine obiect de cercetare. El începe să se vadă cu ochii celorlalţi şi să creadă că este, într-adevăr, aşa cum îl văd ceilalţi. Prilej de reflecţii pesimiste pe această temă îi oferise chiar „şeful” său. Acesta când preluase postul fusese un om modest, cu posibilităţi modeste, dar cu voinţă şi ambiţie de a se perfecţiona. Probabil că până la urmă ar fi izbutit, nelipsindu-i tactul şi fiind receptiv la sugestiile utile. Dar în numai câteva luni, prins în plasa nevăzută a linguşitorilor şi lăsându-se învăluit în ea, ajunse de

nerecunoscut. Luând drept adevărate linguşirile, începu să crească în propriii săi ochi şi, încântat de persoana sa, să devină subiectiv, formalist, superficial şi ranchiunos.

După ce citi articolul, primul lucru pe care îl făcu Bobi a fost să ceară responsabilului gazetei de perete să-l scoată imediat de pe panou. Acesta îi făcu pe plac, nu însă fără a-şi exprima nedumerirea şi decepţia. Dar cel mai decepţionat a fost autorul articolului – subaltern al lui Bobi – care îl scrisese dinadins ditirambic, încredinţat că în felul acesta îl va obliga.

Dar imediat după aceea i se mai întâmplară şi alte lucruri neplăcute. Colegii şi colegele năvăliră să-l felicite şi, culmea, îi oferiră un buchet de flori. (Câţiva pronunţară cuvântul „erou”.) „Şeful”, la rândul său, îl pofti la el în birou, îl felicită, anunţându-l că făcuse în scris cunoscut forului tutelar gestul său „eroic şi cavaleresc”.

Pentru Bobi Aloman ziua aceea fusese una dintre cele mai urâte din existenţa sa. A doua zi însă viaţa intră pe făgaşul ei obişnuit: Slujbă, lecturi, spectacole câteodată, câteodată o aventură cu vreo femeie faţă de care rămânea de fiecare dată disponibil sufleteşte. Şi totuşi, ceva nu mai era ca înainte. Undeva, înăuntrul său, ardea, mocnit, dorinţa de a o revedea pe aceea pe care o salvase din flăcări. Acestei

curiozităţi i se adăuga încă una. Numai că această altfel de curiozitate nu era a lui, ci a porilor din palme, care continuau să păstreze amintirea trupului Danei, ascuns privirilor doar atât cât îl putuse ascunde transparenţa cămăşii de noapte din nailon. Care din aceste două curiozităţi era mai puternică nu-şi dădea seama. Erau însă amândouă împletite strâns şi, ştia, nu avea să se poată elibera de nici una din ele, decât, poate, dacă întâmplarea i-ar scoate-o în cale. Numai întâmplarea fiindcă el nu întreprindea nimic s-o găsească. De ce aştepta ca destinul să i-o scoată în cale şi de ce nu investiga nu putea să-şi explice. De fapt, refuza să recunoască faţă de el însuşi că pur şi simplu nu voia s-o caute, deşi era bolnav de dorinţa de a o revedea. Nu voia pur şi simplu fiindcă îi era teamă. Dacă Dana semăna într-adevăr cu Fernanda? Dacă seamănă atunci sigur o va iubi, aşa cum o iubise pe Fernanda? De la moartea Fernandei, ca adolescent, cunoscuse alte fete, şi unele dintre ele îi fuseseră dragi. Mai târziu intraseră efectiv în viaţa lui şi alte femei. Totuşi, sufleteşte nici-odată nu fusese deplin angajat, de fiecare dată descoperise în el un coeficient mai mare sau mai mic de disponibilitate. Asta însemna că, exceptând-o pe Fernanda, nu mai iubise cu adevărat nici o altă femeie. Şi doar atunci fusese un adolescent. Numai pe Fernanda o

iubise, dar oare cum o iubise? Atunci Fernanda existase ca fiinţă reală, ca o entitate obiectivă, în afară; dar în acelaşi timp Fernanda coabitase în el, risipită în el, tot timpul, chiar atunci când fusese departe de ea, acasă, la şcoală, pretutindeni, atât de vie, atât de reală, încât existaseră clipe când nu mai ştia ce din el *este el* şi ce Fernanda. Aşa de fără limite o iubise. O iubise „ca în romane”, cum pretindea pe atunci ţaţa Bălaşa că trebuie iubită o fată, sărmana ţaţa Bălaşa, cea îndrăgostită de cel mai chipeş flăcău din mahalaua lor, de Ştefan care lucra la Rizerie şi care nici nu se uita la ea, fiindcă ţaţa Bălaşa era cocoşată şi era urâtă şi fiindcă toate femeile din mahala o urau deoarece, ziceau ele, „Bălaşa are ochi răi şi dacă se uită la tine cum ştie ea, te deoache de poţi chiar să mori, ferească Dumnezeu”. Pe Fernanda aşa o iubise! Dar Fernanda murise şi dragostea lor rămăsese neîmplinită. Bobi era convins că dragostea, ca toate lucrurile în lume, avea un început şi avea un sfârşit. Fernanda murise când el abia învăţase s-o iubească. Iubirea lui pentru Fernanda nu se consumase, fusese întreruptă. Pe urmă, când a cunoscut şi alte femei, a sperat, deşi de lucrul acesta nu a fost prea conştient – l-a simţit nu l-a gândit – că va întâlni o alta de care să se îndrăgostească şi cu care să continue să iubească, de fapt tot pe Fernanda, pe care,

niciodată nu încetase s-o iubească. La femeile care trecuseră prin viaţa lui ţinuse, din cauza unora cumva şi suferise, dar nici una nu izbutise să fie asemenea Fernandei, să continue cu alta ceea ce moartea întrerupsese şi ceea ce sigur s-ar fi sfârşit o dată şi o dată dacă Fernanda ar fi trăit. În fond, îşi dorise tot timpul nu să iubească o altă femeie aşa cum o iubise pe Fernanda, ci să întâlnească femeia prin care să iubească tot pe Fernanda până când iubirea lui neîmplinită, întreruptă, avea să se consume singură, în mod firesc. Aceasta era explicaţia disponibilităţii sale sufleteşti. Aceasta era şi explicaţia pentru care femeile pe care le cunoscuse nu fuseseră în stare să-l lege de ele, de fiecare dată şi la scurtă vreme el fiind acela care lua iniţiativa de a-şi recâştiga independenţa. Nici una nu fusese în stare să fie Fernanda.

Şi iată hazardul făcuse să salveze de la moarte o fată care, cel puţin aşa i se păruse, semăna cu Fernanda. Semăna, fiziceşte semăna, dar poate că semăna şi altfel, în aşa măsură, încât să reînceapă să iubească, prin ea, pe Fernanda. În fond, îşi dădea seama că ceea ce îşi dorea el nu era posibil, de vreme ce Fernanda murise, şi că, de fapt, ceea ce căuta el, ceea ce îşi dorea era să întâlnească o femeie care să facă posibilă mistificarea. Dacă într-adevăr Dana, fata pe care o salvase din

flăcări, semăna cu Fernanda – şi nu cumva se înşela – atunci, cel puţin ipotetic, mistificarea era posibilă tocmai datorită acestei asemănări. Dar atunci de ce nu întreprindea nimic ca s-o găsească? De ce prefera incertitudinea, speranţa vagă, mistificatoare, dar în alt fel, certitudinii – convenabilă sau nu –, dar totuşi o certitudine? Bobi încerca să-şi ofere o mulţime de explicaţii, dar nici una nu-l convingea fiindcă, mai adânc în el, stăruia explicaţia adevărată: că nu întreprindea nimic s-o găsească fiindcă era laş, fiindcă se complăcea să spere că Dana *ar putea fi* Fernanda. Bobi avea patruzeci de ani. De douăzeci şi patru de ani căuta femeia care să fie Fernanda. Trecuseră multe femei prin viaţa lui fără s-o găsească. Deşi nu obosise s-o caute, obosise totuşi să mai spere că o va găsi vreodată. Şi iată, când se aştepta mai puţin, întâmplarea făcuse s-o cunoască pe Dana. Dana semăna cu Fernanda. Nu era sigur, absolut sigur, dar, după cât îşi amintea, semăna. Căci în definitiv dacă n-ar fi semănat, măcar puţin dacă n-ar fi semănat, probabil că nu ar fi cutezat să urce pe scară s-o salveze. La vârsta de nouă ani salvase cutiile cu discuri ale tatălui său: Dar de atunci – deşi n-o mărturisise nimănui – prinsese frică de flăcări, precum prinde frica de apă cineva care a fost pe punctul de a se îneca. Aşa că, dacă izbutise să-şi învingă teama, avea toate

motivele să creadă că Dana semăna cu Fernanda şi că deci şansele de a putea înnoda firul rupt al iubirii lui, prin moartea Fernandei, făcând din Dana amanta lui, existau şi în realitate nu numai în închipuire. Fu *aproape convins* de lucrul acesta. Şi fiindcă era *numai aproape convins* nu întreprindea nimic absolut ca să-i dea de urmă, deoarece în caz de eşec, însemna să piardă şi această unică speranţă. „Dacă nici cu Dana nu va fi posibil, atunci nu va mai fi posibil cu nici o altă femeie”, îşi spunea mereu, îşi spunea de fiecare dată când se mustra că aşteaptă, că doar aşteaptă. Da, în locul certitudinii – favorabilă sau defavorabilă – prefera să se legene în hamacul unei speranţe ipotetice, convins fiind că, într-o zi, va afla adevărul. Fiindcă ştia – nu era propriu-zis convingere, ci mai curând un presentiment – că într-o zi, fără s-o caute în mod expres, o va întâlni pe Dana.

Ceva însă tot făcea: se plimba mult pe străzi şi, din când în când, se abătea pe strada Margaretelor cu toate că era convins că nu pe strada aceea avea s-o reîntâlnească. Ce să mai caute pe strada aceea, după ce le arsese casa? Mai mult ca sigur se mutaseră, ea şi ai ei, pe o altă stradă, poate chiar într-un alt cartier. Şi totuşi, ce simplu ar fi putut să-i dea de urmă. Era imposibil ca vecinii să nu cunoască noua lor adresă. Sau, în cel mai rău caz, se putea

interesa la evidenţa populaţiei, de la secţia respectivă de miliţie. Dar el, degustându-şi speranţa ca pe o bucată de camiş, din laşitate, nu investiga ci aştepta totul de la hazard. Mai mult, într-o zi, când trecea, ca de obicei, pe strada Margaretelor şi când i se ivi prilejul să afle adresa ei, refuză, refuză pur şi simplu. Iată în ce împrejurare: Un domn bătrân, cu barbişon şi favoriţi care tocmai stropea grădiniţa din faţa casei, aplecându-se peste gărduţ, i se adresă amabil: „Îmi permiteţi să vă întreb ceva?” „Da, poftim” acceptase Bobi. „Vă văd trecând des pe strada noastră...” „Da, destul de des. Locuiesc aproape, pe strada Soarelui.” „Ştiţi, îmi păreţi o figură cunoscută, dar nu ştiu de unde să vă iau. Dar, ia staţi! Nu cumva sunteţi tânărul care, atunci când a ars casa lui Costomiris, aţi salvat-o...” „Vă referiţi la casa aceea de peste drum?” „La aceea. Ştiţi atunci...” „Şi ziceţi că un tânăr a salvat în timpul incendiului pe cineva?” „Da, pe o domnişoară. Va să zică nu sunteţi dumneavoastră!” „Eu? În nici un caz. Când s-a întâmplat nenorocirea eram plecat în delegaţie, în provincie. Am aflat, când m-am întors, de la vecini”. „Nu ştiu de ce, dar mi s-a părut că aţi putea fi dumneavoastră. Mi-ar fi făcut plăcere să cunosc un tânăr atât de curajos. Scuzaţi!” „Nu face nimic. Bună ziua, domnule!” Dacă ar fi recunoscut că el este

„tânărul curajos” sigur că ar fi aflat unde se mutase Dana. Sau, în orice caz, bătrânul amabil l-ar fi îndrumat la cine să se adreseze ca să afle. Preferase încă o dată nesiguranţa certitudinii. Nu trebuia – aşa îşi impusese – s-o caute. Trebuia să aştepte până când întâmplarea i-o va scoate în cale. Şi i-o va scoate. Era convins că i-o va scoate. Trebuia numai să aibă răbdare. E drept, trecuseră trei luni de când o salvase pe Dana din flăcări. Dar în definitiv trei luni nu era chiar atât de mult. Trei luni de când trecea pe strada Margaretelor, trei luni de când îşi făcuse obiceiul să se plimbe pe străzi, pe cele din centru, unde lumea obişnuia să apară la ore fixe ca apoi să dispară tot la ore fixe, pe multe altele, despre care abia acum lua cunoştinţă că ele există.

Da, aşa trecuseră trei luni. În duminica aceasta, când el stătea în pat şi asculta zbârnâitul aspiratorului mânuit ritmic de doamna Flor, se împlineau exact trei luni de când o salvase pe Dana din flăcări. Trei luni în care timp curiozitatea de a o revedea ardea în el asemenea unui foc. *Asemenea unui foc.* Şi doar el avea frică de flăcări, o frică nemărturisită.

Când deschise ochii, cerul era ca o monedă uriaşă de aur orbindu-l cu strălucirea ei

galbenă. Trebui să-i închidă imediat. Privi apoi prin canaful genelor. Acuma cerul era ca o pardoseală de cleştar. Cleştar curat pe care, dacă l-ar fi atins cu o vărguţă de metal, ar fi sunat, desigur, vesel ca un clopoţel. Curând un nor ca un văl diafan, diafan ca vălul de mireasă al „Damei cu camelii” din vitrina magazinului „La Dirijabilul”, aburi cleştarul. Când norul se călători departe, pardoseala cerului fu iarăşi curată. Închise din nou ochii. Îl dureau pupilele să privească mereu în sus. Adormise pe şezlong. Se simţea uşor, capul îi era limpede. Respiră adânc aerul îmbălsămat de aroma teilor înfloriţi. De pe stradă se auzeau paşi. Treceau oameni, şi într-o direcţie şi în cealaltă. Cineva râse. Vesel ca un clopoţel când anunţă recreaţia. Turturica gunguri. Pe genunchii săi continua să doarmă Chilon, şoricarul. Îl chema Chilon, dar el îl striga Aristotel. Chilon-Aristotel avea ochii trişti. Niciodată nu mai văzuse un câine cu ochi atât de trişti. Chiar atunci când era bine dispus, când avea chef de joacă ochii îi rămâneau trişti. Dar nu pentru că avea ochi trişti l-a poreclit Aristotel. Mai precis, nu numai pentru asta. Motivul principal era altul. Chilon nu suferea să-l vadă citind. El, Bobi, putea să fie ocupat cu orice, să doarmă, să scrie, să cânte la pian. Chilon stătea liniştit la locul său preferat, pe fotoliu, cu botul pe lăbuţele din faţă. De acolo îl urmărea cu ochii săi gravi şi

trişti. Dar era suficient să deschidă o carte şi să înceapă a citi, pentru ca imediat Chilon să se neliniştească. Începea să scâncească, cu nişte accente aproape omeneşti. Mai în glumă, mai în serios, Bobi şi-a zis: „Chilon scânceşte fiindcă suferă că e câine şi nu poate citi şi el. Suferă fiindcă e conştient de destinul său de câine”. Se amuza să creadă că şoricarul său este reîncarnarea celebrului filozof din antichitate Aristotel.

Încetişor, ca să nu-l trezească pe Chilon-Aristotel care continua să doarmă, Bobi întinse mâna după carte. Era o carte de istorie a religiilor. Într-unul din capitole autorul se ocupa de sectele din epoca primară a creştinismului şi de influenţa pe care a exercitat-o asupra acestora filozofia gnosticilor. Deschise cartea şi începu să citească de acolo de unde întrerupsese lectura.

„În fruntea lumii spirituale stă părintele tuturor sau Bythos. El însoţindu-se cu Ennoia, adică mintea cea ascunsă într-însul, a născut pe Nus inteligenţa divină sau pe cel unul născut şi pe Alitia, adică adevărul, soţia lui. După aceea Nus şi Alitia născură pe Logos, cuvântul, şi pe Zoe, adică viaţa, iar aceştia născură pe Antropos, adică pe omul cel ceresc, după al cărui chip este cel terestru şi pe Eclesia. Astfel din Bythos, părintele tuturor, s-a născut o pătrime, apoi o ogdoà,

adică optime. Logos şi Zoe mai născură apa cinci syzygii adică perechi, iar Antropos şi Ecles ia încă şase. Şi astfel Pliroma deveni o treizecime. Dar Sofia, înţelepciunea, ultimul eon feminin şi soţia eonului masculin Teletos fu cuprinsă de pofta nebună de a se însoţi cu Bythos. Fructul acestei uniri fu Cata-Sofia, adică înţelepciunea de jos, ea se numeşte şi Achamot. Astfel păcatul cel dintâi s-a săvârşit în Pliroma. Nus şi Alitia născură o nouă pereche de eoni, pe Hristos şi Sfântul Duh care împăcară pe Sofia cu soţul ei Teletos, iar Achamot fu îndepărtată din Pliroma de către eonul de frontieră Oros, singurul fără soţie. De bucurie că s-a restabilit armonia în Pliroma, top cei treizeci de eoni născură pe măreţul Iisus împreună cu miliarde de îngeri spre a-l sluji. Iisus are misiunea de a salva pe Achamot şi a deveni soţul ei. Dar Achamot transmişi între timp materiei haotice germenii de viaţă şi din îmbrăţişarea ei cu Haosul se născu Demiurg cel psihic, care, din îndemnul ei formă o lume, imagine imperfectă a Pliromei, populând-o cu naturi pneumatice, psihice şi hilice. Totodată o dădu în stăpânirea lui Satan cel hilic, al doilea fiu al Achamotei. Întregul plan divin al universului are scopul ca în acelaşi timp cu salvarea Achamotei să salveze pe oamenii cei pneumatici din stăpânirea lui Demiurg şi pe

cei psihici de sub tirania Satanei”[1].

Închise cartea. Fantezia naivă a acestei cosmogonii sui generis îl încântase. Îl încântase aşa cum îl încântase proza naivă din vechile almanahuri şi calendare. Urmări atent, câtva timp, un balet de musculiţe. Pe urmă nucul semeţ şi pletos din grădina vecinului. Parcă era un patriarh binecuvântând depărtările. Un porumbel se roti deasupra, singur şi trist, pe urmă i se alăturară încă doi, navigând frumos toţi trei împreună. Dar numai pentru scurt timp. Ultimii doi zburară în altă parte, unul după altul, fluturarea aripilor celui din frunte fiind parcă o poruncă pentru celălalt. Rămase numai primul. Un porumbel alb, rotindu-se ezitant deasupra grădinii. Târziu se aşeză pe umărul patriarhului verde. Razele soarelui însângerat îi muiaseră aripile în purpură.

Era cel mai frumos spectacol pe care îl văzuse vreodată: un patriarh cu barba şi părul verde, îmbrăcat în odăjdii tot verzi, binecuvântând depărtările, şi un porumbel purpuriu, gungurind pe umărul lui drept. Soarele străluci din nou cu toate armurile spălate de sânge şi porumbelul deveni dintr-o dată o zeitate albă. Buclele părului blond atârnau pe umeri parcă într-un fel de togă albă

[1] Rândurile de mai sus au fost întâlnite de autor într-adevăr într-o carte a religiilor.

din fire de argint, ce o înveleau dezvelind-o. Ochii albaştri, tăiaţi în formă de migdală cătau în sus, spre azurul spaţiilor necuprinse într-un fel de extaz concentrat, ca şi când ei vedeau ceea ce lui nu-i era dat să vadă niciodată. Deasupra capului, ca un corolar al părului blond, soarele adăuga o aureolă asemenea acelor ale sfinţilor din biserica unde, în anii copilăriei, se ducea cu mama lui să asculte slujbele pe care le oficia popa Niculae Suru cel care se făcea mijlocitor către Dumnezeu al blestemelor proferate de enoriaşele lui. Vrăjit de frumuseţea ei celestă, Bobi o dori alături de el, ea să asculte sânge de pământean, el să-i fure în îmbrăţişarea telurică elemente de lumină serafică. Dar porumbelul îşi luă zborul. Imaginea se topi parcă în azur.

Şi iarăşi îi veniră în minte cuvintele din carte:

„...Dar Achamot transmise germeni de viaţă materiei haotice... Din îmbrăţişarea ei cu Haosul se născu Demiurg cel care, din îndemnul ei, formă o lume, imagine imperfectă a Pliromei şi o populă cu naturi pneumatice, psihice şi hilice, dar totodată o dădu în stăpânirea lui Satan, cel de-al doilea fiu al Achamotei...”

Achamot! Era înduioşat de destinul acestui con feminin. Ingrat destin! Biata Achamot! A trebuit să ispăşească primul adulter săvârşit în lumea spirituală a Pliromei. Bastarda asta az-

vârlită în haos. Şi ea, care păstra în fiinţa ei spasmul inimaginabil al conceperii ei din împreunarea *Sofiei cu Bythos*, părinţii ei, cunoaşte în îmbrăţişarea care acum este carne şi sânge, celălalt spasm, spasmul materiei. Pântecul ei de zeiţă tânără concepe pe cei doi fii: *Demiurg şi Satan*.

Achamot! Pe retine prind să se precizeze conture şi forme. Mai întâi ochii: mari, negri, neliniştiţi. Dumnezeule, neliniştea ochilor Achamotei! Ce amintiri îi chinuia? Lumina siderală a Pliromei sau îmbrăţişarea cotropitoare a Haosului? Pe urmă se conturează obrazul: obraz alb de fată tânără, gură senzuală de femeie pătimaşă. Trupul prinde conture precise: Trup alb cu forme ce aduc cu ale lui Venus din Milo. Ce frumoasă e Achamot! Trupul alb al Achamotei îmbrăcat într-o cămaşă subţire de nailon. Achamont în cadrul unei ferestre către care flăcări se întind ca nişte şerpi groşi, aburind a negru. Flăcările împodobesc fereastra ca nişte ghirlande. „Ajutor!” strigă *ea*. Cine? Achamot? Dana? Achamot odihneşte în braţele sale. Palmele acoperă sânii pe care i-a sărutat Haosul. Ard sânii Achamotei!... Arde trupul ei!... îi dogorise oare flăcările incendiului sau ardeau din cauza incendiului dinăuntru, din artere? „Dana, mulţumeşte lui Dumnezeu că ai scăpat. Şi dumnealui, bineînţeles”. Achamot!... Mama lui

Achamot!... Cine? Eonul *Sofia*, soţia eonului *Teletos?* „Dana mulţumeşte lui Dumnezeu că ai scăpat...” „De ce-i spui să mulţumească lui Dumnezeu? De ce nu-i spui să mulţumească lui *Bythos*, tatălui ei natural?” Achamot de ce ţi-e trupul aşa de fierbinte?... Dana de ce ţi-e trupul atât de fierbinte? Fierbinte la fel ca trupul Fernandei!... A zburat porumbelul alb. Achamot s-a prefăcut într-o rază de soare, o rază albă, care însă nu coboară spre pământ ci urcă, urcă sus, mai sus de soare, spre lumea sideralã a *Pliromei*... Dar deodată, amintindu-şi de îmbrăţişarea *Haosului*, de fiul ei *Demiurg*, o cuprinde dorul şi începe să coboare, să coboare...

Chilon-Aristotel s-a trezit din somn. Se uită la el cu ochii lui trişti, omeneşti. „Măi băiatule, mă filozofule, de ce îţi sunt ochii atât de trişti?” Chilon-Aristotel nu-i răspunde. Dă din coadă şi-i linge mâna.

Trecu prin parc. Era drumul cel mai scurt. Parcul era o catedrală de răcoare. În loc de aromă de tămâie, miros de clorofilă şi de pământ ud. Băncile aproape toate erau ocupate de îndrăgostiţi. O femeie bătrână cu şoşoni în picioare, sfidând anotimpul, mergea grăbită şi vorbea singură. La staţia de tramvai furnicar de lume. Cei mai mulţi mâncau îngheţată „Polar”. „la Polaru’ la băiatu’!”

Băiatul avea cel puţin cincizeci de ani. În balconul unei case cu aspect de vilă, o femeie tânără, întinsă pe şezlong, privea visătoare cerul. Un câine mare dormea la picioarele ei, culcat cu botul pe labe. O fetişcană cu un coş de papură în mână se uită la el insistent şi nătâng.

Pe străzile din centrul oraşului aflux de mulţime. Era ora când lumea ieşea să se plimbe. În acelaşi scop se afla şi el pe stradă. Să se plimbe? Nu în primul rând pentru asta. Ieşise pe stradă la ora când oraşul evada pe străzi în speranţa că întâmplarea i-o va scoate în cale pe Dana. Doar aşa înţelegea s-o caute. Era primăvară şi oamenii aveau ochi de primăvară. Primăvara, ochii oamenilor, aşa credea, erau mai luminoşi decât în oricare alt anotimp al anului. Chiar oamenii nefericiţi aveau ochii luminoşi, mai luminoşi şi din cauza acestei lumini nefericirea nefericiţilor era mai evidentă, tristeţea oamenilor trişti mai uşor de sesizat. Era frumoasă, era tulburătoare primăvara, îi era dragă aproape aşa ca şi când ea ar fi avut o existenţă de carne şi sânge, şi cu toate acestea îl irita fiindcă era indiscretă cu lumina ei ce se instala în ochii oamenilor trădând ceea ce cu toţii, absolut cu toţii, în mod delicat sau numai inconştient, încearcă să ascundă: contrastul, tragicul contrast dintre aparenţă şi esenţă. „Dar oare lumina mă

trădează şi pe mine?” O vitrină cu oglindă. Se opri şi începu să-şi examineze îndelung ochii. „Cine se uită acum la mine mă crede un fel Narcis! Puţin îmi pasă!...” Continuă să-şi examineze ochii. Da, lumina îl trăda şi pe el. Oftă şi plecă mai departe, acum însă apropiind pleoapele, aşa cum fac miopii. „În felul acesta mă trădez mai puţin”. Mergând pe lângă zid trecu un orb, pipăind cu bastonul vopsit în culoare albă. Orbul avea ochelari negri. „Cum naiba nu mi-a dat până acum prin minte! Primăvara trebuie neapărat să port ochelari negri”. Deşi avea acasă mai multe perechi de ochelari intră în primul magazin şi mai cumpără una. Îl servi o vânzătoare blondă care semăna vag cu Jeanne Moreau. Alese ochelarii cei mai închişi. Îi probă. În magazin nu exista o oglindă.

— Nu aveţi alţii mai închişi la culoare?

— Nu, domnule. Cred că mai închişi nici nu se fabrică. La aceştia umbralul este în procent de şaptezeci şi cinci la sută.

— Precis?

— Da, domnule.

Fata avea dreptate. O culoare mai închisă ar fi dăunat ochilor.

— Dumneata, domnişoară, îmi vezi acum ochii?

— Nu prea. Dar de ce ţineţi să nu vi se vadă ochii? Aveţi doar ochi frumoşi, domnule.

— Mulţumesc, domnişoară, dar am un motiv special să nu mi se vadă ochii.

Plăti şi se îndreptă spre ieşire. Când ajunse la uşă se întoarse.

— Vrei să-mi împrumuţi pentru o clipă oglinda dumitale, domnişoară?

— Cu plăcere, domnule.

Se examină atent. Ei da, acum lumina primăverii nu-l mai putea trăda.

— Îţi dau un sfat, domnişoară. Primăvara trebuie să porţi neapărat ochelari fumurii.

— De ce, domnule? Primăvara soarele nu-i chiar atât de puternic. Pe mine în orice caz nu mă supără.

Era inutil să-i explice. Ea tot nu l-ar fi înţeles.

Ieşi în stradă. Pe stradă mirosea a benzină. O femeie care trecu pe lângă el mirosea a mosc... îi mulţumi în gând... După miros de benzină miros de mosc... Un bătrân vindea „loz în plic”, instalat la o măsuţă în plină stradă... Un radio cu tranzistori mare doar cât un calup de săpun îl distra şi îi distra clienţii, care făcuseră roată în jurul său... Doi băieţi jucau capace, iar alţi doi făceau schimb de fotografii de actori din acelea ce se găsesc în pacheţelele cu gumă de mestecat... Un hornar trecu pe lângă el grăbit, atât de grăbit încât aproape se ciocni de el. Avea faţa mânjită de funingine, mâinile... Numai ţigara din gură era albă, imaculată... Fuma mutând-o cu limba

dintr-un colţ al gurii la altul fără să pună mâna... De când nu mai văzuse un homar!... De câţiva ani. Şi ăsta care trecuse era înalt şi slab. În nici un caz atât de slab ca nenea Albert homarul din mahalaua lor. Nenea Albert fusese atât de slab şi obrajii atât de supţi, încât părea că avea sub pomeţi nişte găuri. Dar cu toate că era atât de slab, toţi îi ştiau de frică în mahala. De pildă, atunci când a prins-o pe nevastă-sa în pat cu Temistocli contrabandistul, şi când, ca s-o pedepsească, după ce a legat-o, goală, de un salcâm din curte a început s-o bată cu frânghia udă, nimeni n-a îndrăznit să intervină. Se rugau numai de el, peste gard, vecinele, vecinii: „Las-o, iart-o, domnule Albert c-ai s-o omori!” Nenea Albert care deşi se numea aşa era sârb, n-a vrut s-o ierte, ci a bătut-o până a leşinat-o. Ţaţa Linuţa n-a murit, dar a zăcut în pat două săptămâni. Când s-a înzdrăvenit, nenea Albert i-a cumpărat o rochie nouă de „crepjorjet” şi o pereche de pantofi de lac şi a dus-o s-o distreze la „Grădina Poligon”, un restaurant de vară unde seara era program cu „artişti”.

Trecu pe lângă el un zugrav de panouri care îl salută, trecu directorul muzeului orăşenesc, trecu poetul oficial al oraşului care îşi lăsase barbă şi care avea un mers nesuferit. De câte ori îl întâlnea pe stradă Bobi se indispunea, numai şi numai din cauza mersului acestuia,

pe o zi întreagă. Şi se indispunea fiindcă mersul poetului oficial semăna teribil de mult cu al „şefului” său. Antipatic îi mai era „şeful”. „Şeful” nu suferea să aibă în preajma sa subalterni mai deştepţi decât el. Cu toate acestea, din interes, îi tolera, dar nu pe toţi, ci numai pe aceia de care îşi dădea seama că, îndepărtându-i, şi-ar fi dăunat propriului său interes. De pildă, el, Bobi, făcea parte din categoria celor toleraţi. Era convins că în ziua când „şeful” va găsi pe altcineva care să-i fie în aceeaşi măsură util, îl va îndepărta. Bobi era singurul dintre subalternii toleraţi faţă de care „şeful” nu izbutea să-şi mascheze – fără a se trăda – antipatia ce i-o purta. Devenise nesuferit „şefului” nu fiindcă era obligat să recunoască, în sinea sa, că Bobi e mai inteligent, mai cultivat şi mai bine pregătit decât el. Şi nici fiindcă de fiecare dată când se ivea vreo problemă încurcată acela care până la urmă găsea soluţia cea mai bună era Bobi. Îl supăra calmul, luciditatea, prezenţa de spirit, coordonate sufleteşti pe care le observase la subalternul său şi care acţionau pozitiv exact în momentele când el, „şeful”, îşi pierdea capul. Dar cel mai mult îl supăra pe „şef” constatarea că, în prezenţa lui Bobi, începea să se îndoiască serios că este şi în realitate aşa cum izbutiseră să-l facă să creadă despre sine linguşitorii. Şi îl mai enerva, poate cel mai

mult, intuiţia că Bobi, spre deosebire de ceilalţi subalterni, nu-i acorda nici un fel de consideraţie – în ciuda unei excesive politeţi – fiindcă îl vedea aşa cum era în realitate şi nu cum începuse să se vadă, datorită linguşitorilor subalterni.

Poetul oficial iarăşi îi încrucişa drumul. De data aceasta nu mai era singur. Ducea la braţ o femeie mai înaltă decât ea, planturoasă ca un halterofil. Îşi impusese să nu se mai gândească la „şef”, dar această a doua întâlnire cu poetul oficial îi fixase pe mai departe gândurile. Chiar astăzi „încrucişaseră din nou săbiile”. Era o exprimare eufemistică prin care Bobi înţelegea conflictele sale cu „şeful”. Era bine dispus. De trei zile „şeful” se afla într-o permanentă bună dispoziţie. Cu trei zile în urmă fusese decorat. Decoraţia îi consolida pe de o parte scaunul, iar pe de alta confirma părerea excelentă pe care o avea despre sine însuşi. Decoraţia, cu alte cuvinte, consolidase mitul propriei sale persoane. Toţi subalternii îl felicitaseră cu excepţia lui Bobi. Trimise după el. „Pesemne absenţa mea din cor îl împiedică să se bucure fără reticenţe”, îşi spusese.

Îl primi cu multă amabilitate. Amabilitatea şi buna dispoziţie şi le manifestă printr-un zâmbet unsuros.

„Dumneata ce faci?” îl. Întrebă cu

bunăvoinţă. Crezând că îl întreabă la ce lucrează, Bobi îl lămuri: „Mi-aţi dat dispoziţia să studiez posibilităţile de lărgire a sortimentelor destinate exportului...” „Lasă asta. Te întrebam, aşa, în general”, întrebarea îl puse în grea încurcătură. Ce putea să-i răspundă? „Bine, mulţumesc!” Fără voia sa răspunsul sună un pic ironic. „Va să zică, bine!” „Da, mulţumesc”. „Cred că dumneata eşti singurul om care n-ai... care n-ai probleme personale”. „Dumneavoastră aveţi probleme personale?” „Bineînţeles. Toată lumea are câte o problemă personală. Cu excepţia dumitale.” „Şi de unde deduceţi că nu am probleme personale?” „De unde? Simplu: Dumneata n-ai venit niciodată la mine din proprie iniţiativă... cu vreo problemă personală... sau de altă natură.” „Nu, n-am venit”, recunoscu eh „De ce?” întrebarea i se păru caraghioasă. Îi veni să râdă, dar se abţinu. „Nu ştiam că problemele personale se pot rezolva pe cale administrativă, ierarhic. Ştiţi, eram convins că, fiind probleme personale, ele nu se pot rezolva decât personal.” „Să nu ne jucăm cu cuvintele, tovarăşe Aloman”. „Întru totul de acord, să nu ne jucăm. Puteţi să-mi enumeraţi cinci probleme personale – ale mele sau ale colegilor – care ar putea fi rezolvate de dumneavoastră?” „Tovarăşe Aloman, la mine vin zeci şi zeci de salariaţi cu diferite

probleme...” „Personale?” „În ultimă instanţă, personale”. „Daţi-mi, vă rog, un exemplu, două”. „Vin pentru casă. Li se întâmplă o nenorocire în familie şi vin să solicite un ajutor...”. „Nu vă supăraţi. După dumneavoastră acestea sunt probleme personale?” „Sunt. Acestea şi altele, de ordin familial”. „Şi le puteţi fi de vreun folos?” „Ne sfătuim, eu şi Ştefaniu şi, într-unele cazuri, intervenim cu folos”. „Închipuiţi-vă că sunt căsătorit şi că nevastă-mea nu mă mai iubeşte. Spuneţi-mi, cum m-aţi putea ajuta? Aţi putea-o determina să mă iubească? Dacă aş fi gelos, să presupunem fără să am un motiv real, ci pur şi simplu gelos, cum m-aţi putea ajuta? Sau, cum m-aţi putea ajuta dacă v-aş spune că sufăr din cauza arivismului, lipsei de curaj, a tartufismului? Sau poate consideraţi că aceasta nu este o problemă personală? Este!... Este o adevărată problemă personală, mai personală decât multe din acelea pe care dumneavoastră le consideraţi probleme personale. Oare nu vă daţi seama că circulă nişte cuvinte care se aseamănă cu banii falşi de care toată lumea caută să se scape? E drept există o deosebire. Despre aceste cuvinte toată lumea ştie că sunt false, dar printr-un consens, tacit, cu toţii ne prefacem că nu avem habar”. „Şi dumneata pretinzi că «problemele personale» fac parte din această categorie de cuvinte false?” în-

trebă „şeful” cu o satisfacţie pe care nici nu căută să şi-o ascundă. „Probleme personale există, incontestabil. Calpul constă atât în înţelesul calp care se dă acestor cuvinte şi în felul cum sunt ele folosite.” „Dumneata îţi dai seama ce lucru grav ai afirmat?” „Grav nu în sensul pe care îl atribuiţi cuvintelor mele. Gravitatea constă în adevărul lor. Fiindcă adevărul este totdeauna grav”. „Eşti un om dificil, tovarăşe Aloman”. „Într-adevăr, sunt un om extrem de dificil”. Nu l-a mai reţinut. De altfel şi orele de program luaseră sfârşit.

Iată şi ospătăriţa de la restaurantul pensiune unde obişnuia să ia masa de prânz. Frumoasă fată. Oare cu care dintre clienţi s-o fi culcând sau i-ar fi plăcând să se culce? Îşi aminti de discuţia cu ea de la prânz, şi zâmbi: „Ieri la prânz aţi lipsit, tovarăşe Aloman”. „Ieri m-am hrănit cu altceva, tovarăşă. M-am hrănit cu lumină”. „Glumiţi, ca totdeauna”. „Ba nu glumesc de loc. Ieri, când am plecat de la birou, era atâta soare şi atâta lumină pe străzi, încât m-am tot plimbat până a apus soarele. Abia atunci mi-am adus aminte că nu luasem masa de prânz. Dar totodată am constatat că eram sătul, de parcă mă îndopasem peste măsură. De fapt mă şi îndopasem, o după-amiază întreagă, cu lumină”.

Se plimba de aproape o oră. Ce multă lume pe străzi! Mai ales femei. Femeile îl priveau

într-un anumit fel, dar el era obişnuit să fie privit astfel. Un băieţel aproape că dădu cu trotineta peste el. Un ţigănuş vindea „balene pentru cămăşi”. Un tată trecu pe lângă el având în braţe un copil în scutece. Mama venea după ei ducând două plase încărcate. Copilul plângea. „Taci cu tata, băieţică, taci cu tata!” Un tânăr cu o carte subsuoară. Nu-l putea vedea decât din profil. O frunte înaltă, un nas grecesc, buze pline, obraz cu bujori ca la fete. Un băiat frumos ca o fată. Ochii băiatului dogoreau mersul unei fete care păşea înaintea lor. Bobi privi şi el la fată. O vedea numai din spate. Dar inima îi zvâcni. „Păi asta-i Dana”, îşi spuse. Dana? Oare ea era? Ca să se convingă, ar fi fost suficient să grăbească puţin pasul s-o ajungă din urmă şi apoi s-o depăşească. Desigur, ar fi fost simplu. Dar dacă nu era ea? Dacă se înşela? Nu, nu avea nevoie de certitudine. Prefera nesiguranţa. Prefera ca sufletul său să se legene în hamacul iluziilor. Şi o urmări fără să îndrăznească a face cei câţiva paşi care ar fi însemnat: certitudinea! O urmări pe multe străzi, până acasă la ea. O văzu deschizând o portiţă scundă care scârţâi ca un scâncet de copil când visează urât, o văzu intrând în curte şi apoi urcând cele câteva trepte de piatră care duceau la uşa de la intrare. Înainte de a dispărea în casă, se întoarse şi privi spre

stradă. În clipa aceea Bobi nu mai avu nici o îndoială. Era Dana! În sfârşit o regăsise. Şi se simţi aşa cum se simţise în clipa când îi fusese luat din braţe, în noaptea incendiului, trupul Danei. Instinctiv îşi mirosi palmele. Palmele lui nu miroseau nici a fum şi nici a trupul Danei. Şi se dezmetici. De atunci trecuseră doar trei luni.

Dana! Ea era, fără îndoială că ea era fata pe care o salvase din flăcări. De necrezut era însă, altceva... Dana nu semăna cu Fernanda. Totuşi cum de i se păruse atunci că seamănă? Pur şi simplu i se păruse!... Poate că semănase cu ea numai atunci şi acolo la fereastra încadrată de flăcări, ca nişte ghirlande de şerpi violeţi. Poate i se păruse, fiindcă atunci disperarea din ochii Danei era atât de asemenea cu aceea din ochii Fernandei când a ştiut că va muri. „Voi muri, Bobi! Ajută-mă, Bobi, nu vreau să mor!...” „Ajutor!... Ajutooor!” Pe strada pustie se deschid ferestre, capete speriate privesc în lungul străzii. „Foc? Arde? Unde arde?” „Ajutooor!” Noapte!... Dana!... Sus, la fereastră se roagă, îşi frânge mâinile de disperare. Groaza din pupilele ei e aidoma groazei din pupilele Fernandei când şi-a dat seama că va muri. „O scară, oameni buni! Repede o scară!” A salvat-o!... „Dana, mulţumeşte lui Dumnezeu că ai scăpat. Şi dumnealui, bineînţeles”. A salvat-o!... Acum nu mai sunt flăcări. Acum

ochii Danei nu mai exprimă disperarea morţii implacabile şi dacă nu exprimă nu mai există nici cea mai mică asemănare între ea şi Fernanda. Dar dacă nu seamănă, dacă nu poate fi Fernanda atunci Dana nu-l interesează. Dana asta e o Dana oarecare, una din multele Dane care vor fi existând în oraş. Poate la fel ca Dana cealaltă. Dana... şi mai cum o chema? Parcă Butnaru. Parcă Băjenaru. Dar ce importanţă are? Important este că a cunoscut o Dana anul trecut – când s-a dus să-şi petreacă zilele de concediu în oraşul său natal – poate chiar mai frumoasă decât Dana aceasta pe care o salvase din flăcări. Ce picioare lungi avea Dana aceea!... Şi ce ciudată era!... La douăzeci şi şase de ani încă nu cunoscuse dragostea bărbatului. Era profesoară de educaţie fizică şi putea să fie atletă de performanţă la o sută de metri garduri şi la triplu salt. Se antrenase în secret şi în secret bătuse toate recordurile naţionale. Refuza însă să concureze fiindcă, pretindea ea, îi repugna exhibiţionismul. Câştigase la pronosport, din pură întâmplare, o maşină, o vânduse imediat şi, cu o parte din bani, îşi cumpărase o barcă cu motor. Tot timpul liber şi-l petrecea pe Dunăre, gonind ca o bezmetică până hăt departe dincolo de Măcin. Datorită ei a cunoscut tot farmecul bătrânului fluviu şi cele mai sălbatice şi mai pitoreşti coclauri de

pe ambele maluri. Când zilele de concediu s-au consumat, petrecute pe Dunăre sau în cort pe malurile lui, s-au despărţit. „Am ştiut că nu va dura mult”, i-a spus ea când pentru ultima dată l-a plimbat, gonind ca o nălucă, pe Dunărea Veche. „Da? Cum de ai ştiut?” a întrebat-o el. „Fiindcă prea ne asemănăm. În noi amândoi există un fel de năuceală care ne împiedică să trăim cu adevărat clipa. Amândoi dorim mai mult decât suntem în stare să dăm, decât poate nici n-ar putea să fie”. Şi el fusese atunci tare mirat că ea intuise ceea ce simţise şi el, dar nu fusese în stare să exprime.

Şi acum această altă Dana. De vreme ce nu putea fi Fernanda ce-i putea oferi ea mai mult decât cealaltă Dana? Nimic!... Dar porii palmelor lui începură să auie. De fapt auia amintirea pe care porii o păstraseră. Simţea în palme, în porii din palme, amintirea trupului pe care îl ţinuse în braţe, trupul Danei pe care îl dogoriseră flăcările incendiului şi îl îngheţaseră spaimele morţii. Instinctiv îşi mirosi palmele. Trecuseră trei luni de când ţinuse. În braţe trupul Danei, dar palmele lui, în porii cărora amintirile auiau ca marea în scoică, miroseau – de fapt era o iluzie – aşa cum mirosiseră în noaptea când o salvase din flăcări.

Şi abia acum îl descoperise pe băiatul cu bujori ca de fată în obraji. Va să zică o urmărise şi el. Ce tânăr era!... Să fi tot avut

douăzeci de ani. Frumuşel băiatul!... Şi dacă o plăcuse pe Dana însemna că nu avea gust prost. „Băiete, trebuie să îndrăzneşti, merită!... îţi spune cineva care, fără să se laude, are ceva experienţă, nu datorită lui, voinţei lui, ci împrejurărilor. Înţelegi? Numai datorită împrejurărilor”. Aşa îi vorbi, în gând. Deşi nu se vedea, era sigur că se uita la băiat sever. Iată că s-a înroşit ca şi când nu era suficientă roşeaţa bujorilor. Probabil intimidat din pricina privirii lui severe. Îşi impuse şi izbuti să-i zâmbească prietenos. Prinzând curaj zâmbi şi băiatul. Era fermecător când zâmbea. Semăna oarecum cu Alain Delon. Dar parcă frumuseţea băiatului cu bujori de fată în obraji era mai virilă decât a actorului francez. Se uită încă o dată cu coada ochiului spre casa în care dispăruse Dana, pe urmă plecă pe drumul pe care venise. Băiatul, ca şi când ar fi fost înţeleşi dinainte, o porni şi el în aceeaşi direcţie, potrivindu-şi mersul după al lui Bobi. Mergeau, umăr lângă umăr, fără să-şi vorbească, retranşat fiecare în el, preocupat fiecare de propriile-i gânduri. Tocmai de aceea unui al treilea ei i-ar fi făcut impresia că doar din întâmplare mergeau alături şi că de fapt se ignorau reciproc.

Aproape se întunecase. O femeie trecu pe lângă ei strecurându-le în nări mirosul unui parfum necunoscut. Bobi se simţi vag tulburat,

ca şi când o răbufnire de vânt i-ar fi învolburat sângele.

— E atât de frumoasă! murmură băiatul cu bujori de fată în obraji, parcă doar pentru sine.

— Cine? Femeia care a trecut adineaori pe lângă noi?

Bobi nu se îndoia că se referise la Dana. Întrebase însă înadins fiindcă voia să-l audă confirmând că pe Dana o găsea „atât de frumoasă”. Avea neapărat nevoie de această confirmare ca să-i poată deveni antipatic, să-l urască eventual.

— A trecut o femeie pe lângă noi? Nu ştiu!... N-am observat. Mă referem la ea. Dumneavoastră, care sunteţi mai în vârstă, spuneţi-mi, nu-i aşa că e foarte frumoasă?

Ar fi trebuit să se simtă jignit şi măcar pentru cuvintele acestea merita să-l urască: „Dumneavoastră care sunteţi mai în vârstă”... avea înţelesul ascuns: „Dumneavoastră care sunteţi bătrân...” Şi cu toate acestea băiatul cu bujori de fată în obraji continua să-i fie simpatic.

— E nepământesc de frumoasă, confirmă şi completă în acelaşi timp Bobi.

— Aveţi dreptate. Eu nu mi-am dat seama. Şi mersul... Aţi observat ce mers are?

— Cântă!

— Cum aţi spus?

— Am spus că mersul ei cântă.

— Iertaţi-mă, dar nu izbutesc să înţeleg cum poate mersul unei femei să cânte?

— Ce muzică minunată pentru sânge!

— Asta da! Aşa da! se entuziasmă băiatul cu bujori în obraji. Şi ochii. Aţi observat ochii? Mari, întunecoşi...

— Şi neliniştiţi. Achamot!

— Ce-aţi spus?

— Mi-am amintit un cuvânt dintr-o limbă moartă.

Într-o casă luminată, cântă un radio. Străzile pustii miroseau a pământ ud şi a flori de tei. Nu-şi mai vorbiră. La primul colţ de stradă se despărţiră, strângându-şi mâinile. Bobi rămase locului nehotărât, trist dintr-o dată. Cum nu se gândise până acum!... Dana nu-l recunoscuse. Pe drum, tot timpul, o dată n-a întors capul. Dar când a ajuns acasă, când a închis portiţa s-a uitat la el, ochii li s-au întâlnit. Ochii Danei, ochii ei neliniştiţi s-au uitat la el poate cu un pic de interes sau poate numai cu o vagă curiozitate. Dar, în nici un caz, din felul cum îl privise, nu lăsa impresia că ea îl recunoscuse. O salvase de la moarte, dar ea nu-l recunoscuse. Dar, în definitiv, era chiar de mirare? Atunci o învăluiau din toate părţile flăcările, gudurându-se perfid ca nişte căţele. Fumul o orbea. Mai era, pe deasupra, şi noapte. „Ajutor!... Ajutooor!” „Nu vă fie teamă, domnişoară, în câteva clipe sunt la

dumneavoastră!” Şi ea, înnebunită de groaza flăcărilor, primise adăpostul braţelor lui – salvatorul! – fără să se uite la el, fără să-l vadă. Aceasta este explicaţia, desigur, aceasta fiindcă alta nu putea să existe. Totuşi... „Dana, mulţumeşte lui Dumnezeu că ai scăpat. ...Şi dumnealui, bineînţeles!” Ei bine, măcar atunci când mama ei – sau cine o fi fost! – i-a atras atenţia asupra lui, ar fi trebuit să-l *vadă*, măcar în atâta măsură cât era necesar să nu uite atât de repede cum arăta la faţă cel care o salvase. Repede? Trecuseră trei luni! Şi? Aceluia care îţi salvează viaţa merită să-i reţii chipul măcar trei luni. Bine, nu l-a recunoscut. Dar dacă l-ar fi recunoscut? Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi recunoscut? Şi iarăşi închipuirea lui începu să zburde: Dana închide portiţa... Ridică privirea şi-l vede... O clipă, două, trei ochii ei neliniştiţi oglindesc surprindere. Pe urmă bucurie... îi zâmbeşte, vine spre el cu mâna întinsă. „Dragă domnule, dumneata, dumneata, desigur, nu mă înşel, dumneata eşti doar acela care m-ai scos din casa care luase foc. Dumneata eşti, nu-i aşa că eşti dumneata?” El nu răspunde. Zâmbeşte modest, prefăcut modest. „Te rog să mă ierţi, domnule, că atunci nu ţi-am mulţumit. Eram însă atât de zăpăcită, atât de speriată”. „Sunt fericit, domnişoară, că am putut să vă fiu de folos. Vreau să spun, sunt fericit că tocmai eu am avut norocul să vă salvez. Dacă nu m-aş

fi întâmplat atunci pe stradă, desigur că altcineva ar fi avut şansa de a vă putea fi util”. „Mi-aţi salvat viaţa primejduind-o pe a dumneavoastră... Nu ştiu cum să vă mulţumesc...” „Într-un singur fel, domnişoară: să nu-mi mai amintiţi de întâmplarea aceea”. „Nu vreţi să intraţi puţin? Mama va fi bucuroasă să vă cunoască personal...”. O cisternă-stropitoare se arătă la colţul străzii. Bobi se lipeşte de gard ca să nu-l ude. S-au împrăştiat funigeii închipuirii. E singur în stradă, şi tot în locul unde s-a despărţit de băiatul cu bujori de fată în obraji. Şi tare îl mai încearcă tristeţea că Dana nu l-a recunoscut. Dar în definitiv de ce să fie trist? A salvat din flăcări o Dana, una din multele, care nu l-a recunoscut. Ei şi? De vreme ce ea nu poate deveni Fernanda n-ar trebui să-i pese că nu l-a recunoscut. Dar porii din palme auie amintirea trupului ei. Şi ca purtat de un duh rău, o porneşte înapoi spre casa în care, ştie acum, locuieşte Dana. Noaptea e caldă. Poate că Dana la chemarea ghidului său va ieşi în grădină sau se va arăta la vreo fereastră.

Când se apropie, o umbră rezemată de gărduţul scund privea casa, luminată acuma. Bobi recunoscu în umbra rezemată de gărduţ pe băiatul cu bujori de fată în obraji.

Va să zică amândoi avuseseră acelaşi gând.

— Ai văzut-o? întrebă Bobi în şoaptă de

parcă îi era teamă că ea l-ar putea auzi.

— Nu! Din cauza storurilor.

O femeie bătrână deschise o fereastră, cercetă o clipă cerul, apoi se retrase vorbind cu cineva care se mai afla în încăpere, dar care nu se vedea. Bobi se săltă pe vârfuri şi privi. O văzu pe Dana. Sta într-un balansoar cu ochii închişi şi cu braţele încrucişate pe piept. Rochia de casă cu flori mari roşii pe fond negru, dar mai ales părul negru, strâns pe după urechi, dădeau o paliditate cadaverică feţei imobile. Stătea nemişcată în balansoarul care încremenise şi el. „Parcă ar fi o moartă, gătită pentru logodna ei cu pământul”.

Şi deodată îl cuprinse o spaimă nebună. O sudoare rece îi brăzdă fruntea şi tâmplele. Dana murise! Dana moartă, întinsă într-un coşciug alb. Frânghii lasă coşciugul pe fundul unei gropi adânci, adânci. Bulgării de pământ încep să cadă deasupra ca nişte stropi mari de ploaie amestecată cu grindină. Curg bulgării peste sicriu şi curând ultimul centimetru de lemn nu se mai vede. Groparii şi-au terminat treaba. Pleacă. Înăuntru, în sicriu, e acuma tăcere. Tăcerea place Danei. Dana moartă zâmbeşte, se bucură. Deodată, din adâncul pământului, încep să apară legiuni întregi de viermi. Viermi albaştri ca sineala, viermi negri, mai negri ca pământul, viermi cafenii ca gândacii, viermi verzui ca muştele mari, viermi

multicolori, viermi de diferite mărimi, mari cât şerpii, mici cât larvele de omizi, viermi ca frânghiile de întins rufele, legiuni întregi de viermi acoperă trupul Danei, rod din el ca şobolanii, ca lăcustele, sapă caverne în pântece, în carnea tare a sânilor.

Imaginaţia lui câteva clipe dezlănţuită cu furie se astâmpără abia în clipa când Dana părăsi balansoarul. O secundă o văzu cu braţele desfăcute de parcă se pregătea să înlănţuie grumazul cuiva.

— Uite-o! se bucură băiatul cu bujori de fată care, fiind mai scund, n-o putuse vedea cât timp stătuse în balansoar.

Dana luă o carte de pe măsuţă şi dispăru din încăpere. Se întristară amândoi. Dar curând se lumină o fereastră la etaj. Dana era acuma acolo. Dormitorul Danei. Patul Danei. Trupul Danei. Deodată, de sus, câteva acorduri de pian. Notele se frânseră brusc şi pianul gemu în octavă. Dar numai câteva secunde. Pe urmă Dana începu să cânte. Melodia era sălbatică. Bobi asculta sunete, dar vedea imagini: Urlă uraganul. Pădurea se pleacă frântă, până la pământ. Jivinele fug speriate, înnebunite. Păsările se tânguiesc ascunse prin scorburi. Turnuri se năruie. Şuvoaie rup stăvilare mugind. Cerul arde şi Dana cântă, cântă revolta întregii firi scăpate din lanţul legilor ei. Revolta pământului, revolta sorilor şi

planetelor, extazul dionisiac al atomilor beţi de bucuria eliberării lor, de risipirea lor în goană nebună şi dezorientată prin haos.

Cântecul se frânge brusc şi liniştea care se aşterne, câteva clipe, doare mai rău decât o durere.

— Achamot!

— Ce-aţi spus? întrebă băiatul cu bujori de fată în obraji.

— Nimic!

Bobi gemu. Viziunea apocaliptică dispăru. Sus, în camera luminată, era acum tăcere. Bobi şi băiatul cu bujori de fată în obraji pândeau de jos, din stradă. Şi continuară să privească până când, sus, lumina se stinse. Abia acum se îndurară să plece păşind alături, fără să-şi vorbească, fiecare prins în mâzga propriilor sale gânduri. Când ajunseră în inima oraşului şi în faţa unui restaurant, Bobi îl imită.

— Haide să luăm masa împreună.

Băiatul cu bujori în obraji se sperie.

— Ştiţi, nu prea am bani. Şi aici e scump. (Era unul din restaurantele mari.)

— Eşti invitatul meu. Te rog nu mă refuza.

Băiatul cu bujori de fată acceptă.

Înăuntru era puţină lume. Bobi alese o masă mai retrasă. Băiatul cu bujori în obraji era foarte intimidat. Făcea impresia că intra acum, pentru prima dată, într-un local de lux. Simţindu-i stânjeneala, Bobi comandă pentru

amândoi. În timpul mesei, Bobi îl putu privi pe îndelete. Era atâta puritate în chipul frumos, în ochii verzi cu gene lungi de fată, încât Bobi se simţi înduioşat.

— Cum te cheamă? Pe mine mă cheamă Bobi Aloman.

— Florin Chelaru. Vă rog să mă iertaţi că nu m-am prezentat. Pur şi simplu n-am mai avut timp.

Bobi înţelese sensul cuvintelor „nu am mai avut timp”.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi unu.

— Eu am... patruzeci.

În apa verde a ochilor băiatului cu bujori de fată în obraji Bobi văzu navigând pentru o clipă o undă de satisfacţie. Se bucura desigur că avea de partea sa avantajul vârstei.

— Şi ce faci? Din ce trăieşti? continuă să-l chestioneze Bobi.

— Sunt student. La filologie. Închipuiţi-vă!

— Nu văd nimic extraordinar că eşti student la filologie.

— Pentru dumneavoastră desigur că nu-i. Dar dacă aţi avea un fiu, l-aţi lăsa să urmeze filologia?

— L-aş lăsa să-şi aleagă cariera către care s-ar simţi cel mai mult atras.

— Dumneavoastră nu sunteţi ca tata. Tata voia să urmez politehnica. Zicea să ingineria e

singura meserie de viitor. Şi eu după ce am dat bacalaureatul, ehei!

Şi izbucni în râs. Un râs vesel, molipsitor.

— Şi dumneata după ce ai dat bacalaureatul? insistă el.

— Nu aveam chef de loc să urmez o facultate. Mi-ar fi plăcut ca un an-doi să tai pur şi simplu frunză la câini. Scandalos, nu?

— Acum, la vârsta dumitale, nu-ţi dai seama. Dar să ştii că un an sau doi pierduţi contează foarte mult în viaţa unui om.

— Ştiu. Ştiam şi atunci când am terminat liceul. Dar vedeţi aveam în faţa mea o mulţime de drumuri şi nu ştiam pe care să pornesc. Îmi ziceam, că, într-un an-doi, am să mă pot hotărî.

— Până la bacalaureat n-ai putut?

— Nu! Ştiţi, eu sunt un student bun. Am fost şi un elev eminent. Totuşi, când a fost vorba să optez pentru o carieră, aşa cum v-am spus, mi-a fost imposibil să mă hotărăsc. Ehei, dacă ar fi fost după mine, tare mult mi-ar fi plăcut să mă îmbarc pe un cargou, ca simplu marinar. Dumneavoastră, când aţi avut vârsta mea, nu aţi fost ispitit să vă îmbarcaţi şi să colindaţi lumea?

— În mahalaua unde m-am născut aşteptau să moară, bătrâni de tot, câţiva foşti lupi de mare. Spre surprinderea mea tocmai ei erau cei mai mari duşmani ai mării. Mai ales când se

îmbătau, din „căţea”, „târfă”, „paciaură” n-o scoteau şi o înjurau, o înjurau cu cele mai cumplite înjurături existente în limbile engleză, italiană, greacă, portugheză şi germană, pentru a nu pune la socoteală limba maternă. Intrigat, i-am întrebat de ce o înjură, şi ştii ce mi-au spus? Mi-au răspuns că marea e mai rea decât toate viciile la un loc. De băutură, de curvie omul se poate dezbăra, dar dacă a apucat să plece o dată pe mare, gata, este pierdut pentru tot restul vieţii. Nu mai poate renunţa la ea, rămâne robul ei până când tot ea îl înghite sau până când, prea bătrân fiind, nici un căpitan nu-l mai primeşte în echipajul său.

— Da? Nu ştiam. De altfel, nu are importanţă fiindcă, după cum vedeţi, n-am plecat. La politehnică însă tot nu m-am înscris spre marele regret al tatălui meu care, atunci când a aflat că am dat examen la filologie şi am reuşit, mi-a spus aşa: „Norocul tău este că n-am nici casă şi nici altfel de avere. Fiindcă, pentru necazul pe care mi l-ai făcut, te-aş fi dezmoştenit”.

— Şi ce te-a determinat să optezi pentru filologie?

— Aşa au hotărât sorţii.

— Sorţii?

Băiatul cu bujori în obraji iarăşi râse amuzat.

— Aşa cum v-am spus, la politehnică în nici

un caz nu m-aş fi dus. De câte ori auzeam cuvântul politehnică vedeam în faţa mea maşini. Numai maşini. Fel de fel de maşini. Maşinile nu-mi plac. Mă jignesc. Aş spune că mă indispun. Îmi creează un complex de inferioritate când le văd şi mai ales când ştiu că ele pot face unele lucruri mai bine decât un om. Va să zică, politehnica nu-mi plăcea iar celelalte facultăţi de asemenea nu mă ispiteau. Interesul meu era la fel de periferic, absolut pentru toate. Aşa că am scris pe câte un bileţel denumirea fiecărei facultăţi, am pus toate bileţelele într-un basc, le-am amestecat şi apoi am scos unul, la întâmplare. Pe el scria: Filologie. M-am înscris şi m-am prezentat la examen. Am reuşit printre primii.

— Şi cum ţi se pare? Te-a câştigat vreuna din discipline?

— În mod special nici o materie nu mă atrage. De aceea, cât pot o chiulesc de la cursuri.

— Înţeleg, cursurile nu te atrag. Dar ce te atrage? Ai totuşi, presupun, anumite preferinţe, întrevezi un ţel în viaţă.

— Tocmai într-asta constă buba. Nu am încă nici un ţel. Un ţel simt că am. Dar nu izbutesc încă să-l întrezăresc. Simt că vreau ceva, cu înflăcărare, dar încă nu ştiu ce. Şi asta v-o spune cineva care luna viitoare împlineşte douăzeci şi unu de ani. Probabil mă găsiţi

caraghios...

— Nu te găsesc de loc. Istoria cunoaşte cazuri când oameni de geniu s-au descoperit la o vârstă mult mai mare decât a dumitale.

— Da, cred că dumneavoastră aţi găsit termenul cel mai potrivit. Încă nu m-am descoperit. Dar mă caut şi până la urmă am să mă găsesc, am să mă descopăr. Deocamdată constat însă că sunt cam aiurit, cam anapoda. Colegii mă desconsideră. Fetele mă găsesc mai mult sau mai puţin plictisitor. Ca să fiu sincer şi ele mă cam plictisesc. Ce-mi place mie, pe ele nu le interesează şi invers. Colegii m-au poreclit naftalină. Comică poreclă, nu?

— Naftalină? Şi mă rog, de ce ţi-au spus naftalină?

— Fiindcă mie îmi plac lucruri care există numai prin muzee. De pildă, ei toţi visează să aibă maşină. Dacă i-aţi putea auzi cu câtă competenţă vorbesc despre ele! Cunosc caracteristicile fiecărui motor, îţi pot ţine o adevărată prelegere despre sistemul de suspensie al nu ştiu cărei mărci, mă rog, sunt în stare să vă spună cu precizie câte şuruburi are Fiat-ul şi câte Renault-ul. Eu, sincer vă spun, nu râvnesc de loc să devin într-o zi posesorul unui automobil. Sincer vă spun, nu-mi place automobilul. În schimb mi-ar face o reală plăcere să am un cupeu cu nişte cai straşnici. Colegii mei sunt sensibili la ultimele

extravaganţe ale modei masculine, în timp ce eu, vă spun cinstit, cu riscul să râdeţi de mine, zău că mi-ar plăcea dacă ar reveni moda jobenului şi a lavalierei, înţelegeţi acum de ce colegii mei îmi spun „naftalină” şi de ce fetele mă găsesc plictisitor. N-am nici măcar magnetofon, habar n-am de twist sau de bossa nova. În schimb mă prăpădesc după vals pe care l-am învăţat de la mama. Fetele nu ştiu să danseze vals. Dar chiar acelea oare îl ştiu, nu-l dansează cu plăcere. Preferă twistul.

— Într-adevăr, eşti puţin cam demodat.

— V-am spus şi eu.

Părea că-l amuză să se ştie demodat.

— Dumneavoastră cum vă explicaţi?

— Ce să-mi explic?

— Că sunt demodat, naftalină?

— Ar trebui să te cunosc, tinere, ceva mai bine ca să-ţi pot da un răspuns care, eventual, ar putea să-d fie de folos. În orice caz nu mi se pare de loc alarmant că eşti aşa cum afirmi, în cazul când eşti cu adevărat. S-ar putea să exagerezi.

— Nu exagerez de fel, credeţi-mă! Şi când mă gândesc că e posibil să mă găsească şi ea demodat!...

Aducea el prunul vorba de Dana.

— ...Şi ţi-e teamă?

— Mi-e chiar foarte teamă. De aceea nici nu îndrăznesc să mă apropii de ea. Dar cu ea e

altceva. O iubesc. Mi se întâmplă pentru prima dată.

— Nici nu e de mirare. Ai doar numai douăzeci şi unu de ani.

— Dumneavoastră care aveţi patruzeci aţi iubit multe femei?

— Una singură.

— Câţi ani aţi avut atunci?

— Şaisprezece.

— Va să zică este adevărat că un om nu poate iubi decât o singură dată în viaţă?

— Nu-i adevărat. Măcar de două ori un om poate iubi în viaţă.

Băiatul cu bujori de fată în obraji, înţelegându-l greşit, se întristă.

— Va să zică o iubiţi şi dumneavoastră?

— Asta de unde ai mai scos-o?

— Aţi recunoscut dumneavoastră spunând că un om poate iubi măcar de două cri în viaţă. Prima dată aţi spus că aţi iubit la vârsta de şaisprezece ani.

— Şi ai dedus că a doua oară iubesc acum. Pe ea!

— Ce, nu-i adevărat? se pregăti să se bucure în cazul când răspunsul ar fi fost negativ. În acelaşi timp ochii, frumoşii lui ochi de bărbat la douăzeci şi unu de am îl implorau să-i confirme că n-o iubeşte.

Hotărât, băiatul îi era tare simpatic. Ar putea să-i spună: „Tinere, îţi dau un sfat. Retrage-te!

Dana nu-i de nasul tău. O iubesc şi n-am de gând să renunţ la ea. De altfel, dintre noi doi, fii sigur că ea pe mine are să mă prefere. E drept, tu eşti mai tânăr, ai bujori de fată în obraji şi semeni un picuţ cu Alain Delon; dar n-ai experienţă şi apoi, tu nu-i poţi oferi măcar o masă la un restaurant mai ca lumea”. Săracul! Nu putea fi însă chiar atât de crud cu el. Prea îl implorau ochii lui frumoşi, şi prea era simpatic, acum, când se înroşise de emoţie sau poate numai de sfiiciune. Trebuia să-l menajeze. În orice caz, menajându-l, nu era obligat să-l mintă. Băiatul asta frumos şi cumva timid voia să ştie dacă o iubeşte pe Dana. Ei bine, îi putea răspunde cu mâna pe inimă că n-o iubea. Dana era doar o Dană oarecare de vreme ce nu semăna cu Fernanda. E drept, în porii palmelor sale auia amintirea trupului ei, pe care îl ţinuse în braţe. E drept, porii palmelor auiau fiindcă doreau să mai simtă trupul ca atunci şi să-l mângâie. Era desigur aceasta o curiozitate a porilor, o curiozitate a sângelui, dar asta nu însemna că o iubea.

— Poţi să fii liniştit, tinere, n-o iubesc!

— Adevărat? Chiar adevărat că n-o iubiţi pe Dana? se bucură el.

— De unde ştii că o cheamă aşa?

— Scrie pe afiş.

— Ce afiş?

— Cum, dumneavoastră nu ştiţi cine este?

— Nu.

— Dumneavoastră nu mergeţi niciodată la spectacolele de operă?

— Nu-mi place opera.

— Atunci se explică. Dana e balerină.

Bobi încercă să şi-o închipuie pe Dana dansând. Dar îşi struni imediat fantezia ca să n-o ia razna.

— Dacă aţi şti ce bine îmi pare că n-o iubiţi şi dumneavoastră!

— Vrei să spui că dumneata o iubeşti? întrebă, deşi băiatul i-o mai spusese o dată.

— Bineînţeles că o iubesc!

Bobi fu de-a dreptul înduioşat. Exclamaţia trăda un sentiment profund. Şi, ca şi când băiatul din faţa lui, ai cărui ochi începuseră să strălucească probabil din cauza vinului băut, nu ar fi fost un străin oarecare ci propriul său fiu, simţi cum i se strânge inima de un fel de absurdă îngrijorare. „Bietul băiat, o iubeşte, sincer o iubeşte. Dar oare Dana va fi în stare să preţuiască un sentiment atât de pur? Fiindcă, fără îndoială, băiatul acesta pe care colegii l-au poreclit «naftalină» e un romantic incorigibil şi cast. Tare mi-e teamă că va avea mult de suferit din cauza ei. Bietul băiat!... Bietul băiat!...”

— Dacă am înţeles bine, ea nu ştie că o iubeşti. Altfel nu te-ai fi mărginit doar s-o urmăreşti şi să pândeşti din stradă, doar-doar

o vei vedea apărând la vreuna din ferestre.

— Nu ştie! De câte ori am vrut să ies din anonimat, mi-am mirosit a naftalină şi n-am mai avut curajul. Să nu credeţi că sunt timid. Nu sunt. Cu ea însă e altceva. Pe ea, v-am spus, o iubesc.

— De cât timp?

— De două luni.

— ...Şi de două luni te mărgineşti doar s-o urmăreşti de departe?

— Da.

— Eşti extraordinar. Nu mi-aş fi închipuit că în zilele noastre mai există tineri atât de romantici.

— Naftalină! Vedeţi cât de bine mi se potriveşte porecla.

N-o spunea ca să se autoironizeze. Şi nici nu se ruşina de poreclă. O spunea ca o constatare.

— Dacă n-ai avut curajul s-o cunoşti de ce nu i-ai scris? Femeile sunt sensibile la asemenea dovezi de dragoste.

— De scris am scris, dar nu i le-am trimis. De fiecare dată, recitind ceea ce scrisesem, mi s-a părut teribil de anacronic. Ea totuşi e o femeie modernă. Şi fiind artistă probabil are păreri toarte *liberale* în ceea ce priveşte dragostea. Nu credeţi?

— Tot ceea ce se poate.

— Vedeţi, sfiala mea de aici porneşte. Adică,

poate că nu e atât sfială cât mai curând teamă. O iubesc foarte mult. Vă rog să mă credeţi că o iubesc foarte mult. Dar mi-am păstrat un dram de luciditate.

— Nu înţeleg. Vrei să-mi explici?

— Să vă explic atunci. Ea este cred o femeie cu concepţii modeme. În acelaşi timp este şi... liberă.

— De unde ştii?

— De două luni de când o iubesc am aflat câte ceva despre ea. Dumneavoastră de când o cunoaşteţi?

— Abia de astăzi, minţi el. Dar nu mi-ai explicat ce-i cu luciditatea.

— Aveţi dreptate, nu v-am explicat încă. După cum vă puteţi da seama şi dumneavoastră nu sunt un monstru. Nu-i aşa?

— Eşti, dimpotrivă, un tânăr foarte atrăgător.

— Fetele spun despre mine că sunt chiar frumos dar că, din păcate, nu şi interesant. Deci, nefiind hâd, aflând ca o iubesc, nu este exclus să simtă pentru mine o oarecare atracţie, măcar atâta atracţie cât ar fi necesar ca s-o tenteze o aventură cu mine. Eu însă nu pot accepta aventura. Eu o iubesc. Vreau ca şi ea să mă iubească. Pricepeţi? O aventură poate dura, cât? O lună, două, un an? Dar eu o iubesc pentru toată viaţa, o iubesc fără bătrâneţe şi moarte. Ce m-aş tace în ziua când ar înceta să mă mai iubească? În ziua când ar începe să

iubească pe altcineva?

Băiatul cu bujori de fată în obraji pronunţă cuvintele cu un fel de disperare şi se uita acum la el, de parcă întreg viitorul lui depindea de răspunsul pe care îl va primi de la interlocutorul său.

— Dacă pui o asemenea întrebare...

— Dar e o întrebare esenţială. Ce Dumnezeu, nu vă puteţi da seama că o iubesc?

— Bine, dar tot aşa ai putea să te întrebi: Ce mă fac dacă ea moare într-o lună, două sau într-un an?

— Asta este cu totul altceva. Moartea e un fenomen asupra căruia nu se pot face prognoze. Ştim doar că orice viaţă are un sfârşit.

— La fel e şi cu dragostea, crede-mă. Sfârşitul vine implacabil ca şi moartea. Cine ştie? Poate că fericirea sau nefericirea în dragoste depinde de abilitatea sau lipsa de abilitate a partenerilor de a sesiza clipa cea mai prielnică pentru amândoi ca să se despartă.

Tânărul cu bujori de fată în obraji rămase o clipă pe gânduri. Se vedea însă că nu era convins sau că nu voia să accepte o asemenea soluţie.

— Eu vreau dragoste!

— Încearcă s-o capeţi. De ce eşti atât de sigur că ea nu ar putea să te iubească? De ce

presupui că, neapărat, numai un capriciu sau o pasiune trecătoare ar putea-o atrage către dumneata?

— Fiindcă ea nu se deosebeşte de celelalte fete pe care le cunosc. Asemănându-se cu ele, mă va considera şi ea „naftalină”. Femeia care m-ar iubi pe mine ar trebui să se gândească, nostalgic, la crinolină, la malacof, ar trebui să nu-i displacă goblenurile, ar trebui s-o încânte miniaturile, porţelanurile, filigranul, gavota, menuetul, barocul, rococo-ul... Aţi înţeles presupun că exemplele pe care vi le-am dat sunt, de fapt, simboluri.

— Da, bineînţeles.

— Ca să nu mă găsească plictisitor – continuă să se explice – ar trebui ca Dana să fie o femeie de spirit, foarte cultivată căreia să-i placă să discute cu mine în primul rând probleme care nu sunt de stringentă actualitate, fără ca asta s-o plictisească. Ştiţi, am observat că fetelor le place nu să *discute*, ci să flecărească. Eu însă nu mă pricep. Şi mi-ar place să pot, fiindcă am observat că au mare succes la fete tocmai aceia dintre băieţi care se pricep cel mai bine să flecărească. Desigur sunt şi fete care nu se dau înapoi de la o discuţie. Dar cum discută!

— Cum?

— De obicei, fetele acestea au o memorie straşnică. Sunt adevărate enciclopedii

ambulante. Sunt în stare să-ţi reproducă părerile a zeci de somităţi. Dar când e vorba să şi generalizeze, să-şi exprime un punct de vedere personal, ajung la nişte concluzii de te doare capul.

— Uite ce-i! În primul rând, n-ai nici un motiv s-o crezi atât de superficială. În al doilea, ai de ales – şi trebuie să te hotărăşti – între a te resemna s-o iubeşti de departe, aşteptând nu ştiu ce minune care s-o transforme într-o făptură a lui Dumnezeu care ştie să discute nu numai să flecărească, şi a nu lăsa să treacă, irosindu-se, clipa prezentă, indiferent de ceea ce se va întâmpla după aceea.

— Curios! S-ar zice că vreţi să mă convingeţi cu tot dinadinsul.

— Să presupunem că da. Ce ţi se pare curios?

— Păi noi doi... Eu aş zice că suntem rivali. Sau vreţi să spuneţi că pe dumneavoastră Dana nu vă interesează?

— Adineaori m-ai întrebat dacă o iubesc...

— Poate că nu aveam dreptul să vă întreb? îl întrerupse înroşindu-se din nou. Sau poate nu a fost delicat din partea mea?

— Să trecem peste asta. Nu sunt formalist, să ştii. Cum spuneam, adineaori m-ai întrebat dacă o iubesc şi acum dacă mă... interesează. Să zicem că mă interesează. Dar crezi că asta are vreo importanţă din punctul dumitale de

vedere? Sau chiar din punctul meu de vedere, dacă judecăm obiectiv?

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi? se nelinişti el.

— Cumva ai făcut din mine confidentul dumitale, trebuie să recunoşti.

— Într-adevăr!... Ştiţi, am simţit nevoia. Despre Dana nu am vorbit cu nimeni până acuma, pur şi simplu fiindcă nimeni din cei pe care îi cunosc nu ar fi în stare să înţeleagă că e vorba de un sentiment profund şi nu de un capriciu. Nu ştiu de ce, dar am simţit că dumneavoastră m-aţi putea înţelege.

— Şi n-ai greşit. Te înţeleg şi încă mai mult chiar decât îţi poţi închipui. Dar tocmai fiindcă te înţeleg, ţi-am explicat sincer şi mai ales obiectiv cum văd eu cazul dumitale. Ca şi când el nu m-ar privi de fel.

— Asta înseamnă, indirect, că vă priveşte.

— Da, mă priveşte. Recunosc. Dar acesta nu e un motiv să nu fiu obiectiv.

— De ce nu spuneţi că nu mă consideraţi primejdios pentru dumneavoastră?

— Nu pot s-o spun fiindcă nu-i adevărat. Dumneata ai avantajul tinereţii. Nu uita, eu am patruzeci de ani, iar dumneata numai douăzeci şi unu. Pe deasupra, eşti un băiat frumos.

— Da, mă rog. Dar eu sunt „naftalină”, sunt plictisitor şi nu ştiu să flecăresc.

— Nici eu nu mă pricep să flecăresc.

— Într-adevăr, chiar nu vă pricepeţi? se bucură băiatul cu bujori de fată în obraji.

— Îţi repet, nu mă pricep.

— În cazul acesta...

Şi nu mai continuă, parcă de bucurie, ca şi când amănuntul pe care îl aflase, că Bobi nu ştia să flecărească, îi dădea siguranţa că nu mai avea absolut nici un motiv să se teamă.

— În privinţa aceasta poţi să fii liniştit.

Câteva minute nu-şi mai vorbiră, ca şi când îşi spuseseră tot ceea ce aveau a-şi spune. Dar, până la urmă, cel care începu din nou să vorbească fu tot băiatul cu bujori de fată în obraji.

— Şi acum ce aveţi de gând?

— Să comand încă o sticlă de vin.

— Lăsaţi gluma. Eu vă întreb foarte serios: Ce aveţi de gând în legătură cu Dana?

Era prima întrebare din câte îi pusese băiatul cu bujori de fată în obraji care îl irita. De ce îl irita deocamdată nu ştia.

— Mă mir că pui o asemenea întrebare.

— De ce? Mi-aţi spus doar că aţi cunoscut-o abia astăzi.

— Am *văzut-o* abia astăzi, pentru prima dată. Şi?

— Aţi urmărit-o până acasă.

— Ca şi dumneata!

— Pe urmă, după ce aţi plecat, aţi revenit.

— Ca şi dumneata!

Era conştient că prin replicile pe care le dădea îl deruta pe băiat, dar iritarea de mai adineaori stăruia, ba chiar se accentuase, fiindcă nu izbutea să şi-o explice.

— *Ca şi mine!* Vedeţi tocmai replica aceasta, leitmotivul acesta mă convinge că întrebarea mea nu e lipsită de temei. Fiindcă tare mi-e teamă că şi mâine, chiar dacă nu ne-om întâlni, aţi avea motiv să-mi replicaţi: „ca şi dumneata”. Cu alte cuvinte, mai direct: vă interesează Dana în aşa măsură încât mâine sau în zilele următoare să-mi daţi motive de a vă urî?

Acuma abia ştiu de ce era iritat. Băiatul îi cerea să se hotărască, acum, dacă Dana va intra sau nu în viaţa lui. Şi el n-o putea face, pur şi simplu, nu putea. Era foarte posibil ca *mâine* să uite, deliberat, că exista o Dana, pe care o salvase din flăcări, de vreme ce ea nu-l recunoscuse, după cum nu era exclus, şi numai ca să scape de sâcâiala auitului din porii palmelor, să şi-o facă amantă. Dar, şi într-un caz, şi în celălalt hotărârea n-o putea lua acum ci mâine, înţelegând prin *mâine* zilele imediat următoare.

— E o ameninţare? întrebă ca să câştige timp.

— Ar fi ameninţare numai în cazul când ura mea s-ar putea concretiza în violenţă. Dar în privinţa aceasta să nu aveţi nici o teamă. Nu

uitaţi că sunt naftalină. Dacă ar fi permis, v-aş provoca la duel. E o formă de violenţă mai disimulată. Violenţa directă îmi repugnă. De altfel, cred că aveţi şi pumni mai puternici decât mine. Am vrut doar să aflu chiar din gura dumneavoastră, dacă trebuie să vă urăsc, aşa cum este obligat să urască un bărbat pe un altul care se interesează de femeia pe oare o iubeşte.

Categoric, băiatul cu bujori de fată în obraji îi punea unghia în gât: să se hotărască, acum, dacă renunţă sau nu la Dana. A-i da însă un răspuns însemna să-şi ia un dublu angajament. Pe de o parte faţă de naivul din faţa sa, pe de alta faţă de sine însuşi. Ei bine, nu-i va face pe plac, cu părere de rău nu-i va face pe plac. Cu părere de rău fiindcă privirile băiatului îl implorau, fiindcă, la fel ca la început, îi era tare simpatic.

— Pentru dumneata nu este important să ştii dacă mâine îţi voi da sau nu motiv să mă urăşti. Important este ca, în cazul când mă vei urî, ura dumitale să aibă o justificare. Cu alte cuvinte, să mă urăşti fiindcă ţi-am luat amanta sau prietena. Dacă însă şi *mâine* – şi prin „mâine” înţeleg viitorul apropiat – raporturile dumitale cu Dana vor fi la fel ca cele de până în prezent, urându-mă ar însemna să urăşti pe cineva numai fiindcă acesta râvneşte la femeia la care râvneşti şi dumneata. Într-o asemenea

situaţie ura dumitale ar deveni ridicolă şi, din punct de vedere raţional, absurdă. După cum vezi, mă pot obiectiva în aşa măsură, încât, cel puţin indirect, explicaţia mea să constituie un îndemn pentru dumneata, în măsura în care este, în acelaşi timp, şi un stimulent, ca să *îndrăzneşti*!

Un sfert de oră mai târziu părăseau restaurantul. Se despărţiră la colţul străzii.

Aştepta să se apropie, emoţionat ca un şcolar, escortând-o cu toate gândurile, mângâind cu văpăile ochilor sânii rotunzi ascunşi sub rochia albă de olanda, ca două mingi puţin mai mari decât acelea pe care le purta în plasă. O cunoscuse în ajun la terenul de tenis. Jucaseră împreună câteva partide şi ea îl bătuse cu regularitate. Îl bătuse fiindcă jucase distrat, cu gândul în altă parte. Nici acum Dana nu-l recunoscuse. Amărăciunea şi ciuda. Împletite strâns, stăruiau în el, de-a valma, înfruntându-se, biruind când una când cealaltă, când îndârjindu-l împotriva ei, când, atunci când biruia ciuda, aproape urând-o. Pe de altă parte era derutat. Bine, atunci când, fără să ştie unul de altul, el şi băiatul cu bujori în obraji o escortaseră până acasă la ea, nu-l recunoscuse. Asta putea înţelege, putea găsi o justificare. Se întâmplase în amurg, nu-l învrednicise decât cu o singură privire fugară, şi aşa

mai departe. Dar cum de nud recunoscuse ieri, când jucaseră câteva partide de tenis împreună, cum de nu-l recunoscuse astăzi, când din nou jucaseră împreună? Era uluitor, de necrezut. Nici măcar atât: „Domnule, figura dumitale îmi pare cunoscută. Spune-mi, ne-am mai întâlnit undeva?” Nu, nici măcar atât!... Şi doar o ţinuse în braţe. Şi doar ea îi înlănţuise gâtul cu braţele. Şi doar – acesta i se părea argumentul hotărâtor – căzuse la picioarele ei, leşinat. Oare fusese încă în aşa măsură *orbită* de frică încât nu-l văzuse frângându-se şi prăbuşindu-se la pământ? Sau, egoistă în aşa măsură şi mulţumită că scăpase cu viaţa nu avusese măcar curiozitatea să vadă cum arată la faţă necunoscutul care o salvase şi care, din cauza ei, zăcea leşinat sau poate chiar mort la picioarele ei? De necrezut!... Imposibil de înţeles cum de era posibil ca Dana să nu-l recunoască, şi să vadă în el doar un bărbat pe care abia l-a întâlnit pe terenul de tenis. Uluitorul ei comportament îl deruta, din care motiv, la rândul său, se comporta bizar. Observându-se, constata că acţiona în aşa fel, încât ba se recunoştea, ba nu se mai recunoştea. De pildă, se recunoştea atunci când constata că se purta ca şi când abia ar fi cunoscut-o, ca şi când ar fi fost o altă Dana decât aceea pe care o salvase din flăcări. Dacă însă şi ea l-ar fi recunoscut, ar fi fost preocupat

de cu totul altceva: să afle, să *descopere* în ce măsură Dana putea deveni Fernanda, deşi nu exista nici o asemănare între ele. Datorită însă faptului că nu-l recunoscuse, în loc să se preocupe să descopere eventualele asemănări dintre ea şi Fernanda, se preocupa să descopere în ce măsură această altă Dana semăna cu Dana pe care o salvase din flăcări. Dar straniul consta în aceea că la drept vorbind el n-o cunoştea nici pe aceea pe care o salvase din flăcări. În fond, se încăpăţâna să confrunte o necunoscută cu altă necunoscută. E drept, în palme păstra amintirea tactilă a trupului aceleia salvată din flăcări; dar, cel puţin deocamdată, nu i se ivise prilejul să mângâie trupul Danei cu care jucase tenis. Din cauza aceasta, deşi era convins că e vorba de una şi aceeaşi Dana, era curios să afle cum este această altă Dana, abstracţie făcând de cealaltă, de aceea salvată din flăcări, abstracţie făcând de imaginea ideală a Fernandei. Dar toate acestea nu erau clare pentru el. Şi nu erau fiindcă nimic nu era definitiv în el, fiindcă totul era nesigur, ceva era într-un fel pentru ca în acelaşi timp să fie altceva, pentru ca în clipa următoare să fie iarăşi altceva şi aşa mereu, ca într-un joc de umbre, fiindcă de fapt erau umbre ce se proiectau pe ecranul conştiinţei, umbre înşelătoare sau adevărate, dar totuşi umbre a

ceva ce îşi avea realitatea acolo, undeva în el, unde sălăşluia, ca în fiecare dintre noi, misterioasa noastră fiinţă adevărată.

Acum o aştepta să iasă de la vestiar. În sfârşit, o văzu venind.

— Dacă mi aţi îngădui să vă conduc...

— Bineînţeles. Îmi face plăcere.

O conduse până acasă. Dana deşi nu-l recunoscuse se purta faţă de el ca şi când l-ar fi cunoscut de când lumea. De aceea nici nu se miră – deşi stăruia în el mirarea – când ea îl prezentă mamei sale cu aceste cuvinte:

— Mamă, uite-l pe Bobi, prietenul meu.

Bătrâna înclină capul, zâmbind, în chip de bună ziua, apoi pieri pe uşă.

— Ce frumos e aici la tine, Dana!

— Aici nu-i la mine. „La mine” e sus. Haidem acolo.

Îl luă de mână şi-l trase după ea.

Sus, Bobi rămase în prag. Totul dospea de prezenţa ei. În sfârşit se hotărî s-o urmeze. Lucrurile ei erau risipite prin toată încăperea. Pe un scaun, ca o dună minusculă de nisip de argint, cămaşa ei de noapte. O recunoscu. Mângâie pânza moale făcută parcă din aripioare de fluturi. Porii din palme o recunoscură.

— Dana, îmbracă, te rog, cămaşa asta!

— Nu crezi că eşti puţin cam grăbit, dragul meu?

Replica ei îl indispuse. Desigur, băiatul cu bujori de fată

În obraji avusese dreptate atunci când presupusese că Dana „fiind artistă are probabil păreri foarte *liberale* în ceea ce priveşte dragostea”. Crezând că este grăbit să se culce cu ea, nu se simţise jignită ci îi ceruse într-o formă voalată să aibă puţină răbdare. Dacă ar fi ştiut ea de ce îi ceruse să îmbrace cămaşa de noapte!...

— Te rog, îmbrac-o! Îmbrac-o, Dana. Trebuie!

— Şi, mă rog, de ce trebuie?

„Trebuie să te văd ca atunci în noaptea flăcărilor”.

Dar explicaţia o dădu numai în gând.

— Trebuie, Dana. Crede-mă că trebuie.

Ea continua să creadă altceva.

— Mai târziu, Bobi. Acum abia ai venit aici, la mine.

— Nu, acuma, Dana. Te rog, mult!

Tonul era cald, poruncitor, rugător şi ea nu se putu opune. Ochii lui dogoreau. Dogoreau şi se rugau de ea. Se supuse măgulită, resemnată. Când începu să se dezbrace, Bobi privi în altă parte.

— Ai îmbrăcat-o, Dana?

— Am îmbrăcat-o!

— Dana!

Era Dana din noaptea flăcărilor.

Alergă la pian, îl deschise şi începu să cânte.

— Acuma dansează, Dana.

Ca nişte spiriduşi degetele alergau pe clape. Melodia sălbatică suia până sus, să sperie parcă stelele, se împrăştia până departe să sperie liniştea parfumată a grădinilor. Bobi cântă pentru pântecele mic al Danei, pentru rodiile calde ale sânilor, pentru coapsele şi braţele ei albe, pentru sângele ei şi al lui.

— Dansează, Dana, dansează!

Şi Dana dansă, inspirată de ochii haotici, de melodia primitivă, dansă cu părul atârnând pe umeri, dansă pentru el, dansă în extaz, dansă până când, istovită, se prăbuşi jos, la picioarele patului. Bobi alergă, o ridică în braţe şi o culcă în pat.

Târziu, Bobi descoperi pe umărul ei pecinginea unei arsuri.

— O arsură, Dana?

— Da, Bobi, o arsură.

— De când ai arsura asta? întrebă cu aparentă indiferenţă.

— E o arsură de dată recentă. Ştii, Bobi, acum trei luni numai printr-o minune am scăpat să nu mor arsă de vie.

— Nu mai spune! Dar cum s-a întâmplat? întrebă el gâtuit de emoţie.

— Locuiam pe strada Margaretelor. Cunoşti strada?

— Desigur e o stradă tare frumoasă. Case tip vilă, fiecare cu câte o grădină cu multe flori,

mai ales regina nopţii. Aşa-i, Dana?

— Exact. Noi locuiam acolo, într-un apartament de la etaj. Focul a izbucnit la parter în lipsa proprietarilor, plecaţi la teatru, probabil din cauza unui scurtcircuit. Eram în toată casa singură, mama fiind de gardă la spital.

— Mama ta e doctoriţă, Dana?

— Nu, e moaşă. M-a trezit din somn coşmarul. Închipuie-ţi, visam că mă aflam într-un vagon care luase foc. Trăgeam de semnalul de alarmă, dar nud puteam mişca. Se în-ţepenire. Trenul gonea nebuneşte, flăcările mă învăluiau din toate părţile şi eu făceam încercări disperate să trag semnalul de alarmă. În vis aveam un păr lung oare, din cauza sforţărilor pe care le făceam să desţepenesc semnalul de alarmă, mi se despletise. La un moment dat, părul mi s-a aprins. Îl auzeam cum sfârâie. Înnebunită de frică am deschis fereastra şi cu toate că trenul gonea ca un bezmetic, m-am aruncat în gol. Abia în clipa aceea m-am trezit. Dar credeam că încă visez. Camera era plină de fum. Mirosea a ars. De jos, din stradă, mă strigau vecinii. Am sărit din pat şi am alergat la uşă, am deschis-o. Scara interioară însă, de lemn, ardea. Îngrozită, am deschis fereastra şi am început să strig după ajutor. Pompierii fuseseră anunţaţi, dar încă nu veniseră. Cuiva i-a venit în minte să aducă o

scară. Altcineva s-a urcat pe ea şi, cu toate că scara nu ajungea până Sub fereastră, a izbutit să mă salveze. Am avut noroc fiindcă la puţine minute după ce am ajuns jos, s-a prăbuşit planşeul dintre etaje. De atunci am arsura asta pe umăr.

— Ai avut, într-adevăr, noroc... Şi salvatorul tău?

— Ce-i cu salvatorul meu?

— Păi nu mi-ai spus cine a fost salvatorul tău.

— Habar n-am.

— Vrei să spui că salvatorul tău a ţinut să-şi păstreze anonimatul?

— A, nu! Dar am fost atât de zăpăcită şi atât de fericită că trăiesc, încât am uitat de el.

— *Atunci!*... Pe urmă, însă?

— Nu m-am mai gândit la el.

— Pesemne, nici nu ştii cum arăta la faţă.

— Într-adevăr, nu ştiu.

— ...Şi nu eşti curioasă să-l cunoşti?

— Nu, deloc!

— De ce?

— Pentru că nu mi-ar face plăcere să-l văd.

— Iartă-mă, draga mea, dar zău că nu pricep. Dacă nici nu ştii cum arată la faţă, cum poţi spune că nu ţi-ar face plăcere să-l vezi? Sau poate nu vrei să-l mai revezi din orgoliu, ca să nu fii nevoită să-i mulţumeşti?

— A, nu din cauza aceasta. Închipuie-ţi, după

ce m-a salvat, a avut pe loc un atac de epilepsie.

— Un ce? întrebă uluit Bobi.

— Un atac de epilepsie. S-a prăbuşit, pur şi simplu, la pământ. E o boală îngrozitoare, nu-i aşa? Sărmanul om, nu are nici o vină că suferă de o asemenea boală teribilă. Dar, cu toate că mi-a salvat viaţa, ştiindu-l epileptic, nu mi-ar face de loc plăcere să-l revăd. Aş fi terorizată de ideea că, în timp ce stă de vorbă cu mine, s-ar putea să-l apuce o nouă criză, înţelegi, nu?

— Da, desigur. Ştii, mie încă nu mi s-a întâmplat să văd un epileptic în momentele sale de criză. Arată chiar atât de îngrozitor?

— N-am văzut nici eu.

— Păi nu spuneai că salvatorul tău a avut un atac de epilepsie?

— Mi se pare că totuşi am fost suficient de clară. Ţi-am spus doar că s-a prăbuşit. Şi dacă s-a prăbuşit, am dedus că-i epileptic. De oroare nici nu m-am mai uitat la el.

— Aşa!... Dar poate că a leşinat numai.

— Aş! De ce să fi leşinat? Dacă n-am leşinat eu, care trecusem prin ceea ce trecusem, cu atât mai puţin avea el motive să leşine. Nu-i aşa?

Bobi nu-i răspunse. Va să zică din cauza aceasta nu-l recunoscuse. Dana luase leşinul drept un acces de epilepsie.

— Va să zică asta-i!...

— Da, asta!

Deodată Bobi izbucni în râs. Întâmplarea din noaptea flăcărilor i se părea grotescă. Şi fiindcă i se părea grotescă, râsul era amar, cu toate că suna foarte vesel.

— De ce râzi? întrebă Dana gata să izbucnească şi ea în râs, prin contagiune.

— Mă gândeam la salvatorul tău. Ce ghinion pe el să-l apuce criza tocmai în clipa aceea!

Ce fel de fiinţă era Dana asta? Un om o salvează de la moarte, îl vede leşinând la picioarele ei şi ea nici nu se uită la el fiindcă îşi închipuie că s-a prăbuşit din cauza unui atac de epilepsie. Era şi aceasta o dovadă că în nici un caz nu putea fi Fernanda... „Nu, Fernanda nu poate să fie!... Dar ce fel este ea? Simt că prin ceva este dar în acelaşi timp nu este la fel ca toate femeile”. De aceea n-o poate încă rupe cu ea. Până află. O priveşte atent, cercetător, deşi ştie că ceea ce este ea cu adevărat nu înfăţişarea ei fizică i-o va dezvălui. Ochii? Candoare, puritate, parcă ochii paradisiaci ai Evei înainte de a cunoaşte păcatul şi, ceva mai în adâncul lor, nelinişte. În rest? Nările vibrând la cele mai îndepărtate zvonuri ale sângelui, gura cu buzele roşii şi fără de fard, torsul, mersul, totul trăda, ţipa o senzualitate superbă aidoma firii. „Cum eşti Dana, tu, fiinţa ta adevărată? Trebuie să te ştiu, să te cunosc fiindcă nu-mi plac tainele,

Dana!” Îi vorbea în gând, dar îşi vorbea sieşi, de fapt încercând să se mistifice, să ascundă de ce rămâne la ea, de vreme ce nu ea putea fi Fernanda, şi de vreme ce ştia că niciodată n-o va putea iubi.

Pe urmă, brusc, se intui neliniştit. Simţea aşa ca şi când ar fi fost pândit de un duşman nevăzut. Prin fereastra deschisă parfumul garoafelor din grădină umplea camera. Un câine lătra în stradă. Un îndemn interior îi poruncea să se ridice şi să se ducă să privească pe fereastră. Îi era totuşi lene, se simţea vag obosit. În cele din urmă îşi învinse lenea. Se ridică şi cu paşi mici, târşiţi, se apropie de fereastră. Se uită în stradă. De pe trotuarul celălalt, băiatul cu bujori de fată în obraji privea în sus, spre fereastra deschisă. Şi fiindcă uimirea care îl cuprinse în clipa când îl văzu apărând la fereastră dădu feţei lui un aer caraghios, Bobi râse încet ca să n-o trezească pe Dana aţipită în patul prea mare pentru ea singură.

*

* *

— Bobi, te rog, mai încet.

El râse şi acceleră. Din obrajii de fată ai lui Florin Chelaru pieriseră bujorii. Erau albi, albi de parcă ar fi fost plămădiţi din vată sterilizată.

Bănuia... Sigur că bănuia... Dana, în schimb, nu... Sigur că nu... Ce frumos va fi când vor începe să coboare serpentinele de la Predeal. Şi iarăşi râse cu hohote. Stâlpii de telegraf alergau în urmă ca nişte năluci speriate.

Timp de două săptămâni pianul rămăsese mut. Timp de două săptămâni Dana nu mai dansase pentru el. De două săptămâni neliniştea din pupilele Danei, nelinişte permanentă, era altfel. Era aşa cum îşi închipuise el că arătau ochii neliniştiţi ai Achamotei.

— Bobi, când mă posezi, tu eşti ca un haos. Câteodată mi-e teamă de tine.

El haos? Încă puţin şi Dana va cunoaşte adevărata îmbrăţişare a Haosului. Şi iarăşi râse.

— Bobi, te rog, nu mai râde aşa!

El întrebă peste umăr:

— De ce îţi sunt atât de neliniştiţi ochii, Achamot?

Dar fără să mai aştepte răspunsul ei, izbucni din nou în râs.

Totul a fost frumos până în ziua când Dana se desprinse din îmbrăţişarea lui ca să se ducă să privească prin fereastră, în stradă. Dar nu de-a dreptul. Mai întâi se opri în faţa pianului şi plimbă o clipă degetele pe clape. Pe urmă, aranjă tişlaifărul de pe o măsuţă şi abia pe urmă se opri, ca din întâmplare, la fereastră.

Începuse să plouă.

— Uite un tânăr care priveşte spre fereastra mea. Oare de ce?

— Ca să te vadă.

— Pe mine?

Cum se mai prefăcea! De parcă, pentru prima dată, abia acum îl vedea aşteptând în stradă.

— De ce nu pleacă? se întrebă ea prefăcut. Plouă doar.

— Cât timp vei sta la fereastră, chiar dacă plouă cu găleata, tot nu va pleca, o asigură el.

— Crezi?

— Sunt sigur. Te iubeşte.

— De unde ştii? Apoi imediat: Prostii! Probabil aşteaptă vreo fată care i-a tras chiulul. Sărmanul băiat!

— Nu l-ai băgat tu în seamă până acuma, dar să ştii, Dana, că nu-i pentru prima dată când stă acolo şi aşteaptă doar-doar te-o vedea.

— Tu de unde ştii?

— L-am mai văzut şi în alte dăţi.

La atât s-a rezumat discuţia lor atunci. Trecură trei săptămâni. Şi într-o zi s-a dus la ea, la o oră când nu era aşteptat. Mama ei lipsea, era la spital. A intrat în casă cu cheia pe care i-o dăduse Dana, fără să facă zgomot, ca un hoţ, fiindcă asemenea unui hoţ i se furişase în suflet bănuiala. Şi se convinse că nu fusese doar bănuială. În patul larg, sus, băiatul cu

bujori de fată în obraji mângâia trupul gol al Danei.

A simţit că-l doare sângele când din camera alăturată a auzit-o pe Dana vorbind.

— Mi-e teamă de Bobi. E ca un haos. Mă coboară în abisuri, îmi arde trupul, îmi incendiază sângele din artere. Tu eşti altfel. Poate că de aceea n-ar fi trebuit să fiu a ta nici-odată. Ca să rămână pur ceea ce simt pentru tine. Când tu mă mângâi, mă porţi pe culmi, plutesc parcă. Bobi, în schimb, mă târăşte numai pe fund de abisuri. La tine m-aş putea ruga. Tu eşti bun, ai un suflet alb. Când tu eşti lângă mine simt că devin bună, că sufletul meu devine alb ca şi al tău. Dar tu nu poţi înţelege. Nu poţi înţelege ce fel te iubesc. Numai de n-ar afla Bobi. Ar fi în stare să mă ucidă, să ne ucidă pe amândoi.

A plecat pe furiş fără ca ei să-l simtă... S-a plimbat mult pe străzi, fără gânduri... O fată i-a zâmbit dintr-o cofetărie... O fetiţă joacă singură şotron... La o staţie de autobuze, când asfaltul fusese încă moale, un ştrengar zgâriase emblema „Sfântului”... „Ce se întâmplă, domnule, cu Rapidul, poţi să-ţi explici?...” O plasă cu două sticle de Pepsi-Cola, plimbată ca un pendul de un băiat cu pistrui pe faţă... Un miliţian care amendează o fată fiindcă a trecut nereglementar strada... Fata e tunsă scurt gen „anti-tifos” Să mor eu, mă, să mor dacă n-am

sictirit-o...” Un „Chevrolet” prăfuit, o fată arsă de soare cu părul sur ca al bunicii, la volan... Claxonează o dată la o bătrână care i-a ieşit în faţă... „Claxonatul interzis în Bucureşti...” „Claxonatul interzis în Bucureşti!...” „Claxonatul interzis în Bucureşti!...” Şi iată vin mai întâi amintirile: „Bobi mă poartă tot pe fund de abisuri...” „Bobi e ca un haos!...” „Tu eşti bun, ai sufletul alb...” „Tu nu poţi înţelege ce fel te iubesc!...” Şi iată vin şi gândurile: Eu înţeleg ce fel îl iubeşti, Achamot!... Ei, da, Achamot, eşti Achamot!... *„...Dar Achamot transmise între timp materiei haotice germenii de viaţă şi din îmbrăţişarea ei cu Haosul...”* Ai cunoscut îmbrăţişarea Haosului, Achamot!... Haosul: destinul tău, Dana... Destinul tău, Achamot!... Şi eu, ei bine eu sunt instrumentul orb al destinului tău: „Bobi e ca un haos... Bobi mă poartă tot pe fund de abisuri...” „Săraca de tine, Dana! Săraca de tine, Achamot!... Haosul te poartă tot pe fund de abisuri, dar tu tânjeşti după altceva. Tu tânjeşti după sufletul alb al băiatului cu bujori de fată în obraji, dar de fapt în braţele lui ţi se pare că regăseşti câte ceva din incantaţiile Pliromei, cândva întinată de maică-ta, atunci când a fost cuprinsă de pofta nebună de a se însoţi cu Bhythos – Adâncul – şi purificată prin sacrificarea ta, prin aruncarea ta în braţele Haosului. E destinul tău, biata de tine, Achamot!... Biata de tine, Dana!... Şi

fiindcă e destinul tău, iar eu instrumentul prin care el se împlineşte, nu pot fi nici măcar gelos pe tine”.

Aşa i-a vorbit atunci, în gând. Dar acuma, goneau spre serpentine.

— Bobi, pentru numele lui Dumnezeu, e primejdios!

El parcă nici nu auzea. Accelera, crispându-şi mâinile pe volan.

A doua zi s-a întors la Dana. Îl aştepta. Dana tremura de dorinţă când îi spuse:

— Bobi, dragul meu, mi-e dor de îmbrăţişarea ta.

Buzele îi erau umflate. Ochii, cu pâcle, acoperiţi de pleoapele care frigeau.

„Acum, Achamot, ţi-e dor de îmbrăţişarea Haosului. Dar mai târziu vei dori să-ţi cânte în sânge muzica serafică a Pliromei”.

Dar aşa îi vorbi numai în gând. Tare spuse altceva.

— Am venit, Dana, numai pentru o clipă. Numai să te văd. Nu pot rămâne. Sunt bolnav.

— Bolnav? se nelinişti ea. Dar ce ai, dragul meu?

— Nu ştiu. Sunt bolnav. Atâta ştiu că sunt bolnav, Dana.

Şi iarăşi numai în gând:

„Nu sunt bolnav, Dana, dar nu vreau, nu mai vreau să fiu instrumentul prin care destinul tău se împlineşte. Nu vreau să mai fiu Haosul. Nu

vreau, nu pot! E un rol care mă umileşte. Dacă o dată mă mai las înduplecat de implorarea ta, după aceea mă spânzur”.

O mai îmbrăţişă o dată şi plecă.

Două săptămâni aşa a chinuit-o. Două săptămâni Dana l-a rugat s-o poarte pe fund de abisuri. Dar el nu mai voia s-o poarte. *Achamot!*... Acum regăsea în pupilele ei neliniştea Achamotei.

Într-o zi a venit să-l caute acasă băiatul cu bujori de fată în obraji.

— Ce mai faceţi?

— Nimic deosebit. Dar dumneata?

— Eu? Eu ce vreţi să fac? Cursuri, puţină lectură. Pe scurt, continuu să fiu naftalină.

Bujorii din obraji i se aprinseră şi mai tari. Se înroşise fiindcă nu era obişnuit să mintă. Dar de ce venise? Ce voia de la el? De ce ochii migdalaţi îl priveau atât de rugător? Şi deodată avu intuiţia adevărului: Băiatul cu bujori de fată în obraji venise să-l roage cu privirea mută a ochilor săi albaştri şi serafici ca el, Bobi, s-o poarte din nou pe Dana pe fund de abisuri.

— De ce ai venit? avu cruzimea să-l întrebe.

— Aşa... Treceam pe stradă. Nu v-am văzut de mult şi eram curios să ştiu ce mai faceţi.

— După cum vezi sunt sănătos. Nici un motiv de îngrijorare.

Băiatul cu bujori de fată în obraji mai stătu puţin îndrugând banalităţi, pe urmă plecă.

Peste câteva zile reveni. Şi iarăşi îl rugă cu privirea, numai cu privirea, s-o poarte pe Dana pe fund de abisuri. Dar de ce îl ruga? Cine a mai pomenit ca un bărbat care iubeşte o femeie să se roage de un altul să revină la femeia pe care el o iubeşte? Şi apoi cum de înţelesese el că dinadins n-o mai purta pe fund de abisuri?

„Bobi, mi-e dor de îmbrăţişarea ta”. „Sunt încă tare bolnav, Dana!” Şi în gând: „Achamot, ţi-e dor de îmbrăţişarea Haosului?”

Hotărârea a luat-o într-o zi, în timp ce gonea spre Braşov cu Fiat-ul, al cărui rodaj îl terminase de curând. „Bobi mă poartă tot pe fund de abisuri”, se destăinuise Dana băiatului cu bujori de fată în obraji. Ei bine, vor aluneca toţi trei pe fund de abisuri. Şi astfel se va împlini destinul, se va încheia ciclul.

A doua zi l-a căutat el, ca din întâmplare, pe băiatul cu bujori de fată în obraji.

— Mâine facem o excursie cu maşina mea. Toţi trei.

— Cum toţi trei?

— Eu, dumneata şi... Dana.

Pentru prima dată declara deschis că nu-i erau străine raporturile dintre ei doi. Din fericire, băiatul cu bujori de fată în obraji avu bunul simţ să nu vină cu explicaţii. Atâta doar: bujorii din obraji din nou i se aprinseră foarte tare. Pe urmă, crezând că rugămintea mută din

privirile lui îl înduplecase, se înveseli:

— Bine, atunci să mergem toţi trei.

Şi din clipa aceea ochii verzi şi migdalaţi nu-l mai implorară să se reîntoarcă la Dana, ca s-o poarte pe fund de abisuri.

Dimineaţa era frumoasă. Un nor trecea leneş şi negru ca o sutană de călugăr umflată de vânt. Pe urmă, în nor se căscă o despicătură asemenea unei prăpăstii. În fundul prăpastiei, sus şi departe, un abis albastru.

— Bobi, te rog, nu goni aşa de tare! Înnebunesc de frică.

Ea îl ruga. Nu şi băiatul cu bujori de fată în obraji. De ce nu-l ruga şi el? Sta ghemuit într-un colţ al maşinii. Bobi simţea privirile lui sfredelindu-i ceafa. Desigur, el bănuia ce-i aşteaptă. Dar de ce nu urla? De ce nu se repezea să-i ia din mână volanul?

— Bobi, mor de frică! Sfârşeşte gluma, continua să se roage de el Dana.

Ce proastă! Încă nu înţelegea!... Peste zece minute începeau serpentinele. Dar probabil ea va muri fără să-şi dea seama că n-a fost un accident.

— Spune-i şi tu, Florine. Ce taci? Parcă ţi-ar face plăcere. Nu vezi? Se apropie serpentinele.

— N-are nici un rost, Dana. Vrea să se răzbune. Mă mir că nu ţi-ai dat seama până acuma.

De frică, vocea lui suna dogită, jalnică.

— Bobi, Bobi, ce vrei să faci?

— Mergem ca să căutăm abisul, Dana. Noi trei, toţi trei, Dana.

— Bobi, ai milă! Bobi, nu vreau să mor! Bobi, vreau să trăiesc, Bobi!

Şi îi cuprinse gâtul cu braţele.

Dana îi înlănţuia gâtul, plângea şi se ruga să n-o omoare. Celălalt, tăcea. Teama de moarte îl paralizase. Se resemnase să moară.

Şi deodată îl cuprinse o mare milă pentru amândoi. Voiau să trăiască! Săracii! Erau amândoi atât de tineri! Atât de tineri! Tinereţea lor îl înduioşă în aşa măsură, încât, fără să-şi dea seama, micşoră viteza. De la o sută douăzeci, acul de pe cadranul ce indica viteza coborî la o sută, apoi, succesiv, până la şaptezeci de kilometri pe oră.

— Oh, Bobi, ee bun eşti. Îţi mulţumesc!

Cumpănindu-se, Dana se lăsă să cadă istovită pe locul ei.

— De ce îmi mulţumeşti, Dana?

— Că ai renunţat să mă omori, Bobi!

— Chiar ai crezut că vreau să mori?

— Parcă e vorba de ce am crezut eu. E vorba de ce ai intenţionat tu.

— Am vrut numai să te sperii, Dana.

— Desigur, ai vrut numai să mă sperii! consimţi ea, dar fără convingere.

Şi nu mai spuse nimic. Se ghemui mai mult în colţul ei şi, istovită, închise ochii.

Începu coborâşul. Bobi conducea cu atenţia încordată la maximum. Şi, totuşi, ce simplu ar fi fost. Dar erau atât de tineri!... Atât de tineri!...

La Braşov luară masa la Aro. Dana stătea între ei doi. La început, băiatul cu bujori de fată în obraji se aşezase la stânga ei. Dar Bobi îi propuse să schimbe locurile.

— De ce? Nu-ţi place să stai în dreapta mea? voise să ştie Dana, care aproape îşi regăsise buna dispoziţie.

— Există anumite prejudecăţi de care nu te poţi elibera chiar în împrejurări... în împrejurări ca aceasta în care ne găsim noi. *Reprezentantul* Pliromei trebuie să stea neapărat la dreapta.

Şi arătă pe băiatul cu bujori de fată în obraji.

— Pliroma? Cine-i Pliroma asta?

Bobi râse amuzat.

— Nu-i o *persoană*. Pliroma este o stare. Este un fel de lăcaş al purităţii, al împlinirii, al răsplăţii. Şi tu, tu, Dana, tânjeşti, fără să-ţi dai seama, de dorul Pliromei.

— Habar n-am ce vrei să spui. Tu pricepi ceva, Florin?

Băiatul cu bujori de fată în obraji nu răspunse. Mânca, fără să-şi ridice ochii din farfurie, cu un fel de solemnitate gravă şi cumva tragică, de parcă ar fi fost un condamnat la moarte care ia ultimul său prânz.

Nu-şi mai vorbiră până la sfârşitul mesei. Nu-şi vorbiră nici în maşină cât timp dură drumul de întoarcere. Când ajunseră, se înnoptase de mult. Pe strada pe care locuia Dana mirosea a salcâm şi a pământ ud. Şi aproape din toate casele, prin ferestrele deschise, năvălea în stradă aceeaşi melodie de dans, difuzată de nenumărate aparate de radio. Când Bobi opri maşina în faţa casei ei, Dana coborî prima. Băiatul cu bujori de fată în obraji rămase.

— Coboară! îi ceru Bobi.

Se supuse.

— Bobi, nu urci puţin? îl întrebă Dana vag stânjenită.

Bobi se uită la ea ca şi când acum ar fi văzut-o pentru prima dată.

— Nu, Dana. Sunt obosit. Bună seara.

Demară brusc. Coti după primul colţ. Mergea cu maximum de viteză permisă. Şi pe măsură ce se îndepărta se dezmeticea parcă dintr-o beţie cruntă. Se uită la ceas. Era opt şi jumătate.

„Acuma am fi fost de zece ore morţi... Toţi trei! îşi spuse. Bine că mi-a trecut amocul”.

Deschise aparatul de radio. O cântăreaţă de muzică uşoară foarte populară, pe care el însă n-o putea suferi fiindcă de câte ori o auzea avea impresia că nu cântă din studio ci dintr-un butoi, încerca să-i convingă pe cei ce o ascultau de avantajele pe care le conferă

dragostea.

Şi pentru prima dată nu-l enervă nici vocea ca din butoi a cântăreţei şi nici stupiditatea textului.

Duse maşina la garaj şi plecă pe jos spre străzile din centru. „Parcă aş fi în convalescenţă”, îşi spuse. Şi adăugă imediat: „M-au purificat serpentinele. Nu-i adevărat că numai focul purifică. Purifică şi serpentinele, purifică şi senzaţia morţii iminente. Acum ştiu cum e când mori”. Iată, putea acum să se gândească la Dana ca la o experienţă consumată. Se înnoptase. Luna aprinsese lampioane argintii în toate grădinile. Şi erau multe grădini pe strada pe care mergea. Aproape fiecare casă avea grădina ei. Câteva minute lampioanele se clătinară, gata să se stingă, din cauza unui nor. Pe urmă norul se despică dezvăluind o prăpastie răsturnată, în fundul căreia, ca într-o poartă de cetate, sclipeau ţinte de aur şi argint.

— Bobi!

La început n-o recunoscuse. Era fata de la bar.

— Îmi pare bine că te întâlnesc, se bucură el. Am astfel prilejul să-mi cer scuze. În noaptea aceea...

— Nu-i nevoie să-mi ceri scuze. Ştiu că n-ai fugit de mine.

— Da? Şi ce ai crezut când ai văzut că o rup

la fugă ca un zăbăuc?

— Nu mă întreba ce am crezut. Întreabă-mă ce am simţit.

— Ce ai simţit?

— Am simţit că fugi fiindcă erai singur şi nu mai voiai să fii.

— Aşa!... După tine, oamenii singuri o rup la fugă?

— Nu toţi, Bobi! Tu, însă, da!

— Şi, mă rog, de ce tocmai eu?

— Pentru că tu, Bobi, eşti în stare să treci pe lângă fiinţe reale, fără să le vezi şi să alergi după altele care nu există, dar îţi închipui că da, doar fiindcă doreşti să existe. Tu, Bobi, nu eşti unicul om singur, dar, cel puţin în noaptea aceea, numai de tine mi-a fost milă.

— Şi de ce ţi-a fost milă de mine?

— Ştii, eu sunt dactilografă. Meseria e obositoare şi plicticoasă. Pentru mine e numai obositoare, asta de când am câştigat îndemânarea de a lucra mecanic, numai cu ochii. Am acum avantajul că în timp ce lucrez pot să mă gândesc la ce vreau. Ei bine, de când nu ne-am mai văzut, m-am gândit de multe ori la tine. Şi ştii la ce concluzii am ajuns?

— Nu!

— Că toată viaţa ta, Bobi, ai să alergi după ceva ce nu există.

Impresionat de intuiţia ei întrebă:

— Mă rog, şi după tine, ce trebuie să fac? Să nu mai alerg?

— Ar trebui să fiu tare proastă ca să-ţi dau un asemenea sfat. Nu poţi sfătui pe cineva să-şi dezmintă firea. Trebuie să-ţi mai spun, că în noaptea aceea am plâns.

— Mi-ai plâns de milă?

— Nu, am plâns de necaz. De necaz că tu niciodată nu ţi-ai putea închipui, măcar pentru puţin, pentru foarte puţin timp, că eu sunt aceea de care ai nevoie, şi să alergi după mine aşa cum ai alergat după nu ştiu care în noaptea aceea.

Era teribil de impresionat, dar în acelaşi timp şi înduioşat.

— Crezi că n-aş vrea? Sunt convins că ai merita-o. Dar vezi tu, când încep să alerg, cum spui tu, nu pot să nu alerg, deşi de multe ori, raţional, îmi dau seama că n-ar trebui s-o fac.

— Ştiu, Bobi, ştiu! Şi mai ştiu, că mai ales în seara asta n-ai mai fi în stare să alergi.

— De ce spui „mai ales în seara asta”?

— Fiindcă am impresia că abia te-ai întors dintr-o asemenea alergare. Şi eşti obosit.

— Sunt puţin cam obosit, recunoscu el, din nou impresionat de intuiţia ei.

Tocmai ajunseră în faţa blocului unde ea locuia. Se despărţiră strângându-şi mâinile ca doi prieteni. Şi Bobi se întrebă dacă o va mai întâlni vreodată.

Trecu o săptămână. La Dana nu se gândea decât ca la o experienţă consumată. Nici un regret. Şi aproape de loc amintiri. O dată a întâlnit-o pe stradă, şi atât de departe i-a părut pe fluviul mare al trecutului, încât în primele clipe se întrebă dacă o cunoscuse cândva sau era doar o trecătoare care semăna cu cineva. Până să se dumirească, ea trecu, mai înainte de a avea timp s-o salute. În câteva zile urma să plece într-o excursie în Cehoslovacia. Era bucuros că va revedea Praga, Mala Strana, că se va plimba cu vaporaşul pe Vltava.

Într-o după-amiază veni să-l caute băiatul cu bujori de fată în obraji.

— Pot să vă vorbesc?

— De vreme ce ai venit... Te ascult.

— Ce aveţi de gând?

— Nu înţeleg!

Şi într-adevăr nu înţelegea. În definitiv, ce voia prostul ăsta de la el?

— Am venit să vă întreb ce aveţi de gând să faceţi. Veţi reveni la ea?

— Poţi să fii liniştit. Ea nu mai există pentru mine.

— Bine, dar Dana vă iubeşte. Presupun că şi dumneavoastră o iubiţi. Atunci de ce să nu vă reîntoarceţi la ea?

— Trebuie că o iubeşti mult de tot de vreme ce eşti gata să renunţi la ea, cedându-mi-o.

— Dar nu am de gând să v-o cedez. Dana mă iubeşte şi pe mine.

Bobi fu uluit de cinismul lui.

— Va să zică, îmi propui să fim, pe rând, amanţii Danei?

— Dana pe dumneavoastră vă iubeşte într-un fel, pe mine altfel. Nu aveţi motiv să vă simţiţi jignit de vreme ce pe nici unul dintre noi nu ne minte. Dana găseşte în dumneavoastră ceea ce eu nu-i pot oferi, şi invers. Ea are nevoie de amândoi şi tocmai de aceea ne iubeşte pe fiecare altfel.

— Ea te-a trimis?

— Cum vă puteţi închipui aşa ceva! se indignă el. Am venit din proprie iniţiativă. De când n-aţi mai dat pe la ea, s-a schimbat. Nu mai este aceeaşi. Îmi dau seama că a început să mă vadă cu alţi ochi. Şi dacă nu veţi mai veni, va sfârşi prin a mă găsi tot atât de plictisitor ca şi celelalte fete. Şi atunci ce mă voi face?

— Vei aştepta să întâlneşti fata care nu te va găsi plictisitor.

— Nu vreţi să înţelegeţi!

— Ce să înţeleg?

— Că o iubesc şi că există pericolul s-o pierd numai din cauza dumneavoastră.

— Bine, dar nu-ţi dai seama că ceea ce îmi propui dumneata este monstruos, este imoral?

— Nu mi-am închipuit că dumneavoastră, un

om inteligent, puteţi fi robul unor prejudecăţi...

N-a mai putut fi stăpân pe sine. Se repezi la el, îl apucă de reverele hainei şi începu să-l zgâlţâie.

— Asta numeşti prejudecăţi? Dar e trist, e revoltător că tu, la vârsta ta nu le ai! Prejudecăţile acestea se numesc demnitate. Ai douăzeci şi unu de ani, unde ţi-e demnitatea? Bărbat eşti tu? Eşti un laş, un om de nimic, un vierme, o cârpă eşti. Pretinzi că o iubeşti? Şi ce...

— O iubesc... nu pot renunţa la ea, îngăimă speriat, ruşinat.

— Nu poţi renunţa la ea? Castrează-te!... Spânzură-te!... În nici un caz n-ai dreptul, la anii tăi n-ai dreptul să renunţi la demnitate. În dragoste mai ales, dacă renunţăm la demnitate, nu ne mai deosebim de animale. Şi acum, cară-te! Mă dezgusti.

Îi dădu drumul, şi-i întoarse spatele. Îi trecuse furia. Tânărul îl dezgusta. Dar îi era şi milă de el.

Îl auzi plecând. Fără un cuvânt. Îi auzi paşii în stradă. Îl văzu trecând abătut, adus de umeri, palid, de data asta, pentru prima dată, fără bujori în obraji. Şi mai puternic decât dezgustul fu încă o dată mila.

„Prostul!... La vârsta lui!... Cine ştie ce prostie e în stare să facă!...”

A doua zi plecă în excursie. Când se întoarse,

peste două săptămâni, găsi printre scrisorile care îl aşteptau o carte poştală care purta ştampila poştei din Turnu Severin, cu următorul conţinut „*Mulţumesc pentru lecţia pe care mi-aţi dat-o. Florin*”.

Se bucură şi fiindcă nu avea cu cine vorbi, i se adresă lui Chilon-Aristotel:

„Ca să scape de uragan, corăbierii îi întorc spatele şi fug, fug cu toate pânzele desfăşurate. Şi la douăzeci şi unu de ani pânzele sunt trainice. Nu-i aşa, tristule filozof?”

Câinele scânci şi-i sări în braţe.

Maica Îngerilor

Sunt blestemat, sunt o lepădătură, un ticălos, dar să ştii, şi mie mi-e drag să sărut marginea odăjdiilor pe care le îmbracă Dumnezeul meu; chiar dacă în momentul acela mă las târât de diavol pe urmele lui, sunt totuşi fiul tău, Doamne, şi te iubesc şi simt tresăltând în mine bucuria fără de care lumea n-ar putea să existe.

F. M. Dostoievski: Fraţii Karamazov.

Un alergător de cursă lungă ar putea da roată orăşelului fără a fi nevoit să depună un efort prea mare. Un orăşel cu case asemănătoare între ele, modeste, dar întrucâtva severe, cu ferestrele dinspre stradă oblonite, atât ziua când soarele dogoreşte, cât şi noaptea chiar şi atunci când întunericul nu izbuteşte să potolească zăduful, cu porţi înalte, scindară lângă scândură, să nu se vadă din stradă ce se petrece în curţile spaţioase. Case nu prea tinere, mai curând bătrâne, dar de o bătrâneţe discretă, bine disimulată, din pricina faţadelor văruite cel puţin de două ori pe an cu pricepere şi meticuloasă grijă, asemenea obrazului unei frumoase trecută de prima tinereţe, care însă se pricepe să camufleze, cu farduri şi pudră, preliminariile dezastrelor nemilosului timp. Case, toate, fără excepţie, cu grădini şi minuscule livezi. Grădini în faţă, la stradă, livezi înspre fundul curţii. Regina nopţii e floarea preferată. Noaptea, care în orăşelul acesta se confundă cu înserarea, într-atât de devreme se grăbesc oamenii să se dăruiască

aşternutului, parfumul greu, aproape neruşinat al reginei nopţii năvăleşte ca nişte valuri aeriene peste străduţele văduvite prea devreme de prezenţa oamenilor.

În orăşelul acesta – credeţi-mă că ar putea să încapă într-o batistă – care are câteva bufete şi un restaurant, o casă de cultură şi un cinematograf, o bibliotecă şi o staţie de amplificare, locuiesc câteva mii de oameni. Oamenii din acest orăşel au unele trăsături care îi deosebesc, întrucâtva, de locuitorii altor orăşele de provincie. Au un fel de exagerată stăpânire de sine care, inhibându-i, îi face mai puţin expansivi, <mai puţin gălăgioşi şi, într-un anumit fel, mai puţin sociabili. Pe urmă, au un simţ domestic foarte dezvoltat şi un coeficient de conformism pe care nu-l întâlneşti în nici o altă parte a ţării. O exagerată discreţie domestică, familială este consecinţa acestui conformism şi ea se manifestă, printre altele, prin ferestrele oblonite, porţile înalte, ziua şi noaptea încuiate.

Desigur, şi în orăşelul acesta – haide să-i spunem de acum încolo N... – oamenii se iubesc sau se urăsc, şi aici există amiciţii sau duşmănii statornice. Şi aici pasiunile sunt ca mânjii cărora atât de mult le place să zburde. Cu alte cuvinte, şi aici se întâmplă drame. Numai că ele se consumă discret, înapoia ferestrelor oblonite şi ale porţilor ferecate. Dar

cum nici porţile înalte şi nici ferestrele oblonite nu au proprietatea de a tăinui, definitiv, viaţa, dramele – multe-puţine câte se întâmplă – ajung să fie cunoscute de toată lumea. Dar, spre deosebire de ceea ce se întâmplă aiurea, în N... dramele sunt comentate cu discreţie şi cu o atât de pedantă gravitate, încât răuvoitorii afirmă că cetăţenii din N... sunt lipsiţi cu desăvârşire de umor. Dar, vă asigur, nu este adevărat. Cei din N... au, în marea lor majoritate, umor. Un umor, însă, care nu stârneşte râsul. Aproape un umor negru. De asemenea, nu este adevărat că cei din N... sunt incapabili de a sesiza ridicolul. Dimpotrivă, îl sesizează cu multă acuitate. Numai că ei refuză să facă haz de slăbiciunile semenilor lor. Datorită acestei concepţii, N... este singurul oraş din ţară unde Caragiale nu este gustat. Cei din N... nu înţeleg că a putut să existe un om care să posede un asemenea pantagruelic apetit în a-şi bate joc de defectele şi viciile omeneşti.

Să nu credeţi că aceasta se datoreşte faptului că ei manifestă o toleranţă excesivă faţă de păcatele omeneşti. Dimpotrivă, ei sunt, mai curând, intoleranţi. Intoleranţa lor este însă de un fel deosebit. Şi ca să vă puteţi da seama în ce fel se manifestă intoleranţa la ei, vreau să vă dau un exemplu, de altfel mărunt. Vă este cunoscut că faţă de beţivi cei treji ma-

nifestă o atitudine de amuzantă îngăduinţă. Pe cei din N... prezenţa unui beţiv în plină stradă îi indignează. Indignarea li se citeşte doar în priviri şi se manifestă sub forma unui fel de reproş mut. Să nu credeţi că sunt indignaţi pentru faptul că insul respectiv s-a îmbătat. Sunt indignaţi doar fiindcă se dă în spectacol. Dacă cineva are chef să se îmbete s-o facă acasă la el, înapoia ferestrelor oblonite. Nu e cuviincios să afle întreg oraşul că el, X... sau Y... s-a îmbătat.

Veţi spune că aceasta înseamnă ipocrizie. Eu, care îi cunosc întrucâtva pe cei din N..., afirm că este mai curând conformism. Conformismul constituie la ei o trăsătură dominantă. Este atât de puternic, încât, de pildă, doi inşi, chiar după ani şi ani de statornică amiciţie, nu se tutuiesc şi se comportă în relaţiile dintre ei de parcă abia s-ar fi cunoscut.

În marea lor majoritate, cei din N... îşi au locul de muncă la uzina metalurgică. Ceilalţi lucrează tot pentru uzină. Aşa că fără nici o exagerare, oraşul există fiindcă există uzina şi dacă, prin absurd, ea ar înceta să fiinţeze, oamenii din N... s-ar băjeni în toate părţile şi micul orăşel ar rămâne pustiu şi părăsit, tot atât de pustiu şi de părăsit ca şi anticul Pompei dezgropat de sub lavă.

Când cei din N... nu lucrează în uzină sau

pentru uzină – cu alte cuvinte în timpul lor liber – cresc porci, păsări, iepuri de casă, îngrijesc de minusculele lor livezi sau de nu mai puţin minusculele lor grădini cu flori. În mod regulat, măcar o dată pe zi, fac popas la unul din bufete, să bea o bere sau un pahar de rachiu tare care ustură gâtul ca şi vitriolul, iar o dată pe săptămână, de obicei sâmbătă seara, se duc să vadă filmul care, aici la N..., se schimbă în această zi şi nu lunea ca în oricare altă parte.

Din câte orăşele or fi existând în toată ţara, nu cred să fie un altul care să-i ia înainte în ceea ce priveşte liniştea. Afirm lucrul acesta categoric, şi sunt convins că n-aş putea fi dezminţit. În N... nu veţi putea auzi un aparat de radio, un magnetofon sau un picup pus să cânte tare. În N... oamenii vorbesc aproape în şoaptă, nu râd zgomotos şi nu se întâmplă niciodată să facă scandal. Chiar când se ceartă o fac fără să se înfurie, fără să ridice tonul, încât, de departe, poţi crede că discută despre mersul vremii sau despre preţul zarzavaturilor din piaţă. Până şi beţivii cei mai înrăiţi se abţin să cânte pe stradă, să invectiveze luna sau felinarele, aşa cum obişnuiesc cei de prin alte locuri. Dacă aş fi neurolog, aş recomanda pacienţilor mei bolnavi de astenie o cură de linişte în liniştitul orăşel N... Sunt convins că le-ar prii, mai mult decât oricare din

tranchilizantele indigene sau importate.

Da, N... este un orăşel în care liniştea hălăduieşte de dimineaţa până seara şi de seara până dimineaţa, un orăşel în care nu se întâmplă nimic sau aproape nimic neobişnuit, în consecinţă, un orăşel în care starea infracţională este aproape inexistentă.

Şi cu toate acestea, a fost o vreme când senzaţionalul a făcut popas şi în N... timp de câteva luni. Senzaţionalul! În definitiv, ce poate fi mai senzaţional decât o crimă? De aceea cred că nu vă va fi prea greu să vă închipuiţi ce a însemnat pentru cei din N... vestea care s-a răspândit într-o noapte, acum câţiva ani, că unul dintre ei, pe nume Petre Săbiescu a fost omorât, pe când se întorcea acasă de la uzină. Amănuntele pe care le-au aflat ceva mai târziu, dimineaţa, i-au făcut să se cutremure de oroare. Săbiescu fusese ucis cu lovituri de cuţit – treizeci şi patru la număr – dintre care două „au avut drept rezultat – aşa suna raportul oficial – secţionarea aproape completă a gâtului victimei”.

Treizeci şi patru de lovituri! O crimă bestială care indignă pe toată lumea. Şi cum este şi firesc, fiecare îşi puse întrebarea: De ce a fost ucis Săbiescu? Înaintea lor, anchetatorii se întrebaseră şi ei, dar formulând-o altfel: Care a fost mobilul crimei? Stabilirea mobilului este primul obiectiv pe care şi-l propune un

anchetator. În elucidarea unui caz, precizarea mobilului joacă acelaşi rol pe care îl joacă în medicină punerea diagnosticului just. Dacă ştii de ce s-a comis crima, ajungi mult mai uşor să dai de urma criminalului. Acest adevăr este valabil în nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută.

Dar iată că în legătură cu asasinarea lui Săbiescu, stabilirea mobilului se dovedi un lucru deosebit de greu. Pe rând, una câte una, toate ipotezele fură abandonate, în ciuda faptului că, la un moment dat, fiecare dintre ele păruse a fi cea adevărată. Aşa trecu o săptămână... două... trei. Şi iată că înainte de a se împlini cea de-a patra săptămână – mai exact după douăzeci şi şapte de zile – o nouă crimă înspăimântă de-a dreptul pe paşnicii cetăţeni ai orăşelului N...

Această a doua victimă se numea Dumitru Pricopan şi lucra tot la Uzină. De data aceasta asasinul dovedise şi mai multa temeritate. Dumitru Pricopan fusese ucis acasă la el. Acolo se dusese asasinul să-l caute şi să-l omoare, riscând să fie văzut de careva dintre vecini. Din păcate, nimeni nu-l văzuse. Reproduc din procesul-verbal oficial: „Victima a fost atacată de criminal în locuinţa sa, înainte de ora douăzeci şi două, fără ca acesta să fi produs vreo efracţie, uşa fiind deschisă iar cheia în lăcaşul broaştei,

prin interior...” „Cadavrul prezintă numeroase fracturi craniene provocate de un corp contondent, probabil ciocan”.

Şi această a doua crimă prezenta aceeaşi particularitate: lipsa reală – sau numai aparentă – a oricărui mobil. Analizate în lumina faptelor, toate mobilurile obişnuite fură elimi-nate pe rând. De aici marea dificultate pentru anchetatori de a stabili o ipoteză de lucru, cu alte cuvinte, de aici greutatea de a depista pe asasin.

Nu spun nici o noutate, şi cititorii, în marea lor majoritate, cunosc, fără îndoială, că în asemenea cazuri este folosit, de cele mai multe ori, clinele de serviciu. De asemenea presupun că ei ştiu că nu în puţine cazuri aportul câinelui în descoperirea infractorului este substanţial. Ei bine, şi în acest caz, clinele de serviciu a adus reale foloase anchetatorilor. Dar nu în depistat ea asasinului – aşa cum probabil s-au gândit cei care citesc rândurile de faţă – ci în a-i conduce pe anchetatori la locul unde criminalul făptuise un nou asasinat. Această a treia crimă fusese comisă de asasin – acelaşi după toate probabilităţile – în chiar incinta uzinei, şi anume în atelierul de tâmplărie. Acolo, căzut peste un banc, fu găsit, în stare de comă, tâmplarul Traian Prodan. Arma folosită: o toporişcă-unealtă cu care criminalul aplicase victimei mai multe lovituri

în cap.

Problema cheie pentru cei care anchetau cazul a fost ca Traian Prodan să fie salvat pentru ca acesta să-şi revină şi să poată denunţa pe asasin. Cu un avion special fu transportat în oraşul T... Acolo medicii făcură tot ceea ce omeneşte este posibil ca să fie salvat. Şi într-adevăr, a fost salvat. Dar... citez din nou din procesul-verbal: „Datorită tratamentului de reanimare i s-a salvat viaţa; dar din cauza paraliziei centrilor nervoşi ai înţelegerii, ai vorbirii şi ai scrisului a fost imposibil să se obţină vreo mărturisire din partea victimei”.

Mobilul acestei crime? Aceeaşi bizară lipsă de mobil real. Deci, trei crime, în aparenţă lipsite de mobil. Dar tocmai absenţa mobilului i-au făcut pe anchetatori să întrevadă ipoteza adevărată de lucru: Nu cumva criminalul era un bolnav psihic? în definitiv, insolitul în ceea ce priveşte mobilul, caracterizează multe crime comise de bolnavii psihici. Da, era aceasta o ipoteză, şi în favoarea ei pleda o întreagă literatură criminalistică. Dar în cazul când ipoteza era justă, verificarea ei comporta greutăţi excepţionale. Dacă, într-adevăr, criminalul era un bolnav psihic – şi probabil era – cum să-l depistezi? Bolnavii psihici nu se manifestă ca atare. Ei se comportă, în general, ca oamenii normali, desfăşoară o activitate

cotidiană într-un birou sau într-o întreprindere şi de cele mai multe ori bizareriile lor – fiindcă ele există totuşi – trec neobservate de ceilalţi. (Nu puţine sunt cazurile când ele se manifestă doar în împrejurări singulare, de pildă, abia în clipa când asasinul se găseşte în faţa victimei sale.)

Speranţa celor ce investigau era că, deşi criminalul făcea parte din categoria acelor bolnavi mintali, care în activitatea lor de fiecare zi se comporta normal, totuşi manifesta sau manifestase în perioada comiterii celor trei crime – sau eventual anterior acestei perioade – anumite bizarerii. Faptele dovediră că presupunerea, dar şi speranţa anchetatorilor fuseseră reale. Şi într-o zi orăşelul răsuflă uşurat. Criminalul fu descoperit. Satisfacţia se împletea cu uimirea. Cum, criminalul era translatorul uzinei, Silviu Dumbravă? De necrezut!... Un om atât de liniştit, atât de la locul lui, atât de cult să comită trei crime! Dar de ce? s-au întrebat. Răspunsul autorizat a fost: fiindcă era un bolnav psihic. Presupun că răspunsul i-a mulţumit. Oamenii din N..., în măsura în care îi cunosc eu, nu prea manifestă interes pentru psihologie şi cu atât mai puţin pentru psihiatrie. Sau poate mai exact spus pentru psihopatologie.

În ceea ce mă priveşte, psihologia în general şi psihopatologia în special m-au pasionat din

totdeauna. Şi dacă împrejurările vieţii mi-ar fi fost ceva mai favorabile, nu este exclus ca interesul constatat mai ales faţă de psihopatologie să mă fi determinat să îmbrăţişez o profesiune care să ofere curiozităţii mele un câmp mai larg de activitate. Făcând o asemenea afirmaţie, nu cred însă că sunt în suficientă măsură obiectiv. Nu împrejurările nefavorabile – nu numai ele – m-au împiedicat să studiez, de pildă, medicina. N-am urmat medicina fiindcă nu poţi ajunge psihiatru fără să treci prin sala de disecţie. Or eu, de când mă ştiu, am avut oroare de cadavre.

Datorită interesului meu exacerbat faţă de psihopatologie, atunci când am aflat că Silviu Dumbravă – criminalul – era un dezechilibrat, am fost curios să cunosc amănunte. Amănuntele mă interesau şi pentru faptul că Silviu Dumbravă nu era un individ oarecare, lipsit de cultură, d un intelectual. Era doctor în drept şi licenţiat în litere, cunoştea cinci limbi şi, ca translator, adusese uzinei servicii preţioase.

Şi iată că un asemenea om, care întrunise elogiile unanime ale şefilor săi şi cumulase stima tuturor acelora care îl cunoşteau, comisese două crime oribile şi o tentativă de crimă nu mai puţin oribilă, comportându-se tot timpul ca un om complet normal şi deasupra

oricăror suspiciuni[2]*. Trebuie să recunoaşteţi şi dumneavoastră că nu se putea să mă lase indiferent un asemenea caz ieşit cu totul din comun.*

Am început prin a studia dosarul, atunci când s-a putut ca el să-mi fie pus la dispoziţie. Curiozitatea mea însă nici pe departe nu mi-a fost satisfăcută. Dosarul îmi spunea foarte puţin despre acel Silviu Dumbravă care mă interesa pe mine. Cu alte cuvinte, nu-l vedeam. Sau, mai precis, nu-l vedeam decât ca asasin, la vârsta de cincizeci şi unu de ani. Un asasin care nu regreta asasinatele comise şi care declarase cu cinism că în intenţia lui fusese să mai comită încă treizeci. Datele pe care le conţinea dosarul – destul de multe – erau suficiente pentru cei care trebuiau să judece

[2] Presupun că cititorii se vor întreba: Bine, dar dacă Silviu Dumbravă s-a comportat tot timpul ca un om complet normal, cum au ajuns anchetatorii să-l bănuiască? Şi întrucât întrebarea mi se pare perfect legitimă, mă văd obligat să dau răspunsul cuvenit. Da, Silviu Dumbravă s-a comportat până în ziua arestării sale ca un om normal. Nici o bizarerie, nici cel mai neînsemnat indiciu că ar putea fi un dezechilibrat mintal. Şi cu toate acestea anchetatorii au ajuns să-l bănuiască în ziua când s-a aflat că acesta, cu un an în urmă, într-o convorbire cu parohul bisericii dintr-o comună din apropierea orăşelului N... şi-a exprimat indignarea că autorităţile bisericeşti achiziţionaseră un policandru care avea ca ornamente nişte capete de lei. După părerea lui Silviu Dumbravă ornamentele de pe policandru constituiau un îndemn la idolatrie.
Aceasta fusese singura bizarerie descoperită şi ea sări imediat în ochii anchetatorilor. Pornind de la ea, cei care investigan, după dificile, dar ingenioase cercetări, izbutiră să-l demaşte. (N.A.).

cazul, dar nu şi pentru mine, din punctul de vedere care mă interesa. Dimpotrivă, ele ridicau o mulţime de semne de întrebare la care voiam să aflu răspuns, trebuia musai să-l văd şi să stau de vorbă cu Silviu Dumbravă.

După terminarea procesului său, am cerut şi mi s-a aprobat să-l văd acolo unde se află şi în prezent. Este un loc trist, fiindcă acolo nu poţi întâlni decât destine deviate, iremediabil deviate.

Când l-am văzut prima dată, în ciuda faptului că fusesem pregătit, am fost impresionat. Nu mi se mai întâmplase să văd un om cu o asemenea prestanţă. Era înalt, slab, avea o frunte boltită de intelectual, trăsături energice de om care ştie ce vrea şi nişte mâini, am remarcat de la început, înguste şi fine. Dar mai mult decât mâinile m-au impresionat ochii. Erau mari, negri pătrunzători, atât de pătrunzători, încât aveai impresia, atunci când te priveau, că te sfredelesc. Fără nici un fel de exagerare, avea o privire fascinantă în măsura în care era şi haotică.

În timpul cât studiasem dosarul mi s-a pus la dispoziţie un teanc întreg cu fotografii care, într-o succesiune riguroasă, reconstituiau cele trei crime. Privisem de nenumărate ori şi în-delung fotografiile, şi de fiecare dată mi-a fost deosebit de greu să cred că ele reprezentau pe asasin. Acum când îl aveam în faţa mea, îmi

era şi mai greu. Desigur, în nouăzeci de cazuri dintr-o sută nu există nici un fel de corespondenţă directă între fizicul unui infractor şi natura infracţiunii comise. Cu toate că ştiam lucrul acesta, cu toate că văzusem, de pildă, hoţi care îţi inspirau atâta încredere încât le-ai fi putut încredinţa portofelul spre păstrare, sau criminali cu chipuri din cele mai paşnice, totuşi, chiar acum, când ştiam precis cine este omul din faţa mea, nu mă puteam obişnui cu gândul că mă găseam în faţa unui asasin care îşi planificase să comită treizeci de crime. Privindu-l mi se părea că mă aflu în cabina de machiat a unui actor care se pregăteşte să joace rolul unui deţinut.

În sfârşit, după ce prima impresie se risipi, am înnodat firul unei conversaţii la început destul de plată. Nu am să reproduc nici măcar parţial conversaţia noastră. Nu fiindcă n-ar fi interesantă. Dimpotrivă. N-am s-o reproduc însă deoarece este mai important să aflaţi ce am obţinut la sfârşitul acestei conversaţii. Am obţinut, sugerându-i pe departe, să-şi scrie „memoriile". Se declară de acord mult mai repede decât mă aşteptam.

— Sugestia dumneavoastră îmi surâde, îmi spuse el zâmbind oarecum sceptic. Ţinând seama de situaţia în care mă aflu, poate că de data asta voi reuşi să fiu sincer cu mine. Am mai încercat, dar fără succes. E enorm de greu

să fii sincer faţă de tine însuţi. Nu găsiţi?

— Nu mi se pare ceva chiar atât de dificil.

— Poate pentru dumneavoastră.

— În orice caz merită să mai încercaţi.

— Bineînţeles!... Va fi o experienţă interesantă, pentru mine în primul rând.

Îmi vorbea cu o bunăvoinţă reţinută, ca un amfitrion amabil faţă de un musafir pe care numai politeţea îl împiedică să-l dea pe uşă afară. În orice caz, convorbirea decurse peste aşteptări. Spun peste aşteptări deoarece fusesem informat că în timpul anchetei interogarea lui fusese extrem de dificilă, pe de o parte din cauza violenţei de limbaj, pe de alta încăpăţânării de a nu răspunde la întrebările ce-i erau puse. Dar pesemne lunile de detenţiune îl potoliseră.

Două luni de zile mai târziu, am fost anunţat oficial că mă pot prezenta pentru a intra în posesia materialului solicitat. Am luat „materialul”, am mulţumit şi am plecat fără a mai cere vreo întrevedere cu Silviu Dumbravă. Voiam mai întâi să citesc ceea ce scrisese şi abia apoi, dacă va mai fi nevoie, să provoc o nouă şi poate o tot atât de amabilă conversaţie. Dar n-a mai fost necesar.

Silviu Dumbravă şi-a povestit viaţa pe trei sute de pagini. Am eliminat din „spovedania” sa mai bine de jumătate, cele mai multe fiind parazitare iar altele de-a dreptul scabroase, în

schimb, n-am adăugat un singur cuvânt de la mine.

Aducând la cunoştinţa cititorilor paginile autobiografice ale lui Silviu Dumbravă, am convingerea că ele vor constitui pentru toţi, dar mai ales pentru cei mai tineri, care încă nu se născuseră în anii aceia – ani în care analfabetismul şi misticismul se proliferau reciproc asemenea cancerului – un prilej de utile reflecţii.

Din paginile autobiografice ale lui Silviu Dumbravă

I

Am văzut lumina zilei şi mi-am petrecut o bună parte din copilărie în subsolurile casei avocatului Nicu Simu, decanul baroului dintr-un oraş de pe malul Dunării, unde mama mea era slujnică. Pe mama o chema Chiva, dar toată lumea – şi când spun toată lumea mă refer la lumea de la subsol, adică nenea Goe, nenea Filip, Caterina fata în casă şi Frosa bucătăreasa – o striga maica Eutihia. Nu era o poreclă, nu, cu toate că toţi acei care alcătuiau „lumea de la subsol” aveau câte una. De pildă, nenea Goe grăjdarul era poreclit nu ştiu de ce Chiţimie. Pe nenea Filip, şoferul, ţaţa Frosa îl poreclise Brânzoaică iar el, la rândul său, o striga Putinei, poreclă care o făcea pe Caterina să se prăpădească de râs, cu toate că, la rândul ei,

avea şi ea o poreclă şi mai urâtă. O strigau, nu ştiu din ce pricină, „Cuib de pupăză”. Numai mama nu avea nici o poreclă. Ei îi ziceau simplu maica Eutihia fiindcă aşa se numise ea pe vremea când fusese călugăriţă la mănăstirea Suzana.

Mama rămăsese orfană de la vârsta de opt ani. Atunci a luat-o la mănăstire o mătuşă de-a ei, una maica Fevronia, ca s-o crească şi să facă din ea o „mireasă a lui Hristos”. Şi întocmai după voinţa maicii Fevronia, când mama a împlinit douăzeci de ani, a fost călugărită şi a primit numele de Eutihia, nume care pe greceşte înseamnă Fericita. La douăzeci de ani se călugărea, iar la treizeci de ani, adică după douăzeci şi doi de ani petrecuţi numai la mănăstire, fugea de acolo cu acela care avea să devină tatăl meu, dar pe care eu nu l-am cunoscut fiindcă, încă înainte de a mă fi născut, tata a părăsit-o pe mama îmbarcându-se, zice-se, ca fochist pe un cargobot ce naviga sub pavilion grecesc.

Mamei i-a fost ruşine să se mai întoarcă la mănăstire şi poate că, din fostă călugăriţă, ar fi ajuns paceaură în port dacă n-ar fi avut norocul să bată la poarta doamnei domnului Nicu Simu care, trebuie s-o recunosc, a fost o femeie bună şi lipsită de prejudecăţi[3]. Deşi mama era

[3] Scriind că soţia avocatului Nicu Simu fusese o femeie lipsită de prejudecăţi, Silviu Dumbravă nu cunoştea cauza adevărată a

însărcinată în luna a şaptea, a primit-o în slujbă şi când i-a venit sorocul să nască, a trimis-o la maternitate, iar după ce m-a născut, mai târziu, când mama a început munca ei de slujnică, doamna nu uita s-o întrebe, cu bunăvoinţă: „Ce-ţi face plodul, Chivo?” (Numai doamna şi domnul îi spuneau Chiva şi nu maica Eutihia, ca toţi ceilalţi.) Şi mama răspundea: „Creşte, domniţă! Sărut mâna, creşte!” Acolo, în subsolul casei, am văzut eu lumina zilei. Vitregit de soare şi lumină ar fi trebuit să fiu doar un copil plăpând şi bolnăvicios. În realitate am crescut sănătos tun şi voinic. Moştenisem constituţia lui taică-meu care fusese, cică, un zdrahon, înalt cât castelul de apă din grădina publică a oraşului. Din cauza aceasta am arătat totdeauna cam cu vreo doi ani mai mare decât vârsta pe care o aveam. În schimb eram un copil prea serios. Nu cântam, nu râdeam, nu făceam zburdălnicii. Dintr-un anumit punct de vedere, copilăria mea a înţărcat prematur, aşa cum prematur mă înţărcase mama de piept. Şi într-un caz şi

---

acestei „lipse de prejudecăţi”. Cu prilejul documentării pe care am făcut-o în oraşul lui natal, am aflat că doamna Simu, fată de birjar, fusese mai întâi metresa armatorului Papaianopol, apoi a unui cerealist evreu care îi dărui un rând de case pe fosta stradă Regală şi care ar fi sfârşit prin a o lua de nevastă dacă ea nu l-ar fi părăsit, preferându-l pe Nicu Simu, decanul baroului de care, aşa se pare, se îndrăgostise sincer. Foarte frumoasă, dar şi foarte voluntară, Afrodita Carcalete – acesta era numele ei de fată – izbuti să-l îmbrobodească pe avocat s-o ia de nevastă.

în celălalt de vină a fost ea, maică-mea!

Parcă o aud şi acum:

„Silviule, băiatule, nu plânge că aude Domnul şi se supără!”

sau:

„Silviule, dragule, nu ţipa că se aude sus şi se supără pe noi Domnul”.

Eram foarte mic atunci când am înţeles că nu-mi este îngăduit să plâng, să cânt, să vorbesc tare, să mă zbengui, fiindcă toate acestea supărau pe *Domnul*. A început să-mi fie frică de el, încă înainte de a-l vedea la faţă, adică de pe când încă nu îndrăzneam să mă hazardez în lumea din afara subsolului. Şi fiindcă *Domnul* care s-ar fi supărat foarte dacă m-ar fi auzit cântând sau tropăind locuia sus iar Domnul căruia eu şi mama ne rugam în fiecare seara şi dimineaţa locuia tot sus – în ce-ruri – multă vreme am crezut că e vorba de una şi aceeaşi persoană. Cu alte cuvinte, am crezut că Dumnezeu nu îngăduie să râd, să plâng, să fac zburdălnicii. Şi cum Dumnezeu trebuie ascultat, tocmai fiindcă este Dumnezeu, de teamă să nu-l supăr şi s-o pedepsească pe mama, m-am inhibat, copilăria mea înţărcând la o vârstă când la alţii abia începea.

De teamă să nu-l supăr pe Dumnezeu, inventam jocuri pe care le puteam juca de unul singur şi mai ales în deplină linişte. Cel mai

mult îmi plăcea însă să răsfoiesc o carte pe care mama o adusese de la mănăstire şi din care îmi citea seara, când avea răgaz, fiindcă eu, fiind prea mic, încă nu deprinsesem buchile. Era, cum aveam să aflu mai târziu, *Vieţile Sfinţilor*.

Sunt un intelectual. Prin mâinile mele au trecut zeci şi sute de cărţi. De fiecare dată când iau în mână o carte, înainte de a o deschide, îmi place s-o privesc de la o anumită distanţă iar apoi să-i pipăi coperta sau scoarţele, dacă este legată. Trebuie să vă spun că gestul acesta înseamnă mângâiere. (Teribil de mult mi-a plăcut, de când mă ştiu, să mângâi: trupul unei femei, catifelele, mătăsurile, blana animalelor, piersicile, lustrul unei mobile, cristalele, petalele trandafirilor, sideful, penele, porţelanurile. Dar cel mai mult îmi place să mângâi cărţile legate în piele. Fiindcă ele îmi amintesc, de fiecare dată fără, însă, s-o mai simt cu aceeaşi intensitate – plăcerea pe care mi-o produceam în mod deliberat atunci când mângâiam cartea din care îmi citea mama copil fiind, un copil foarte mic.

Cartea din care îmi citea mama avea scoarţe groase, era îmbrăcată în piele de culoarea purpurei, piele care, poate de prea multă întrebuinţare, căpătase, la pipăit, un fel de patină asemenea fildeşului. O văd şi acum, de

parcă aş avea-o dinaintea ochilor. De format mare, era tipărită pe hârtie groasă crem, de veche ce era culoarea hârtiei se închisese devenind aproape ca aceea a cerii curate de albină – cu litere mari a căror floare elegantă le făcea să semene cu nişte minuscule balerine; cu vignete de culoare carmin, cam naive – ba aş spune înduioşător de naive – cu o oglindă a zaţului rarefiată, pe care mama, şi înaintea ei mătuşă-mea, maica Fevronia, făcuseră diferite însemnări, cum de pildă aceasta: „*Împrumutat maicii Evlampia o litră de untdelemn pentru candelă*”. Sau: „*Părintele duhovnic, astăzi, după spovedanie, mi-a dat să fac două sute de mătănii. Am să fac trei sute. Doamne, Dumnezeule, păzeşte-mă de ispita diavolului!*” Sau, în fine: „*Astăzi, 26 iulie Înalt Prea Sfinţitul a venit în vizită canonică la Sfânta noastră mănăstire. Sora Magdalena spune că atâta a băut la masă, încât a trebuit să-l sprijine maica stareţă şi maica economă când s-a dus să se odihnească*”. Dacă nu toate fílele, în orice caz cele mai multe aveau picături de ceară de lumânare. Unele fuseseră curăţite cu unghia altele nu. Dar chiar şi acolo unde picăturile rămăseseră intacte, ceara fiind curată, se vedeau bine, dedesubt, litera sau literele, în funcţie de mărimea picăturii de ceară.

În viaţă, mi-au trecut prin mână multe cărţi ireproşabil tipărite şi măiestrit legate, care

pentru ochii mei a însemnat o adevărată delectare. Dar dintre toate, cartea care şi acuma mi-ar plăcea cel mai mult – deşi, obiectiv vorbind nu era cea mai frumoasă – este aceea din care mi-a citit mama când eram tare mic, când încă nu deprinsesem buchile. Fiindcă nici o altă carte pe care ulterior am avut-o în mână, mângâindu-i legătura de piele, nu mi-a dat plăcuta senzaţie că mângâi o bucată de fildeş cald şi, mai ales, fiindcă nici o altă carte nu s-a mai întâmplat să miroasă a busuioc. Era mirosul mamei. (Mama mirosea a busuioc precum o grădină de mănăstire.)

Mama îmi citise toată cartea, din scoarţă în scoarţă, de mai multe ori. Vieţile multor sfinţi le ştiam pe dinafară fără să sar măcar un singur cuvânt. Când mă plictiseam să mă joc altfel, mă jucam „de-a cititul”. Deschideam cartea şi începeam să „citesc”, adică să povestesc pe dinafară viaţa şi martirajul a nenumăraţi sfinţi şi mucenici. Era un joc foarte plăcut, mai plăcut cred decât toate celelalte.

Datorită acestei cărţi nu mă plictiseam niciodată şi mă simţeam foarte bine în cămăruţa noastră de la subsol, care era atât de întunecoasă, încât până şi ziua, când soarele era în crucea cerului, dacă n-ar fi luminat candela aprinsă sub cele două icoane, aduse de mama de la mănăstire, ar fi fost întuneric tot atâta ca într-un amurg dintr-o zi de iarnă.

De multe ori mă găsea mama cu cartea deschisă pe genunchi şi *citind* sau numai privind lumina puţină a candelei care, de fiecare dată când pâlpâia, prindea să ţopăie pe peretele alb o umbră nu mai mare decât un michiduţă. Şi mama tare mult se mai minuna că nu mă plictiseam. Dar cum m-aş fi plictisit dacă puteam „citi”, dacă vedeam întâmplările pe care le „citisem”, dacă mă puteam distra privind ţopăielile umbrei pe care o proiecta pe perete lumina candelei? De multe ori visam cu ochii deschişi privind luminiţa candelei, întâmplările pe care le „citisem”. Un vis mai ales îmi plăcea să-l visez şi, poate tocmai fiindcă îmi plăcea, îl visam des. Se făcea în visul acesta cu ochii treji că eram un biet copil bolnav, ţintuit în pat de o infirmitate de care niciodată nu aveam să mă pot vindeca. Un copil infirm ce zăcea singur într-o cămăruţă întunecoasă, întocmai ca a noastră de întunecoasă, în care soarele nu pătrundea niciodată, abia luminată de boţul de lumină al candelei. Cunoscându-mi soarta, în marea mea disperare începeam să plâng. Şi atunci veneau nişte copii-îngeri să-mi ţină de urât, să se joace cu mine[4]. Ne jucam jocuri potolite, fără să

[4] *În continuare, pe mai multe pagini, Silviu Dumbravă încerca să argumenteze existenţa reală a unor copii-îngeri. Parazitare pentru economia expunerii, le-am omis. Merită însă de reţinut că Silviu Dumbravă, încă din copilărie, a avut – consecinţă a educaţiei primite de la mama sa – vedenii mistice. (N.A.).*

facem larmă fiindcă le spusesem şi lor că, în cazul când jucându-ne, facem gălăgie, se supără *Domnul* pe mama şi o pedepseşte. Şi ei, fiindcă erau nişte copii-îngeri, şi locuiau în cer, în preajma Domnului, cunoscând, mai bine decât mine, firea lui, se fereau, la rândul lor, să-l supere.

De multe ori, îngerii întârziau să vină. Veneau târziu, abia când eu oboseam să tot privesc lumina tremurată a candelei şi când începea să mi se facă somn. Atunci se apropiau tiptil, se aşezau la căpătâiul meu şi începeau să cânte cântecul de leagăn cu care mă adormea mama când fusesem mic de tot. Cântecul de leagăn! Mama, săraca, nu ştia nici un cântec de leagăn. Cât fusese mică, bunică-mea nu-i cântase şi pe urmă n-a avut de unde să înveţe, dacă de la vârsta de opt ani a intrat la mănăstire. Fiindcă la mănăstire nu se cântă cântece de leagăn. Şi dacă, săraca mama, nu ştia nici un cântec de leagăn, ca să mă adoarmă, ca să nu plâng şi *Domnul*, auzindu-mă, să se supere, îmi cânta, încetişor, cu glasul ei frumos, uşor tremurat, cântecele pe care le învăţase la mănăstire şi care erau îndeobşte tropare, cum de pildă acesta:

„Dumnezeul părinţilor noştri,
Carele faci pururea cu noi după poruncile tale,

Nu depărta mila ta de la noi!
Ci pentru rugăciunile lor,
În pace ocârmuieşte viaţa noastră!”

Sau, bunăoară, condacul acesta al sfântului Niculae:

„Mintea ta cea întru totul cinstită,
Pe Arie cel stricat la minte l-a ruşinat,
Şi mintea ta a stricat mulţimea Dumnezeilor;
Mântuieşte şi sufletul meu cel rătăcit
Şi mă învaţă a striga cu tine: Aleluia!”

Deşi nu erau de loc potrivite să înlocuiască neştiutele cântece de leagăn, ele izbuteau totuşi să mă adoarmă fiindcă mama cânta frumos, fiindcă în odăiţa de la subsol, nu mai mare şi de loc deosebită de o chilie, nu era altă lumină decât aceea a candelei, fiindcă mama mirosea a busuioc precum o grădină de mănăstire şi mai ales fiindcă îmi cânta mama pe care o vedeam puţin, mai toată ziua ea având de robotit în odăile de deasupra.

Da, îngerii-copii îmi cântau aceleaşi cântece de leagăn pe care mi le cânta mama, numai că vocile lor nu erau de loc asemenea celor omeneşti. Vocile lor răsunau aşa de parcă, nu ştiu prin ce minune, nişte prisme de cristal ar fi început să cânte. Cântau ei, copiii-îngeri, chiar mai frumos decât mama. Tare mult îi mai plăcea mamei să cânte. Cânta când avea

răgaz, când era necăjită şi când nu era, când se bucura şi când se întrista. Cânta încetişor, să nu audă *Domnul* de sus. Totdeauna numai cântece învăţate la mănăstire. Fiindcă altele nu ştia. Dar eu cred că nici nu voia să înveţe altele, lumeşti. Fiindcă dacă ar fi vrut ar fi avut de la cine. De la Caterina, poreclită „Cuib de pupăză”. Ştia Caterina o mulţime: cântece de la ea, de la ţară, cântece de oraş, şlagăre, fiindcă în fiecare duminică după amiază se ducea la „salon” cu nenea Goe, grăjdarul cu care până la urmă s-a şi măritat – să danseze „şarleston”, „foxtrot”, „şimi” şi „damenvals”. Mama, cred eu, nu voia să înveţe aşa cum nici nu voia să se ducă la „salon”, deşi nu o dată, o invitase nenea Filip şoferul. Ei doar atâta îi plăcea: să cânte cântecele învăţate la mănăstire, să citească Vieţile Sfinţilor şi să se roage *Domnului* să mă crească mare, să-mi dea minte şi noroc, iar de ea să se milostivească şi să-i ierte păcatele. Se ruga, bătea mătănii şi cânta tropare şi condace. Parcă o aud şi acum: „Haide, Silviule, să ne rugăm Domnului! Îngenuncheam lângă mama, începeam să mă rog repetând după ea rugăciunile, cântând după ea, până când, într-o zi mi-am dat seama că ştiu toate troparele, condacele şi icoasele care îi făceau mamei atâta plăcere să le cânte.

Ei, dar asta s-a întâmplat când m-am făcut

mai mărişor. Dar până atunci îmi plăcea s-o ascult pe ea cum cântă, îmi plăcea să ascult copiii-îngeri care, în locul mamei, ocupată în odăile de deasupra veneau ei să-mi cânte până adormeam. Câteodată mă întreb dacă, totuşi, nu cumva copiii-îngeri mi se arătau doar în vis. Dar numai câteodată mă întreb. Fiindcă de cele mai multe ori *ştiu* că nu în vis ci în realitate s-au jucat cu mine, în realitate mi-au cântat cântecele de leagăn pe care le auzisem mai întâi de la mama, cu vocile lor uimitor de cristaline, care nu semănau cu vocile oamenilor, şi încetişor, tot la fel ca şi mama, să nu care cumva să audă *Domnul* şi să se supere.

Când am crescut mai mare, şi când m-am hazardat în afara subsolului întunecos şi igrasios, mi s-a oferit prilejul să-l văd la faţă pe *Domnul* de care mama avea atâta teamă. Şi abia acum am înţeles ce gravă confuzie făcusem. Domnul de care se temea atâta mama nu era *Domnul-Dumnezeu*, aşa cum crezusem. *Domnul* de care se temea mama şi de care, prin contaminare, mă temeam şi eu era un bărbat de statură mijlocie, slab, tot-deauna cu o ţigară de foi în gură, ţigară ce mirosea foarte frumos, elegant îmbrăcat, dar foarte urât din cauza nasului cârn, a fetei boţite dacă nu şi a sprâncenelor împreunate. Dar mult m-am mirat, şi mult timp n-am putut

înţelege, când am descoperit că de *Domnul* se temeau nu numai mama care era o femeie firavă şi puţintică la trup, dar chiar nea Goe sau nea Filip, amândoi nişte zaplazuri de trebuiau să-şi plece capetele ca să nu se lovească de pragul de sus, atunci când intrau în bucătărie. O dată s-a întâmplat să fiu de faţă când *Domnul* îl certa pe nea Goe. Şi nea Goe care numai cu un pumn l-ar fi putut culca la pământ primea ocările cu capul plecat, cu spinarea gârbovită în aşa măsură, încât dintr-o dată începu să semene cu unchiaşul din povestea „moşului cu cucoşu' şi a babei cu găina". Cu uimire descopeream că *Domnul*, deşi o fărâmiţă de om, era mai puternic decât nea Goe de vreme ce acesta din urmă se temea într-atâta de el încât, de frică, se gârbovise precum un unchiaş. *Domnul* răsturna părerea pe care mi-o făcusem despre oamenii puternici, ascultând poveştile pe care mi le spunea ţaţa Frosa. Mama, săraca, nu ştia poveşti. Nici măcar o singură poveste nu ştia. Dacă îi ceream să-mi spună una, ridica din umeri şi ofta.

— Ţi-ar spune mama, Silviule, dar mama nu ştie nici o poveste lumească.

— Povestea cu Făt-Frumos tot n-o ştii, mamă?

— N-o ştiu. Dar nu vrei să-ţi citească mama din Vieţile Sfinţilor?

— Dacă nu ştii o poveste adevărată, atunci citeşte-mi pătimirea sfântului mucenic Sadoc.

Mama deschidea cartea şi începea să citească rar, cu evlavie emoţionată:

Împărăţea Savorie în ţara Perşilor, sfântul părintele nostru acesta, fiind acolo episcop, la o eparhie a împărăţiei lui, şi învăţând pre norodul lui Dumnezeu câte trebuiesc spre folosinţa sufletească, botezând şi pe unii din Perşi fără de sfială fu pârât la împăratul...

Îmi plăcea să-mi citească mama pătimirea sfântului mucenic Sadoc, fiindcă mama începea să lăcrimeze când citea cum, din porunca împăratului Savorie călăii l-au bătut mai întâi cu toiegele, i-au scos apoi o fâşie de piele din frunte până în unghiile picioarelor, de un deget de lată şi nemulţumindu-se numai cu atâta, după ce l-au tăvălit peste spini şi peste scai l-au strâns într-un „teasc cu vârtej”.

Când ajungea mama aicea era atât de emoţionată încât de fiecare dată trebuia să facă o pauză, să se reculeagă şi să-şi şteargă lacrimile. Abia după aceea aflam ce i s-a mai întâmplat mucenicului. Cum l-au spânzurat cu capul în jos, cum i-au străpuns trupul cu ţepuşe de fier înroşite, cum i-au tăiat limba şi cum i-a crescut imediat la loc şi cum, în fine, împăratul a poruncit să-i taie capul, primind astfel cununa muceniciei. Lăcrimam şi eu de mila mucenicului şi după aceea, când rămâneam

singur, îmi părea rău că mă născusem atât de târziu şi nu pe vremea când creştinii erau persecutaţi ca să primesc şi eu cununa mu-ceniciei, ca sfântul Sadoc, ca sfântul mucenic Deciu, sau Florentie cel ars pe rug, sau ca sfântul mucenic Agathodor.

Poveştile „lumeşti” mi le spunea ţaţa Frosa, bucătăreasa, seara, după ce termina lucrul şi stingea focul în maşina uriaşă de gătit. Dar ţaţa Frosa deşi ştia multe poveşti numai câteodată era dispusă să deschidă gura sacului. Şi în nici un caz atunci când o rugam. Ţaţa Frosa era o femeie ciudată, cam anapoda. Nimeni nu era chip să-i intre în voie. Certa şi bruftuluia pe toţi cei ce locuiau la subsol. De fapt, pe mine n-ar trebui să mă includ, fiindcă pe mine nu mă certa niciodată. Rar de tot se întâmpla să strige la mine. Dar şi atunci vocea îi era ceva mai blândă. Tuturora li-era lehamite de ea. Pe mine în schimb mă ram înfricoşa. Ceilalţi şopteau că nu-i în toate minţile. Dacă mă gândesc bine, poate că nici nu era. Dar nu fiindcă repezea pe toată lumea. (Cred că nici ei n-o credeau nebună din acest motiv.) Ci din cu totul altul:

Deşi ţaţa Frosa era bucătăreasă la avocat de treizeci de ani – altă slugă mai veche nu exista în casă – deşi numai foarte rar se întâmpla să urce, din proprie iniţiativă, sus, la stăpânii ei, totuşi ea se considera ca făcând parte din

familie. Ce salariu primea, şi cât, – în cazul când o plăteau cu simbrie – nimeni dintre slugi n-a putut afla. Dacă totuşi primea leafă, lunar, atunci sigur că într-o singură zi cheltuia tot ceea ce economisea într-un an întreg. Ziua aceasta era ziua Sfintei Marii.

Iată cum decurgeau lucrurile:

Mai întâi, cu vreo săptămână înainte, întocmea o listă lungă cu toate lucrurile pe care stăpână-sa trebuia să i le procure din oraş. În ajun de sfânta Maria, la prânz nenea Filip, şoferul, cobora la subsol cu braţele încărcate de pachetele cumpărate de doamna Simu. Ce nu conţineau pachetele acelea! Rochii, metraj, combinezoane, pulovere, ciorapi, basmale, pantofi, mănuşi, fulare, cămăşi bărbăteşti, cravate, şepci, batiste şi multe altele, în marea lor majoritate obiecte de îmbrăcăminte. Ţaţa Frosa le lua în primire şi le încuia în camera ei, cea mai mare şi cea mai luminoasă dintre toate camerele subsolului. Pe urmă, de la prânz până seara şi de seara până spre dimineaţa la maşina de gătit cu multe ochiuri şi cu un cuptor, în care încăpea sigur o oaie întreagă, fierbea mâncăruri de tot felul şi cocea cozonac şi prăjituri. A doua zi, adică în ziua de sfânta Maria, când clopotele chemau credincioşii la slujbă, ţaţa Frosa îmbrăcată în rochia ei cea bună – o rochie de catifea, de culoarea mării – pleca să asculte liturghia la

biserica din mahalaua unde – aşa se zvonea – se născuse. Se întorcea la prânz, totdeauna cu trăsura şi, dacă îmi amintesc bine, totdeauna cu aceeaşi trăsură. Masa, aşezată în bucătărie şi aranjată încă de dimineaţă, ne aştepta. Ne aşezam cu toţii la masă, noi, personalul de serviciu, şi ţaţa Frosa ne ospăta cu bunătăţile pe care le pregătise trudindu-se o după-amiază şi o noapte întreagă. După aceea urma împărţirea darurilor. Fiecare primea cât nu se aştepta. (Eu, invariabil, un costumaş de haine, pantofiori sau ghetuţe.)

În sfârşit după ce ne primeam darurile, trebuia să părăsim bucătăria. Ţaţa Frosa punea din nou masa. Şi pe la orele trei începeau să vină invitatele ei, în fiecare an aceleaşi, zece la număr. Veneau pe rând şi plecau pe rând, încărcate cu pachete şi ghiftuite, aşa cum, mai devreme, ne ghiftuisem şi noi toţi.

După ce ultima invitată pleca, totul revenea la normal. Trăsăturile chipului ţaţei Frosa se înăspreau din nou, din nou i se înăsprea privirea şi cu vocea ei groasă de plutonier-major începea să repeadă pe toată lumea. (Fiindcă ziua de sfânta Maria era singura când ţaţa Frosa nu se răstea şi nici nu bruftuluia pe nimeni.) Din nou căutau toţi să-i intre în voie, din nou începea să-mi fie teamă de ea.

Şi totuşi tocmai de la ţaţa Frosa – care numai prietenoasă nu se putea spune că este cu mine

– mi-a fost dat să aud primele poveşti.

Îmi amintesc bine cum s-a întâmplat: În bucătărie, în afară de ea, nu mai era nimeni. Caterina care o ajuta în mod obişnuit plecase cu nenea Goe la „salon” să danseze fiindcă era duminică. Mama avea treabă sus, la stăpâni. Mie mi se făcuse foame. Când mi se făcea foame, între mese, aşa era regula, de nimeni stabilită, dar practicată constant, nu ceream nimănui de mineare; mă duceam la un dulap ce se afla în bucătărie, îmi tăiam o bucată de pâine, o ungeam cu untură şi mâncam. Ţaţa Frosa nici nu mă băga în seamă, iar eu, fiindcă îmi era frică de ea, mă feream să-i atrag atenţia asupra mea.

În după-amiaza aceea de duminică, nu ştiu ce se întâmplase ţaţei Frosa fiindcă avea ochii plânşi. (Tăia nişte salată pentru cina celor de sus, dar eu am crezut că taie ceapă şi de aceea are ochii roşii, lăcrimaţi.)

— Ţi-e foame, bietul de tine! mă compătimi ea clătinând capul aşa cum n-o mai văzusem făcând niciodată.

— Mi-e cam foame, am recunoscut.

— Ia să-ţi dea ţaţa ceva bun, care ştiu că-ţi place.

Şi pe o felie mare de pâine întinse, în strat gros, pateu de ficat de gâscă pregătit de ea. Era grozav. De altfel, grozav îmi mai plăcea mie pateul de ficat. Era însă de mirare, şi nici

astăzi nu-mi explic de unde ştia ţaţa Frosa că-mi place atât de mult.

Am mâncat felia aceea şi încă una. Pe a doua am mâncat-o mai în silă, căci mă săturasem, dar n-am îndrăznit să las o fărâmiţă de teamă să nu se supere ţaţa Frosa. Ţaţa Frosa, care avea o faţă permanent unsuroasă de parcă porii secretau într-una grăsime, se uita la mine cum mâncam şi din când în când îşi ştergea ochii cu un colţ al şorţului ei de culoarea prunei goldane. Şi de fiecare dată când îşi ştergea ochii, mă uitam cu coada ochiului spre masa unde tăiase salata să văd dacă nu cumva totuşi era şi niscai ceapă. Fiindcă nu-mi venea să cred că o femeie atât de aprigă ca ţaţa Frosa era capabilă să plângă.

— Te-ai săturat, Silviule?

— M-am săturat, sărut mâna, ţaţă Frosa.

— Vrei să-ţi spun o poveste?

Nu i-am răspuns imediat fiindcă nu ştiam ce înseamnă propriu-zis o poveste. Nimeni nu-mi mai spusese poveşti şi habar nu aveam că există cărţi de poveşti – de altfel încă nu ştiam să citesc – iar vieţile sfinţilor pe care mi le povestise mama nu le numise niciodată aşa.

— Nu vrei? mă întrebă a doua oară văzând că întirzii cu răspunsul.

— Cum să nu, ţaţă Frosa, m-am repezit să-i răspund cu inima cât un purice, ca nu cumva să se supere. Numai că eu nu ştiu ce-i aia o

poveste

— Nu ştii ce-i aceea o poveste?

— Nu, ţaţă Frosa!

— Uf, săracul de tine!... Uf, săracul de tine! mă căină ea. Mă îmbrăţişă, mă sărută pe frunte, udându-mă pe obraji cu lacrimile ei care şi ele erau unsuroase, parcă de glicerină. Uf, săracul de tine!... Unii băieţi au noroc de poveşti, dar n-au parte de pâine. Tu ai pâine, mulţumeşte-i lui Dumnezeu, dar n-ai parte de poveşti. Rău e şi într-un fel, rău e şi în celălalt. Dar parcă totuşi e mai rău pentru un băiat ca tine să n-aibă parte de povesti. Nu-i aşa?

— Ce ştiu eu, ţaţă Frosa!

— Ai dreptate! Ce ştii tu, dacă n-ai habar ce-i aceea o poveste. Ia ascultă tu, cu luare aminte, povestea pe care are să ţi-o spună acum ţaţa Frosa. Povestea lui Făt-Frumos şi a Ilenei Cosânzene. Cică a fost odată ca niciodată, dacă n-ar fi nu s-ar povesti...

Şi depănă povestea până se înseră. Ascultam cu sufletul la gură de emoţie, ca fermecat de lumea fermecată a basmului, pe care o vedeam parcă aievea. Şi inima îmi bătea tare, de-o auzeam cum bate. Şi faţa îmi ardea şi ochii îmi ardeau ca în friguri. Şi buzele îmi erau uscate. Şi în gât parcă mi se pusese un nod ca atunci când stăm să izbucnesc în plâns. Şi poate că am lăcrimat când muma zmeului, prin şiretlic, îl omoară pe Făt-Frumos. Şi tare m-am

bucurat când calul izbuteşte să aducă, dintre munţii ce se bat cap în cap, apă moartă şi apă vie ca să învie pe stăpânul său Făt-Frumos. Şi am bătut din palme de satisfacţie, la urmă, când Făt-Frumos izbuteşte s-o scape pe Ileana Cosânzeana din castelul zmeului cu palatul numai şi numai din aur, dar ruşinându-mă imediat de parcă aş fi făcut o mare necuviinţă deoarece încă nu ştiam că bătutul din palme este, de fapt, mijlocul cel mai obişnuit prin care oamenii îşi manifestă satisfacţia.

Când a terminat ţaţa Frosa povestea s-a întors şi mama de sus, de la boieri.

— Mamă, mi-a spus ţaţa Frosa o poveste minunată.

— Ia mai şterge-o de aici şi nu mai mi te încurca printre picioare, se răsti la mine ţaţa Frosa, acum din nou şi dintr-o dată înăsprită ca mustul.

A doua zi am pândit momentul când terminase treaba şi m-am rugat de ea:

— Ţaţă Frosa, îmi mai spui o poveste?

— Haide, şterge-o de-aici! De poveşti crezi tu că-mi arde mie?

Dar peste vreo două zile ea singură m-a chemat să-mi spună o poveste. Şi pe urmă, s-a întâmplat mereu aşa, adică să aibă chef de poveşti, tocmai atunci când mă aşteptam mai puţin şi niciodată atunci când o rugam.

Încet, încet am auzit de la ţaţa Frosa toate

poveştile, toate câte le ştia ea, şi cred că ştia destule. Şi ascultându-le, cu mintea mea de copil am ajuns la concluzia că în înfruntarea pe viaţă şi pe moarte între feţi-frumoşi şi zmei, învingea totdeauna acela care era mai voinic, voinicia echivalând cu forţa fizică.

La această concluzie ajunsesem când eram încă foarte mic, când încă nu părăsisem subsolul casei boiereşti în care locuiam şi când, mai ales, încă nu descoperisem confuzia pe care o făceam confundând pe *Domnul*, stăpânul mamei şi al celorlalte slugi, cu Domnul Dumnezeu, „stăpânul tuturor celor văzute şi nevăzute”, cum se spune în „Crez”, pe care mama ţinuse musai să-l învăţ pe dinafară încă de la vârsta de şase ani. Când însă l-am descoperit pe *Domnul* care locuia nu în cer, ci la etajul de deasupra, şi când am constatat că de omuleţul acesta pirpiriu tremurau alde nea Goe şi nea Filip, ca să nu mai pun la socoteală celelalte slugi ale casei, femei, ele neavând forţă fizică, deci neîntrunind atributul esenţial al voiniciei, în capul meu noţiunile s-au învălmăşit. Va să zică, existau oameni, ca *Domnul* de pildă, la care voinicia nu echivala cu puterea fizică. Cu alte cuvinte, exista o voinicie de teama căreia ar fi tremurat toţi feţii-frumoşi şi toţi zmeii din poveştile ţaţei Frosa, de vreme ce nişte oameni voinici ca nenea Goe şi nenea Filip mai

că tremurau în faţa *Domnului*.

Oare în ce consta puterea aceasta misterioasă a *Domnului*? Mai întâi am încercat să înţeleg singur, fără să întreb pe nimeni. Am început prin a-l pândi. Cum îl vedeam, inima începea să-mi bată, de teamă bineînţeles, dar şi de emoţie. Iată omul mai puternic decât Făt-Frumos deşi cu capul abia dacă ajungea până pe la pieptul lui nenea Filip. Îl priveam încercând să descopăr taina puterii sale cumplite care îl făcea să fie temut până şi de nişte uriaşi ca de alde nea Goe şi nea Filip. Dar, oricât mă străduiam, nu izbuteam. Deşi mă zgâiam la el până începea să mă doară ochii, de văzut nu vedeam decât un omuleţ în comparaţie cu cele două slugi ale salt, în orice caz nu mai înalt decât mama. Oare puterea lui să stea în ochelarii pe care îi purta, ochelari cu o ramă groasă şi neagră? Erau cumva vrăjiţi ochelarii aceia de-i făceau pe oamenii ceilalţi să-l vadă pe *Domnul* înalt şi puternic în stare să sfărâme piatra în pumn? Nu, fiindcă ar fi trebuit să-l văd şi eu aşa dacă ochelarii lui aveau o asemenea vrăjitorească putere. Atunci în ce consta voinicia lui? Poate în bastonul cu măciulie de argint? Sau poate în pietricica prinsă de cravată care străfulgera în fel şi chip atunci când se răsfrângeau în ea razele soarelui? Nu, fiindcă de el ascultau nea Goe şi nea Filip chiar şi atunci când *Domnul* se plimba

prin grădină îmbrăcat cu halatul şi fără pietricica aceea la el. Atunci?

Zadarnic mi-am frământat mintea fiindcă n-am fost în stare să dezleg această taină. Atunci am întrebat-o pe mama.

— Păi el e stăpânul, Pâinea lui o mâncăm. Dacă nu-i place de noi, ne dă afară şi tocmeşte alte slugi în locul nostru.

„Asta-i!” mi-am spus. Dar numai atunci răspunsul ei m-a mulţumit. Pe urmă când m-am gândit mai bine, am început să am îndoieli că mama cunoştea taina puterii *Domnului*. Cum de era posibil ca *Domnul*, un slăbănog să-l dărâme vântul, a putut deveni „stăpânul” iar nenea Goe sau nenea Filip, oameni voinici să fugă în spate cu un munte, doar slugi? Trebuie că totuşi *Domnul* deţinea o putere misterioasă – bună sau rea! – datorită căreia ajunsese stăpân, iar nenea Goe, nenea Filip pentru a nu mai vorbi de mama, de ţaţa Frosa şi de celelalte două, slugi.

Atunci l-am întrebat pe nea Filip care, atunci când nu era plecat cu stăpâna sau cu *Domnul* – mai mult cu stăpâna – cobora în subsol la bucătărie să se înfrupte din bunătăţile pe care le pregătea ţaţa Frosa pentru masa celor de deasupra, sau să stea de vorbă cu Caterina fiindcă mamei, observasem eu, nu-i plăcea să se întindă la vorbă cu el.

O dată, când l-am văzut mai bine dispus şi

chiar fără nici un fel de treabă, l-am tras de mânecă şi i-am spus vorbind mai încet, ca să nu audă ţaţa Frosa:

— Nene Filip, aş vrea să mă lămureşti şi pe mine într-o „privinţă”.

— În ce privinţă, Silvică? (Numai el îmi zicea aşa.)

— Într-o privinţă în legătură cu *Domnul*. Dar nu aici, că ţaţa Frosa ştii cum este ea. Acuşi ne repede.

— Atunci haidem la mine în maşină.

Nenea Filip s-a aşezat la volan, eu alături. Ai fi zis că e gata să plece cu mine la plimbare. Încă nu mersesem vreodată cu maşina lui nea Filip, dar nici nu mă ispitea. Îmi plăceau caii de care îngrijea nea Goe. Făt-Frumos avea doar cal, nu automobil. Caii de care îngrijea nenea Goe nu erau, ce-i drept, năzdrăvani. Urechile lor nu conţineau nici gresie, nici pieptene şi nici năframă care, aruncate peste umăr, să se transforme în munte de piatră, pădure sau o apă fără de margini pe care s-o bea zmeoaica afurisită şi să crape. Dar erau, în schimb, frumoşi din cale afară, poate tot atât de frumoşi ca năzdrăvanul lui Făt-Frumos.

— Ia spune, Silvică!

— Nene Filip, dacă matale te iei la trântă dreaptă cu *Domnul* îl învingi?

— Uiuiu, ce l-aş mai păli de pământ, de nu s-ar mai scula!

— Şi nenea Goe?

— Şi!

— Va să zică, şi matale, şi nenea Goe sunteţi mai voinici decât el?

— Suntem!

— Dar atunci, iicne Filip, cum de este el mai voinic decât voi?

— Mai voinic? întrebă, neînţelegând.

— Păi, dacă voi sunteţi mai voinici, de ce el este stăpânul vostru şi voi slugile lui? Că doar nu v-a păcălit mai întâi să coborâţi în fântână iar apoi v-a pus să juraţi pe ascuţişul paloşului că-l veţi sluji, aşa cum a făcut spinul cu Harap Alb. Sau poate că da?

Nenea Filip se uită la mine, făcu hm! a mirare, râse, pe urmă, cam încurcat, îmi răspunse:

— Pui şi tu nişte întrebări, măi Silvică!

— Dacă îmi vin în minte, nene Filip! Doar n-ai să-mi spui că nu te pricepi ce să-mi răspunzi?

— Un răspuns ţi-oi da eu, numai că nu ştiu dacă este ăl mai adevărat. Oamenii nu sunt toţi o apă şi-un pământ. Şi dacă nu sunt toţi aşa, în viaţa asta a noastră unii ajung mai sus, alţii mai jos, aşa ca pe o scară cu multe trepte. Cum ajung unii sus de tot şi alţii urcă numai câteva trepte iar alţii nici una, să nu mă întrebi că nici eu nu ştiu cum devine cazul.

— Dar *Domnul* nostru, nea Filipe, pe ce treaptă-i urcat?

— Sus, băiete, sus de tot. Ca el nu-s mulţi în oraşul nostru, să ştii.

— Dar cum a ajuns acolo, nene Filip, – m-am încăpăţânat eu – tot nu ştii?

— El a pornit-o de jos, Silvică. A fost băiat de ţăran. Dar i-a dat Dumnezeu cap. Şi papagal.

— Papagal? I-a dat Dumnezeu *Domnului* un papagal?

— Nu, mă!... I-a dat darul vorbirii. Să-l auzi când pledează. Face din neagră albă şi din albă neagră. Stă colo, în boxă, unul de-a omorât pe un altul, cine ştie din ce pricină. Şi numai că începe dumnealui să vorbească în apărarea lui!... Ascultă juraţii cu gura căscată şi atâta mi ţi-i bolunzeşte de cap, încât, până la urmă, îi convinge că insul pe care îl apără, deşi a făcut moarte de om, e nevinovat şi curat ca lacrima. Papagal ca al lui nu are nici un alt avocat. Şi asta aduce parale, nu glumă. Nu are el timp să pledeze în câte procese i se cere.

Nici nea Filip nu izbuti să mă lămurească în ce constă, de fapt, puterea *Domnului*. Un lucru îmi era acum clar: că exista o voinicie, o putere mai mare decât cea fizică. Şi dacă am ajuns la concluzia aceasta n-am mai dorit, ca până atunci, să devin, când m-oi face mare, puternic precum Făt-Frumos, ci să devin asemenea *Domnului* de puternic, deşi încă nu ştiam în ce consta, cu adevărat, puterea lui. Nu ştiam, dar eram hotărât să nu mă dau bătut până când n-

am să aflu.

Mergeam acum la şcoală, dar nu prea mă omoram cu cartea. Pe urmă, de când descoperisem că exista şi o altfel de voinicie, superioară aceleia a lui Făt-Frumos şi că, deci, nu este cine ştie ce să posezi o putere asemănătoare cu a lui, nu mă mai dădeam în vânt nici după basme. Acum idealul meu devenise *Domnul*. Acum voiam să ajung puternic, la fel ca şi el. Neştiind însă ce trebuie să fac, de vreme ce încă nu aflasem în ce consta puterea lui, mă rugam lui Dumnezeu în fiecare seară: „Doamne Isuse Hristoase, ajută-mă să ajung şi eu puternic, aşa cum este *Domnul*.

Dar nu mă mulţumeam să mă rog numai eu. Îi ceream şi mamei:

— Mamă, roagă-te lui Dumnezeu şi Maicii Domnului ca, atunci când m-oi face mare, să fiu la fel ca *Domnul* de puternic.

— Am să mă rog, Silviule. Să ne rugăm împreună şi nu se poate ca Maica Domnului să nu te ajute.

Şi într-o zi... Într-o zi mi-a venit în minte să mă duc la tribunal să-l ascult pe *Domnul* cum de izbuteşte să facă „din neagră albă şi din albă neagră”.

Ziua aceea n-am s-o uit niciodată. După câte am înţeles eu din cele ce s-au spus acolo, la început, *Domnul* trebuia să apere o femeie care îşi omorâse soţul. Mai întâi a luat cuvântul

un bărbat de două ori mai înalt şi mai gras decât *Domnul* care începu să tune şi să fulgere împotriva femeii. Ascultându-l, am înţeles că şi bărbatul acesta era puternic. Descoperirea aceasta nu m-a mirat prea mult fiindcă, fiziceşte, el corespundea în mai mare măsură cu imaginea pe care mi-o făcusem eu despre omul puternic, îndopându-mă cu poveştile ţaţei Frosa. Ascultându-l, nu-l slăbeam din ochi pe *Domnul* care calm, fără să se piardă cu firea, făcea nişte însemnări pe o foaie de hârtie.

„Ehei, zmeule – am îndrăznit să-l apostrofez în gând – Făt-Frumos acuşi-acuşi te va vârî în pământ până la gât şi-ţi va tăia capul cu paloşul”.

Când bărbatul cel înalt termină ceea ce avea de spus, luă cuvântul *Domnul*. Ascultându-l acuma pe el în capul meu se învălmăşi totul. Eram prea mic şi prea neajutorat ca să gust elocinţa acelei pledoarii. Dar nu în aşa măsură de mic încât să nu înţeleg că în această bătălie pe viaţă şi pe moarte a cuvintelor, *Domnul* era mai puternic decât acela care vorbise înaintea lui. Am înţeles, că pe măsură ce-şi dezvolta ideile puterile îi creşteau în timp ce ale rivalului se împuţinau, şi că mult nu avea să dureze până când micuţul *Domn* va scoate paloşul şi va tăia capul bărbatului de două ori mai înalt şi de două ori mai voinic.

...Şi într-adevăr, chiar aşa se întâmplă. La

sfârşit cei doisprezece juraţi aduseră un verdict negativ. *Domnul* îl dovedise pe zmeu şi-i tăiase capul.

Pentru un băiat de zece ani era prea mult. Am plecat de acolo năucit, tulburat, dar şi entuziasmat. Va să zică asta era! Mai presus decât forţa fizică, exista voinicia, puterea minţii. Mi-o spusese şi nenea Filip, dar nu-l înţelesesem, nu fusesem în stare să-l înţeleg, în primul rând din cauza vârstei fragede.

„Ehei, – mi-am zis – trebuie că-i grozav de bine să ai o asemenea putere. Trebuie, trebuie neapărat să ajung puternic ca *Domnul*!”

Din ziua aceea dorinţa nu m-a mai părăsit. Şi fiindcă mi-am dat seama că puterea miraculoasă a *Domnului* nu se poate dobândi decât prin învăţătură, m-am pus, cum se spune, cu dinţii pe carte. Primii ani trecură repede. Iată-mă elev de liceu, uimindu-mi profesorii cu inteligenţa, cu puterea de muncă şi cunoştinţele mele mult superioare vârstei şi instrucţiunii căpătate în anii de şcoală de până acum. Citeam mult şi ajutat de o memorie excepţională, ajunsesem un fel de enciclopedie ambulantă. Pe mama succesele mele o uluiau. Mai-mai că nu-i venea să creadă că ea – carnea şi sângele ei – a putut naşte un băiat despre care directorul îi spusese că este „mândria liceului”. Şi atunci, fiindcă mama, şi când era bucuroasă, şi când avea vreun necaz simţea

nevoia să se apropie de Dumnezeu prin rugăciune, bătea mereu mătănii şi nu obosea să-i mulţumească fiindcă mă înzestrase cu atâtea daruri ale minţii care îi uimeau pe boieri. Fiindcă pentru mama toţi acei situaţi pe o treaptă mai înaltă, până şi brutarul, băcanul sau domnul Ştrul, cel cu prăvălioara de mărunţişuri erau „boieri”. Îi mulţumea cântând toate troparele şi condacele pe care le învăţase la mănăstire. Dacă se întâmpla să fiu acasă, la îndemnul ei sau fiindcă mi se făcea şi mie poftă să cânt, o acompaniam. Când mama mă auzea cântând exclama încântată: „Silviule, dragule, cânţi frumos ca un arhimandrit”. Eu habar nu aveam cum cântă un arhimandrit, însă lauda mamei îmi făcea plăcere. Dar numai fiindcă pornea de la mama. Eram convins că a cânta frumos ca un arhimandrit nu era o calitate cu care puteam dobândi voinicia de care dispunea *Domnul*.

Era atât de uimită mama de succesele mele la învăţătură, încât adesea o surprindeam răsfoindu-mi manualele cu un fel de încântare, cumva uluită, în privirile ochilor ei mari şi negri, parcă asemenea unui copil căruia îi pică în mână, pentru prima dată, o carte cu poze. Mama răsfoia manualele şi citea, mişcând buzele, doar titlurile. Mi-am dat seama, spionând-o pe ascuns, că era cu atât mai încântată cu cât titlul rămânea mai de neîn-

ţeles pentru ea.

— ...Şi tu, Silviule, pricepi şi poţi să ţii minte tot ce scrie în cartea asta?

— Pot, mamă. De altminteri nici nu-i aşa de greu.

— Ei, nu-i greu. Şi da din cap a neîncredere. Ţi se pare ţie fiindcă mi-a ascultat Dumnezeu rugăciunea şi ţi-a dat minte multă, ca să pricepi, lăudat fie numele lui!

În perioada tezelor, când mă întorceam acasă cu caietele pe care profesorii, de obicei în colţul stâng şi cu cerneală roşie treceau notele, mama mi le lua din mână cu un fel de înfrigurare şi de fiecare dată când vedea nota zece – asta se întâmpla mai totdeauna – i se lumina faţa de mulţumire şi ofta uşurată.

— Îmi era teamă că au să-ţi dea nota nouă.

Mama, ameţită de succesele mele şcolare, devenise pretenţioasă. Nota nouă ar fi necăjit-o nu mai puţin decât pe o altă mamă al cărei fiu a obţinut la teză doar nota patru. Pe mine asta mă amuza şi, fiindcă mama îmi era tare dragă, o îmbrăţişam şi îi făgăduiam că şi pe viitor nu voi lua la teze o notă mai mică de zece.

La rândul meu eram tare mulţumit să ştiu că directorul şi întreg corpul profesoral mă considerau „mândria liceului”. Era pentru mine cel mai bun indiciu că mergeam pe drumul cel bun şi că toate eforturile pe care le făceam vor

fi până la urmă răsplătite cu prisosinţă, în ziua când voi ajunge la fel de puternic ca şi *Domnul*. Dar făceam eforturi nu numai în ceea ce priveşte învăţătura. În general mă străduiam să cultiv numai acele însuşiri care mă puteau ajuta în atingerea ţelului propus. Numai că nu izbuteam totdeauna să-mi disciplinez astfel voinţa încât s-o subordonez în întregime scopului propus. Îmi plăcea să fac o mulţime de lucruri care nu aveau nici o legătură cu ceea ce îmi doream, mai presus de orice. Îmi plăcea să dorm cu *Vieţile Sfinţilor* sub perină fiindcă mirosea a busuioc, îmi plăcea să urmăresc pe peretele alb din cămăruţa noastră de la subsol – mama îi spunea chilie – umbra jucăuşă ca un michiduţă a candelei, îmi plăcea să cercetez bisericile vechi din oraş, în după-amiezele când nu se făceau slujbe, să mă aşez într-o strană, să răsfoiesc mineiurile, ohtoihurile, ceasloavele şi celelalte cărţi de cult, vechi, cu filele îngălbenite, cu pistrui din picături de ceară şi îndoite pe la colţuri de prea multă întrebuinţare, să ascult liniştea sau să privesc încântat picturile meşteşugite de pe uşile împărăteşti ori de pe cupolă. În biserică, la orele când mă duceam eu, nu era nimeni. De obicei nu ardeau decât cel mult două candele şi câteva luminări. Liniştea mă odihnea, cobora în sufletul meu un fel de naivă inocenţă ca în anii primei copilării. Nu ştiu de

ce, dar de fiecare dată când mă refugiam într-o biserică aveam sentimentul că mi se primeneşte sufletul, că recapăt sufletul copilului care fusesem şi nu mai eram. Poate de aceea, atunci când, datorită unui curent de aer, începea să pâlpâie vreo candelă sau vreo lumânare, credeam că ele pâlpâiseră fiindcă trecuse pe aproape, fâlfâind din aripi, un înger nevăzut de mine fiindcă nu eram vrednic să-l văd cu ochii trupului[5]. Şi atunci mă duceam să cad în genunchi în faţa uşilor împărăteşti şi să mă rog fierbinte, căindu-mă şi cerând iertare lui Dumnezeu la început pentru închipuitele mele păcate, mai târziu, în anii adolescenţei, pentru cele reale. Credinţa mea în Dumnezeu era încă nealterată şi pentru mine el însemna întocmai ca într-unul din condacele învăţate de la mama „reazem şi nădejde”.

Cele ce am povestit mai sus ţin de *luminişurile* anilor aceia, anii din pragul adolescenţei mele. Numai că ei nu au fost doar ani de luminişuri ci şi anii când am descoperit, mai exact când am început să descopăr că existau în mine nişte *adâncuri mocirloase* care mă înspăimântau, pe de o parte fiindcă mă îndepărtau de Dumnezeu, iar pe de alta fiindcă ele, adâncurile, care deseori izbuteau să mă

[5] Autorul îşi îndeamnă cititorii să reţină că încă din copilărie Silviu Dumbravă era stăpânit de fantasmagorica obsesie a existenţei îngerilor.

subjuge, să facă din mine sclavul lor, primejduiau însuşi ţelul pe care mi-l propusesem.

Am luat cunoştinţă de existenţa acestor adâncuri mocirloase, ce dospeau în mine, abia când am descoperit viaţa portului. Mulţi ani portul a însemnat o realitate ipotetică. Ştiam că există, învăţasem şi la şcoală că oraşul nostru este port la Dunăre, dar încă nu-l văzusem, încă habar nu aveam cum arată un port. Ştiam doar că este locul de unde pleacă vapoare cu pasageri sau mărfuri şi unde vin vapoare să descarce mărfuri sau pasageri. Am ştiut cum arată vapoarele mai întâi din pozele aflate în cartea de geografie, iar ceva mai târziu, şi cu totul întâmplător, văzând unul aievea, de departe, tocmai din grădina publică a oraşului, aşezată pe deal, a cărei latură sudică oferea privirii panorama Dunării, jos, în vale, asemenea unei eşarfe de tafta poate cândva albă, curată, acum însă murdară, ca trena unei rochii de mireasă târâtă prin noroi. De fapt, de pe deal, din grădina publică, se vedea ceva şi din portul propriu-zis. Dar ceea ce văzusem eu de acolo de sus nu-mi stimulase curiozitatea să cunosc mai de aproape portul. De pe deal văzusem, jos, magaziile ce serviseră la depozitarea cerealelor – unele mai serveau şi acum – succedându-se pe două rânduri, în stânga, până spre

docuri, în dreapta, până unde vedeam cu ochii, dar nu prea departe fiindcă vederea îmi era împiedicată de clădirea impunătoare a unei mori care, în înălţime, întrecea un bloc cu patru etaje. Am mai văzut atunci un remorcher ridicol de mic – aşa mi s-a părut – care trăgea după el trei şlepuri şi câteva lotci care traversau Dunărea dinspre Ghecet, încărcate cu pepeni galbeni, din soiul numit „bacâr”, mai buni la gust decât bananele şi mai aromaţi, pe care însă ţaţa Frosa îi mânca presărând deasupra piper negru.

Ceea ce văzusem eu atunci privind portul de pe dealul grădinii publice nefiind de natură să-mi trezească interesul să cunosc mai îndeaproape portul, au mai trecut vreo doi-trei ani în care timp ignorându-l, m-am mulţumit să ştiu că există şi eventual să-mi amintesc de el doar când auzeam sirena gravă a vreunui cargou sau pe aceea, sprinţară şi un pic ridicolă, asemenea unui nechezat de mânz, a unui remorcher.

Acum, când scriu aceste rânduri, mi se pare curios că portul nici înainte de a-l cunoaşte efectiv în ceea ce însemna *viaţa lui*, şi nici după ce l-am cunoscut n-a trezit în mine nostalgia depărtărilor, aşa cum ştiu că li s-a întâmplat – şi cum probabil se întâmplă şi acum – marii majorităţi a băieţilor de vârsta mea. Dar chiar dacă m-ar fi tentat, sunt sigur

că aş fi rezistat fără eforturi prea mari fiindcă prea îmi doream mult să dobândesc voinicia *Domnului*. Or, îmbarcarea pe un vas, ca „mus” în cel mai bun caz, sau la cazane, ca ajutor de fochist, în nici un caz nu mă apropia ci mă îndepărta definitiv de idealul pe care îl visam. Da, cred, ştiu sigur că aş fi fost în stare să rezist. Numai că eu, pur şi simplu, nu am simţit cântecul de sirenă al depărtărilor. Vapoarele veneau şi plecau, îmi plăcea să mă aflu pe chei ca să asist la manevrele de acostare, dar nu mă întrebam nici de unde vin, nici unde se duc, după cum nu mă ispitea nici să ştiu cum e lumea pe acolo pe unde vasele, în călătoria lor pe mări şi oceane, aveau să facă escale. Credeam că lumea e pretutindeni la fel, credeam că oamenii sunt pretutindeni la fel, şi că se deosebesc doar prin aceea că vorbesc limbi diferite. În mare măsură părerea nu mi-am schimbat-o nici astăzi, fiindcă dacă faci abstracţie de limbă şi de obiceiuri, dramele omului sunt pretutindeni aceleaşi. Şi, în definitiv, asta contează.

Datorită tuturor acestor motive, am descoperit portul, viaţa portului relativ târziu. Pe de altă parte, însă, m-am aruncat în viitoarea lui mult mai devreme, aş zice la o vârstă precoce. Cred că acesta este termenul cel mai potrivit: *m-am aruncat* în vâltoarea vieţii din port mai exact în viitoarea unei

anumite vieţi a portului. Viaţa portului în ceea ce are mai bun este o viaţă de muncă. De loc uşoară, câinească. Banul se câştiga greu în port, şi cu intermitenţă. Pentru muncitorii din docuri, de la elevatoare, pentru hamalii ce încărcau sau descărcau vase, pentru căruţaşi. Un salariu ticălos, dar totuşi un salariu, aveau asigurat funcţionarii birourilor diferitelor case de cereale, societăţilor de navigaţie sau de navlosire. Se câştiga greu un ban de către cei ce munceau în port, dar se cheltuia uşor, şi tot acolo, în port, în cârciumi, în taverne, în cafenele, la şantanurile de noapte. Şi eu, descoperind portul, nu am fost atras de ceea. ce avea bun, munca, ci de ceea ce avea el mai mâlos, mai pestilenţial: cafenelele unde se juca barbut şi unde puşlamalele se tăiau cu cuţitele pentru câţiva lei; cârciumile, tavernele şi cabaretele cu femei pentru toate pungile. Sârguinţa este o caracteristică a firii mele. Am depus sârguinţa şi în a deveni un „copil al portului”. În scurt timp am deprins să fumez, să beau, să joc barbut, ba chiar să fac şi un pic de contrabandă; mă culcam cu femei pe care le plăteam ignorând tariful, cu banii pe care îi câştigam ilicit. În localurile şi stabilimentele din port ajunsesem să fiu cunoscut ca un cal breaz. Mi se spunea „studentul” şi mă bucuram de multă consideraţie în lumea interlopă, tocmai fiindcă eram un băiat cu carte şi

porecla „studentul” – pe alt plan – însemna în mentalitatea lor, ceea ce însemna pentru direcţia şcolii „mândria liceului”.

Se impune o precizare: Afirmând că mă bucuram în lumea interlopă de un „prestigiu” care, pe alt plan, echivala cu acela pe care mi-l câştigasem la şcoală, s-ar putea crede că el se datora unor încălcări ale codului penal, atât de răsunătoare, sau dacă vreţi atât de măiestrit lucrate, încât le stârnisem admiraţia. Or, lucrurile nu s-au petrecut de loc aşa. Cu excepţia unor mici contrabande cu ţigări, brichete sau amorse, alte infracţiuni nu-mi amintesc să fi făptuit în perioada respectivă. „Consideraţia” de care am izbutit să mă bucur în rândul lumii interlope din port, şi încă la scurt timp după ce am cunoscut-o, s-a datorat unei cauze, mai exact unei însuşiri cu care m-a înzestrat se vede natura şi de care am fost conştient nu atunci, ci mai târziu, în primii ani de studenţie. Este vorba de acea însuşire, proprie mie, datorită căreia şi aici, în lumea portului, am izbutit, fără vreun efort din partea mea, mai exact spus, fără nici o intenţie, să mă impun golanilor, derbedeilor şi borfaşilor de tot felul, dacă vreţi să-i subordonez voinţei mele.

Atunci când în cafenele, în taverne sau cabarete mi se spunea „studentul” eram în pragul adolescenţei. Îmi dădeam seama că mă „respectau”, cu alte cuvinte *constatam*, dar

nu-mi explicam motivul. De altfel, ca să fiu sincer, nici nu mă interesa. Şi nu mă interesa fiindcă nici nu-mi trecea prin minte să-mi pun o asemenea întrebare, părându-mi-se foarte firesc să fie aşa, de vreme ce şi la şcoală eram în atenţia generală. Credeam – îmi amintesc bine – că ei, cine ştie pe ce cale, aflaseră de succesele mele şcolare, din care motiv era o cinste pentru ei că veneam să mă distrez în mijlocul lor, fără să-i dispreţuiesc.

Convins că acesta este motivul, nu mă miram dacă se întâmpla ca atunci când cineva se lega de mâne, imediat să sară nu unul ci mai mulţi în apărarea mea. Au fost cazuri când din cauza mea s-au iscat scandaluri soldate cu fălci mutate din loc sau chiar cu capete sparte. Aveam o mulţime de apărători de toate vârstele, care ţineau la mine ca la un „şef”, deşi nu împlinisem încă şaisprezece ani. Era suficient să mă arăt în port ca imediat, ca din pământ, să apară cel puţin doi-trei derbedei dispuşi să devină garda mea personală. Şi eu, bineînţeles, acceptam, considerând aceasta ca ceva de sine înţeles.

Luminişurile şi adâncurile mocirloase au constituit, în anii adolescenţei mele, perioade distincte. După săptămâni de degustare rafinată sau mai puţin rafinată a viciului în tavernele şi cabaretele din port, urma o perioadă de regăsire a luminişurilor din mine

caracterizată printr-o nevoie de singurătate, de puritate, de primenire a sufletului. Când se întâmpla aşa, când, scârbit, fugeam din port ca de un cartier contaminat de ciumă, primul drum îl făceam la biserică. Îngenuncheam şi mă rugam fierbinte şi îndelung lui Dumnezeu să-mi ierte păcatele. Mă rugam de el să sece din mine adâncurile mocirloase şi să redevin băiatul pur care nu avea motiv să se teamă a-i cere să reverse asupra lui binefacerile sale. Acum nu îndrăzneam să-i cer decât îndurare faţă de multele mele păcate, să-i cer să nu-şi întoarcă faţa de la păcătosul de mine. Mă rugam îndelung de se mira şi popa de atâta credinţă la un băiat de vârsta mea, mă rugam până când simţeam un fel de uşurare în sufletul meu. Mă întorceam acasă fericit şi pentru câtva timp – eram convins că pentru totdeauna – din nou îmi plăcea chilia de la subsol unde mirosea a busuioc şi a lămâie, iarăşi urmăream, ore întregi, cu o naivă satisfacţie jocul de umbre al candelei pe perete-tele alb, iarăşi colindam bisericuţele oraşului în zilele şi orele când nimeni nu venea să le cerceteze şi iarăşi auzeam foşnetul aripilor vreunui înger, de fiecare dată când începea să se nelinişteascâ lumina candelelor sau ale puţinelor luminări aprinse. Şi spre marea bucurie a mamei iarăşi o îndemnam: „Haide, mamă, să cântăm troparul sfântului Vasile”.

Dar, după o săptămână, două, cel mult trei, se învolburau din nou în mine adâncurile mocirloase şi atunci dam iarăşi fuga în port, unde haimanalele, contrabandiştii, borfaşii şi rufianii mă primeau cu urale şi, în onoarea mea, desfundau vreo sticlă de coniac, introdusă prin contrabandă. Câte unul, care nu „era în franci” ca să mă cinstească, ca să-mi dovedească totuşi cât de mult ţine la mine, mă întreba:

— „Studentule”, spune-mi dacă s-a uitat careva urât la tine, să bag şişul în el. Să n-am noroc, „studentule”, dacă nu bag şişul în el!

Aşa au trecut anii liceului. Bacalaureatul a însemnat pentru mine primul meu mare succes. Cunoştinţele mele l-au uluit pe preşedintele comisiei, profesor universitar. M-a felicitat călduros şi mi-a prezis un viitor strălucit. Marea mea satisfacţie a fost însă alta. La câteva zile după bacalaureat *Domnul* m-a chemat la el. Până atunci, în decursul anilor, nu o dată se întâmplase să mă întâlnească prin curte. Niciodată nu catadicsise să-mi adreseze un singur cuvânt, mulţumindu-se doar să răspundă la salutul meu. Acum, însă, pentru prima dată, mă chema la el, acum, pentru prima dată, intenţiona să-mi vorbească. Mi-l luasem model şi, dacă eram ceea ce eram, numai lui o datoram, lui, modelului, pe care în visurile mele cele mai trandafirii năzuiam să-l

întrec. Totuşi îl uram. Din câţi oameni mă cunoscuseră se părea că numai pe el nu-l impresionaseră succesele mele, cu toate că luase cunoştinţă de ele prin doamna lui, la curent cu ele datorită nu mamei, a cărei modestie se confunda cu umilinţa, ci limbuţiei celeilalte slugi, a Caterinei. Şi cu toate acestea, timp de şaptesprezece ani nu catadicsise să-mi adreseze măcar un singur cuvânt, mărginindu-se doar să răspundă la salutul meu printr-o uşoară înclinare a capului, abia perceptibilă care, atunci când am crescut, mă umilea mai mult decât dacă nu ar fi răspuns de loc. Îl uram în aşa măsură, încât primul gând a fost să nu dau ascultare invitaţiei. Pe urmă, în minte, am imaginat un dialog între noi doi în care eu, prin replicile pe care i le dădeam, izbuteam să-l fac ridicol în propriii săi ochi. După ce m-am răzbunat astfel pe el, în închipuire, de teamă ca nu cumva să aibă de suferit mama, mi-am călcat pe inimă şi am urcat la el. Mă primi în cabinetul lui de lucru, cu mobilă în stil florentin.

— Mi s-a spus că la bacalaureat ai dovedit cunoştinţe remarcabile, mi se adresă imediat ce am păşit pragul.

Deoarece nu mă invitase nici să iau loc şi nici să mă apropii, am rămas, în picioare, lângă uşă. Cred că de umilit ce mă simţeam mă îngălbenisem la faţă, deşi, în mine, ura

împotriva lui fierbea ca smoala. Dacă în clipele acelea nu l-aş fi urât atât de mult, cred că răspunsul meu ar fi fost altul, umil poate, sau poate doar modest.

— Aţi fost informat greşit, domnule decan. (Ştiam că îi plăcea să i se spună aşa.) La examenul de bacalaureat am dovedit nu cunoştinţe remarcabile ci excelente.

Se uită la mine o clipă, cu mai mult interes, parcă.

— Probabil că am fost informat greşit. Şi desigur că ai de gând să te înscrii la Universitate.

— Bineînţeles, domnule decan.

— Ce vrei să urmezi?

— Dreptul, pentru a-mi putea face o carieră. Literele şi filozofia pentru propria mea plăcere.

— Presupun că nu va fi prea greu pentru tine toate trei facultăţile.

— Nu, domnule decan. Îmi cunosc forţele.

— În cazul acesta îşi urez mult succes.

— Vă mulţumescÎ

Scoase dintr-un sertar un plic şi îl puse pe masă, de partea cealaltă, ca să-mi fie la îndemână să-l iau.

— În plic sunt nişte bani cu care să-ţi poţi confecţiona garderoba de care desigur ai nevoie, acum când urmează să păşeşti în viaţă.

— Nu vă supăraţi, domnule decan, sunt

mişcat de gestul dumneavoastră filantropic, dar nu pot primi banii. Dacă, totuşi, ţineţi ca ei să aibă destinaţia pe care le-aţi hărăzit-o, v-aş sugera să-i daţi mamei, drept gratificaţie, pentru râvna şi credinţa cu care v-a slujit şi cu care vă va sluji şi de acum încolo atâta vreme cât o vor ţine puterile. Îmi îngăduiţi să mă retrag?

— Da, poţi să pleci!

Tonul era cel obişnuit. Nu mi-am putut da seama dacă se simţea jignit sau, considerându-mă un băieţaş arogant şi obraznic, îmi acorda circumstanţe atenuante.

Când am ajuns în curte, am fost tare necăjit că nu putusem să-mi stăpânesc nervii. În loc să-i câştig bunăvoinţa îi devenisem, fără îndoială, antipatic. Şi pe deasupra pierdusem şi banii. Numai că în privinţa aceasta mă înşelam. Fiindcă plicul ajunse în mâinile mamei, chiar în aceeaşi zi, oferit însă de doamna lui. Mai mult, fără ştirea mea, mă recomandă călduros decanului facultăţii de drept cu care era în bună amiciţie. Asta însemna că atitudinea mea dârză, ca să n-o numesc impertinentă, nu-i displăcu. Totuşi mi-am făgăduit ca, pe viitor, în tot ce urma să întreprind, să ascult numai de raţiune, niciodată de sentimente.

Toamna m-am înscris la facultăţile de drept, de litere şi de filozofie. Când am plecat de acasă, mama m-a binecuvântat, a plâns şi mi-a

dăruit o cruce din lemn, ţinută până atunci la icoane, sus, în ungherul dinspre răsărit al chiliei noastre. Mama spunea că i-o dăruise un călugăr care o adusese de la Muntele Athos unde fusese pe jos. Crucea aceea, zicea mama, sfinţită de un pustnic bătrân de o sută de ani, care locuia într-o peşteră, în inima muntelui, aducea noroc aceluia în posesia căruia se afla. Mama pretindea că-i adusese şi ei noroc, altfel n-ar fi găsit post de slujnică la *Domnul*, într-o vreme când „dragă Silviule, numai puţin a lipsit să-mi încarc sufletul cu un mare păcat, cu cel mai mare păcat adică, fiindcă nu-i păcat mai mare decât să-ţi ridici singur viaţa pe care ţi-a dat-o Dumnezeu”. Am luat crucea, i-am mulţumit mamei, şi fiindcă de multe luni nu mai călcasem pragul vreunei biserici, am dat fuga până la cea mai apropiată să aprind o lumânare şi să mă rog lui Dumnezeu să-mi ierte multele păcate care îmi apăsau cugetul. Nu pot să spun că în ultimii ani de şcoală încetasem să cred în Dumnezeu. Continuam să-l iubesc pe Dumnezeu, numai că nu simţeam de loc nevoia să-mi susţin credinţa prin fapte. Dumnezeu se afla undeva, acolo, în cer, eu pe pământ, şi între mine şi el nu mai existau raporturile de mai înainte. Ba aş putea spune, că nu mai existau decât nişte raporturi sporadice şi formale ce se stabileau doar atunci când îmi aduceam aminte că există, şi

că eu, fiind făptură a lui, aveam datoria să-l proslăvesc prin rugăciune. Însă, pe măsură ce am crescut, din ce în ce mai rar mi-am adus aminte de el, şi chiar atunci când se întâmpla lucrul acesta rugăciunile mele nu mai erau decât nişte cuvinte pe care le rosteau doar buzele în timp ce cugetul şi simţirea îmi rămâneau disponibile. Aşa s-a întâmplat şi atunci când, în ajunul plecării mele la Bucureşti, am intrat în biserică să mă rog. M-am rugat numai cu buzele, nu din nevoia de a mă ruga ci mai curând din superstiţie şi, mai ales, din interes. Ca nu cumva Dumnezeu, supărat pe mine că l-am dat uitării, să nu mă ajute în viaţa în care aveam să intru începând de a doua zi.

Am fost un student strălucit aşa cum în liceu am fost un elev strălucit. Asemenea lui Făt-Frumos din poveste, care creştea într-o zi cât un copil obişnuit într-un an, la fel creşteam în voinicie, deveneam mai puternic, trimestru de trimestru. Lucrările întocmite de mine la seminarii erau găsite de profesori excelente, iar participarea mea la discuţii, totdeauna la obiect, dovedea nu numai o documentare aprofundată dar şi o contribuţie foarte personală. Profesorii mă preţuiau în mod deosebit, mă simpatizau, colegii mă admirau. Şi aşa cum, ca „student”, avusesem admiratori printre cei din lumea interlopă, gata să

mânuiască şişul ca să mă apere, la fel şi acum ca student adevărat s-au găsit o mulţime de colegi de an sau de facultate care, cuceriţi de însuşirea aceea a mea, de a subordona pe cei cu care veneam în contact, determinându-i să se ataşeze de mine, să-şi însuşească părerile mele şi să acţioneze, într-un anume sens, în conformitate cu dorinţa mea exprimată deschis sau numai sugerată.

Când şi-au dat seama că începusem să devin o personalitate în lumea studenţească şi că cei dispuşi să mă urmeze până în pânzele albe nu erau puţini, câteva partide începură să-mi facă, insistent, curte. Dându-mi seama că politica oferă un câmp larg de manifestare a *voiniciei* mele în continuă dezvoltare, ofertele nu m-au lăsat indiferent. Chibzuind bine înainte de a mă hotărî, până la urmă m-am decis pentru un partid, proaspăt înfiinţat prin disidenţă. Şeful partidului mă numi imediat preşedintele tineretului, iar câţiva ani mai târziu, adică în anul când mi-am susţinut teza de doctorat, am fost propus şi ales deputat – cel mai tânăr deputat din parlamentul ţării. Se adeverea ceea ce îmi prevăzuse preşedintele comisiei de bacalaureat: o carieră strălucită.

Încă nu eram puternic asemenea *Domnului*, dar păşeam cu paşi siguri pe acest drum. Dar chiar dacă aş fi ajuns ca el, tot nu aş fi fost mulţumit. Fiindcă acum, în sinea mea, ambi-

ţionam să merg mai departe decât el. Căci, în definitiv, ce era el? Decanul baroului dintr-un oraş de provincie căruia, ce-i drept, i se spunea „picior de Paris”, presupun că numai în ironie, dai chiar dacă, într-adevăr, oraşul nostru era cu adevărat aşa, totuşi „piciorul de Paris” nu însemna mare lucru în raport cu Bucureştii. Desigur, încă nu ajunsesem puternic asemenea *Domnului*, dar eram pe autostrada care avea să mă ducă, în mod cert, către o putere mai mare decât a lui. Aşa credeam, aşa eram convins.

Destinul însă avea însemnat pe răbojul său, în ceea ce mă privea, cu totul alte căi.

Deşi cel mai tânăr deputat în parlamentul ţării, mereu eram angajat în dispute oratorice vehemente, care îmi creaseră faima de mare şi periculos orator, cu toate că vorbeam în numele unui partid disident, fără prea mare popularitate. Ba, aş zice, cu o foarte mică popularitate. La ultimele alegeri, fracţiunea politică la care aderasem depusese liste de candidaţi numai în câteva judeţe, acolo unde ştiau că au să câştige, bazându-se pe marea popularitate a candidaţilor lor. Aceştia izbuteau să fie aleşi totdeauna indiferent dacă erau la putere sau în opoziţie. Alegerea mea însemnase o surpriză la care nimeni nu se aşteptase şi, mărturisesc, eu mai puţin decât toţi ceilalţi. (Mă refer la şeful partidului şi la

ceilalţi vulpoi din conducere.)

Iată cum se petrecuseră lucrurile:

Dacă vă mai amintiţi, am scris mai sus că am optat pentru partidul care îmi oferea cele mai multe avantaje. Avantajele care m-au hotărât au fost două. Primul, numirea mea imediată ca preşedinte al tineretului şi făgăduinţa solemnă a şefului că, la proximele alegeri voi fi trecut, neapărat, pe una din listele de candidaţi.

La numai câţiva ani mai târziu au avut loc noi alegeri. Cu acest prilej, şeful nu a uitat promisiunea făcută, trecându-mă al doilea pe una din liste – adică ultimul – convins fiind că nici măcar primul nu va izbuti să fie ales. Era – aşa am considerat şi eu – un gest simbolic prin care şeful voia să-mi dovedească preţuirea sa. Numai că s-a întâmplat ceea ce – aşa cum v-am mai spus – nici eu nu mă aşteptam: am întrunit numărul necesar de voturi ca să putem fi aleşi amândoi. Această răsunătoare victorie electorală se datora în mare parte popularităţii de care se bucura în judeţ primul candidat, dar în aceeaşi măsură zelului meu propagandistic din timpul campaniei electorale. Cred totuşi că zelul acesta nu ar fi dat rezultate dacă nu s-ar fi adăugat şi altceva mult mai important, aş zice esenţial: dacă natura nu m-ar fi înzestrat cu acea însuşire de care am mai vorbit.

...Şi iată-mă cel mai tânăr deputat şi totodată cel mai proaspăt doctor în drept. M-

am înscris în barou, dar numai formal. Ţinteam mult mai departe. Dar acum nu era vorba de atins doar un singur obiectiv, ci îmi surâdeau mai multe deodată. Greutatea consta în alegere: Diplomaţie? O catedră universitară? Consacrarea pe linie politică? (Mă ispitea ideea de a înfiinţa un partid politic al cărui program să se adreseze, în exclusivitate, tineretului.) De altfel, mai aveam şi alte proiecte. Din această cauză nu-mi era de loc uşor să mă hotărăsc. Pe de altă parte, judecind la rece, am ajuns la concluzia că aveam timp să mai aştept. Eram, deocamdată, deputat, şi încă unul colţos de tot, care de multe ori cauza cel puţin dureri de cap unuia sau altuia de pe banca ministerială, în această calitate am descoperit repede de tot, mai exact mi s-au deschis ochii – şi eu eram receptiv la orice fel de învăţătură utilă – că mandatul de deputat poate constitui o sursă de câştiguri nesperate dacă, de pildă, se obţin aprobări de la diferite departamente – licenţe de export, concesiuni de păduri sau de mine, înfiinţări de societăţi etc. etc. – în favoarea unor particulari oameni de afaceri, a unor societăţi comerciale sau industriale. (Bineînţeles, mă refer la cele mai mici, fiindcă cele mari aveau cooptate în consiliile lor de administraţie cele mai marcante personalităţi politice, pentru a nu mai pune la socoteală pe cele ce lucrau direct cu Palatul.)

Jocul plăcându-mi, am depus în exercitarea lui râvnă – râvna a fost una din însuşirile pozitive ale firii mele – aşa că în anul cât am fost deputat am izbutit să-mi câştig o independenţă economică pentru care mă invidiau alţi colegi mai vârstnici, însă mai puţin înzestraţi de natură. Din invidie aceştia mi-au scornit porecla de „tânărul rechin” şi presupun, încercând să fiu sincer, că nu era lipsită cu desăvârşire de orice fel de temei, de vreme ce ea prinse în chip durabil.

Nu de puţine ori mi se întâmpla să fiu întâmpinat astfel la bufetul Camerei:

— Ce mai faci, tinere rechin? Am auzit că ai o poftă de mâncare grozavă. Sau poate nu-i adevărat?

— Ba da, coane Griguţă, e atât de adevărat, încât fereşte-te să nu te devorez şi pe matale. Ştii chestia aceea cu pădurile din Bucovina pute rău de tot, replicam prompt, fiindcă aveam pentru fiecare un ac. (Eram totdeauna bine informat, cele mai multe informaţii fiindumi furnizate pe gratis chiar de deputaţii din sânul aceluiaşi partid, ei între ei având a-şi plăti diverse poliţe.)

Doctor în drept, tânăr deputat, colţos şi temut, pe punctul de a mă îmbogăţi, nu-i de mirare că am început a fi primit în casele celor ce făceau parte din protipendadă, nu-i de mirare că mi se făceau propuneri matrimoniale

la care nici nu visasem. Şi asta la vârsta de douăzeci şi patru de ani!... *Domnul?* Ei da, *Domnul* mi se părea acum un ins ridicol, insignifiant, cunoscut, respectat şi temut doar în oraşul nostru, dar ignorat cu desăvârşire aici în Capitală, mai ales că acesta refuza, cu încăpăţânare, să se amestece în viaţa politică. Curând aveam să fiu mai puternic decât el, adică în ziua când voi fi mai întâi tot atât şi pe urmă mai bogat decât el. Şi asta urn a să se întâmple nu peste mult timp. E drept, el avea şi o moşie care îi aducea în fiecare an câteva sute de mii de lei. Dar şi eu într-o zi o voi avea pe a mea, iar dacă aş fi acceptat să mă însor aş fi avut-o mai de mult, fiindcă cel puţin două dintre fetele dispuse să mă ia de bărbat primeau ca zestre câte o moşie. Deocamdată însă perspectiva însurătorii nu-mi surâdea. Dintr-un calcul meschin: de ce să mă grăbesc? Dacă mâine mi se oferea o partidă mai avantajoasă? Dar nu în primul rând din calcul, ci mai mult din nevoia de a-mi păstra libertatea, de a-mi trăi din plin viaţa. Aş zice, mai curând, din dorinţa de a nu mă inhiba, mai exact, de a nu inhiba ceea ce am numit adâncurile mocirloase din mine. În lumea în care pătrunsesem de fapt nu exista o graniţă între viaţa de burlac şi cea de om însurat, moralitatea fiind în acea lume o noţiune foarte labilă. Dar, cum să vă explic? Acum în lumea

pe care o frecventam totul era nou pentru mine deşi, dintr-un anumit punct de vedere – apetitul pentru viciu – totul era la fel. În fond femeile ce mi se ofereau nu erau mai puţin vicioase decât profesionistele din cabaretele şi tavernele portului din oraşul meu natal. Era însă nou fiindcă degustam viciul într-un altfel de decor, în alcovuri imaculate oficiat cu femei care miroseau frumos a parfumuri aduse de la Paris, care se îmbrăcau la cei mai mari croitori şi după ultima modă pariziană. Degustam viciul într-un mediu sterilizat, antiseptic dacă îmi este permis să spun aşa. Poate de aceea stăruia, de fiecare dată, alături de plăcerea pe care mi-o oferea noul, un sentiment de dezamăgire. Localurile pe care le frecventam erau şi ele altceva decât tavernele şi cabaretele din anii adolescenţei, alţii erau tovarăşii de petrecere decât puşlamalele, borfaşii şi contrabandiştii, cu toţii cu cazier la poliţie. Şi din acest punct de vedere, stăruia în mine o anumită decepţie, o insatisfacţie tulbure. Totuşi nu puteam ignora o altfel de satisfacţie. Aceea de a şti că eu, fiul unei foste călugăriţe, crescut în subsolul casei boiereşti a avocatului Nicu Simu, prin propriile mele puteri, izbutisem să pătrund într-o lume care altfel m-ar fi repudiat, să mă culc, după pofta inimii, cu femei din această lume, să le părăsesc atunci când mă plictiseam de ele, să fiu impertinent,

să mă ştiu temut şi să am conştiinţa că într-o zi voi deveni şi mai de temut. Recunosc, satisfacţiile acestea ţin de psihologia celui care începe să urce, a parvenitului. Dar, în definitiv, ce eram eu decât un parvenit? Şi poate de aceea, vreau să spun fiindcă încă nu mă adaptasem la noua condiţie, fiindcă eram încă asemenea aceluia din nu ştiu ce glumă căruia, oferindu-i-se o masă la un mare restaurant şi punându-i-se dinainte icre negre, cere să i se aducă mămăligă, deoarece pâinea nu i se pare potrivită, câteodată sătul să tot degust viciul în condiţii sterilizate, antiseptice, mă duceam să petrec o noapte, însoţit de o profesionistă culeasă din stradă, în vreo bombă din Dudeşti sau Colentina, să dau de băut caramangiilor, să le iau mai întâi banii la barbut, apoi, generos, să-i restitui, în aclamaţiile lor frenetice şi sincere convinşi fiind, judecindu-mă după dibăcia cu care „descântam” zarurile, că sunt unul de-al lor.

Şi nu o dată mi s-a întâmplat să aud vreun pungaş declarându-mi, la despărţire, cu lacrimi în ochi:

— Coane, să n-am noroc dacă nu te iubesc!

Sau:

— Să ne trăieşti, boierule, că eşti de-al nostru!

Sau, în fine, următorul dialog:

— Când mai vii, conaşule?

— Vin eu, n-ai grijă!

— Să vii să-mi dai revanşa. A doua oară nu-mi mai umfli lovelele, chiar dacă te-ai culca seara cu zarurile sub perină.

— Dar dacă te las lefter şi atunci?

— Dacă mă laşi orfan de lovele, jur că nu mai pun mâna pe zaruri cât oi mai trăi.

— Lasă, că am mai văzut eu de-ăştia.

— Să mă umfle caralii dacă măcar am să mă mai uit la scârbele de zaruri.

Plecam în uralele borfaşilor cheflii, dimineaţa, când oraşul abia începea să se trezească. Mă întorceam acasă, în garsoniera mea elegantă prin care se perindaseră atâtea femei. Fiindcă însuşirea cu care mă înzestrase natura acţiona în egală măsură şi asupra femeilor, poate chiar în mai mare măsură decât asupra bărbaţilor.

Şi de fiecare dată când mă întorceam după asemenea escapade, îmi era foarte clar că la mine acasă, în alcovuri străine, în separeurile unor localuri – unde cei mai mulţi dintre clienţi cheltuiau într-o singură noapte cât salariul unui impiegat – sau în „bombele” de pe Dudeşti ori Colentina nu făceam decât să ascult de adâncurile mocirloase din mine, să „degust” viciul, acelaşi pretutindeni, deosebirea constând doar în gradarea lui diversă, în intensitatea neuniformă a satisfacţiei pe care mi-o conferea. Acum numai ele, adâncurile

acelea, statornicite în mine, biruiseră parcă definitiv. Nu mai se întâmpla ca în anii adolescenţei mele când „adâncurile mocirloase” şi „luminişurile” se succedau în perioade distincte. Acum elanurile mele spartane către puritate parcă muriseră definitiv. Acum parcă dispăruse pentru totdeauna nevoia imperioasă de purificare, caracteristică perioadelor când învingea în mine ceea ce era bun şi nealterat şi când, chinuit de dorinţa ispăşirii, a purificării, mă dăruiam cu smerenie rugăciunii, acasă, în chilia noastră de la subsol, luminată doar de candela ce nu se stingea niciodată, sau la biserică, mai exact la biserici, în orele când credincioşii nu le cercetează, dinadins ca atenţia mea să nu fie distrasă şi să pot astfel, mai uşor, stabili comunicarea cu Dumnezeu. În perioadele elanurilor spontane spre puritate, mă rugasem fără cuvinte – de cele mai multe ori fără cuvinte – deoarece nu simţisem nevoia lor, ele constituind, dimpotrivă, un impediment, care dacă nu frâna propriu-zis avântul sufletului către Dumnezeu, în orice caz îi limita zborul, în sensul că-i cobora plafonul. În schimb, de fiecare dată când izbuteam să mă rog fără cuvinte, şi să mă gândesc la Dumnezeu ca la un liman salvator, simţind că sufletul mi se topeşte de fericire, ştiam că el coborâse asupra mea graţia sa.

Şi atunci, cu ochii scăldaţi de lacrimi, murmuram:

„O, Dumnezeule, tu care eşti numai iubire, îţi mulţumesc pentru nesfârşita ta bunătate!”

Aşa se întâmplase cu mine în anii adolescenţei şi, într-o mai mică măsură în primul an de facultate: alternanţă între perioadele de luminişuri şi de adâncuri mocirloase. Mai târziu nu se mai întâmplase aşa. Biruiseră parcă definitiv adâncurile mocirloase, deşi nu-mi pierdusem credinţa. Nici cuceririle ultime ale ştiinţei şi nici sistemele filozofice materialiste nu izbutiseră să-mi zdruncine în aşa măsură credinţa, încât să devin ateu. Dimpotrivă mi-o consolidaseră. Ca student în diferite dispute cu colegii sau la unele seminarii găsisem argumente inedite prin care demonstram existenţa lui Dumnezeu[6]. Mai mult decât atât, atunci când a început să mă ispitească ideea unui partid propriu, m-am simţit tentat să-l numesc „liberal-creştin”, sau „creştin-liberal”, sau, în fine, „democrat-creştin”. De asemenea m-am gândit ca în funcţia de preşedinte de onoare să-l cooptez pe patriarh sau, în cazul că acesta

[6] În continuare, pe mai multe pagini, Siliciu Dumbravă reproducea, într-o expunere originală ca formă – şi cu adaosuri personale în ceea ce priveşte exemplificările – toate argumentele teologice despre existenţa lui Dumnezeu aflate în cărţile de dogmatică. Deci, nu este adevărat că argumentele erau inedite. Le-am suprimat fiind parazitare povestirii.

nu şi-ar da consimţământul, pe vreunul dintre mitropoliţi.

Am ţinut să fac această precizare pentru a vă arăta că, deşi devenisem robul adâncurilor mocirloase din mine, totuşi nu-mi pierdusem credinţa în Dumnezeu. Sufletul meu tânjea încă după aceleaşi luminişuri, din anii adolescenţei, dar *miracolul* nu mai se întâmpla şi, spre marele meu regret – fiindcă el exista – rămâneam mai departe robul propriei mele ticăloşii. Poate vă veţi întreba de ce, vorbind de perioada pe care am numit-o, metaforic, „luminişuri”, am pomenit cuvântul „miracol”. E un cuvânt care şochează, şi pe dumneavoastră poate mai mult decât pe alţii. De aceea cred că se impune o explicaţie. Ştiţi – mi se pare v-am mai spus-o – în mine, asemenea unei candele, totdeauna a ars năzuinţa către puritate. Chiar şi atunci când adâncurile mocirloase puneau stăpânire pe mine – mă refer la perioada adolescenţei – candela aceasta nu se stingea. Tânjeam după puritate, dar mă bălăceam în mocirlă. Până într-o zi când candela aceea devenea făclie şi începea cealaltă trăire, de purificare, de căinţă. Niciodată însă nu s-a întâmplat aceasta ca urmare a unei hotărâri deliberate din partea mea. Niciodată nu mi-am spus: De mâine voi deveni un altul, de mâine voi renunţa să mai duc viaţa de până acum. Când se întâmpla totuşi aşa, se întâmpla

fiindcă dintr-o dată, independent de voinţa mea, lucrul acesta devenea posibil. De ce însă devenea astăzi şi nu ieri, nu ştiam, şi nu ştiu nici acum. Iată motivul pentru care, mai adineaori, am folosit cuvântul miracol. Am vrut să înţeleg prin aceasta că trecerea de la o stare la alta se întâmpla ca într-un miracol. Un miracol ce se repeta la fiecare două sau trei luni.

Dar iată că trecuseră ani şi el nu se mai produsese, cu toate că în mine nu se stinsese candela năzuinţei către puritate. Ardea candela, dar eu continuam să fiu robul adâncurilor mocirloase din mine. Cât de bine mi se potriveau cuvintele apostolului neamurilor: „Văd binele pe care îl doresc şi fac răul pe care nu-l voiesc!” Dar cum nu se întâmplase încă niciodată să încep „a face binele” ca un act de voinţă deliberat, ci fiindcă se producea dintr-o dată ceea ce am numit „miracol”, aşteptam încrezător ca el să se repete. Îmi spuneam – şi eram convins de aceasta – că nu se poate să nu se repete, mai devreme sau mai târziu, de vreme ce Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci îndreptarea lui.

Şi, într-adevăr, s-a repetat miracolul. Numai că de data aceasta a fost un adevărat miracol. Nu, nu, termenul nu este cel mai potrivit. Trebuie să spun aşa: Dumnezeu, ca să-mi

dovedească mie, nevrednicul, că nu mă lipsea de graţia lui, m-a învrednicit cu o minune.

Într-o zi s-a întâmplat – s-a întâmplat fiindcă a vrut-o Dumnezeu – să-mi cadă în mână „Confesiunile” sfântului Augustin. Cartea aceasta în care eruditul episcop al Hiponiei îşi mărturiseşte viaţa de succese şi desfrâu a avut asupra mea o influenţă extraordinară, ducându-mă sufleteşte până în pragul unei puternice trăiri mistice[7]. Am spun „până în pragul”. Cred că pragul nu l-aş fi trecut dacă nu s-ar fi întâmplat ca tocmai în zilele acelea, când citeam şi reciteam „Confesiunile”, să *visez treaz* – precizez treaz – un vis uluitor:

Se făcea că sunt un pelerin într-un cimitir bătrân dintr-o margine de ţară. Mă odihneam culcat peste un mormânt proaspăt. Trudit din cale afară, închisesem ochii, dorind să aţipesc puţin. Poate chiar aţipisem, când deodată aud:

— O aveam dragă. Eram, tare mai eram fericit!

— Eu n-am apucat să iubesc...

— Nici eu. Dar tu, care ai iubit, care ai fost însurat, spune-ne ce înseamnă să iubeşti o femeie?!

Am înţeles că morţii vorbeau de la groapă la groapă. Voiam să ascult mai departe, dar nu

[7] *Silviu Dumbravă vrea să înţeleagă prin „trăire mistică” o criză de misticism. (N.A.).*

m-am mai putut concentra, deoarece dintr-o dată am descoperit – era o intuiţie – că nu sunt doar eu în cimitir, că foarte aproape, pe un alt mormânt se mai odihnea cineva. M-am ridicat în capul oaselor ca să văd mai bine. O pisică mare, neagră, sta tolănită pe mormântul acela, ca pe o blană de urs. Pisica, simţindu-se descoperită, o rupse la fugă. Eu însă dându-mi seama că nu este o pisică adevărată, am strigat după ea:

„În numele lui Iisus Nazarineanul, fă-te om!”

Pisica mai făcu vreo câţiva paşi şi se prăbuşi între două morminte. Când m-am apropiat, am descoperit pe locul unde căzuse pisica un trup de femeie. De uimire am început să tremur. Şi în clipa următoare, în locul cimitirului mi s-a arătat un lac albastru. Lotuşi mari pluteau pe undele abia vizibile. De undeva, nu ştiu de unde, în orice caz foarte de aproape, ajungea până la mine o muzică dulce. Apele vrăjite parcă de dulceaţa acelei muzici, se înfiorară şi începură s-o acompanieze cu muzica undelor, la culoare asemenea unor topaze fluide. Undele navigau elegant, se întâlneau, se răsfrângeau, după care porneau îmbrăţişate, să întâlnească altele ca să le sărute, sau să stropească lotuşii – leagăne pentru pruncii de rouă ai lacului. Pe nori, ca pe nişte antimise de argint, începură să coboare îngerii cântând cântece de serafimi şi heruvimi. Aripile lor

străluceau ca zăpezile Himalaiei, chipurile lor radiau lumină, la fel ca lumina nefăcută a paradisului. Dumnezeu mă învrednicise să văd îngerii faţă către faţă. Îngerii care coborâseră din cer să se scalde în apele de topaz ale lacului. Aşa credeam. Dar mă înşelam. Coborâseră nu ca ei să se scalde ci ca să scalde trupul neînsufleţit al femeii dintre morminte. În palmele făcute cupă adunau apă şi, cântând, o turnau peste faţa pământencei adormită în somnul greu al morţii... Şi treptat, treptat chipul începu să capete viaţă, să devină luminos, strălucitor.

Neputând îndura strălucirea aceea albă şi rece, am căzut cu faţa la pământ, murmurând:

„Minune!... Minune! Dumnezeu m-a învrednicit cu o minune!”

Am căzut cu faţa la pământ şi am început să plâng. Lacrimi de fericire, dar şi lacrimi de căinţă. De fericire că Dumnezeu, în marea sa bunătate, nu-şi întorsese faţa de la mine ci, pogorând graţia lui asupra mea, m-a învrednicit cu o minune. Fiindcă visul în stare de veghe fusese un semn de sus şi nu un vis absurd ca mai toate visele. Vedenia cu îngerii coborâţi din cer să scalde un trup de pământeancă, sigur că avea o anumită semnificaţie. Semnificaţia însă îmi scăpa. De altfel, trebuie să mărturisesc, nici nu prea mă preocupa atunci, imediat după vis. Îmi era

suficient să ştiu că Dumnezeu mă învrednicise cu o minune. O semnificaţie însă adiacentă, subsidiară, de moment, am găsit totuşi. Că Dumnezeu, făcând să se petreacă în faţa mea minunea, voise să-mi atragă atenţia că nu dorea moartea mea spirituală, ci pocăinţa, îndreptarea mea. Ajuns la această concluzie, căinţa se porni să-mi pârjolească sufletul şi, aşa cum mai adineaori plânsesem de fericire simţind cum se revarsă graţia lui Dumnezeu asupra mea, la fel am plâns acum lacrimi de căinţă sinceră pentru multele mele păcate. Prosternat cu faţa spre răsărit, cu faţa spre peretele unde ar fi trebuit să fie icoanele, şi unde de fapt fuseseră la început, până a nu le scoate din teama de a nu le profana făcându-le martore mute la toate aventurile mele erotice, am început să mă rog cu voce tare:

„Întoarce faţa ta de la păcatele mele
Şi toate fărădelegile mele şterge-le!
Inimă curată zideşte în mine, Dumnezeule
Şi duh drept înnoieşte înăuntrul meu!...”

Rugăciunea mi-a adus în suflet pacea. Şi scârbit de viaţa pe care o dusesem, m-am hotărât să fug din lumea pe care o iubisem atâta.

Peste câteva zile părăseam totul şi-mi căutam liman într-o mănăstire.

II

Elev strălucit!... Student strălucit!... Strălucit politician!... La numai câteva luni de la intrarea în mănăstire am ajuns un strălucit monah. Sau altfel spus, un prea cuvios călugăr, admirat şi preţuit de întreaga obşte. Pentru vocea şi iscusinţa cu care cântam troparele şi condacele, pentru râvna duhovnicească, pentru smerenia nefăţărită, pentru multa ştiinţă de carte, pentru dreapta şi nepărtinita judecată şi în fine pentru frăţeasca dragoste pe care o arătam tuturora.

Şi eram – sau poate numai aveam părerea – aşa cum mă credeau ei. Fugisem doar de lume numai şi numai din dorinţa de a-mi consacra viaţa, toată viaţa ce-mi rămânea de trăit lui Dumnezeu pe care, în urma vedeniei, îl simţeam risipit în mine, cu toate că, ştiam precis, el fusese acolo din totdeauna. Fugisem de lume fiindcă fusesem convins că în mănăstirea unde trăiseră câţiva prelaţi glorioşi ai bisericii, pe care istoria nu neglija să-i amintească, voi găsi pe de o parte mediul prielnic purificării de multele mele păcate iar

pe de alta condiţia apropierii în spirit de Dumnezeu. În scopul realizării acestui imperativ al sufletului meu – comunicarea cu Dumnezeirea – înainte de a părăsi lumea îmi procurasem şi luasem cu mine la mănăstire cărţile unor mistici renumiţi. Dacă vreunul din călugări ar fi cunoscut limba franceză, italiană şi germană, şi dacă acela ar fi avut curiozitatea să răsfoiască aceste cărţi sunt sigur că m-ar fi declarat eretic. Dar la mănăstirea unde îmi găsisem refugiu nu exista nici un cunoscător al vreunei limbi străine. Aşa că, fără nici o teamă, am putut citi şi răsciti cărţile pe care le adusesem cu mine, încercând să realizez comuniunea cu Dumnezeirea punând, pe rând, în practică metodele indicate de toţi marii mistici ai catolicismului.

Obiectiv vorbind, mănăstirea nu era mediul cel mai prielnic apropierii în spirit de Dumnezeu. Prielnic da, dar nu cel mai prielnic. Cel mai prielnic ar fi fost dacă m-aş fi sihăstrii de pildă în inima vreunui munte, unde nici măcar fiarelor să le stea în putinţă a-mi tulbura, prin simpla lor prezenţă, meditaţia. Dar întrucât eram conştient că nu există în mine forţa necesară unei asemenea totale însingurări, mi-am căutat limanul într-o mănăstire. (Vreau să spun că de la început am fost conştient că fac un compromis.)

În mănăstire am găsit liniştea de care aveam

nevoie. Studiind confesiunile marilor mistici şi experimentând o serie de practici recomandate de ei, am izbutit nu însă fără mari eforturi – eforturi care au constat într-o disciplinare a voinţei şi, mai ales, a funcţiunilor intelectului – să mă apropii de Dumnezeu, să stabilesc o comuniune cu el, care se caracteriza printr-o stare extatică, printr-un fel de topire a eului meu în ceva care însemna fericirea însăşi. Desigur, starea aceasta extatică nu era permanentă. Erau doar clipe, ceva asemănător cu o străfulgerare în bezna unei nopţi, până la capătul pământului; era, mai ales, acea imposibil de descris satisfacţie, că eu, în ce eram mai adevărat, mă regăseam în ceva de care n-ar fi trebuit niciodată să mă desprind. Erau doar clipe acestea, dar, credeţi-mă, chiar pentru una singură ar fi meritat să-mi dau viaţa.

Când treceau acele clipe, când mă regăseam doar ca o năzuinţă către Dumnezeu, era şi atunci bine fiindcă speram ca, încet, încet, tot exersând, să ajung la acea stare de invidiat care poartă numele de ataraxie.

Aşa trecură lunile. Trecuseră aproape doi ani şi jumătate. Şi în tot acest timp rareori îmi aminteam de cel care fusesem. Sau chiar dacă da, parcă nimic din ceea ce îmi aminteam nu se referea la mine. Parcă toate i se întâmplaseră altcuiva, unui prieten, la care

ţinusem, dar care dispăruse. Ceea ce părea însă cel mai straniu era faptul că deşi îl iubisem, acum când el dispăruse, nu aveam nici un fel de regrete. În schimb mă întrebam ce-or fi gândind despre dispariţia lui cei ce-l cunoscuseră pe prietenul meu, amicii, femeile ce trecuseră prin patul lui, sau el prin alcovurile acestora, şeful partidului din care făcuse parte, onoraţii lui colegi din Cameră. Plecând, lăsase cheia garsonierei la portăreasă spunându-i că întreprinde o călătorie de studii în străinătate. Se îndoise prietenul că minciuna avea să fie crezută de toată lumea. La mănăstire venise sub un nume fals. Nimeni nu-i ceruse acte. Lăsase să-i crească barba şi părul şi, după un an, în rasa lui de şiac, încălţat în bocanci grei, era aproape de nerecunoscut. De altfel chiar dacă, până la urmă, vreun gazetar i-ar fi dibuit ascunzătoarea, prietenul meu era hotărât să-i mărturisească deschis că părăsise pentru totdeauna societatea şi orice fel de veleităţi lumeşti pentru a-şi consacra întreaga viaţă glorificării lui Dumnezeu. Desigur, o asemenea declaraţie publică ar fi făcut mare vâlvă, gazetele s-ar fi ocupat din nou de el, de data asta altfel, duşmanii s-ar fi bucurat, amicii l-ar fi regretat, poate şi femeile, cel puţin acelea care ţinuseră sincer la el. Din fericire însă, trecu un an şi nimeni nu-i dăduse de urmă. Şi dacă trecuse un an, desigur că,

între timp, fusese uitat.

Aşa îmi închipuiam că se petrecuseră lucrurile cu prietenul. Numai că toate aceste întâmplări mă lăsau rece, nu mă priveau de loc. Treaba lui că dispăruse ascunzându-se într-o mănăstire. Eu, ei bine, eu aveam o preocupare mai serioasă decât să-l invidiez sau eventual să-l compătimesc. Eram ocupat, absorbit de lecturi, de practicele mele mistice, şi încă în aşa măsură, încât dacă într-adevăr trecuse un an, timpul acesta mi se păruse atâta cât durează un vis.

Bătrânii călugări nu încetau să se mire de râvna pe care o depuneam în a fi plăcut lui Dumnezeu, rugându-mă neîncetat, postind şi întârziind până noaptea târziu deasupra cărţilor celor groase şi în alte limbi, care vorbeau, toate, aşa le spusesem, despre slava şi mărirea lui Dumnezeu. Şi fiindcă fără să vreau dinadins am ajuns un „călugăr strălucit”, obştea mănăstirii, nemulţumită de stareţul care conducea ca un veritabil şi sever autocrat, s-a hotărât să mă aleagă pe mine în locul lui. Cui i-a venit mai întâi ideea nu ştiu. Ştiu doar că într-o zi, câţiva părinţi dintre cei mai bătrâni au venit la mine să mă anunţe că au hotărât să propună la episcopie candidatura mea ca stareţ şi să mă roage să accept. I-am refuzat spunându-le că doream să mă desăvârşesc prin rugăciune şi umilinţă – ceea ce era

adevărat – şi că a lua pe umerii mei, neexperimentaţi, greaua sarcină a păstoririi duhovniceşti ar însemna să-mi neglijez, într-o oarecare măsură, îndatoririle mele spirituale. Săracii, au plecat dezamăgiţi, rugându-mă să mai reflectez asupra propunerii. Le-am făgăduit, deşi ştiam chiar din clipa aceea că, pentru nimic în lume nu mi-aş schimba hotărârea.

După plecarea lor am încercat să reiau lectura. Dar n-a mai fost posibil să mă concentrez. Nu izbuteam să uit vizita bătrânilor călugări, mai exact nu izbuteam să uit propunerea ce mi-o făcuseră. Deşi nu-mi puteam explica de ce, totuşi propunerea îmi da o stare de nelinişte ciudată. O stare de nelinişte, dar în acelaşi timp şi un fel de început de panică. Ceva nu mai era în regulă cu mine – în mine mai exact – ceva rău parcă sta să mi se întâmple, dar nu pornind de undeva din afară, ci chiar dinăuntrul meu.

Limpezirea n-a venit imediat ci abia peste câteva zile, şi nu dintr-o dată, fără efort, ci, dimpotrivă, după ce am scormonit îndelung înăuntrul meu.

Fusesem cel mai tânăr deputat din parlamentul ţării. Acum mi se oferea prilejul să ajung cel mai tânăr stareţ din câţi existau în mănăstirile şi chinoviile bisericii ortodoxe. Dar asta ce însemna? Însemna că acel ceva care

era în mine – însuşire, forţă, putere, numiţi-o cum vreţi – fără voia mea acţionase şi după venirea mea în mănăstire, exercitându-se asupra obştei. Căci ce altceva putea să însemne propunerea lor? Căci, în fond, ce eram eu? Un tânăr călugăr, cel mai tânăr dintre toţi. În nici un caz zelul meu în îndeplinirea obligaţiilor mele de proaspăt monah nu justifica o asemenea mare încredere şi cinste.

Aceasta a fost o primă şi parţială concluzie. Spun parţială, fiindcă nu izbutisem încă să-mi explic de ce neliniştea, panica din mine mai dăinuiră şi în zilele următoare. Dar nu acesta era lucrul cel mai grav. Mai grav era altceva. Că nu mai izbuteam să-mi regăsesc echilibrul de mai înainte. Pentru mine nu încăpea nici o îndoială că lunile care trecuse de la venirea mea la mănăstire şi până a mi se face propunerea de a deveni stareţ, însemnaseră primii paşi, siguri, pe drumul care ducea către atingerea obiectivului suprem: ataraxia! Dar fusese suficient să mi se facă o asemenea propunere ca să-mi devină foarte clar că dintr-o dată străbătusem acelaşi număr de paşi, numai că în direcţie opusă, adică înapoi. Dar dacă aşa se întâmplase, asta ce putea să însemne? Nu cumva începeau să se trezească din nou adâncurile mocirloase, nu cumva demonul puterii pe care crezusem că-l alungasem definitiv din mine se ascunsese

numai şi acum începea să-şi arate coarnele lui blestemate? Şi întrucât în mine stăruia presimţirea unei primejdii iminente, m-am dedat, cu un fel de deznădăjduită fervoare, practicării metodelor indicate de mistici pentru a realiza din nou comuniunea cu Dumnezeu.

Totul a fost însă în zadar. Între mine şi Dumnezeu se interpusese propunerea obştei. Şi cu cât mai fierbinte mă rugam cu atât mai mult mă îndepărtam de el. Rosteam rugăciunile doar cu buzele. Sufletul meu nu mai vibra, gândurile mele nu mai urcau să-l caute ci, spre marea mea disperare, răzvrătite, ostile, părăseau mănăstirea, se călătoreau înapoi, la lumea pe care o părăsisem, unde existau femei care mi se dăruiseră, unde dusesem bătălii pe care le câştigasem cu succese răsunătoare, unde aveam puţini amici şi mulţi rivali. Gândurile acestea răzvrătite, duşmănoase nu mi-au mai dat pace, m-au robit şi într-o zi am părăsit mănăstirea pentru a reveni la viaţă. Imperativul puterii fusese mai puternic decât mirajul comuniunii cu Dumnezeu.

*

* *

O gară mică, pierdută între dealuri împădurite. Părăsisem definitiv mănăstirea şi acum aşteptam pe peron acceleratul care avea

să mă ducă înapoi la Bucureşti. Aşteptam de o oră şi trebuia să mai aştept încă una. Stăm pe o bancă de pe peron şi priveam aproape cu entuziasm un cocoş mare, cât un curcan, care ciugulea grăunţele risipite pe prispa rampei de descărcare. Un personal tocmai intra în staţie. Locomotiva, gâfâind ca un ogar după o zi întreagă de vânătoare, se poticni curând după ce trecu prin faţa peronului. Din tren coborî un singur călător.

Trenul se oprise cu unicul vagon de clasa întâi în dreptul meu. O fereastră era deschisă şi de acolo o călătoare privea plictisită în direcţia locomotivei. Din prima clipă am fost uimit de frumuseţea ei stranie. Fruntea înaltă, bombată, era ascunsă parţial de părul negru, ondulat în multe vălurele. Nasul care cobora acvilin, dar care se îngroşa spre nări, fără să fie din cauza aceasta urât, avea un farmec aparte, senzual, de asemenea buzele prea pline şi prea roşii. Ceea ce făcea îndeosebi frumos chipul acela era albul epidermei, atât de alb, încât cârlionţii rebeli şi negri, căzuţi până sore bumbii frunţii îl umbreau parcă. Pe de altă parte, dacă ochii nu ar fi fost atât de neastâmpăraţi şi atât de plini de viaţă, sigur că aş fi ajuns la concluzia că necunoscuta şi atât de neobişnuit frumoasa călătoare era tare bolnavă. Ochii însă, mari, negri şi neastâmpăraţi dezminţeau impresia, vestindu-

mă că în trupul, numai aparent bolnav, clocotea viaţa neastâmpărată şi pătimaşă.

Era o femeie frumoasă, dar o femeie frumoasă pe lângă care, altădată, aş fi trecut poate chiar fără s-o bag în seamă. Trecuseră prin viaţa mea atâtea încât devenisem pretenţios, îmi plăceau numai anumite femei, acelea pe care le intuiam că le puteam degusta aşa cum se degustă vinurile. De fapt, o priveam cu o atenţie periferică, iar ea la rândul ei, nici nu mă băga în seamă.

Dar, în clipa următoare, când, din întâmplare, se uită la mine, am tresărit fără voia mea, ca un şcolar. Femeia îmi plăcea. Dar făcând această constatare imediat m-am întrebat dacă îmi plăcea fiindcă era într-adevăr „într-un anumit fel” frumoasă sau, pur şi simplu, fiindcă de aproape doi ani şi jumătate era prima femeie care, prin frumuseţe şi prin ţinută vestimentară, îmi amintea de acelea pe care le cunoscusem.

Locomotiva fluieră şi garnitura începu să se pună în mişcare. Şi atunci, fără să mai stau pe gânduri, am apucat geamantanul şi, alergând, am izbutit să pun piciorul pe prima treaptă a vagonului în care se afla necunoscuta. Pe urmă abia, stând acolo, pe culoar şi privind peisajul dezolant fiindcă era toamnă întârziată, am simţit cum mă cuprinde un fel de mânie rece împotriva mea însumi. Faptul că mă găseam

acum în tren mi se părea o adevărată prostie. Trenul mergea exact în direcţia opusă. Venea de la Bucureşti şi eu doar intenţionasem să merg către acolo. În definitiv ce voiam? Îmi plăcea oare necunoscuta din compartiment în aşa măsură, încât aceasta să justifice hotărârea pripită? Nu în mod deosebit! Atunci? Sau poate trebuia să caut explicaţia în faptul că trecuseră doi ani şi jumătate de când nu mă mai culcasem cu o femeie? Foarte posibil. Dar pornirea tot prostească fusese. Fiindcă, peste patru ore, aş fi fost în Bucureşti *acasă*. Şi odată ajuns acolo, nu mi-ar mai fi rămas altceva de făcut decât să consult agenda mea telefonică, pe care o încuiasem în sertarul biroului, şi să formez un număr, unul din multele înscrise acolo. La apelul meu, sigur că femeia solicitată avea să vină să mă caute. Da, fără îndoială făcusem o prostie şi acum, în loc să mă găsesc în trenul care m-ar fi apropiat de Bucureşti mă aflam într-altul care mă ducea în direcţie inversă şi spre necunoscut.

Frământat de asemenea gânduri, priveam posomorit peisajul, mai exact spinarea pământului peste care trecuseră plugurile sfârtecându-l în brazde lungi zigzagate, asemenea unor răni proaspete cauzate de un harapnic uriaş. Priveam spinarea sfârtecată a pământului şi în închipuire, trecând în revistă femeile pe care le cunoscusem, mă întrebam

pe care dintre ele aş fi chemat-o cu telefonul în cazul când aş fi ajuns la Bucureşti. Dar mai înainte de a mă fixa asupra vreunuia a început să mă preocupe altceva. Eram curios să ştiu în ce situaţie aveam să mă găsesc exact peste patru ore, adică atunci când celălalt tren avea să ajungă la Bucureşti. Şi cum absolut în toate situaţiile pe care mi le-am închipuit m-am găsit în compania necunoscutei, am întors capul involuntar şi am privit în compartimentul unde se afla.

Şi abia acum, când pentru prima dată ochii noştri s-au întâlnit, am înţeles de ce o preferasem pe această femeie necunoscută tuturor celorlalte femei care îmi fuseseră amante, în ochii ei am descoperit ceva tulbure, dar aţâţător, ceva ce nu mai întâlnisem niciodată în ochii vreunei alte femei, ceva ce învolbura adâncurile mocirloase din mine. Privirile tulburi ale ochilor ei deşteptau în mine acea pornire care în atâtea rânduri mă îndemnase să culeg de pe stradă o profesionistă şi, însoţit de ea, să colind localurile cele mai deochiate, să beau băuturile cele mai proaste să joc barbut cu borfaşii şi, spre ziuă, după despărţirea zgomotoasă de prietenii mei ocazionali, toţi cu cazier la poliţie, s-o duc într-un hotel mizerabil, al cărui prag, în altă stare sufletească, mi-ar fi fost scârbă să-l trec. Mă lămurisem acum de ce mă găseam în

tren: fiindcă presimţisem că prin ea, după doi ani şi jumătate de castitate, aveam să beau, însetat, nu băutura fin distilată – să zicem whisky-ul – ci drojdia tare şi tulbure a viciului.

„Dar oare, pentru atâta, merita să-mi întrerup călătoria?” m-am întrebat cu ultimele resturi de luciditate care îmi mai rămăseseră.

Era însă o întrebare fără rost. Fiindcă de fiecare dată când ascultasem de imperativul adâncurilor mocirloase din mine n-o făcusem în mod deliberat, ci fiindcă altfel nu fusese posibil. La fel şi acum. Totuşi, cumva ca să-mi scuz uşurinţa, am încercat să mă conving că o aventură cu o „asemenea femeie” se consumă repede, aşa că întreruperea călătoriei doar pentru câteva zile nu însemna cine ştie ce mare nenorocire.

Şi liniştit acum, am intrat în compartimentul în care necunoscuta, singură, răsfoia plictisită o revistă ilustrată.

Necunoscuta din tren se numea Stefanida. Alături de ea, săptămânile trecură ca o alunecare lentă, în afara timpului, ca o simfonie de bucurii mărunte toate legate de fiinţa ei. Începusem s-o iubesc. Mi se întâmpla pentru prima dată. Trezit la viaţa sexuală la o vârstă când ceilalţi băieţi continuă să joace arşice şi să înalţe zmeie, femeia nu mi-a creat niciodată complexe, nu a prezentat niciodată

un „mister”. Femeia pentru mine a fost – spre deosebire de ceilalţi băieţi de vârsta mea – o carte al cărei final l-am cunoscut chiar înainte de a-i cunoaşte conţinutul în întregime. Poate de aceea nu izbutisem să mă îndrăgostesc. Îmi plăcea să-mi bat joc de o mulţime de cuvinte, convins fiind că ele fuseseră scornite de neputincioşi. De pildă, expresia „femeia unică”. Îmi spuneam că o asemenea aberaţie n-a putut să se nască decât în capul cuiva cu o bărbăţie împuţinată. După mine pentru fiecare pretins „unicat” – prejudecata pe care se întemeiază dragostea – viaţa oferă atâtea dubluri, încât, dacă ar exista tot atâtea şi în teatru sau cinematografie, noţiunile de „protagonistă”, „stea” sau „divă” ar dispărea cu desăvârşire.

Dar iată că realitatea infirmase teoria mea. Eram îndrăgostit pentru prima dată în viaţa mea. O iubeam pe Stefanida. Tocmai pe Stefanida despre care crezusem în tren că va însemna pentru mine ceea ce însemna profesionista culeasă de pe stradă atunci când mă apuca amocul. Mă înşelasem, constatam cu uimire că mă înşelasem. Acea tulbureală din privirile ochilor ei – care, crezusem eu, trăda un apetit pantagruelic pentru viciu – nu existase decât în închipuirea mea. Sau, dacă eventual existase, fusese risipită de dragostea ce înflorise în sufletul ei, la fel ca într-al meu.

Stefanida mă iubea, nu aveam nici o îndoială, aşa după cum nu aveam nici o îndoială că şi eu o iubeam. O iubeam şi în vâlvătăile dragostei mele era multă recunoştinţă fiindcă ea, cu dragostea ei pură, purificase adâncurile mocirloase din mine.

Părăsind mănăstirea, printre satisfacţiile pe care mi le doream şi la care mă gândeam cu anticipaţie, în timp ce aşteptam în gara neînsemnată legătura spre Bucureşti, fusese şi aceea de a plonja, asemenea unui înotător de performanţă în valurile înspumate ale unui oraş mare – Capitala. Îmi era dor de vacarmul oraşului: de croncănitul claxoanelor, de huruiala înăbuşită a camioanelor grele făcând să vibreze clădirile şubrede ca într-un preludiu seismic, hodorogeala metalică a tramvaielor, strigătele zarzavagiilor şi a iaurgiilor olteni, panicardele veşti urlate de vânzătorii de ziare, ţâşnind ca nişte spiriduşi de pe Sărindar, scârţâielile de ferăstraie neunse ale tarafelor din grădinile de vară, apoplecticele melodii gâjâite de megafoanele instalate pe străzi, fluierăturile de greiere uriaş ale ţignalelor vardiştilor, – pe scurt vacarmul unui oraş mare. Fiindcă în ultimul timp acolo, la mănăstire, fusesem terorizat de liniştea ce hălăduia netulburată, pretutindeni, afară, dacă nu şi în sufletele monahilor. Era atâta linişte pretutindeni, încât parcă se lăsa de sus, din

cerul înalt şi indiferent, ca un fel de ceaţă invizibilă, cleioasă, mereu, ajungându-mi până la glezne, până la genunchi, până la brâu, până la gât, până deasupra capului, încât adesea, când părăseam chilia spre a mă duce la arhondaric, sau să culeg bureţi în pădure, mi se părea că merg prin linişte, o linişte cleioasă care îmi opunea rezistenţă asemenea vântului. De aceea binecuvântam zgomotele, cele puternice, cele mai puţin puternice, cele abia sesizabile. De aceea aşteptam cu nerăbdare iarna, deşi de când mă ştiu, frigul nu mi-a plăcut. Dar iarna sufla crivăţul, iarna foşneau brazii în pădurea care începea chiar din spatele chiliei mele, iarna adesea se auzeau în vale urlând lupii, iarna se auzeau sus, în munte, împuşcături. De aceea ascultam mulţumit ploile lungi, deprimate, de toamnă, când din cerni coborât parcă până la crucea din turnul clopotniţei, din cauza norilor, cerni slobozea într-una, mărunt, zgomotoasa ploaie care lovea acoperişul de şiţă al chiliei mele, continuu, uniform, cu infinite pietricele lichide, ca într-o simbolică lapidare. De aceea îmi venea să bat din palme ca la teatru atunci când se dezlănţuia furtuna cumplită în munţi, atât de cumplită, încât mi se părea că acolo, deasupra culmilor împădurite, se înfruntau într-o uriaşă bătălie stihiile, împroşcându-se reciproc cu flegma de foc a artileriilor. Şi iluzia era aşa de

perfectă, încât stând la fereastra deschisă şi respirând adânc, mi se părea că aerul nu mai mirosea a ozon, nu mai mirosea a răşină de brad ci aşa cum miroase un poligon de tragere, după ce un batalion întreg a exersat trăgând în ţinte mişcătoare cu cartuşe adevărate. De aceea simţeam o mare uşurare atunci când auzeam toaca bătând pentru vecernie, pentru mezonoptică, pentru utrenie, pentru liturghie.

Când nu bătea vântul, când nu răpăia ploaia pe acoperiş, când buzduganul zmeului nu se rostogolea pe pardoseala de cleştar a cerului, când toaca tăcea şi când în clopotniţă melodiosul nostru clopot visa propriile sale armonii suave, era linişte, atotcuprinzătoare, o linişte densă, unsuroasă, care mă învăluia din toate părţile, care îmi ţiuia în urechi şi prin care atunci când trebuia să mă deplasez aveam sentimentul că înaintez ca printr-o supă densă.

Dar liniştea am simţit-o aşa şi a început să mă tulbure, să mă enerveze, să-mi capteze atenţia asupra ei, ca să iau cunoştinţă că există, abia după ce între mine şi Dumnezeu se interpusese propunerea bătrânilor de a mă alege stareţ. Altfel spus, abia atunci când mi-am dat seama că adâncurile mocirloase din mine nu muriseră, că asemenea unui vulcan, presupus stins, începeau să se agite, să colcăie. Mai înainte însă, liniştea nu fusese o

prezenţă de care trebuia să iau cunoştinţă ca o stare apriorică şi asemenea timpului a cărui curgere veşnică de asemenea nu se aude. Şi poate fiindcă liniştea era o stare, o permanenţă a mediului, Dumnezeu a coborât în sufletul meu, milostivindu-se a asculta smerita mea rugăciune:

„...Şi precum ai binevoit a te culca în peşteră
Şi în ieslea dobitoacelor,
Aşa binevoieşte a intra în ieslea necuvântătorului meu suflet
Şi în spurcatul meu trup”.

Pe urmă, cum v-am mai spus, când s-au trezit adâncurile mocirloase, liniştea a devenit o prezenţă de care a trebuit să iau cunoştinţă ca de o vrăjmaşă fiindcă fără voia mea o asociam, prin contrast, vacarmului oraşului după care începusem să tânjesc.

„Deseară, când voi ajunge în Bucureşti, mai întâi mă vor îmbăta zgomotele oraşului. Teribil mi-e poftă să mă îmbăt de zgomote!”

Dar iată, trecuse toamna, trecuse iarna, venise primăvara şi eu în loc să mă îmbăt de zgomotele oraşului aşa cum îmi dorisem, regăsisem liniştea. Nu ca aceea de la mănăstire, dar foarte asemănătoare. Fiindcă urmând-o pe Stefanida n-am ajuns; într-un oraş ci într-un sat. De fapt, nici măcar într-un

sat, fiindcă ferma Stefanidei era la trei kilometri depărtare de satul Todireşti. La ferma aceasta modestă – în suprafaţă nu depăşea trei hectare – trăia Stefanida cu câteva slugi într-un conac nici el prea mare, dar clădit de un arhitect care, fără îndoială, dovedise mult gust.

De şase luni trăiam la conacul acela, în liniştea aceea, alături de Stefanida pe care o iubeam şi căreia îi eram recunoscător fiindcă purificase adâncurile mocirloase din mine. Şi iată că venise şi primăvara! O primăvară cu cer când de sineală, când acoperit de nori ce slobozeau, la nesfârşit, ploi peste ogoarele aburinde. Niciodată nu fusesem atât de hămesit de viaţă. Mă bucuram că trăiesc fiindcă o iubeam pe Stefanida. O iubeam atâta, încât uitam, uitam că mă trădasem. Doar noaptea, câteodată, mă întrebam dacă renunţasem definitiv la ambiţiile mele. Era o întrebare, repede însă alungată de constatarea, care îmi da o satisfacţie deplină: că de vreme ce o iubesc atât de mult şi atât de frumos, restul, cel puţin deocamdată, nu mai avea importanţă.

Iată însă că o dată cu venirea primăverii Stefanida nu mai era aceeaşi. O simţeam neliniştită, parcă aştepta ceva şi era tristă că acel ceva întârzie să se întâmple. Dându-mi seama că se ascunde de mine, jignit, m-am

ferit s-o întreb. De multe ori o surprindeam scrutând cu priviri nostalgice drumul desfundat de ploile care nu mai conteneau. Şi parcă în nici o altă împrejurare n-o simţeam atât de străină de mine decât în clipele când privea cu ochii ei mari şi haotic de neastâmpăraţi şoseaua desfundată de ploi.

Despre trecutul ei nu ştiam nimic. Ea nu mi se destăinuise şi nici eu nu-i cerusem aşa ceva. Când o surprindeam privind, nostalgic, şoseaua, gelozia începea să-mi dea târcoale, să-mi rânjească precum o hienă flămândă. Totuşi nu eram gelos pe ceea ce însemna trecutul ei mort. Eram gelos pe ceea ce presimţeam că sta să se întâmple.

Şi într-o zi... Mai precis într-o după-amiază de sfârşit de aprilie. Tunetul se auzea aproape, departe, apoi iarăşi aproape, de parcă o divizie de tancuri defila pe o şosea de sticlă. Începuse să plouă mărunt. O ploaie îndârjită ca un şcolar slab de minte, dar încăpăţânat, care întrista oamenii, animalele. În schimb, simţeam cum circulă o bucurie tainică, egoistă, ancestrală prin măruntaiele pământului şi, dimpreună cu seva, în vegetale. Stefanida privea cu ochii ei haotici şi nostalgici câmpiile bogate în cernoziom, şoseaua desfundată de ploi. Eu o spionam trist şi gelos. Şi în timp ce mă uitam la ea pe furiş, deodată am observat că se metamorfozase, că puţin câte puţin devine o

altă Stefanida. O bucurie de nestăvilit o transfigurase, ochii prinseră să-i strălucească ciudat luminaţi de o bucurie egoistă şi crudă.

Privind-o, am ştiut că aşteptarea ei luase sfârşit. Neliniştii, dar în acelaşi timp curios din cale afară, m-am dus să privesc afară prin cealaltă fereastră, ca să aflu motivul pentru care Stefanida se bucura atât de tare. Am fost de-a dreptul dezamăgit. Două femei, parcă două călugăriţe, înotând prin noroi, se apropiau de casa Stefanidei. Mergeau prin ploaia măruntă, fără să se grăbească, de parcă nici n-ar fi simţit-o. Dar oare erau călugăriţe? După broboadele cu care îşi acopereau capetele, una verde cu flori maro, cealaltă neagră cu flori roşii, păreau mai curând ţărănci. În schimb, după îmbrăcăminte, un fel de rase lungi şi largi, păreau a fi călugăriţe. Deşi trecute de prima tinereţe, erau amândouă frumoase.

Stefanida radiind de bucurie alergă în cerdac să le întâmpine. Şi curând după aceea le-am auzit, pe toate trei, şoşotind în odaia de alături. Şuşotiră timp de aproape o oră, după care călugăriţele plecară. Plecară în ciuda faptului că ploaia se înteţise.

— Erau două maici venite după eleimosină, ţinu să mă informeze Stefanida când reveni în odaie.

— Da? Şi le-ai lăsat să plece pe o ploaie ca

asta l

— Lor nu le pasă de ploaie. Sunt obişnuite.

Şi deschise o carte, prefăcându-se că citeşte.

A doua zi Stefanida dormi până aproape de prânz. Când se trezi, mi se plânse că o migrenă îndrăcită n-o lăsase să doarmă toată noaptea. Ziua fu monotonă, cu tăceri penibile, dar mai ales enervantă pentru că ploaia măruntă şi deasă reîncepuse deodată cu zorile. Şi iarăşi ploaia nu mai conteni trei zile şi trei nopţi, ca un alt început de diluviu.

În cea de-a patra zi, numai din întâmplare m-am trezit mai devreme ca de obicei, dimineaţa tare când abia începeau să mijească zorile. Ploaia stătuse. Cerul era ca o mediterană răsturnată. Am deschis fereastra. Grădina mirosea a clorofilă. Pomii din livadă înfloriţi, îmbibaţi de apă, picurau mimând clipele timpului veşnic. Ceva mai departe începeau ogoarele, din care nu vedeam decât un peticuţ şi o porţiune din şosea. Am rămas la fereastră să asist la biruinţa deplină a luminii. Şi tot aşteptând, nerăbdător şi emoţionat miracolul, deodată am auzit huruit de roţi pe şosea. Venea cineva. O clipă nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi Stefanida.

Şi totuşi ea era. Stefanida pe care eu o credeam dormind somnul ei greu şi lung din ultimele zile. Era într-o şaretă. Calul mergea în trap mărunt. Hăţurile atârnau largi pe crupe.

Stefanida, gârbovită, îmbrăcată în negru, părea o bocitoare. Capetele fişiului negru pluteau în bătaia vântului ca nişte năframe de doliu.

Eram uluit... Eram trist... Eram neliniştit... Aveam sentimentul unui irevocabil şi uluitor deznodământ. Plângea sufletul în mine. Mi-am îmbrăcat halatul şi am ieşit în cerdac, s-o întâmpin. Stefanida urcă treptele încet, atât de încet încât părea că, înainte de a face un pas, trebuie să-şi smulgă piciorul dintr-o mâzgă. Când mă descoperi, probabil înspăimântată de ceea ce citi în ochii mei, se dădu, instinctiv, un pas înapoi. Pe urmă, reculegându-se, trecu pe lângă mine fără să-mi adreseze vreun cuvânt.

Cu toate că mă simţeam nemaipomenit de ridicol, am urmat-o în camera ei.

— De unde vii la ora asta, Stefanida?

Stefanida, cumpănindu-se ca beţivii, se prăbuşi într-un fotoliu.

— Din *rai*!... Gata, s-a sfârşit! murmură ea. Ce bine mi-ar părea dacă m-ai ucide!

— Din rai? am întrebat înfiorându-mă de milă, dar în acelaşi timp de bucurie. De milă: înnebunise!... De bucurie: că totuşi Stefanida nu venea de la un alt bărbat.

— Da, din *rai*! Dar tu nu ştii ce înseamnă rai.

— Are şi o altă semnificaţie decât aceea dată de biblie?

— Are, de bună seama. *Raiul* este subterana

unde se adună cârdul din Todireşti, o comună la vreo zece kilometri depărtare. Voiam să spun, subterana unde se adună credincioşii din Todireşti.

— Am auzit că există o sectă ai cărei adepţi se adună în nişte subterane. Dar nu înţeleg ce ai căutat tu acolo. Refuz să cred că tu, o femeie inteligentă, cultivată, ai devenit adepta unei secte atât de... obscurantistă.

— Ba da, am devenit adeptă a acestei secte. Dar nu din convingere. Vezi tu, fraţii şi surorile ce se adună în subterană cred că în Isaia Macovei s-a întrupat arhanghelul Mihail şi îl venerează prosternându-se la picioarele lui. Ei coboară în subterană mânaţi de focul unei credinţe puternice, sincere, care le pârjoleşte sufletele, căutând acolo, în biserica de sub pământ, mântuirea pe care n-o pot găsi în sânul bisericii oficiale, după convingerea lor coruptă şi sub domnia lui Anticrist. Eu însă am coborât acolo din cu totul alte motive. Am coborât fiindcă în mine există şi colcăie o mlaştină de perversitate. Dar ca să înţelegi totul, ar trebui să-ţi povestesc totul.

— Vorbeşte, Stefanida! Te ascult.

Cu palmele pe genunchi, cu ochi ei haotici şi, acum, obosiţi de moarte, fixând florile tapetului anacronic, Stefanida începu să povestească. Vorbi mai bine de o oră[8]. Când, în

[8] *Pe nu mai puţin de treizeci de pagini, Silviu Dumbravă, repro-*

sfârşit, tăcu, i-am spus:

— Stefanida, vreau să cobor şi eu în subterană.

Încă înainte de a ajunge la capătul spovedaniei sale am ştiut că n-o mai iubesc. Dumnezeule, cum fusese posibil să mă înşel în aşa hal? Nu, mai curând, cum fusese posibil să mă mistific în aşa hal. Şi doar intuisem adevărata ei fire încă mai înainte de a o cunoaşte propriu-zis. O trădase tulbureala din privirile ei. Tulbureala aceea mi-o dezvăluise pe adevărata Stefanidă, aceea care cobora în subterane. O Stefanidă însetată de drojdia tare a viciului. De fapt ca şi mine, aşa cum fusesem atunci când o cunoscusem. O simţisem bună pereche, simţisem că ea mă complineşte şi că, ciocnind împreună paharele, voi bea drojdia tare cu mai multă plăcere. O intuisem din prima clipă şi totuşi, ulterior, fusese posibilă mistificarea. Prin ce putere drăcească izbutise femeia aceasta să mă facă să văd în ea altceva decât era în realitate? Grav nu era că o văzusem altfel, că o idealizam. Grav era că mă îndrăgostisem, că iubisem cu adevărat, şi pentru prima dată, tocmai o femeie ca ea. Dumnezeule, cum fusese posibil, cum fusese posibil? Cunoscusem femei care ar fi meritat,

---

ducând destăinuirile Stefanidei, dădea detalii absolut inutile şi obscene în legătură cu practicile sectei în timpul „slujbelor” ce aveau loc în subterane. Le-am suprimat. (N.A.).

cu prisosinţă, să mă îndrăgostesc de ele, aşa cum mă îndrăgostisem de Stefanida. Şi cu toate acestea ele trecuseră prin viaţa mea rămânând de fiecare dată disponibil sufleteşte. Şi nu aveam nici o îndoială că sterilitatea mea sufletească cel puţin asupra unora lăsase tare poate niciodată vindecabile. Fusesem crud şi insensibil cu fiinţe care mă iubiseră sincer şi cărora şi acum le păstrez stimă şi admiraţie pentru însuşirile lor alese, pentru puritatea sentimentelor lor. Regretasem, mişcat de afecţiunea lor sinceră, că nu sunt în stare să le răspund cu aceeaşi afecţiune şi mă dispreţuiam pentru că, fără voia mea, ucideam iluzii şi pârjoleam suflete până de curând numai dragoste pentru mine.

...Şi iată că la rândul meu mă simţisem jefuit dintr-o dată de un sentiment care, cel puţin atâta vreme cât ar fi dăinuit, în condiţii normale, m-ar fi ferit de demonul oare era înăuntrul meu şi pe care l-am numit mereu „adâncurile mocirloase din mine”. Fusesem jefuit fiindcă n-o mai iubeam, dintr-o dată n-o mai iubeam. Nu puteam doar să iubesc o femeie care era asemenea mie, în ceea ce eram „adâncuri mocirloase”. Dacă o iubisem, dacă o putusem iubi aceasta se întâmplase numai fiindcă îmi închipuisem că ea purificase, că făcuse să tacă pentru totdeauna ceea ce era cloacă în mine. Înainte de a fi iubirea,

fusese recunoştinţa: că prin ea devenisem ceea ce aspirasem din totdeauna să fiu, şi nu izbutisem decât sporadic, în anii adolescenţei. Recunoştinţa fusese grăuntele din care germinase pura mea iubire pentru Stefanida, de fapt pentru o femeie care nu exista decât în închipuirea mea, o femeie care nu avea nici un fel de asemănare cu Stefanida reală, cu acea Stefanida care coborâse în subterană numai din perversitate. De aceea, nu femeii pe care o iubisem – care de fapt era o himeră – i-am cerut să mă introducă în subterană, ci Stefanidei pe care abia acum o descoperisem atât de asemenea mie, de vreme ce existau şi la ea adâncuri mocirloase.

Stefanida, privindu-mă stupefiată, întrebă:

— Cum, vrei să cobori şi tu?

— Da, Stefanida!

— Ce să cauţi acolo, Silviule? Nu, asta nu!... Numai asta au!...

Şi începu să plângă şi să se roage s-o vindec, s-o duc departe, într-un alt capăt de ţară, unde nu există *cârduri* şi nici subterane.

— Eu atâta îţi cer, Stefanida. Să mă introduci acolo. Presupun că cineva trebuie să garanteze pentru mine. Fă-mi hadrul acesta. După aceea drumurile noastre se vor despărţi.

— Te rog, Silviule, ajută-mă!...

— Totul s-a sfârşit, Stefanida. Nici nu-ţi poţi da seama cât de străină ai devenit sufletului

meu. Te-am iubit fiindcă te-am crezut altfel decât mine. Fără „adâncuri mocirloase”. M-am înşelat. Eşti aidoma mie. Or, dacă eşti la fel ca mine, ce nevoie aş mai avea de tine? În nici un caz nu mi-ai mai putea ajuta, aşa cum mi-ai ajutat atâta vreme cât am crezut că eşti aşa cum nu eşti în realitate.

— Silviule, nu se poate să fíe adevărat. Tu mă iubeşti... Eu te iubesc. Ajută-mă, alungă duhul rău.

— Spune-mi, când vă mai adunaţi în subterană?

— La noapte, îmi răspunse ea după o lungă ezitare.

— La noapte merg şi eu cu tine.

Şi plictisit de lacrimile ei, am plecat la mine, lăsând-o singură să-şi deguste disperarea.

III

Noaptea era umedă şi caldă. Ogoarele miroseau frumos a pământ reavăn şi a vegetale. Luna se juca de-a v-aţi ascunselea, pitindu-se după fiecare zdreanţă de nor. În toate băltoacele se înecaseră seceri galbene. Cu toate că şoseaua era desfundată de ploi,

şareta înainta sprintenă în trapul mărunt al calului. Din când în când, nerăbdător, îl biciuiam. Căluţul o rupea atunci în galop, nechezând, probabil de durere. Stefanida, alături de mine, dreaptă şi încremenită ca o statuie, privea, absentă, întunericul. Îmi era milă de ea. Dar o milă exterioară, străină, fiindcă o simţeam ca pe o fiinţă străină. Parcă aş fi cunoscut-o abia în clipa când se urcase lângă mine în şaretă. Tăcea. Chipul îi era răvăşit, cu trăsături chinuite. Din când în când vorbea încet, adresându-mi-se, dar atât de încet de parcă şi-ar fi vorbit sieşi, repetând de fiecare dată aceleaşi cuvinte:

— Să ne întoarcem. Mai este timp, încă mai este. Numai tu mă mai poţi salva.

Dar parcă nu mie mi-ar fi vorbit. Nici cuvintele şi nici durerea ei sinceră nu mă impresionau. Pentru mine, acum, Stefanida era o femeie bolnavă – într-un fel ca şi mine bolnavă – pe care n-o puteam ajuta fiindcă n-o mai iubeam.

Când ne-am apropiat de Todireşti, satul unde se afla biserica subterană, dintr-o dată Stefanida se metamorfoză. Ochii începură să-i lucească într-altfel decât de obicei, trupul să-i vibreze ca un sunet iar nările să-i freamăte ca unui flămând când adulmecă aroma de pâine caldă.

— Mână mai repede! mă îndemnă ea.

Am biciuit calul care din nou porni în galop.

Intrarăm în sat. După ce trecurăm de primele case, Stefanida îmi ceru să opresc. Coborârăm. Stefanida, ducând calul de căpăstru, vârî şareta într-o curte.

— Trebuie să lăsăm şareta aici, la fratele Vitalie, mă lămuri ea.

Casa dormea parcă strivită sub greutatea întunericului. Nimeni nu ieşi să ne întâmpine. După ce petrecu pe după gâtul calului traista cu ovăz, Stefanida îmi ceru s-o urmez. Fremăta de nerăbdare. Plecarăm mai departe, pe jos. Mergea repede, purtată parcă de un duh rău, dând de-a dreptul prin bălţoace.

Ajunserăm în faţa unei case mai arătoase. Intrarăm în curte.

— Aşteaptă aici pe prispă. Trebuie să vorbesc cu Isaia Macovei. Nimeni nu poate fi primit în *cârd* fără o prealabilă iniţiere. Trebuie să-l conving să facă excepţie cu tine.

— Du-te!... Du-te!...

Urcă treptele ce duceau pe prispă, apoi bătu în uşă de trei ori, convenţional. Uşa se deschise, mai curând cineva o crăpă numai puţin.

— Sunt trei drumuri şi o cărare care duc în rai. Când am ajuns la uşa raiului, nouă uşi şi nouă lacăte s-au deschis. Şi în mijlocul raiului am văzut un popă-protopop. Când vorbeşte porunceşte, când citeşte la suflete se gândeşte.

„Uite-te că au şi un consemn”, m-am mirat eu.

Stefanida dispăru înăuntru. Eu am rămas să aştept. Noaptea era grea de taine ca un uger. O buhă visa pesemne urât fiindcă începu să se vaite prin somn. Din casă nu răzbea nici un zgomot, nu se zărea nici o lumină. Oare acolo, dedesubt, era *raiul*? Aveam s-o aflu curând. Clipele treceau greu. A trebuit să aştept o jumătate de oră reîntoarcerea Stefanidei.

— Haide, vino! N-a fost de loc uşor să-l conving.

Intrarăm în casă... Beznă... Stefanida mă conducea ţinându-mă de mână. Mâna Stefanidei era rece. Pătrunserăm într-o încăpere luminată de o singură candelă, agăţată sub o icoană mare ce reprezenta un călugăr cu chipul slab ca de schimnic, cu părul negru care îi creştea în plete, cu barbă bogată de asemenea neagră şi cu ochi mici şi şireţi. O şiretenie rustică, bine disimulată înapoia unei expresii de piozitate poate sinceră, poate ipocrită.

Dintr-un ungher se desprinse o făptură înveşmântată în negru. Am recunoscut-o imediat. Era una din cele două călugăriţe venite la Stefanida chipurile după „eleimosină”. Călugăriţa, privind tabolul cu adoraţie, deodată fu cuprinsă de un tremur şi începu să cânte încetişor:

— Aista-i, aista-i tatăl, îi părintele cel de sus. Este scris că la venirea cea de pe urmă are să vină pe pământ în chip de om şi are să fie negru şi smolit şi iată că a venit. Iată, iată sfântul!

Călugăriţa după ce sfârşi cântecul, se îndreptă către ungherul încotro privise tot timpul Stefanida. Dădu deoparte un ţol, apucă un belciug şi ridică o uşă grea de beci. Coborârăm toţi trei. Altcineva închise deasupra capetelor noastre chepengul. Ne găseam acum într-o încăpere luminată de patru candele, fiecare într-unul din cele patru puncte cardinale, sub nişte cromolitografii ieftine ce reprezentau pe cei patru evanghelişti. În dreapta, imediat lângă scară, într-un fel de vestiar sui-generis, fuseseră aruncate, la întâmplare, scurte, cojoace, şaluri femeieşti, saboţi. În stânga, o draperie din stambă înflorată ascundea intrarea într-o altă încăpere. De dinapoia perdelei răzbea un murmur confuz de voci.

Călugăriţa dădu în lături draperia. Stefanida iarăşi mă luă de mână şi mă trase după ea. Înaintea noastră se întindea un gang larg de doi metri şi lung de doisprezece. De-a dreapta şi de-a stânga gangului, chilioare înguste şi scunde. La capătul celălalt, acolo unde se termina gangul, spaţiul se lărgea circular; diametrul lui era de trei sau patru metri. Faţă

în faţă cu gangul se afla altarul, aidoma cu acela din bisericile de deasupra pământului, ca şi acelea cu uşi împărăteşti şi cu dveră.

— Trebuie să mergem să ne închinăm *Tătunului*, îmi şopti Stefanida.

— Să ne închinăm dacă trebuie, am acceptat eu.

Străbătând gangul, am privit în chilii. La dreapta bărbaţi, la stânga femei. Unii îngenuncheaţi, cu braţele cruce pe piept, alţii prosternaţi ca musulmanii. Se rugau încet sau cântau, abia auzit, numai pentru ei înşişi.

Călugăriţa care păşea înaintea noastră, ajungând în faţa altarului, se opri, făcu trei mătănii, apoi cântă:

— *Mântuieşte, Doamne, poporul tău şi binecuvântează moştenirea ta. Cu biruinţa tătunului nostru arhanghelul Mihail asupra celor potrivnici dăruieşte.*

Şi intră în altar mai înainte de a sfârşi cântarea. Eu şi Stefanida am urmat-o.

— Trebuie să-i săruţi mâna. Ceilalţi îi sărută ciubotele, îmi şopti ea.

Tătunul era înalt, cărunt, slab, cu pometii obrajilor coloraţi în roşu pal. Avea ochii mici, verzi şi răi; barba, de culoarea aramei, o purta tăiată scurt. Era îmbrăcat într-un fel de stihar din pânză albă şi încins cu un brâu de culoare roşie. De culoare roşie era şi orarul pe care fuseseră cusute cruciuliţe albe. Tătunul mă

sfredeli câteva clipe cu privirea ochilor săi şireţi, îmi întinse mâna să i-o sărut, apoi ne făcu semn să plecăm.

Stefanida mă conduse înapoi prin gang, până găsirăm două chilii libere, faţă în faţă. Intrarea în chilie era largă, dar spre fund se îngusta. O rogojină pe jos. Pe peretele din fund, iconiţe, cromolitografii ieftine şi o candelă.

Într-o chilie, o fată începu să cânte:

Văzut-am, Doamne, cămara Ta
Ci n-am haină a mă lumina;
Luminează haina sufletului meu
Ca să intru şi eu...

Îngenuncheată ca toată lumea, cu braţele cruce pe piept, fata nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani. Trupul încă nu i se împlinise. Glasul îi era de copil. Părul îl avea tăiat scurt, la fel ca al Stefanidei, la fel ca al celorlalte femei.

Când fata termină de cântat prima strofă, un bărbat continuă cu cea următoare:

Rugatu-te-a inima mea
Cu osârdie a-mi judeca
Păcatele-mi nu după dreptate
Ci după marea ta bunătate...

Apoi iarăşi o femeie, din nou un bărbat şi aşa cântarea trecu din chilie în chilie, mereu, parcă

fără sfârşit. Pe urmă, brusc, se făcu linişte.

Numai în ultima chilie o voce profundă de bas, care nu participase la cântare, continuă să se roage:

> *Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea*
> *Şi înaintea arhanghelului Mihail voi cânta Ţie,*
> *Că ai auzit toate graiurile gurii mele...*

Dar repede conteni şi rugăciunea bătrânului. Tăcerea se aşternu în subterană. Privirile, toate cucernice, se aţintiră asupra altarului. Călugăriţa deschise uşile împărăteşti şi Tătunul păşi înainte, îmbrăcat în odăjdiile lui sacerdotale. În mâna dreaptă ţinea o cruce de lemn, în stânga o suliţă vopsită în mai multe culori. Ridică deasupra capului crucea, pe urmă binecuvântă cu ea mulţimea.

Luciditatea a fost una din însuşirile cu care mi-a plăcut totdeauna să mă laud. Nu mi-o pierdusem până în clipa aceea în nici o împrejurare. Nu mi-o pierdusem nici acum. Observam totul cu luciditate. Tătunul mi se păru ridicol, împopoţonat cu veşmintele lui ridicole. Ridicolă era suliţa vopsită în mai multe culori, ridicolă crucea de lemn, ostentativ rudimentară spre a sugera simplitatea. Era Tătunu un impostor iar ca actor un cabotin ordinar.

Şi în clipa aceea, din toate chiliile o cântare izbucni triumfală:

Iată, iată vine arhanghelul Mihail
Cu trâmbiţa cea de apoi
Şi ne aşază pe noi, pe păcătoşi;
Şi ne aşază cârdurile
Pe cărare ne aşază
În grădina raiului...

Tătunul străbătu gangul binecuvântând în dreapta şi în stânga, după care reveni în faţa altarului, aşteptând să se termine cântarea. Ea conteni tot atât de brusc precum începuse. Liniştea care urmă păru stranie, aproape înspăimântătoare.

Dar mai mult înspăimântă vocea tunătoare a Tătunului:

— Vai ţie, norod păcătos!... Afundatu-te-ai în noroi adânc şi nu ai de ce te sprijini. Ajuns-ai la adâncurile mării şi năvala valurilor te potopeşte. Răutatea ţi-a covârşit capul, ca o sarcină grea apasă pe umerii tăi. Puroi de păcate curge din rănile sufletului tău, tu pricina nebuniei tale. Gârbovitu-te-ai şi te-ai istovit peste măsură, toată ziua umbli apăsat de întristare. Slăbit şi istovit eşti peste măsură şi inima ta răcneşte foarte de durere. Ajuns-ai ca un om ce nu aude şi n-are răspuns pe buzele sale. Nu-ţi cunoşti fărădelegile şi de multele tale păcate nu-ţi pare rău. Vai vouă, năpârci

veninoase! Iată se apropie plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Se apropie ziua înfricoşatei judecăţi. Până când credeţi că veţi defăima slava Domnului? Până când credeţi că veţi iubi deşertăciunea şi veţi căuta minciuna? Să ştiţi că Dumnezeu îşi cunoaşte sluga credincioasă şi mă aude când strig către dânsul. Până când credeţi că Dumnezeu va răbda ticăloşia voastră? Am văzut crucea creştinătăţii intrată în pământ. Amin, amin grăiesc vouă, încă puţin şi nu se va mai vedea. Atunci va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor. Atunci va fi sfârşitul. Cutremuraţi-vă şi îngroziţi-vă. Mirele va veni la miezul nopţii şi fericită va fi sluga pe care o va afla priveghind, nevrednic va fi acela pe care o va afla lenevindu-se. Vegheaţi ca somnul păcatului să nu îngreuieze sufletele voastre ca să nu le daţi morţii şi să le încuiaţi în afara împărăţiei. Căci altfel, la ziua înfricoşatei judecăţi vă veţi ruga pământului să se deschidă şi să vă înghită, căci mai uşor va fi morţilor. Amin, amin, încă o dată zic vouă: Clipa aceea nu este departe. Eu pentru asta am venit. Băgaţi de seamă că a treia oară n-oi mai învia. Norod păcătos şi nemernic! Mi-e milă de tine şi vreau să-mi vărs sângele. (Şi începu să se înţepe cu suliţa.) Iată vreau să-mi vărs sângele pentru voi şi pentru păcatele întregului norod[9].

[9] *Autorul se simte obligat să atragă atenţia cititorilor că predica lui*

Atunci cele două călugăriţe, îngenunchind, începură să se roage de el:

— Fie-ţi milă de tine şi de norod!

— Fie-ţi milă, Tătunule, de norod! repetară credincioşii şi credincioasele hohotind un plâns isteric.

Atmosfera era încărcată, bolnavă. Bărbaţii îşi sfâşiau cămăşile, se băteau cu pumnii în piept, se zgâriau. Femeile scoteau strigăte stridente sau îşi mărturiseau tare păcatele. Fetişcana de şaptesprezece ani, ieşind din chilia ei, începu să danseze în spaţiul circular din faţa altarului. Ei i se alăturară imediat alte femei. Se ţineau de mână şi dansau, când repede, când mai încet, într-o singură direcţie, continuu, ameţitor. Ameţitor pentru mine ca privitor, nu şi pentru ele. Ele se învârteau privind în gol, parcă în transă, tremurând şi cântând cu voci stridente, tânguitoare, ca o litanie sau ca un bocet, şi melodia potolită contrasta izbitor cu dansul care treptat-treptat îşi precipita ritmul, devenind frenetic, şi mereu într-o singură direcţie. Dansau, tremurau şi cântau:

Auzit-am, Doamne, de venirea Ta şi ne-am temut
Că ai venit să judeci lumea;
N-am făcut cum ne-ai poruncit nouă...
Ne rugăm luminează-ne!

Isaia Macovei era alcătuită cea mai mare parte din versete parafraze din „Psalmi”.

Învaţă-ne pre noi îndreptările Tale!
Învaţă-ne prea noi voia Ta!

Făcliile din altar se stinseră. Cineva pe care nu îl puteam vedea le stinsese. Tătunul dispăru. Candelele se stingeau şi ele singure. Dansul însă continua, frenetic, istovitor. Una câte una, ameţite, femeile se prăbuşeau.

Mi-am pierdut luciditatea. Pe nesimţite atmosfera halucinantă mă robi şi pe mine. Am întins mâna şi am tras-o la mine în chilie pe fetişcana de şaptesprezece ani, care învârtindu-se în hora dementă, cânta:

Iată, iată a ieşit păcatul în lume!

— Iată, iată a ieşit păcatul în lume! am cântat şi eu cu vocea care îi plăcea atât de mult mamei, cu vocea pentru care mă invidiaseră toţi călugării de la mănăstire.

Dimineaţa, în zori, mi-am luat rămas bun de la Stefanida ca de la o străină, nepăsător faţă de lacrimile ei care erau ale celeilalte Stefanide, ale aceleia pe care o iubisem şi care, acum, când beţia de care fusese cuprinsă în subterană se risipise, se ruga de mine să nu plec, să n-o las singură.

Despărţindu-mă de Stefanida, m-am grăbit să ajung din urmă un grup de pelerini care

pleca să se închine în alte „Ierusalime subpământene”. (Aşa numeau ei subteranele).

Acum, când şi la mine se risipise beţia, când „adâncurile mocirloase” îşi domoliseră vâltorile, entuziasmul nu-mi scăzuse de loc. Un entuziasm care se refuza oricărei explicaţii raţionale. De altfel nici nu mă interesa o asemenea explicaţie. Dăruindu-mă, fără reticenţe, entuziasmului, i-am urmat pe pelerini. Timp de trei luni de zile am coborât în şase „biserici” subpământene şi poate că aş fi continuat încă să-i însoţesc pe pelerini dacă într-o noapte nu s-ar fi întâmplat ceva care mi-a temperat într-o oarecare măsură entuziasmul.

Într-o noapte, în timp ce mă aflam într-o subterană împreună cu alţi pelerini, jandarmii au descoperit subterana, blocând toate ieşirile. Eu am scăpat. Probabil că teama de scandalul care avea să izbucnească la vestea că Silviu Dumbravă, până nu de mult cel mai tânăr şi cel mai colţos deputat din parlamentul ţării a fost arestat în „raiul” celei mai obscurantiste şi mai imorale dintre secte, m-a făcut să risc totul pe o carte. Bazându-mă pe forţa misterioasă din mine prin care impuneam semenilor mei, m-am desprins din grupul credincioşilor, adresându-mă plutonierului care comanda jandarmii:

— Domnule plutonier, te aştept la primărie.

Plutonierul, care nu se aştepta să găsească printre „tremurici” un „boier”, probabil presupunând că sunt un poliţist camuflat, luă poziţie de drepţi şi mă lăsă să părăsesc subterana. Când s-a dezmeticit – fiindcă s-a dezmeticit ceva mai târziu – trimiţând jandarmii să mă aducă înapoi, era prea târziu. Întunericul nopţii mă înghiţise şi n-au mai izbutit să pună mâna pe mine.

IV

Scăpând ca prin minune de arestare, m-am nimerit la Galaţi. Spun m-am „nimerit” fiindcă în mod normal ar fi trebuit să mă întorc la Bucureşti. Trecuseră acum trei ani – mai exact, trei ani şi jumătate de când abandonând totul, şi în primul rând pe mine în ceea ce fusese ambiţia de a dobândi voinicia *Domnului* – mă sihăstrisem în mănăstire, căutându-l pe Dumnezeu, îl găsisem şi îl pierdusem în ziua când obştea călugărilor îmi propusese să le fiu stareţ. Pe urmă intrase în viaţa mea Stefanida pe care o iubisem cu adevărat, atât de adevărat, încât nu am regretat în acest timp nici că îl pierdusem pe Dumnezeu şi nici că, din

cauza ei, renunţasem la ceea ce îmi jurasem să ajung în ziua când, fiind copil încă, am asistat la una din faimoasele pledoarii ale *Domnului*. Pe urmă urmase dezmeticirea, coborârea în „raiul” din Todireşti. Pe urmă metamorfozarea mea într-un adept al lui Isaia Macovei, dacă nu într-un adept sincer – eram prea lucid ca să cred că este altceva decât un impostor – în orice caz într-un entuziast admirator al spiritului său organizatoric, al şireteniei sale rustice. Pe urmă descoperirea subteranei de către jandarmi şi salvarea mea aproape incredibilă. În fine, popasul la Galaţi. Sau poate mai exact spus – dacă ţin seama de ce credeam eu atunci – halta de ajustare de la Galaţi.

Trecuseră mai bine de trei ani în care timp nu citisem un ziar, nu ascultasem la radio un singur buletin de ştiri. Nu trăisem, desigur, în toţi aceşti ani în afară de timp, dar sigur trăisem în afara evenimentelor, altele decât acelea ale propriei mele vieţi. Aş zice în afara istoriei dacă n-aş crede că şi viaţa mea face parte din istorie.

Odată ajuns la Galaţi, după ce m-am instalat la hotel, mi-am cumpărat toate ziarele, acum, pentru prima dată după atâţia ani, dornic să mă informez. Lungit în pat, cu maldărul de ziare alături, am început să citesc. Mai exact să parcurg titlurile. Aveam sentimentul că sunt

asemenea unui turist hămesit care, intrat într-un mare restaurant, începe prin a studia lista de bucate cu scopul de a se fixa asupra unui meniu cât mai corespunzător apetitului său. Numai că, după ce am parcurs întreaga listă – respectiv după ce am citit toate titlurile – mi-am dat seama că nu mai mi-e foame. Mai mult, am început să mă îndoiesc serios că-mi fusese chiar atât de foame.

Mi-am dat seama cât de puţină foame îmi fusese în clipa când dintr-un titlu pe trei coloane ce se lăfăia în prima pagină a unui mare cotidian am putut trage concluzia că gruparea din care făceam parte fuzionase cu un alt partid care, în pragul senilităţii, avusese neapărată nevoie de o infuzie de tinereţe. O informaţie pe care am înregistrat-o pasiv, la fel ca pe toate celelalte. Nimic din ceea ce luasem la cunoştinţă nu-mi suscitase, în mod deosebit, curiozitatea, de parcă luam cunoştinţă de nişte lucruri petrecute undeva departe, într-o ţară din Asia despre a cărei poziţie geografică habar nu aveam.

Când am fost mic am suferit de malarie. Mă simţeam acum aşa ca după o criză în care timp mama mă îndopase cu chinină. Ţin minte că, în timpul crizei, din cauza febrei, îmi vâjâiau urechile continuu. Când mi se vorbea auzeam cuvintele de parcă erau învelite în mătăsuri: foşneau. Acum nu-mi vâjâiau urechile ci

spiritul, dar senzaţia era la fel de neplăcută şi, la fel ca după o criză de malarie, îmi era somn. Teribil mai mi-era somn. Ziua aproape că nu ieşeam din camera de hotel. Acolo mi se aducea de mâncare, atunci când îmi aminteam că mi se făcuse foame. Trăiam într-o stare de somnolenţă, care era mai întâi a spiritului şi apoi a trupului. Îmi reveneam puţin seara, o dată cu întunericul. Atunci părăseam camera de hotel şi ieşeam să mă plimb pe străzi. Hotelul se afla pe strada principală, pe strada Domnească. Când părăseam eu hotelul, pe strada Domnească ieşea şi lumea să se plimbe. Treceam absent şi vacarmul potolit al oraşului acela de provincie îmi ajungea la conştiinţă şi mai atenuat, învăluit în mătase, foşnind ca mătasea. Fiindcă nici măcar pe stradă nu scăpăm de obsesia că-mi vâjâie spiritul. Plimbarea mea cunoştea două itinerare, într-o seară până la grădina publică, altă seară până în port, în direcţia opusă. Rar se mai întâmpla ca, odată ajuns în stradă, să mă cuprindă brusc un fel de silă de a-mi mai purta paşii pe asfaltul străzii. Atunci mă aşezam la una din mesele scoase în stradă ale braseriei hotelului, comandam ceva de băut şi, cu paharul plin dinainte, priveam mulţimea care trecea prin faţa mea.

Chelnerii mă cunoşteau acum şi nu mă mai priveau cu suspiciune ca la început, cred că din cauza că purtam barbă. Probabil îşi

închipuiseră la început că sunt un călugăr plecat din mănăstire după escapade erotice. Bacşişul substanţial pe care îl primiseră avusese darul să risipească suspiciunea înlocuind-o cu acea condescendenţă specifică acestei ciudate categorii de oameni ce alcătuieşte breasla chelnerilor. Priveam mulţimea, ascultam cum îmi vâjâie sufletul şi oamenii ce se perindau prin faţa mea îi vedeam mişcându-se ca într-un fel de ceaţă, la fel ca atunci când, copil fiind, mă uitam prin ochelarii ţaţei Frosa, pe care îi folosea doar atunci când citea „Veselia”. („Veselia”, revista umoristică de pe vremuri, constituia singura şi unica lectură a ţaţei Frosa.) Din cauza ceţei în care îi vedeam pe oameni mişcându-se, de cele mai multe ori desigur cu aportul perfid al imaginaţiei, îmi apăreau, mai ales femeile, în costumaţii caraghioase, câteodată groteşti, din care cauză, dacă totuşi nu m-aş fi cenzurat, ca nu cumva cei de pe la celelalte mese să nu mă creadă nebun, aş fi izbucnit în râs. Totuşi mă delectam râzând interior, în afară nelăsând să se vadă decât un zâmbet discret, atâta cât era necesar ca ceilalţi, în cazul când îl observau, să creadă că zâmbesc unor amintiri plăcute.

Şi timpul continua să curgă. Halta de ajustare se prelungea. Trecu aşa o lună fără să mă pot hotărî să mă întorc la Bucureşti. Mereu îmi acordasem tot alte scadenţe, fără ca să am

pentru aceste succesive amânări vreo justificare cât de cât plauzibilă. Eram însă faţă de mine însumi un creditor plin de îngăduinţă. Îmi repetam într-una, cu intenţia de a mă convinge, că, deocamdată, nu era încă oportun să reapar în arena politică şi să mă arunc din nou în luptă spre a recâştiga poziţiile pierdute. Dar nu izbuteam să mă conving fiindcă ştiam că încercam doar să mă mistific. Nu era încă oportun? Şi, mă rog, de ce nu era? De ce devenea oportun, să zicem, abia peste o lună sau peste două? Nu, oportun era şi acum. Dar, dacă nu mă puteam hotărî, aceasta se datora altei cauze: *Aşteptam*. Dacă îmi vâjâia spiritul, dacă evenimentele politice pe plan intern sau internaţional nu trezeau în mine decât un interes periferic, aceasta se datora numai şi numai aşteptării. Ce aşteptam însă habar nu aveam. Nu ştiam ce aşteptam, dar nu mă îndoiam că într-o zi aşteptarea avea să ia sfârşit.

Între timp, informându-mă discret, aflasem că mama murise. Murise fără să mă vadă, poate de inimă rea. O cunoscusem măcar în atâta măsură ca să fiu aproape sigur că, în sinea ei, nu se îndoise o clipă că brusca şi misterioasa mea dispariţie însemna, de fapt, sfârşitul, fără îndoială tragic, al unicului şi importantului ei fiu, de care ziarele se ocupaseră, în nenumărate rânduri, elogiindu-l.

Aşteptam şi, aşteptând, ca să mă mistific, fiindcă lăsam timpul să treacă, fiindcă mă prefăceam că-l ignor, deşi, pe de altă parte, eram terorizat de el, îmi ziceam:

„În definitiv, n-au intrat zilele în sac!”

În oraş nu mă cunoştea nimeni. Pe de altă parte nici nu-mi era teamă că aş putea fi recunoscut eventual de cineva din oraşul meu natal, venit cu treburi la Galaţi. Mai întâi, fiindcă de când îmi luasem bacalaureatul nu mai călcasem pe acolo, iar în al doilea rând fiindcă în noua mea înfăţişare, cu barbă şi părul mare, aşa cum poartă unii tineri din zilele noastre, eram de nerecunoscut. De altfel nici nu mi-ar fi dăunat. În definitiv, mă găseam într-o situaţie de provizorat. Un provizorat care urma să ia sfârşit în ziua când aveam să reiau lupta, exact de acolo de unde o lăsasem.

Şi, într-adevăr, într-o zi provizoratul a luat sfârşit. Numai că şi de data asta altfel decât mă aşteptasem.

Într-o noapte mă întorceam din portul pustiu la ora aceea. Mă plimbasem de-a lungul cheiului, suspectat de grăniceri, care probabil vedeau în mine un virtual contrabandist. Trecusem prin faţa unor taverne şi cabarete, nu mai mari, nu altfel decât acelea din oraşul meu natal. Mă urmăriseră până departe cacofoniile sonore ale orchestrei dinăuntru, fără ca

totuşi să fiu ispitit să intru. Şi cacofoniile acelea sonore erau învelite în mătase, şi ele foşneau la urechea mea ca mătasea, ca mătasea sunaseră cuvintele unei profesioniste invitându-mă să-mi petrec noaptea cu ea. Şi tavernele, şi cabaretele, şi profesionista îmi amintiră de adolescenţa mea când în localuri asemănătoare mă simţisem la mine acasă.

Pe strada Portului, întortocheată şi în pantă, mirosea a sfoară de Manila, mirosea a coloniale, mirosea şi a bordel fiindcă erau pe aproape câteva. În lumina galbenă a felinarelor prăfuite, strada pustie la ora aceea părea ireală, părea mai curând un peisaj pictat de un artist care obişnuieşte să se drogheze. Un gardian, rezemat cu spatele de un burlan de tuci, căsca a somn şi a plictiseală. Când am ajuns în dreptul său, instinctiv luă poziţia de drepţi ducând două degete la cozorocul şepcii. Pesemne şi lui îi impusesem prin prestanţă. Gestul gardianului îmi aminti cum scăpasem în subterană atunci când jandarmii pătrunseseră în ea. Amintirea îmi făcu plăcere şi îmi aduse pe buze un zâmbet care stărui câtva timp.

Într-o grădină de vară o voce de femeie cânta următorul refren:

Ah, aman, aman
Vei fi mare sultan!

Grădina de vară era la câţiva paşi pe o stradă paralelă şi purta numele de „Grădina Paradis”.

Mă aflam de o lună de zile în oraş. În plimbările mele de noctambul, când paşii mă aduseseră în port, de fiecare dată când trecusem prin locul acesta auzisem câte un cuplet de la grădina aceea de vară. Şi cu toate acestea niciodată nu avusesem curiozitatea să mă abat din drum. Iată însă că în seara aceasta m-am abătut să beau un coniac. Dintr-o dată mi-a venit pofta să beau un coniac. Mai adineaori trecusem prin faţa atâtor cârciumi şi nu simţisem o asemenea dorinţă. (De altfel un coniac bun, nu puteam bea decât la braseria hotelului, cel mai select local din oraş.) A fost o simplă întâmplare? Nu, a fost mâna destinului, a fost voinţa lui Dumnezeu.

Câţiva ştrengari priveau printre spărturile gardului înalt şi dat cu var „revista”. La intrare un afiş cam decolorat anunţa pe amatori că „Popularul actor din capitală Mitică Cojan” juca „împreună cu trupa”, revista de mare succes „Cu sare şi piper”.

Pe scena rudimentară, cu un unic şi jalnic decor, „artiştii”, trei la număr, doi bărbaţi şi o femeie, se străduiau, cu eforturi penibile, să amuze un public, de altfel, foarte puţin pretenţios. Actriţa era costumată în cadână, unul dintre actori purta un fel de uniformă de

general turc iar celălalt, ca îmbrăcăminte, nu se deosebea prin nimic de moş Hussein, limonagiul din anii copilăriei mele.

Cei doi actori erau cu desăvârşire lipsiţi de talent. În schimb actriţa avea destul, poate chiar mai mult decât majoritatea vedetelor lansate de „Cărăbuş” şi „Alhambra”. Oricât de puţin pretenţios era publicul – şi eu care mă născusem şi crescusem într-un oraş de port ştiam că nu era – sigur că ar fi părăsit de mult grădina dacă actriţa cu talentul ei nu ar fi salvat jalnicul şi penibilul spectacol revuistic.

Am găsit o masă liberă chiar în apropierea scenei. De acolo o puteam vedea bine. Era aproape frumoasă. Şi ar fi fost cu adevărat frumoasă dacă n-ar fi fost chiar atât de slabă. Din cauza obrajilor supţi, pometii păreau excesiv de proeminenţi, iar strălucirea ochilor, adânciţi în orbitele meşteşugit fardate, dădeau chipului nu ştiu ce fel de frumuseţe aproximativă care suscita curiozitate. Frumuseţea aproximativă, dar interesantă, era proprie şi trupului. De fapt, trupul înalt, slab, cu şolduri prea mici nu ar fi trebuit să pară nici măcar aproximativ frumos. Cu toate acestea era, imposibil de explicat în ce fel, şi de ce.

O priveam şi eram vag trist. Poate îmi părea rău că, având totuşi atâta talent, naufragiase pe scena mizerabilă a unei mizerabile grădini de vară provinciale.

Cânta refrenul şi-şi legăna şoldurile ca baiaderele. Tare îmi era milă de ea, de trupul ei obosit şi fără îndoială bolnav care ar fi preferat probabil să se odihnească.

Şi deodată am retrăit vedenia, minunea. Treaz şi uluitor de lucid. Vedenia cu îngerii coborâţi din cer să scalde în apele lacului trupul femeii neînsufleţite din cimitir. Am retrăit visul şi, atunci când şi ultima imagine s-a estompat, am continuat să aud muzica serafică a îngerilor. Pentru a doua oară trăisem, treaz, visul. Prima dată, interpretând visul ca un semn de sus, mă sihăstrisem la mănăstire să caut mântuirea sufletului în rugăciuni şi în practici mistice. Dar acum, când pentru a doua oară îl visam, ce avea să se întâmple cu mine? Mă aflam, oare, din nou la o răscruce de drumuri?

Şi atunci în loc de răspuns, am simţit în mine un fel de euforică satisfacţie care parcă îmi topi sufletul. Fără voia mea am închis ochii, în timp ce buzele mele au început să murmure, încet, numai pentru mine:

„Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, că pentru multa bunătatea ta şi pentru îndelungă răbdarea ta, tu nu te-ai mâniat pe mine leneşul şi păcătosul, nici nu m-ai pierdut cu fărădelegile mele, ci ai făcut uitare de asemeni după obicei...”

Am continuat rugăciunea până la sfârşit.

(Multe rugăciuni mai învăţasem la mănăstire. Cred că nici călugării bătrâni, din tinereţea lor în mănăstire, nu cunoşteau atâtea pe dinafară.) Când am terminat-o, am deschis ochii. Acum ştiam că, dacă pentru a doua oară trăisem vedenia, însemna că Dumnezeu nu mă părăsise. De aceea mă rugasem lui adineaori: Să-i mulţumesc. Acum totul mi se limpezise, totul. Visul-vedenie fusese un semn de sus, pentru a doua oară un semn de sus. Mă aflam, fără îndoială mă aflam din nou la o răscruce de drumuri. Aceasta era cauza mereu prelungitei halte de ajustare. Aceasta era explicaţia lipsei mele de interes pentru evenimentele care treceau pe lângă mine, fără să mă atingă. De acea îmi simţisem sufletul vâjâind ca în timpul unei crize de malarie. Fiindcă, de fapt, chiar fusesem în criză. Dar acum ea luase sfârşit. Acum ştiam ce am de făcut. Acum, abia acum mi se limpezise scopul, acum abia vedeam drumul pe care Dumnezeu hotărâse să merg. Mi se limpezise abia acum, dar îl purtasem în mine, fără să ştiu, de mult, poate din noaptea când coborâsem pentru prima dată în subterana din Todireşti şi când l-am auzit pe „Tătunul” spunând: „Vreau să-mi vărs sângele pentru voi şi pentru păcatele întregului norod”, iar credincioşii săi, inclusiv Stefanida, plângând isteric, se rugau de el: „Fie-ţi milă de tine şi de norod, Tătunule!” Mi se limpezise abia acum,

abia acum înţelegeam entuziasmul meu de atunci, care nu avea nici o legătură cu adâncurile mocirloase din mine, entuziasm care, înhăţându-mi sufletul, nu voise să-i mai dea drumul nici după cumpăna grea prin oare trecusem, când numai ca prin minune scăpasem să nu fiu arestat. Ca prin minune? Nu fusese chiar o minune. Scăpasem atunci de arestare fiindcă Dumnezeu mă predestinase unei misiuni pe care urma să mi-o încredinţeze mai târziu. Şi iată că acel „mai târziu” devenise prezent. Iată că Dumnezeu, făcându-mă să retrăiesc pentru a doua oară visul-vedenie, îmi arătase misiunea pe care mi-o încredinţa. Pentru a putea îndeplini această misiune ceea ce numisem eu „haltă de ajustare” se prelungise atâta. Fusese voinţa lui Dumnezeu să ajung la Galaţi, fusese voinţa lui Dumnezeu să rămân aici, fiindcă aici, doar aici, în oraşul acesta juca actriţa împreună cu care orânduise Dumnezeu să ne ostenim întru slava lui.

Mă uitam la ea, numai la ea şi deodată am ştiut ceea ce nu observasem imediat, poate din cauza emoţiei pe care o resimţisem în timp ce *retrăisem* visul-vedenie, poate după aceea, din cauza acelei euforice satisfacţii care îmi legănase sufletul, constatând că Dumnezeu nu-şi întorsese faţa de la mine. Anume, că actriţa de pe scenă semăna uimitor cu pământeana pe care îngerii coborâseră din

ceruri să-i scalde trupul neînsufleţit, ca s-o învie. Descoperirea aceasta mă emoţionă în aşa măsură, în aşa măsură sufletul meu înserat de Dumnezeire simţi nevoia să-i mulţumească, încât din nou am închis ochii şi din nou am început să mă rog.

Când am redeschis ochii, actriţa dispăruse de pe scenă. Rămăseseră cei doi cabotini să amuze publicul cu glume care frizau scabrosul. Am chemat chelnerul şi am achitat consumaţia: două coniacuri. Am străbătut grădina şi am ieşit pe o portiţă care dădea într-o curte îngustă, pe unde se putea ajunge în spatele scenei, şi unde se afla şi cabina de machiat a actorilor. O scăriţă rudimentară de numai patru trepte, pline de noroi uscat, te urca până acolo. Uşa era dată de perete. Actriţa stătea pe un scaun, cu umerii gârboviţi, obosită din cale afară. O gârbovise oboseala, dar şi tuşea violentă, adâncă, de parcă se ascunsese, ca să tuşească, într-o tobă. Când tuşea conteni, scuipă într-un colţ un proiectil carminat de flegmă. După aceea oftă şi începu să se dezbrace. Şi abia în clipa aceea mă descoperi.

Sub fardul bogat, mânia îi îmbujoră, realmente, obrajii:

— Dar bine, domnule, nu ţi-e ruşine?

Ruşine? De ce să-mi fie ruşine? Doar nu venisem acolo ca să asist, martor neştiut, la ceea ce am numi astăzi o demonstraţie de

„striptease”. Atunci când descoperisem asemănarea extraordinară dintre actriţă şi pământeana din vedenie, pe care îngerii înviaseră stropind-o cu picături de apă din lacul de sidef mi se relevase, ca într-o străfulgerare, ce urma să făptuiesc din voinţa lui Dumnezeu. Şi fiindcă eram convins că nu sunt altceva decât instrumentul lui, o clipă nu m-am îndoit că voi reuşi în *lucrarea* – ca să folosesc un termen din cărţile de cult – pe care mi-o încredinţase şi pe care trebuia s-o îndeplinesc, străduindu-mă cu osârdie, aşa cum trebuie săvârşit cu osârdie tot ce izvorăşte din voinţa lui.

Am urcat cele patru trepte şi, luând de pe speteaza unui scaun fulgarinul, i l-am întins spunându-i:

— Grăbeşte-te! Tu nu ai ce căuta aici. Nu asta este lumea ta. Urmează-mă, şi eu îţi voi oferi ceea ce nici un alt om nu-ţi poate oferi: *împlinirea* ta, adevărata împlinire. Eşti o mare actriţă şi nu aceasta este scena pe care o meriţi, sărmana de tine I

— Îmi oferi un angajament? mă întrebă ea şi ochii obosiţi străluciră.

— Îţi ofer un angajament pe care s-ar grăbi să-l accepte orice actriţă adevărată, dar persecutată de noroc. Grăbeşte-te numai. Trebuie să plecăm mai înainte de a părăsi scena vreunul din cabotinii tăi colegi. Haidem I

Şi ea, ca fascinată, începu să se grăbească, îmbujorată sub fardul gros de data asta de o autentică emoţie. Mă credea, desigur, impresar, credea, desigur, că şansa, marea şansă, care o ocolise de când se urcase pentru prima dată pe scenă, îi ieşise în întâmpinare.

— Grăbeşte-te! Şi în gând... Maică a Îngerilor!

Şi tot în gând am început să cânt irmosul lui Macarie, învăţat încă de pe când eram de o şchioapă, de la mama care, la mănăstire, fusese cea mai bună cântăreaţă din strană:

Strein lucru este maicilor fecioria
Strein lucru fecioarelor naşterea;
Dar întru tine, Maică a îngerilor,
Amândouă s-au zămislit”.

Aşa am cântat, în gând, înlocuind din text, în mod deliberat, cuvintele „maica lui Dumnezeu” cu expresia „maică a îngerilor”. Am cântat în gând, dar de auzit, tot în gând, nu pe mine m-am auzit, ci pe mama, care probabil rămăsese măcar într-atâta călugăriţă, ca să regrete până la moarte că naşterea nu fusese şi pentru ea străină aşa cum este străină fecioarelor. Altfel, de ce mama, care fără îndoială mă iubise mult, păstrase în sufletul ei multă disponibilitate.

— Grăbeşte-te, Maică a Îngerilor! am îndemnat-o din nou în gând.

Şi se grăbi. Am plecat împreună. Am dus-o la hotel. Dimineaţa am părăsit oraşul cu primul tren. La Bărboşi am luat un altul. Acela care avea să ne ducă înspre ţinutul dinspre răsăritul ţării.

Maica Îngerilor încă nu ştia nimic. Încă era convinsă că sunt un impresar bun, generos, şi genial de vreme ce o descoperisem.

...Dar în definitiv, ce altceva eram? Din punctul ei de vedere nu eram şi nu puteam fi decât un impresar. E drept, un impresar care îi oferea un rol extraordinar. Un asemenea rol nici un alt impresar nu-i putea oferi. Dar ca să mă fac înţeles, ca să nu mă creadă nebun, ca s-o *conving*, trebuia să folosesc terminologia ce putea fi înţeleasă de ea. În nici un caz nu trebuia să-i vorbesc de vedenie, de extraordinara ei asemănare cu pământeana din miraculoasa vedenie, în nici un caz nu trebuia să-i dezvălui adevărul: că pe amândoi Dumnezeu ne predestinase să lucrăm întru slava lui.

Frământat de asemenea gânduri, uitasem de actriţa care dormea un somn adânc, odihnitor, atât de necesar trupului ei obosit de nopţile nedormite, de boala care era în ea, incurabilă, neobosită în râvna ei absurdă şi nemiloasă de a-i măcina plămânii. Dormea încrezătoare în mine, şi poate visa, desigur visa, o scenă imensă, o sală imensă, ticsită de public, un pu-

blic exigent, cult, care o asculta, degustând cu rafinament emoţiile estetice pe care ea, dăruindu-se rolului, le oferea tuturora cu o nobilă generozitate.

Încrezându-se în mine, continuând să mă considere impresarul providenţial şi generos, nu-mi pusese nici o întrebare, nu-mi ceruse nici un fel de explicaţie. Adormise convinsă că trenul la care reţinusem o cabină în vagonul de dormit o ducea spre acel oraş unde, aşa cum eu o asigurasem, o aştepta – în sfârşit! – gloria adevărată.

Trebuia însă s-o trezesc, acum, ca să ia cunoştinţă de rolul pe care i-l rezervasem. Deşi eram convins că va accepta – de vreme ce amândoi eram predestinaţi să lucrăm împreună întru slava lui Dumnezeu – totuşi doream s-o aud din gura ei.

V

Dormea Maica Îngerilor. Dormea legănată în cuşeta ei, aproape ca într-un leagăn. Dormea şi visa gloria. Ce altceva ar fi visat de vreme ce zâmbea atât de frumos? Dacă ar fi fost o fetiţă şi ar fi zâmbit aşa în somn, sigur ar fi însemnat

că visa îngeri. Dar era o femeie la treizeci de ani, o actriţă, ratată, la treizeci de ani, şi dacă zâmbea fericită era fiindcă visa gloria. Nici un alt vis n-ar fi putut-o face atât de fericită. Şi totuşi... un alt vis, da, nu era exclus să viseze şi un alt vis. Doar *un singur alt vis* mai putea să viseze. Unul în care se visa sănătoasă, cu plămânii puternici, ca doi bureţi viguroşi de carne şi sânge. Obrajii, acuma fără fard, îi erau îmbujoraţi de emoţia visului, dar fără îndoială şi din cauza febrei care o mistuia, încet şi continuu, pe dinăuntru.

I-am pus uşor mâna pe umărul gol şi s-a trezit imediat de parcă nu dormise ci doar se prefăcuse.

— Ce s-a întâmplat?

— Ascultă, Maica Îngerilor, a venit timpul să afli adevărul.

— De ce îmi spui aşa?

— Vezi, tocmai asta vreau să-ţi explic: de ce îţi spun Maica Îngerilor. Trebuie să mă asculţi, însă, cu multă atenţie. Tu! Şi am accentuat pe acest ultim cuvânt.

Dar ea nu înţelese.

— Bineînţeles că *eu*. Doar în afară de mine şi de tine nu mai se află nimeni în cabină.

— Nu m-ai înţeles. Îţi cer să mă asculţi tu, aceea adevărată, aceea nealterată de viaţă, aceea care s-a pitit undeva în tine fiindcă împrejurările vieţii tale de până acum n-au

lăsat-o să se manifeste, aceea pe care tu mai întâi ai ignorat-o şi apoi ai sfârşit prin a o uita. Caut-o bine, dezgroap-o din tine, adică dezgroapă-te din tine, din zgura marasmului anilor de până acum, ascultă-mă şi încearcă să înţelegi cu partea cea nealterată din tine. Ai să poţi?

Ea dădu din cap că da, dar foarte nesigur. Eu însă aveam încredere în puterea mea de convingere şi, mai presus de ea, în ajutorul celui de sus, care nu se putea să n-o lumineze, ca să înţeleagă că într-adevăr îi ofeream ceea ce îşi dorea.

...Şi am început să-i vorbesc, să-i explic. În definitiv, ce fusese ea până în clipa când o întâlnisem? Aproape o epavă. Visase ca atâtea altele: roluri celebre, care au făcut faima atâtor mari actriţe, săli arhipline, uragane de aplauze, chemări nenumărate la rampă, amanţi nenumăraţi, pe scurt glorie şi bogăţie. Ce realizase din toate acestea? Nimic!... în loc să urce coborâse mereu, coborâse până la scena din grădina de vară provincială, în tovărăşia a doi cabotini lipsiţi cu desăvârşire de talent. Coborâse mereu şi avea să coboare şi mai mult dacă va refuza *angajamentul* pe care intenţionam să i-l ofer. Pe urmă, nici nu trebuia să uite că este bolnavă. Nu trebuia să uite de gângăniile nevăzute şi neobosite din plămâni. Din cauza lor, într-o zi nu va mai putea urca

nici măcar pe o scenă mizerabilă ca aceea din grădina de vară. S-a gândit ea ce o aşteaptă într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat? În cel mai fericit caz, un pat mizerabil de spital. Sau, dacă nu-i va lipsi curajul, un glonte în tâmplă sau câteva picături de otravă.

...Şi totuşi este o mare actriţă. Însă nu o actriţă a scenei. Destinul refuzându-i cu îndârjire gloria de la lumina rampei, îi rezervase o altă glorie, mult mai mare, o glorie cu totul neobişnuită, pentru care ar invidia-o până şi actriţa cea mai celebră. Dar ca să aibă parte de o asemenea glorie, este necesar *să devină Maica Îngerilor*. Acesta era rolul, unicul, pe care numai ea era în stare să-l joace, nu cu talentul ci cu geniul ce dormita în ea şi nu aştepta decât prilejul ca să se manifeste în superba lui plenitudine.

Iată gloria! Să joace rolul pe care i-l ofeream: Maica Îngerilor. Satisfacţiile pe care le va avea nu era în stare nici măcar să le bănuiască. Căci ce poate însemna entuziasmul unei săli de spectacol pe lângă veneraţia viitorilor noştri credincioşi, pe lângă privirile lor idolatre, luminate de nădejdea tulburătoare că mântuirea nu le poate veni decât prin ea, Maica Îngerilor, care, din dragoste pentru ei, părăsind grădinile azurate ale raiului ceresc coborâse pe pământ ca să-i scape de sub

tirania păcatului. Ce puteau fi aplauzele frenetice decât nişte penibile manifestaţii de simpatie pe lângă acest prinos de laudă şi mulţumire: „*Bucură-te, stăpână, ceea ce eşti crin cu dulce miros, care umpli de bună mireasmă pe cei credincioşi, tămâia cea cu bun miros şi mirosul cel cu bun preţ!*”

Aceasta era gloria pe care i-o ofeream. Şi va putea ea să refuze? Să refuze pentru ca, întorcându-se la baraca de scânduri, intitulată pompos scenă, să continue cabotinajul, alături de tovarăşii ei, la fel de nenorociţi ca şi ea?

Întrebarea sună blând, cum blânde îmi erau privirile în care îi învăluiam trupul bolnav şi trudit.

Maica Îngerilor mă privea nedumerită, tulburată, parcă puţin speriată. Nu înţelesese nimic din tot ceea ce-i spusesem, de parcă i-aş fi vorbit într-o altă limbă, sau ca şi când între noi ar fi fost un perete gros de sticlă prin care nu puteau pătrunde sunetele, dar care îi permitea să vadă doar mişcarea buzelor mele. Totuşi, de vreme ce părea puţin speriată însemna că ceva înţelesese. Nu semnificaţia cuvintelor, ci sensul lor ascuns, primejdia pe care o bănuia înapoia lor, presentimentul că voiam s-o împing pe drumul prăpăstios şi plin de primejdii al aventurii, eu, un om necunoscut şi straniu, apărut pe neaşteptate din întunericul nopţii în viaţa ei bolnavă şi chinuită.

Hotărât, îi era frică, o înspăimânta propunerea mea. Dar în ciuda spaimelor şi a presentimentului primejdiei era dispusă să mă urmeze, de teamă să nu mă piardă. Ei da, cunoşteam semnificaţia exactă a privirilor ei. Nu era singura femeie care mă privea astfel. Toate femeile ce trecuseră prin viaţa mea mă priviseră la fel. Nimic nu urâsem la ele decât felul acesta de a mă privi, care însemna abandonare. Nu înţelesese nimic din ceea ce îi spusesem, avea presentimentul primejdiei posibile şi cu toate acestea se abandona voinţei mele.

— Dacă tu crezi că aş putea fi Maica Îngerilor...

— Bineînţeles că da. Este unicul tău rol, unica ta şansă de a te realiza.

Curând după aceea, istovită de truda din trupul bolnav, de spaime şi de nelinişti, adormi.

Eu am rămas treaz să-mi degust triumful. Maica Îngerilor nu mai era o ficţiune. Curând avea să devină o realitate. Dumnezeu o voise, Dumnezeu hotărâse să fie aşa. Şi eu, şi ea trebuia să ne supunem voinţei sale, întru slava lui, slujindu-l cu credinţă şi fără teamă de consecinţe. Fiindcă lucrarea aceasta pe care ne-o cerea el nu era lipsită de primejdii. Ştiam. Isaia Macovei, *Tătunul*, fusese arestat. Înaintea lui alţi asemenea „profeţi” păţiseră la fel. Şi eu

doar ambiţionam ca biserica pe care voiam s-o întemeiez să atragă în subterane toate mulţimile de deasupra pământului. Primejdia deci avea să fie mult mai mare pentru noi. Dar nu-mi era teamă. Dumnezeu avea să ne apere de vreme ce el hotărâse totul. Sau, dacă el va hotărî să cădem până la urmă în mâna jandarmilor, ei bine facă-se voia sa. Când fusesem mic şi când mama îmi citea patimile sfântului mucenic Sadoc, oare nu-mi păruse rău că mă născusem atât de târziu, când creştinii nu mai erau persecutaţi, ca şi eu, mărturisindu-mi credinţa în Hristos, să primesc, după cumplite suplicii, cununa de martir? Era posibil ca într-o zi să am de suferit pentru credinţa mea. Dar parcă numai copil fiind îmi dorisem aceasta? Oare numai o dată, la mănăstire, când realizam comuniunea cu Dumnezeu, îmi dorisem, drept recunoştinţă, să-i mulţumesc suferind pentru el?

Maica Îngerilor! În realitate cugetarea divină. Cândva, propriii ei fii, îngerii, demiurgii lumii o coborâseră în materie. De atunci, ea, cugetarea divină, a trecut din trup în trup, până s-a întrupat în acela pe care îl avea în prezent. Eu eram Ilie-profetul. Mă întrupasem dinadins ca s-o eliberez din cătuşele materiei şi s-o redau Ierusalimului celui ceresc. Dar mai înainte de a se întâmpla lucrul acesta, trebuia să-i învăţăm pe oameni ce trebuie să facă spre

a se mântui.

Aceasta era doctrina bisericii pe care urma s-o întemeiez. Nu eram original. Era, de fapt, doctrina unei secte din primele veacuri creştine. Dar nu asta avea importanţă. Important era: „*Strigaţi către Dumnezeu toţi locuitorii pământului! Cântaţi slavă numelui său! Aduceţi-i lui slavă şi laudă!*” Aceasta era important. Acesta era scopul. Dar, ca oamenii să-i dea cinstirea ce i se cuvine, ca biserica pe care o voi întemeia să câştige prozeliţi, cât mai mulţi prozeliţi, trebuia să aibă o doctrină accesibilă înţelegerii lor. Căci eu, cât timp mă numărasem printre adepţii *Tătunului*, avusesem prilejul să studiez şi să înţeleg psihologia acelora care coborau în subterane. De aceea eram convins că doctrina bisericii mele va atrage un număr şi mai mare de credincioşi, spre lauda lui Dumnezeu şi spre satisfacţia mea în ceea ce eram carne şi sânge. Acum totul se limpezise în mine ca o bucată de cer spălat de ploaie, primăvara. Bucata de suflet din mine, care de fapt mă reprezenta pe mine în ceea ce eram cu adevărat, autentic, mă voise puternic. Mă voise aşa încă din anii adolescenţei, când îmi jurasem să devin puternic la fel ca *Domnul*. Şi nu fusese un jurământ van. Toată perioada vieţii mele, până în preziua fugii mele la mănăstire, o dovedea cu prisosinţă. În anii

aceia îmi spusesem, şi nu o singură dată: să mint, să înşel, să mă prefac, să-mi vând conştiinţa, într-un cuvânt să nu mă dau înapoi de la nimic, dar să fiu puternic. Să mă urască oamenii, să mă dispreţuiască, să tremure de frica mea, dar să fiu puternic. Eram înzestrat cu toate calităţile şi defectele absolut necesare şi fructul acesta, dulcele fruct al puterii, mi se cuvenea. Acesta fusese idealul către care tinsesem, care mă încălzise în creştetul capului, ca un soare. Jalnic ideal, acum, abia acum înţelegeam, şi mă cutremuram, în definitiv, ce satisfacţie îmi putea oferi?

„Să zicem – mi-am vorbit – că m-aş întoarce la Bucureşti. Să zicem că reapariţia mea, după o dispariţie misterioasă – în legătură cu care fuseseră făcute desigur o mulţime de presupuneri, care mai de care mai senzaţională – putea constitui o trambulină ideală pentru o nouă şi rapidă ascensiune. Să zicem că puteam dobândi, în scurt timp, o mare avere. (Dovedisem că eram în stare cât îmi exercitasem mandatul de deputat.) Să zicem că într-o zi ajungeam ministru, sau să zicem că ajungeam titularul unei catedre universitare. Nimic nu mi se pare imposibil fiindcă simt în mine forţa de a realiza tot ceea ce îmi doresc. Ei şi? Ani de zile acesta mi-a fost idealul. Dar acum soarele acesta care mă încălzea s-a stins. Deşertăciunea

deşertăciunilor!”

Aşa am vorbit cu mine însumi. Fiindcă soarele meu se stinsese şi, aşa stins, se rotea pe un cer care se afla tot în mine, un soare rece, jalnic şi penibil de ridicol. Acea parte din sufletul meu, care de fapt eram eu cel adevărat şi de care ascultasem în toate împrejurările hotărâtoare din viaţa mea, tânjea după altceva, de fapt tânjea după ceea ce tânjise întotdeauna: să-l iubesc pe Dumnezeu, să-i slujesc lui. Şi iată, ceea ce îmi dorisem cel mai mult, era pe punctul de a se realiza. Maica Îngerilor... Ilie Profetul!... Noi doi vom face să coboare în subterane mulţimile. Vom aprinde în sufletele lor rugurile credinţei ca să preamărească slava lui Dumnezeu.

Aceasta era misiunea pentru care Dumnezeu, în nemărginita sa bunătate, mă alesese, pe mine nevrednicul său rob, care în atâtea rânduri mă îndepărtasem de el, cu toate că în ceea ce sunt eu cu adevărat niciodată nu mi-am dorit altceva mai fierbinte decât să-i slujesc lui. Dar de acum încolo nimic nu mă mai putea abate de la adevărata mea chemare, pe care – în sfârşit! – o descoperisem. Nimic nu mă va abate, şi nu-mi voi precupeţi în nici un fel râvna, fiindcă aceasta va fi spre lauda lui Dumnezeu. Şi cu cât mai mulţi voi fi aceia care vor coborî în subterane să-l proslăvească pe Dumnezeu, cu

atât mai mare avea să fie şi răsplata noastră.

Maica Îngerilor dormea legănată în cuşeta ei ca într-un leagăn. Visa, iarăşi visa. Iarăşi visa frumos fiindcă zâmbea. Poate se visa Maica Îngerilor? Eu la rândul meu, visam treaz. Mă vedeam străbătând satele îndemnându-le să coboare în subterane, vestind venirea timpurilor prezise de apocalips. Pe dinaintea ochilor, imagini incoerente scânteiau pentru o clipă, gonite apoi de altele, în urechi îmi răsunau, ca o simfonie barbară, stanţe de rugăciune, cântece, plânsete, scrâşnete.

Într-un târziu şi pe nesimţite somnul m-a înscutecat şi pe mine.

*

* *

Peste ţinutul dinspre partea de răsărit a ţării plutea duh de apocalips. Se ivise Ilie-profetul să vestească norodului plinirea vremurilor de apoi. Îmbrăcat în haine de schimnic, însoţit de „maica celor fără de trupuri”, străbăteam satele, îndemnând norodul să coboare în subteranele „bisericii adevărate” pe care venisem s-o întemeiez. Din zi în zi „credinţa cea nouă” câştiga teren. Încercările autorităţilor bisericeşti de a o stăvili se dovedeau ineficace. Trăind o viaţă fără de nădejde,

săraci, fără pământ, jecmăniţi, terorizaţi de autoritatea constituită, bolnavi de pelagră şi de alte boli, analfabeţi şi bigoţi, mulţi căutau un crâmpei de nădejde în biserica de sub pământ, convinşi că trăiesc „vremurile de apoi”. Şi cum să nu creadă dacă recunoşteau semnele descrise în Apocalips? Oare zăngănitul armelor nu înspăimânta văzduhul prevestind clipa apropiată când popoarele aveau să se ridice unele împotriva altora să se sfâşie ca fiarele? Oare cutremurul nu dărâmase oraşe şi mările scăpate din albia lor nu potopise ţinuturi întregi? Oare soarele nu începuse să-şi piardă strălucirea şi să se întunece în aşa măsură încât copiii, la şcoală, îl putuseră privi printr-un ciob afumat? Oare luna nu era în fiecare noapte roşie ca sângele şi înconjurată de un brâu luminos, semn neîndoios de războaie? Oare toate acestea nu erau semne prevestitoare, aşa cum scria în cartea sfântă că avea să se întâmple la ziua cea de apoi? Dar cel mai neîndoios semn despre plinirea vremurilor de apoi era apariţia lui Ilie-profetul care străbătea satele însoţit de o femeie cu obrajii supţi şi priviri de schimnică, în trupul căreia sălăşluia „maica celor fără de trupuri”.

Un duh de pocăinţă pusese stăpânire pe sufletele multora. Bisericile subpământene deveneau neîncăpătoare pentru numărul mare al acelora atraşi de făgăduinţa mântuirii

adevărate. Răsunau bisericile subpământene de cântările de slavă ale credincioşilor.

Lăudaţi, slugi, pe Domnul!
Lăudaţi numele Domnului!
Fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până în veac!
De la răsăriturile soarelui până la apusuri, lăudat fie numele
Domnului!
Înalt este Domnul peste toate popoarele şi slava lui e mai pre-
sus de ceruri!

În bisericile de deasupra pământului, stanţele psalmului acesta îl citesc doar ţârcovnicii la strană. În „biserica adevărată” de sub pământ, ele erau cântate în cor de toţi credincioşii. Şi în timp ce cântau, în ochii lor, care străluceau de lumină, lumina credinţei din sufletul lor, eu citeam adoraţia. Misiunea pe care Dumnezeu mi-o încredinţase, îndeplinindu-mi-o cu osârdie neprecupeţită, rezultatele erau pe măsura speranţelor pe care mi le făcusem. Şi cu cât numărul credincioşilor creştea, cu atât şi răsplata noastră era mai mare. Cândva, în naivitatea mea, îmi dorisem să ajung puternic asemenea *Domnului*. Dar oare, există o mai mare satisfacţie pentru cineva care a râvnit supremei putere decât să fie, aici pe pământ, venerat asemenea

sfinţilor? Nu, o mai mare satisfacţie nici că poate să existe. Şi eu o gustam. O gustam, şi cu cât o gustam mai mult, cu cât mă lăsam mai mult îmbătat de ea, cu atât mai mult îi simţeam nevoia. Eram ca morfinomanul care simte din ce în ce mai des nevoia să se înţepe. Tulburătoare mai era această altfel de putere! Să vezi oameni prosternaţi la picioarele tale, sorbindu-te din ochi cu priviri idolatre, mistuiţi pe dinăuntru de un incendiu pe care tu l-ai aprins în ei, tu, prin simpla ta prezenţă, prin cuvintele tale? Era atât de tulburătoare această satisfacţie de a te şti venerat, încât, mereu nepotolit, recurgeam, pentru a mi-o provoca, la unele procedee pentru care undeva în sinea mea mă dispreţuiam, şi în momentele de căinţă îl rugam pe Dumnezeu să mă ierte. De pildă – şi aici îl imitam pe Isaia Macovei – la un moment dat Maica Îngerilor aducea o cruce din altar, o cruce înaltă, cât mine de înaltă, eu întinzând braţele în gestul crucificatului, strigam:

— Aduceţi piroane să mă răstignesc pentru păcatele lumii!

Când auzeau că vreau să-mi vărs sângele pentru ei, îmi în-lănţuiau genunchii şi, plângând, se rugau de mine să nu-i las singuri şi neajutoraţi.

— Fie-ţi milă, învăţătorule, de noi şi nu ne lăsa singuri!

Şi atunci eu mă înduplecam, renunţam să mă răstignesc. Cât se mai bucurau!... Cum se mai repezeau să-mi sărute veşmintele, mâinile!... Cum mai plângeau de bucurie!... Dansau de bucurie. Cântau de bucurie. Se îmbrăţişau de bucurie.

Ei da, aveam, cu prisosinţă, ceea ce îmi dorisem, poate chiar mai mult decât îmi dorisem[10]. Dar şi Maica Îngerilor avea ceea ce îşi dorise şi ceea ce îi făgăduisem: succesul, pe acea altfel de scenă, cu acei altfel de spectatori. O plămădisem, prin voinţa lui Dumnezeu, mai întâi ca făptură ipotetică, între cutele creierului meu, pe urmă, – după semnul de sus: visul-vedenie – întrupată în fiinţa actriţei. Fără mine, Maica Îngerilor n-ar fi existat. Eu fusesem creatorul, demiurgul ei. Şi ea devenise Maica Îngerilor nu jucându-şi rolul ci trăind, identificându-se cu el. Parcă murise actriţa şi reînviase imediat în ipostaza de Maică a îngerilor. Nu aveam alături de mine o păpuşă

[10] *După părerea autorului, cele relatate de Silviu Dumbravă prin rândurile de mai sus, dau cheia înţelegerii psihologiei deviate a acestuia. Silviu Dumbravă s-a hotărât să devină un nou „Tătunu”, ridicându-şi un întreg eşafodaj de argumente, şi raţionale, şi absurde – de exemplu identificarea actriţei în pământeana înviată de îngerii din visul-vedenie – fiindcă numai procedând astfel cele trei tendinţe contradictorii ale firii sale – fundamentale – puteau să coexiste, şi nu separat, ci întrepătrunzându-se într-un tot: bigotismul religios, setea de putere şi ceea ce înţelege el prin „adâncurile mocirloase”. (Bineînţeles nu trebuie să se creadă că, luând această hotărâre, era conştient de motivele care au stat la bază.)*

care asculta orbeşte de voinţa mea, ci o colaboratoare inteligentă, energică şi uimitor de inventivă atunci când era vorba de luat iniţiative în materie de organizare, cult şi discipline.

Ea care râvnise aplauze avea acum mai mult decât atât. Pentru că însemnau mai mult decât aplauze privirile idolatre ale mulţimii, trupurile prosternate la picioarele ei, cutremurate de fiori şi spasme, buzele fierbinţi ce-i sărutau genunchii, glasurile pioase ce intonau imnuri de slavă în cinstea ei:

> *Către Maica Îngerilor acum cu osârdie să alergăm*
> *Noi păcătoşii şi smeriţii:*
> *Să cădem cu pocăinţă strigând:*
> *Stăpână, ajută-ne, milostivindu-te spre noi!*
> *Sârgueşte-te că pierim de mulţimea păcatelor!*

Aceste altfel de aplauze îi intraseră în sânge, nu se mai putea lipsi de ele. Şi pentru că nu se putea lipsi, nu voia să se lase înfrântă de boală. Aplauzele acestea dădeau trupului forţe de nebănuit. Şi era explicabil de vreme ce trecerile ei prin subterane însemnau adevărate triumfuri.

Dar eu ştiam că într-o zi voinţa ei va fi totuşi înfrântă de boală. Ştiam şi nu de puţine ori mă gândeam cu nelinişte la ziua aceea. Ce aveam să mă fac atunci? Va trebui să plămădesc o

altă maică a îngerilor sau ceva asemănător. Mistificându-mă însă, îmi spuneam că Dumnezeu, care o alesese prin mine îi va da putere să reziste. Ca s-o menajez, căutam s-o conving să-şi îngăduie perioade mai lungi de odihnă în vreuna din cele câteva ascunzători sigure pe care le aveam. Dar nu izbuteam s-o conving. Zilele de repaus erau puţine. Deliciile odihnei de care organismul ei bolnav avea atâta nevoie n-o făceau să uite mulţimile din subteran. Nu putea renunţa la subterane aşa cum nu putea renunţa o actriţă la scenă.

...Şi din nou începeam să colindăm satele din ţinutul acela de ţară. Totdeauna cu jandarmii pe urmele noastre, dar totdeauna cu un avans faţă de ei. Adepţii noştri ne ocroteau, ne adăposteau, ne ascundeau, ne avertizau la timpul oportun. Şi erau mulţi. Primejdia era mare, dar noi o sfidam. În ciuda faptului că nu eram singuri, că erau atâţia care vegheau la securitatea noastră, săpând galerii de refugiu, în ciuda faptului că aveam prin sate gazde care ne adăposteau, nu ne făceam iluzii în privinţa sfârşitului. Într-o zi, jandarmii, care erau mereu pe urmele noastre, hăituindu-ne de luni de zile, vor izbuti să ne aresteze. Cu toate acestea nu mai puteam da înapoi Maica Îngerilor avea nevoie de *aplauzele* ei, iar eu pe de o parte nu-l puteam trăda pe Dumnezeu iar pe de alta nu mă puteam trăda nici pe mine. Deseori,

noaptea mai ales, chinuit de istovitoare insomnii, trăiam, anticipându-l, sfârşitul. Ce subiect gras pentru gazete! Ilie-profetul, care adusese atâta tulburare în satele din capătul acela de ţară, faimosul eretic din pricina căruia ministrul Cultelor fusese interpelat în termeni vehementţi de către un reprezentant al opoziţiei era – senzaţia senzaţiilor! – fostul deputat Silviu Dumbravă. Mă vedeam în boxă, alături de Maica Îngerilor, anticipam fazele procesului, condamnarea, cu alte cuvinte compromiterea mea totală şi definitivă. Dar cu aceeaşi luciditate recunoşteam că riscul era compensat cu prisosinţă de marea, de inegalabila satisfacţie de a şti că, dacă îmi este dat să sufăr, voi suferi pentru slava lui Dumnezeu. Şi apoi, aşa cum Maica Îngerilor avea nevoie de *aplauzele* ei, la fel aveam şi eu nevoie de veneraţia credincioşilor.

Slujba luase sfârşit curând după miezul nopţii, mai devreme decât de obicei, fiindcă Maica Îngerilor se simţise obosită ca niciodată. În subterană, credincioşii se purificau de păcat prin păcat. În altar, ea se odihnea într-un jilţ. Era istovită. Răsuflarea îi era scurtă şi şuierătoare. Cu ochii pe jumătate închişi, privea crucea – pe care eu, cu o jumătate de oră mai devreme, voisem să fiu crucificat pentru păcatele credincioşilor şi renunţasem

numai la rugăminţile lor – şi ochii ei, atât cât lăsau pleoapele să fie văzuţi, erau trişti şi plini de regrete. La rândul meu mă simţeam obosit, dar mai supărătoare decât oboseala era neliniştea. De fapt, ceea ce simţeam se putea numi mai degrabă presentimentul unei primejdii iminente. Mă cuprinse frica. O frică laşă, cum n-o mai simţisem încă niciodată, ce mă făcea să transpir. O transpiraţie rea, abundentă, pe care o simţeam izvorând din creştetul capului şi alunecând înspre tâmple în şuvoaie capricioase şi multe.

Frica, născută din presentimentul primejdiei iminente, mă îndemna să părăsim cât mai repede subterana. De altfel, era şi timpul. Nu ne rămânea timp de odihnă, acasă la unul din „fraţi”, decât două ore, fiindcă dimineaţa, încă înainte de a se lumina trebuia să fim departe de satul unde în cursul nopţii avusese loc o „slujbă a bucuriei”.

— Să mergem! Te vei odihni acasă la fratele Axinte.

— Sunt tare, tare obosită!

Şi Maica Îngerilor zâmbi ruşinată de atâta slăbiciune.

I-am ajutat să se ridice. Sprijinind-o, am păşit în gangul secret care ducea afară din subterană. Gangul era lung şi întortocheat, dinadins pentru ca, în caz de primejdie, urmărirea să nu fíe uşoară.

La început, aerul rece îi făcu bine, o învioră. Curând însă istovirea de mai înainte puse din nou stăpânire pe ea. Mai făcu puţini paşi şi se prăbuşi la picioarele mele. Aplecându-mă s-o ridic, am scăpat lumânarea care se stinse. În gang fu acum întuneric negru. Maica Îngerilor gemea şi tuşea cavernos. Sprijinindu-i capul pe genunchii mei, am scăpărat un chibrit. La flacăra mică a lemnişorului, privind-o, am înţeles că acesta era sfârşitul. Cu ochii închişi, cu obrajii cadaverici, cu braţele cruce pe piept, Maica Îngerilor murea. Printre buzele uşor întredeschise un firicel de sânge spumos i se prelingea spre bărbie.

Am privit-o până când flacăra îmi fripse degetele. Am căutat pe jos lumânarea, am găsit-o şi am aprins-o. Nu mai încăpea nici o îndoială. Maica Îngerilor murea! O clipă m-am gândit să mă întorc în subterană ca să chem în ajutor pe una din cele două „surori” care ne ajuta la slujbă, dar m-am răzgândit. La ce bun femeile acelea, care credeau în ea ca într-o fiinţă în care sălăşluiau puteri dumnezeieşti, să fie martore la sfârşitul ei atât de pământesc? Nu. ele nu trebuiau să afle cum s-a petrecut din viaţă Maica celor fără de trupuri. Nimeni nu trebuia să afle. După ce trupul care agoniza în braţele mele nu va mai fi decât tină neînsufleţită, aveam să-l îngrop undeva într-un loc numai de mine ştiut, ca nimeni să nu afle

cum ea, Maica Îngerilor, nu fusese cruţată de propriul ei fiu, îngerul morţii. Apoi, aveam să spun primului meu închinător întâlnit în cale:

— Vesteşte fraţilor şi surorilor că îngerii şi-au dus Maica în ceruri, purtând-o pe aripile lor de sidef.

Un ultim scâncet, un ultim oftat, un ultim spasm şi Maica Îngerilor începu călătoria în lumea umbrelor. M-am aplecat şi am sărutat-o pe frunte. În clipa aceea am auzit paşi prin galerie. Mi-am scos haina şi am acoperit-o peste faţă în aşa fel încât acela care venea să creadă că Maica Îngerilor dormea cu capul pe genunchii mei.

— Fugiţi repede, jandarmii sunt în subterană, mă anunţară cele două „surori”, fără să se oprească din goană.

Am rămas, câteva clipe, ca paralizat. Jandarmii erau în subterană şi din moment în moment galeria secretă putea ti descoperită. Dacă nu voiam să fiu prins trebuia să fug neîntârziat. Pe capul meu şi pe capul Maicii Îngerilor fuseseră puse premii mari. Răzbeau, vag, până la mine, ţipetele femeilor, tropăiturile bocancilor jandarmilor, zgomotul sec al loviturilor date cu patul carabinelor.

Potopit de frică, am ridicat în braţe trupul neînsufleţit şi am pornit-o, grăbit, spre ieşire, spre libertate. Dar tocmai fiindcă nu eram în stare să alung frica, nu puteam fugi pe cât de

repede voiam şi pe cât s-ar fi putut. Am pierdut astfel o mulţime de timp preţios. Totuşi am izbutit să străbat trei sferturi din coridor. Începusem să cred că voi izbuti să scap. Dar deodată am auzit înapoia mea, şi nu tare departe, tropăituri de bocanci. Am înţeles că jandarmii descoperiseră gangul secret. Dacă n-aş fi purtat pe braţe trupul neînsufleţit al Maicii Îngerilor, care atârna greu de parcă ar fi fost de plumb, în câteva minute puteam fi afară. Dar mă încăpăţânam să-l salvez şi pe el. Am început, pe cât îmi stătea în putinţă, să alerg. N-am apucat să fac decât vreo câţiva paşi şi am auzit în spatele meu somaţia legală. Am înţeles, abia acum, că lumina luminării mă trădase. Am stins-o şi făcând un salt, am izbutit să ajung acolo unde coridorul tocmai cotea la stânga, tocmai în clipa când un glonte îmi fluieră pe la ureche.

Dându-mi seama că, dacă nu voiam să cad în mâinile jandarmilor, trebuia să mă descotorosesc de cadavrul Maicii Îngerilor, l-am lăsat uşurel la pământ şi am început să alerg. În câteva clipe am fost afară, într-o livadă din spatele unei case. Mi-am adunat forţele şi am rupt-o la fugă. Dar n-am făcut nici douăzeci de paşi şi am auzit din nou somaţia. Eram pierdut? Nu încă. Dacă izbuteam să ajung până la gardul de nuiele din fundul livezii eram salvat. Dincolo era un drumeag şi acolo

aştepta o căruţă ca să ne ducă la gazda care ar fi trebuit să ne adăpostească pentru noaptea aceea. Până acolo nu mai aveam de parcurs decât maximum cincisprezece metri. Alergând, în zigzag dinadins ca urmăritorul meu să nu poată trage în mine, am izbutit să ajung până la gardul de nuiele. Sprijinindu-mă în palme, am făcut un salt şi gata... m-am crezut salvat. Dar tocmai când trupul meu descria prin aer arcul săriturii, glontele jandarmului mă atinse.

...Şi am căzut dincolo de gard, ca un pachet de carne, cu faţa în sus. O clipă, dar numai o clipă, ochii percepură traiectoria unei stele ce începuse să alunece lent pe cerul puzderie de aştri şi cu o lună mare ce lumina ca ziua, apoi întunericul negru mă învălui din toate părţile.

VI

Ce s-a întâmplat după aceea cu mine am aflat mai târziu. Mai exact, am aflat abia după mulţi ani. Am aflat de la alţii, fiindcă eu, în aceşti douăzeci de ani, am fost ca şi mort.

Glontele jandarmului nu m-a omorât. M-a rănit grav mai întâi în umăr, apoi, prin ricoşeu, la cap. Fratele Axinte care aştepta cu căruţa

dincolo de gard – aşa cum fusese înţelegerea – m-a salvat şi, fin goana cailor, m-a pus la adăpost, acasă la el.

Am zăcut între viaţă şi moarte cinci luni de zile. Pe urmă, încet, încet mi-am revenit. M-am însănătoşit. Că m-am însănătoşit e un fel de a spune. M-am însănătoşit în sensul că am putut părăsi aşternutul, că am putut merge, că mi-am redobândit forţele fizice. Mintea însă mi-a rămas bolnavă. Nu-mi aminteam nimic din ceea ce se întâmplase, nu-mi aminteam nici cum mă cheamă, habar nu aveam cine eram în realitate şi ce fusesem mai înainte. Dacă mi se vorbea rar şi, mai ales, dacă cel care vorbea cu mine repeta cuvintele, înţelegeam. Cu eforturi, folosind un limbaj rudimentar, puteam, la rândul meu, comunica cu semenii mei. Dar atât.

În satul Făget mi se spunea Prostul. Un nenorocit prost la cap care, într-o noapte, se aciuase la casa lui Axinte. Era versiunea pe care o lansase chiar fratele Axinte, versiune pe care cei ce nu făceau parte dintre adepţii „bisericii adevărate” o crezură.

Pentru mine, fratele Axinte era stăpânul şi, în ciuda „prostiei” mele, instinctiv, eram măcar în atâta măsură conştient ca să-mi dau s(ama că trebuie să devin o slugă de nădejde. Şi se pare că am izbutit. În cei aproape douăzeci de ani cât a dăinuit noaptea din mine, muncind mi-am

plătit cu prisosinţă mâncarea pe care el mi-o dădea. Eram, într-adevăr, *prost* aşa cum mă considera întreg satul, dar când era vorba de treabă puţini îmi luau înainte. Deprinsesem muncile câmpului şi le executam cu atâta spor, încât oamenii îl invidiau pe Axinte pentru norocul pe care îl avusese de a mă aciua tocmai la casa lui.

Aşa au trecut anii... Şi într-o zi, noaptea a fugit din mine. Cine sau, mai exact, ce anume a alungat-o nu ştiu. Ştiu doar atât: că într-o primăvară, în timp ce aram, mi-am regăsit conştiinţa. Am ştiut dintr-o dată cine sunt şi tare m-am mai mirat descoperindu-mă în postura de plugar. (Trebuie să ştiţi că satul Făget fiind într-o regiune aproape muntoasă nu existau cooperative agricole de producţie.) Am ştiut cine sunt şi mi-am amintit tot ceea ce se întâmplase cu mine până în clipa când glontele jandarmului mă prăbuşise de partea cealaltă a gardului, în schimb nu-mi aminteam absolut nimic din ceea ce a urmat după aceea. Era clar, nu murisem, aşa cum avusesem o secundă conştiinţa când încă mai zburam prin aer peste gardul viu. Scăpasem cu viaţă, dar după aceea? În viaţa mea nu pusesem mâna pe coarnele plugului şi iată că acuma aram şi, fără îndoială, tot câmpul lucrat, pe care îl vedeam în dreapta mea era, după toate probabilităţile, opera mâinilor mele. Câteva mi-

nute constatarea aceasta îmi dădu o asemenea satisfacţie, încât n-am mai fost preocupat să dezleg misterul în care era învăluită existenţa, pe care abia mi-o descoperisem. Mă încântă mai ales dibăcia cu care mă pricepeam să întorc plugul când ajungeam la capătul ogorului. Va să zică, dobândisem între timp – Dumnezeu ştia ce reprezenta în ani timpul acela – unele deprinderi noi, uluitoare, care îmi făceau mare plăcere. Ştiam să ar, probabil mă pricepeam să secer, să treier, cu alte cuvinte probabil mă pricepeam la toate muncile câmpului. O clipă m-a străfulgerat bănuiala că totuşi murisem şi renăscusem într-o altă viaţă, păstrând, intacte, toate anunţurile din prima mea existenţă. Eram, în această a doua a mea existenţă, un ţăran care îşi avea ogorul său, pe care mi-l lucram singur. Mi-am descoperit mâinile mari, cu palmele late, bătătorite, cu unghiile neîngrijite, braţele vânjoase cum nu le avusesem, cămaşa murdară şi plină de transpiraţie, pantalonii soldăţeşti şi peticiţi. Simţindu-mi capul acoperit, am dus mâna şi am luat, s-o privesc, pălăria. O pălărie cu borurile pleoştite, decolorată, cu panglica slinoasă. Eram, fără îndoială, un ţăran, în această a doua a mea existenţă. Dar de ce lucram de unul singur? Nu aveam nevastă, feciori, nu aveam pe nimeni care să mă ajute?

Sau poate că femeia mea rămăsese acasă să pregătească mâncarea şi, la ora prânzului, aveam s-o văd venind cu de-ale gurii? M-am uitat la soare şi, după umbra pe care o făcea, am înţeles că mai trebuia să aştept vreo două ore până când să-mi cunosc nevasta, în cazul când aveam una.

Am încercat să mi-o închipui, dar n-am izbutit. De fapt, curiozitatea mea s-a risipit, am uitat de ea, fiindcă în mine s-a stârnit o alta, luându-i locul: care îmi era oare numele în noua mea existenţă? În cealaltă, îmi aminteam, mă numisem Silviu Dumbravă. Dar acum? „Cum naiba m-oi fi numind oare?” m-am întrebat, de fapt mai mult amuzat. Şi imediat, absolut fără nici o legătură, am început să declam:

S-a abătut pe şesuri un stol greoi de pluguri
Ce sfâşiară câmpul în lung şi-n lat, lihnite,
Iar peste carnea vie trecură tăvăluguri,
Şi cheaguri mari de humă se mărunţeau, strivite

În piept cu-o rană neagră zăcea lungit pământul,
Mâncat de ciori şi singur, fără un pai ori floare:
Doar cerul milostivnic şi fratele său vântul
Îl mai spălau cu ploaie şi-l oblojeau cu soare.

Potopit de o mare emoţie inima începu să-mi

bată atât de puternic încât aveam iluzia că îi aud bătăile. Versurile, pe care le declamasem ca la conservator, aparţineau, eram sigur, poetului V. Voiculescu. Dar în acest caz, ce fel de ţăran eram eu de vreme ce ştiam pe dinafară versuri dintr-o poezie cultă. „Pesemne sunt un ţăran autodidact”, mi-am zis, bucurându-mă că găsisem explicaţia. Dar imediat: „Neputinţa raţiunii speculative, astfel precum Kant a demonstrat-o, nu este poate, în fond, decât neputinţa unei inteligenţe aservite anumitor necesităţi ale vieţii corporale şi exercitate asupra unei materii pe care a trebuit s-o dezorganizăm pentru satisfacerea nevoilor noastre”.

Cine a spus asta? Bergson, în *Matière et Mémoire*. Iată, eram un ţăran care citisem pe Bergson şi care eram în stare să reproduc, din memorie, pasaje din operele sale. Şi din nou: „Cunoaşterea noastră este în parte necesară, în parte voluntară. Ca şi în alte lucruri, aşa şi în aceasta, cunoaşterea noastră are o mare asemănare cu vederea noastră, ea nu este nici cu totul necesară, nici cu totul voluntară. Dacă cunoaşterea noastră ar fi în întregime necesară, atunci nu numai că cunoaşterea tuturor oamenilor ar fi identică, dar fiecare om ar cunoaşte tot ce se poate cunoaşte; şi dacă ar fi numai voluntară, unii oameni care o consideră şi o preţuiesc atât de puţin, ar avea

foarte puţină cunoaştere sau de loc”. Asta a spus-o John Locke în *Eseu asupra intelectului omenesc*. Nu, greu, imposibil de crezut că eram un ţăran autodidact. Aceasta a fost concluzia la care am ajuns ş: imediat m-am simţit bântuit de o mare părere de rău că totuşi nu eram un ţăran, fie chiar un autodidact. Dar dacă nu eram un ţăran, cine eram? Cum se explica faptul că, fără a fi ţăran, în ciuda faptului că dobândisem deprinderi de ţăran şi vieţuiam fără îndoială ca un ţăran, şi încă dintre cei săraci, dacă nu făceam abstracţie de îmbrăcăminte, cu toate acestea gândeam ca un intelectual, eram posesorul unei zestre spirituale specifice unui intelectual? Şi iată că o bănuială începu să încolţească din draniţa neliniştii ce nu mă părăsea: Nu cumva eram totuşi ţăran în această a doua a mea existenţă, dar păstrasem sufletul din prima viaţă? Cu alte cuvinte, nu cumva eram un *hibrid*?

Caii se opriră singuri să se odihnească. Unul murg, celălalt şarg. Şargul trăgea puţin piciorul stâng din spate. Strănuta tot timpul şi mai mult decât murgul era nervos din cauza muştelor. Din când în când întorcea capul şi se uita la mine cu nişte priviri indignate. Parcă mă mustra că nu făceam ceva ca să-l scap de înţepăturile muştelor. Şargul mă cunoştea. Mă cunoştea şi murgul. Numai eu nu. Eu îi

descoperisem mai adineaori, când mă descoperisem în noua mea existenţă. Erau ai mei? Nu ştiam. Câte nu ştiam despre mine. Nu ştiam dacă ogorul pe care îl aram era al meu, nu ştiam dacă satul care se vedea înapoia unui şir de plopi era satul în care locuiam, nu ştiam cum arată casa mea, în cazul când aveam una, nu ştiam încotro s-o apuc atunci când va fi să las lucrul. În schimb, îmi aminteam toată viaţa mea până în clipa când murisem, împuşcat de jandarmi, îmi aminteam mai ales că fusesem, cândva, venerat asemenea sfinţilor lui Dumnezeu. Cum de era posibil lucrul acesta nu-mi puteam explica, şi fiindcă eram singur nimeni nu mă putea lămuri.

Dar în minutele ce urmară n-am mai fost singur. Dintr-o vâlcea am văzut venind spre mine un om care ţinea în mână o botă. Un om scund, rotofei, încălţat cu nişte cizme de cauciuc venea agale, cu un mers apăsat de parcă de fiecare dată când punea piciorul pe pământ voia să se convingă dacă acesta era suficient de solid să-i susţină greutatea.

L-am recunoscut de departe, dar n-am vrut, mai precis nu am putut să-l recunosc decât atunci când l-am avut la un pas de mine.

— Pace ţie, frate Axinte! l-am salutat cu salutul sectei, totuşi niţeluş cam nesigur.

Reziduurile îndoielii se risipiră când l-am văzut căzând în genunchi şi apucându-mi

mâna ca să mi-o sărute.

— Slavă Domnului Dumnezeu, Profetule, că s-a risipit negura ce-ţi învăluia duhul!

— Cât timp, frate Axinte, m-a învăluit negura?

— Păi, să cam fie douăzeci de ani, Profetule.

— Povesteşte-mi, frate Axinte!

Şi mi-a povestit totul. Am aflat că atunci, deşi m-a crezut mort, n-a vrut să mă lase jandarmilor. M-a urcat în căruţă cu gândul să mă îngroape mai târziu, şi pe ascuns. Abia când a ajuns acasă şi-a dat seama că încă „mai suflam", că încă nu murisem. Buna lui, doftoroaia satului, mi-a oblojit rănile cu nişte alifii meşterite din buruieni cunoscute de ea, şi până la urmă izbuti să mi le vindece. Din păcate, nu fusese în stare să-mi vindece şi „duhul". Rămăsesem de pe urma bolii cu o meteahnă mai rea decât toate câte există. Îmi pierdusem ţinerea de minte de nu mai ştiam nici măcar cum mă cheamă. Văzându-mă mai nevolnic decât un prunc, m-a oprit la el. Oamenilor din sat le-a spus că mă aciuasem într-o noapte la casa lui şi că m-a oprit să-l slugăresc fiindcă tot era singur de când îi murise nevasta. Oamenii l-au crezut mai ales că au văzut cât de „prost* sunt. Şeful de post din sat mă luase la întrebări, dar, văzând că nu scoate nimic de la mine, mă lăsase în pace. De altfel nu supăram pe nimeni. Eram blând „ca

boul” şi cu spor la muncă. Aşa trecuseră douăzeci de ani până când Domnul Dumnezeu se milostivise alungind negura din duhul meu.

— ...Şi fraţii ceilalţi ce fac, frate Axinte?

Fratele Axinte oftă şi clătină capul a părere de rău.

— Cei mai mulţi s-au ticăloşit, Profetule. Ehei, douăzeci de ani aceştia care au trecut au fost lungi cât zece veacuri. S-a schimbat lumea cum dumitale nici nu-ţi dă prin minte. Trăim, Profetule, vremurile cele de apoi, vremea lui Anticrist.

— Povesteşte, frate Axinte!

Şi iarăşi începu să vorbească. Ceea ce aflam acum, cu toate că nu se referea la persoana mea, m-a uluit nu în mai mică măsură. Cu ani în urmă, când mă împuşcase jandarmul, războiul începuse de doi ani. Cel puţin în ceea ce mă privea, pe atunci habar nu aveam cum se va sfârşi. De altfel, nici nu mă interesa. Aflam abia acum în ce fel se sfârşise, aflam ce însemnaseră mai ales anii de după august patruzeci şi patru. Şi am înţeles de ce numise vremea pe care o trăiam domnia lui Anticrist.

Şi mai ales am înţeles întrebarea lui de la sfârşit, care îmi sună în urechi, ca un fel de strigăt de ajutor fără nădejde:

— Oare ne mai poţi ajuta, Profetule?

— Nu-ţi pierde credinţa, frate Axinte. Eu de aceea am venit în lume, ca să lupt împotriva

lui Anticrist, spre slava lui Dumnezeu. Chemarea mea nu a luat încă sfârşit. Voi face să reînvie bisericile cele de sub pământ. Vor deveni din nou neîncăpătoare, aşa cum neîncăpătoare au fost cu ani în urmă. Voi face să coboare în ele toate satele, voi face ca să se pustiască toate bisericile eretice de deasupra pământului, spre slava Dumnezeului celui adevărat.

— Dumneata, Profetule, nu-i cunoşti pe comunişti. Cu ăştia nu te poţi pune. Nici n-ai să apuci să începi bine, bine propovăduirea şi au să te înhaţe. Mult s-au mai schimbat vremurile!

— Totuşi, frate Axinte, cineva trebuie să lupte împotriva lui Anticrist.

Fratele Axinte m-a mai găzduit încă patruzeci şi opt de ore. Pe urmă l-am părăsit, noaptea.

— În curând te voi vesti unde şi când va avea loc prima „slujbă a bucuriei”, i-am făgăduit.

Dar nu mi-am putut ţine făgăduiala. Nu i-am mai dat vestea pe care o aştepta fiindcă nu s-a mai ţinut nici o „slujbă a bucuriei” în nici una din subteranele pe care le cunoşteam şi care între timp se surpaseră sau fuseseră astupate.

Părăsindu-l pe fratele Axinte, am plecat să colind satele, într-un fel de călătorie care, în terminologia bisericească oficială, se numeşte canonică. Pornisem în această călătorie pentru a mă convinge cu propriii mei ochi care era situaţia adevărată, cu alte cuvinte, spre a

verifica în ce măsură pesimismul fratelui Axinte era sau nu justificat.

În multe sate din partea aceea de ţară avusesem adepţi în care mă puteam încrede. Mai ales multe adepte – „surori” – deoarece, fiind război, satele aproape se goliseră de bărbaţi, în mare măsură. Şi acum după atâţia ani de la războiul ce se sfârşise, în vizita canonică pe care o plănuisem, pe aceşti „fraţi” şi „surori” de nădejde intenţionam să-i „cercetez”. L-am părăsit noaptea pe fratele Axinte şi tot numai noaptea, de cele mai multe ori, am bătut în ferestrele credincioşilor mei. Mulţi m-au primit şi m-au omenit. Dar au fost mai mulţi aceia care n-au mai vrut să ştie de mine. Am stat de vorbă şi cu unii şi cu ceilalţi, am stat de vorbă cu fel de fel de lume: în gări, în trenuri, în cârciumi sau prin bâlciuri. Totdeauna m-am priceput să-i fac pe oameni să-şi deschidă sufletul. În cele trei săptămâni cât a durat „vizita canonică”, am văzut atâtea şi am stat de vorbă cu atâţia oameni, încât mi-am putut da seama cât de amarnic mă înşelasem când îmi închipuiam că era posibil să întind punte între trecut şi prezent, cu alte cuvinte, să repopulez bisericile subpământene. Şi aceasta nu din cauza intoleranţei autorităţii constituite. Altceva făcea lucrul acesta imposibil.

Cu ani în urmă, la chemarea lui Isaia

Macovei, apoi la chemarea mea şi a Maicii Îngerilor oamenii coborâseră în subterane nu fiindcă natura ne înzestrase pe noi cu nu ştiu ce însuşiri de reformatori. Isaia Macovei fusese un şarlatan şi, ca să fiu sincer, nici eu nu fusesem altceva. Dar oamenii care ne urmaseră în subterane o făcuseră fiindcă propovăduirea noastră, adresându-se deznădejdii lor lăuntrice, aprinsese în ei o credinţă nouă, care ardea asemenea unui rug, încălzindu-le sufletele. Speranţa într-o altfel de lume decât aceea fără de speranţă în care trăiau. Săraci într-o lume care purta stigmatul morţii, le făgăduiam totul într-o lume căreia moartea nu-i putea încălca hotarul. De aceea trecerile noastre prin subterane – ale mele şi ale Maicii Îngerilor – fuseseră triumfale. În oamenii aceia – adepţii noştri – credinţa născută din deznădejde ardea ca rugurile, şi noi nu făcusem altceva decât să întreţinem flacăra lor.

Constatasem, în „vizita mea canonică” de trei săptămâni, că fratele Axinte greşise închipuindu-şi că oamenii nu mă vor urma în subterane din frică. Niciodată frica n-a putut stinge credinţa. În vremurile de la începuturile creştinismului, nici crucificările, nici arderile pe rug, nici azvârlirea în cuşca fiarelor n-au putut împiedica pe adepţii noii credinţe să coboare în catacombe ca să asiste la slujbe. Altul era

motivul pentru care oamenii nu mai erau dispuşi să coboare în subterane. Motivul adevărat era că rugurile din inimile multora se stinseseră iar în altele erau pe punctul de a se stinge.

De realitatea aceasta, de adevărul acesta tragic fratele Axinte nu fusese în stare să-şi dea seama. Eu o sesizam, dar n-o puteam înţelege, mai precis nu mi-o puteam explica. Nu mai încăpea nici o îndoială, oamenii, din ce în ce mai mulţi, nu mai aveau nevoie de Dumnezeu. Cu uluitoare uimire constatam că ei îşi erau suficienţi lor înşişi. Le murise credinţa şi, renunţând de bunăvoie la speranţa de dincolo, deveniseră propriii lor Dumnezei. Dar cum, cum de a fost posibil să se întâmple o asemenea „mutaţie” în sufletul lor nu eram în stare să înţeleg. În schimb am înţeles că pentru mine cortina căzuse definitiv, că în nici un caz nu mai era posibil să întind punte între prezent şi acel trecut minunat când oamenii mă veneraseră asemenea sfinţilor lui Dumnezeu. Şi am părăsit scena, fără a mai da ochii cu fratele Axinte, aşa cum o făgăduisem. Ca să-mi pot câştiga existenţa am încercat mai multe meserii, fără să mă pot fixa asupra vreuneia, fără să pot prinde rădăcini în nici unul din oraşele pe unde m-au purtat paşii în tot acest timp. Până în ziua când am avut şansa să fiu angajat ca translator la uzină. Era

o muncă mai pe măsura posibilităţilor mele. Aceasta pe de o parte. Pe de alta, faptul că nu aveam de făcut altceva decât să traduc, considerând aceasta o treabă care nu mă angaja în nici un fel – îmi spuneam că fac o muncă mecanică – am rămas, am prins rădăcini. Pe urmă, îmi plăcea şi orăşelul acela în care nu se întâmpla niciodată mai nimic şi în care liniştea era tristă, inexplicabil cum, dar tristă, completând peisajul, trist la rândul său, poate datorită anacronismului său rustic într-o epocă stăpânită, tiranizată de electronică. Şi a mai existat un motiv de am putut prinde rădăcini: casa în care locuiam. Termenul este pretenţios. I se potrivea mai curând numele de coşmelie. O căsuţă din paiantă, formată dintr-o cameră şi o bucătărioară, aflată pe o uliţă mărginaşă, izolată prin livezi şi grădini. Mi-o închiriase mai pe nimic un picher pensionar, care se mutase la fiu-său la Timişoara.

Căsuţa aceea, care nici măcar nu se afla la stradă, ci izolată prin grădini şi livezi, singuratică şi stingheră, îmi amintea de mănăstirea în care petrecusem cândva doi ani şi jumătate. Şi fiindcă îmi amintea, nu mă mir că, de multe ori uitam că mai trăiesc în prezent, identificându-mă cu cel care fusesem atunci. Vreau să spun că de multe ori eram convins că odaia în care locuiam era chilia mea de la mănăstire şi că eu sunt călugărul pe care

obştea mănăstirii voise să-l aleagă stareţ. Iluzia era atât de perfectă, încât de multe ori, la ora când la mănăstire aveau loc slujbe, aşteptam să-l aud pe fratele Vlaicu bătând toaca sus, în clopotniţă, cu acea îndemânare, după părerea stareţului, neîntrecută de nici un alt clopotar, din nici o mănăstire sau schit. Sau, alteori, mă descopeream în gestul reflex de a-mi mângâia barba, aşa cum mă obişnuisem pe vremuri la mănăstire, deşi acum n-o mai aveam. Şi asta nu era totul. De multe ori îmi reaminteam de vreo convorbire avută cu stareţul sau cu vreun alt călugăr, dar nu fixând-o în epoca respectivă, ci ca şi când abia m-aş fi despărţit de interlocutorul meu. Neavând conştiinţa că totul se petrece doar în amintire, de fapt trăiam efectiv în trecut. De cele mai multe ori prezentul se transforma în trecut mai ales atunci când citeam *Biblia*. *Biblia* era singura carte pe care o citeam. Interesul meu pentru slova tipărită murise. Nimic nu mă mai putea interesa din ceea ce se publica. Trăiam într-o lume străină numai opt ore pe zi – cât dura programul la uzină – şi o părăseam uitând de ea, în clipa când mă întorceam acasă, în coşmelia mea unde, datorită rugăciunii şi meditaţiei, în ciuda singurătăţii mele fizice, nu eram de loc singur, având-l pe Dumnezeu.

Ce ciudat!... Cândva, refugiindu-mă la

mănăstire, luasem cu mine operele misticilor ca să învăţ de la ei cum să realizez mai uşor comuniunea deplină cu Dumnezeu. La mine acasă, în singurătatea schimnică a iatacului meu sărăcăcios am realizat această comuniune direct. M-am apropiat de Dumnezeu ca niciodată, dar îndrăznesc să spun că în acelaşi timp şi Dumnezeu s-a apropiat de mine. Pe măsură ce tot mai mulţi oameni îl renegau, în aceeaşi măsură se apropia de mine. De multe ori se întâmpla să plâng de mila lui. Plângeam fiindcă îi înţelegeam tristeţea şi spaimele. Atâta vreme cât făpturile lui cuvântătoare îl recunoscuseră şi i se închinaseră, proslăvindu-l, Dumnezeu nu ştiuse ce înseamnă singurătatea. Dar, de când oamenii nu mai aveau nevoie de el, singurătatea începuse a-i da târcoale. Asta însemna că, în ziua când şi ultimul muritor nu va mai avea nevoie de el, Dumnezeu va cunoaşte, asemenea oamenilor, cumplita suferinţă a singurătăţii. O va cunoaşte, dar nu pentru mult timp. Fiindcă atunci el va muri. Căci ce rost ar mai avea să existe dacă ar dispărea acei care au fost creaţi să-l proslăvească?

În orice caz, atâta vreme cât eu trăiam, o asemenea primejdie nu exista pentru Dumnezeu. Eu nu aveam să-mi sting rugul, eu îl statornicisem în inima mea şi aveam să-l păstrez acolo până la sfârşitul zilelor mele. Era

aceasta, într-un fel, prinosul meu de recunoştinţă fiindcă numai datorită lui, predestinându-mă, am avut pentru scurt timp, suprema satisfacţie de a fi venerat asemenea sfinţilor lui.

Cu fiecare zi care trecea, creştea mila faţă de Dumnezeu. Cu sufletul pârjolit de această de nedescris milă, prosternându-mă, mă rugam lui:

„Doamne Dumnezeule, învaţă-mă cum să te ajut, eu, nevrednicul tău rob, care nu voi înceta să te iubesc până la capătul zilelor mele!”

Dar Dumnezeu nu-mi răspundea. Dumnezeu clătina capul cu amărăciune. O amărăciune aproape omenească şi care îl făcea să semene cu oamenii cei fără de speranţă, cu deznădăjduiţii, în rândul cărora mă număram şi eu.

„Doamne Dumnezeule, chiar nimic, nimic nu pot face pentru tine?”

Nu primeam răspuns şi fiindcă nu primeam, creştea mila pentru Dumnezeul meu, ale cărui tristeţi şi spaime le înţelegeam atât de bine. Şi în măsura în care creştea mila, creştea şi ura împotriva oamenilor din pricina cărora singurătatea pustiitoare şi înfricoşătoare începuse să-i dea târcoale. Ca un aluat a crescut ura în mine. Ca un flux a crescut. Ca o lavă fierbinte, şi implacabilă ca spaimele. Ura împotriva acelora care îşi stinseseră rugurile, proclamându-se Dumnezeul propriului lor des-

tin. Şi aceştia erau atât de mulţi!... Cei din jurul meu, cei mai departe de mine, cei mai sus şi mai jos decât mine, cu toţii îşi stinseseră rugurile. Până şi în faptele cele mai grandioase, până şi în visele cele mai temerare recunoşteam cutezanţa acelora care se proclamaseră propriul lor Dumnezeu. Cu cât mai multe dovezi aveam că oamenii îşi stinseseră rugurile, cu atât mai mult creştea ura împotriva lor. Şi a crescut... Şi a crescut... Ca Dunărea primăvara!... Ca furtuna!... Ca suferinţa morţii!... A crescut de n-o mai puteam îndura!... Şi atunci... şi atunci am încercat să mi-o potolesc, *stingând* oamenii care îşi stinseseră rugurile. M-au prins, m-au judecat. M-au închis aici unde nu-i chiar o închisoare adevărată fiindcă mă consideră bolnav mintal. Dar nu sunt. Le-am explicat, dar n-au vrut să mă creadă. Asta fiindcă şi ei şi-au stins rugurile. Poate că dumneavoastră mă veţi crede că am fost în deplinătatea facultăţilor mele mintale de fiecare dată când am stins sau când am încercat să sting pe cineva. Nu regret nimic. Mă consider instrumentul lui Dumnezeu, mâna ce a pedepsit pe acei ce şi-au stins rugurile. Şi apoi, a trebuit să fiu solidar cu Dumnezeu, de vreme ce a fost un timp când oamenii m-au venerat ca pe sfinţi. Ne leagă doar interese comune. Şi eu şi el ne pierduserăm închinătorii.

Cred că am scris tot ceea ce v-ar putea interesa. Mi-a făcut plăcere să aştern pe hârtie adevărul despre mine. Într-un anumit fel, a fost un bilanţ. De altfel, scriind, timpul a trecut mai repede. Să nu credeţi că aici mă plictisesc. Nu!... Sunt cu Dumnezeu într-o permanentă comuniune. Avem nevoie, reciproc, unul de celălalt. Ca să nu ne simţim singuri. Probabil veţi gândi că aici, de fapt, unde suntem atâţia, nici nu pot fi singur, într-adevăr, nu sunt singur, doar din acest punct de vedere. Convieţuirea cu alţi semeni nu este însă un leac împotriva singurătăţii. Dimpotrivă. Dar eu nu sunt *altfel* singur, de vreme ce sunt într-o comuniune aproape permanentă cu Dumnezeu. Datorită acestui fapt, m-am eliberat definitiv şi de tirania timpului. Trăiesc în timp, dar dincolo de el. Ignorând timpul, moartea nu mă mai sperie. Câteodată conversez cu ea. Îmi face plăcere fiindcă e un înger. Un înger nefericit. E nefericit deoarece îşi detestă destinul. Mi-a mărturisit că cea mai mare dorinţă a lui este să poată muri într-o zi, ca să afle de ce oamenii se tem atâta de el. Cu alte cuvinte, îngerul morţii este curios să afle ce este moartea în sine. M-a întrebat pe mine. Dar explicaţia pe care i-am dat-o nu l-a satisfăcut. Pe chestia aceasta mereu purtăm discuţii în contradictoriu. Altfel, încerc să mă

distrez de unul singur. Şi izbutesc uşor de vreme ce nu mă plictisesc. Îmi face mare plăcere să cânt. Cânt toate troparele şi toate condacele pe care m-a învăţat mama. Cântând, mă distrez admirabil.

Aş vrea acuma să închei. Eu v-am satisfăcut curiozitatea. Fiindcă, în definitiv, numai din pură curiozitate mi-aţi cerut să-mi scriu, hai să spunem, memoriile. V-am făcut, trebuie să recunoaşteţi, un serviciu. E rândul dumneavoastră: Procuraţi-mi o *Vieţile Sfinţilor*. Căutaţi-o la vreun anticariat sau la librăria Patriarhiei. Înainte de a mi-o expedia, presaţi între filele ei câteva fire de busuioc. Să nu vă închipuiţi că am nevoie de carte pentru lectură. Oh, nu! Dar mi-ar face mare plăcere ca, seara, când mă culc, s-o ascund sub perină. Mi-aş închipui că e cartea din copilăria mea, care mirosea atât de frumos a busuioc, aşa cum a busuioc mirosea şi mama.

Portretul

Îşi frecă ochii, se apropie de tablou şi îl examină din nou. Nu putea distinge nici un semn deosebit în tehnica lui şi totuşi nu încăpea nici o îndoială că întreaga expresie se schimbase. Nu era o iluzie, schimbarea era de o înfricoşătoare evidenţă.

Oscar Wilde: Portretul lui Dorian Gray.

Dormise... Dormise tot timpul încolăcită de el ca o iederă. Comparaţia îi plăcu. De mult, erau ani de atunci, îşi dorise să fie iederă pentru bărbatul pe care avea să-l iubească. Şi iată că acum era iederă. Iederă? Se cutremură de oroare. În nici un caz iederă. În nici un caz nu voise să fie iederă. Se încolăcise de el nu ca o iederă ci ca o reptilă. Tare îi mai era scârbă! La început, de imaginea reptilei pe care o vedea, sub pleoape: mare, verde, umedă, cu ochi bulbucaţi şi guşă. Pe urmă, îi fu scârbă de ea însăşi, fiindcă reptila de sub pleoape era ea însăşi.

Începu să plângă. Plângea abundent, fără sunete, fără convulsiuni. Ştia că plânge numai fiindcă îşi simţea obrajii şiruind de lacrimi.

Încercă să se desprindă de omul adormit, dar, istovită fiind, nu izbuti. Neputinţa o deznădăjdui. Era convinsă că, dacă ar fi reuşit, i-ar fi fost mai puţin scârbă de ea însăşi. Bine că cel puţin el dormea, că n-o ştia încolăcită de trupul lui atât de neruşinat. Dormea, nemişcat, de parcă ar fi fost mort. I se întâmpla pentru

prima dată să *vadă* cum cineva putea dormi atâta timp un somn atât de profund.

„Poate că totuşi a murit?” se întrebă. Mai întâi cu o vagă nelinişte, pe urmă, imediat, cu o ciudată satisfacţie. Murise!... Bine că murise. Ea îl omorâse. Ura ei îl omorâse. Dorinţa ei de a-l şti mort îl omorâse. Era mort, desigur că era mort. Ceea ce auzea ea nu erau bătăile inimii lui, ci ale pendulei. Pendula bătea ca o inimă de om tânăr. Dar poate nu bătea pendula. Bătea inima lui. Inima lui, nevoind să moară, fugise din trupul fierbinte şi se ascunsese în pieptul de metal al pendulei. Tic!... Tac!... Auzea inima lui. Inima lui bătea în ritmul pendulei. Inima lui împrumutase glasul pendulei, ca s-o păcălească. Ce prostie! De vreme ce fugise acolo, în pieptul de metal al pendulei, de ce se mai temea? Doar nu avea ce să-i mai facă!

Omul de lângă ea oftă, adânc, prin somn. Somnul lui profund. În definitiv, de ce se mira? Parcă şi somnul ei nu fusese, până mai adineaori, la fel de profund? Adormise încolăcită de el şi se trezise la fel. Acum însă *trebuia* să se desprindă Dacă se desprindea poate că izbutea să scape de imaginea reptilei. Încercă. Efortul fu numai interior. Spaima o potopi dintr-o dată. Voia, trebuia să se desprindă de *omul străin* de care se încolăcise şi nu izbutea. Şi reptila continua s-o privească rău, cu ochi

bulbucaţi. Nemişcată şi transpirată. Transpirase din cauza efortului de a rămâne încremenită aidoma unei statuete de jad. Teribil îi mai era scârbă de reptila verzuie! Teribil îi mai era scârbă de ea însăşi! Şi nu se putea desprinde. Dacă nu se va desprinde nici de acum încolo sigur va muri de scârbă. Niciodată nu-i trecuse prin minte că cineva poate muri de scârbă. De scârbă imensă. Nu se gândise, dar era posibil. Ea avea să moară, negreşit, numai şi numai fiindcă îi era scârbă.

Şi dintr-o dată, ca o străfulgerare de spaime, amintirea lui Lucu cel mic. Se înnoptase şi Lucu cel mic nu se înapoiase de la mama mare. Amintirea copilului izbuti să-i inoculeze energia necesară să se desprindă de omul adormit. O făcu însă atât de brusc, încât acesta se trezi. Se ridică alene în cot, întrebă ceva de neînţeles, pe urmă, robit din nou de somn, îşi prăbuşi capul pe perină şi adormi.

Ea refugiată în colţul cel mai îndepărtat al patului, cu spatele gol rezemat de peretele rece, cu picioarele adunate sub ea, tremura toată de spaimă şi nelinişte: se făcuse târziu şi băiatul ei încă nu se înapoiase de la mama mare. Dar imediat o altfel de spaimă mai întâi o străpunse şi apoi o scutură ca un trăsnet. Ce s-ar fi întâmplat dacă băiatul se întorcea mai devreme, în timp ce ea dormea încolăcită de omul străin ca o reptilă? Ce s-ar fi întâmplat

dacă ar fi dat buzna în dormitor şi ar fi văzut-o prinsă ca o scoică de trupul profesorului său de desen?

Întrebarea o înspăimântă în aşa măsură, încât începură să-i clănţăne dinţii în gură.

„Lucule, iartă-mă, Lucule!” se rugă în gând.

La început crezu că se roagă de Lucu cel mic. Ştiu însă imediat că nu lui i se ruga, ci celuilalt Lucu, cel din portretul cu rama groasă care, de patru ani, continua să-i surâdă cu ochii „puţin de chinez”, şi să şoptească, neauzit şi straniu, doar cu vocea mută a pupilelor brune, cuvintele care o bucuraseră atât de mult, atunci când el i le spusese pentru prima dată:

„Sunt atât de mândru de dragostea ta, Ana!”

„Lucule, iartă-mă, Lucule!” repetă în gând tălăzuită de durere.

Timp de patru ani, ori de câte ori privise portretul, simţise ceea ce simte un fanatic idolatru: prezenţa reală, vie, înapoia formelor reci şi neînsufleţite ale marmurei. De aceea, niciodată nu se simţise singură. Prezenţa lui Lucu, emanând din portret, dăinuise mereu şi pretutindeni în casă.

Lucu cel real, cu palmele care niciodată nu obosiseră s-o mângâie, cu braţe puternice, niciodată lenevind s-o strângă aproape, cu zâmbetul tânăr din pricina căruia ea fusese convinsă că Lucu nu va îmbătrâni niciodată, cu ochii bruni care o priviseră de fiecare dată cu

atâta uimire de parcă era o minune abia în clipa aceea descoperită, – Lucu acela odihnea de patru ani în cimitirul oraşului. Lucu acela îi lipsise mult în aceşti patru ani, dar niciodată în aşa măsură ca să uite pe celălalt Lucu, cel imaterial desprins ca o prezenţă reală din portret. Datorită acestei de neexplicat prezenţe emanând din portret ea rămăsese credincioasă amândurora. Nu-şi dădea seama cât de mult încă îl iubea pe Lucu cel dispărut, decât atunci când privea portretul şi când i se părea că aude şoapta stranie rostită de ochii bruni:

„Sunt atât de mândru de dragostea ta, Ana Felicită, răspundea atunci portretului:

— Cum s-ar putea altfel? Doar ştii că nu exişti decât tu, Lucule!

Lucu era mort de patru ani. Era totuşi viu, trăia în casa lui, în casa lor. Trăia prin portret, imaterială şi reală prezenţă, cam îi umplea viaţa, care o făcea să uite singurătatea fiindcă, de fapt, nu se simţea singură de vreme ce exista Lucu din portret.

Patru ani fusese aşa. Patru ani simţise aşa. Patru ani îi fusese credincioasă. Astăzi însă... „Ca o reptilă scârboasă...”. Plânsul îi cutremură umerii frumoşi. Din când în când scâncetele izbucneau tare. Dar omul de lângă ea nu le auzea. Murise: Tic-tac!... Tic-tac! Doar inima lui trăia în carapacea metalică a pendulei. Prostii!

Dormea! Dormea? Posibil! Treaba lui. Îl ştia alături, dar parcă n-ar fi existat. Sau chiar dacă exista, şi de bună seamă că *exista*, era un străin. Întinse mâna să-l zguduie, ca să se trezească şi să-l întrebe:

„Ascultă, cine eşti?”

Şi-o retrase speriată. Omul oftă şi gemu prin somn. Avea dovada că nu murise. Traía. Ura îi învenină sufletul. După răul pe care i-l făcuse, barem să fi murit. Cu gândul se târî în genunchi dincolo, să privească portretul, să înţeleagă, din privirea ochilor, dacă Lucu o iartă.

„Degeaba, n-are să mă ierte!... Niciodată n-are să mă ierte!... Dar dacă, totuşi, are să mă ierte?”

Speranţa vagă, timidă avea nevoie de confirmare, în ciuda faptului că era convinsă că încerca să se mistifice. În aşa măsură avea nevoie ca licuriciul ei de speranţă să fie confirmat, încât. Învingând teama de a da ochii cu portretul, sări peste omul adormit şi se furişă în camera de alături. Acolo era încă întuneric. Un întuneric negru, înspăimântător, duşmănos. Mai ales duşmănos. Întuneric duşmănos asemenea unor dihănii plămădite din beznă. Dihănii de beznă pitite prin unghere, într-o aşteptare încordată şi rea, pândind o clipă de neatenţie din partea ei, ca să se repeadă, cu toatele, înăuntrul ei, acolo

unde era de mai înainte beznă şi unde, dacă dihăniile izbuteau să năvălească, sigur i-ar *muri viaţa* înăbuşită şi strivită de atâta beznă. Răsuci comutatorul. Lumina ţâşni în becul mat ca un ţipăt mut de panică, la fel ca ţipatul de panică pe care izbuti să-l sugrume în gâtlej în clipa când se văzu goală în oglindă, neruşinat de goală.

Panica şi ruşinea o făcură să închidă ochii. Dar îi redeschise imediat, dorind să se convingă dacă este ea, într-adevăr: *Ana*. Existau în lume mii şi mii de fiinţe cu numele de Ana. Dar niciodată nu izbutise să şi le închipuie ca reale. Lucu o învăţase să creadă că nu există decât o singură Ana – ea. Această proiecţie a ei pe planul unicităţii fusese cea mai mare bucurie pe care el i-o dăruise. Se crezuse unică, nu ca entitate materială, ci în felul cum îl iubise, cum îl mai iubea încă. Vraja lui, descântecul lui în aceasta constase: Unică în felul cum îl iubea, ca şi când el ar fi fost unicul bărbat. Se privea în oglindă, dar nu îndrăznea să se uite la portret. Aşa goală cum era, i se părea monstruos să-l privească pe Lucu. Trebuia să pună mai întâi o haină pe ea. Se apropie de garderob cu paşi şovăielnici. Dar prinsă mai de aproape în apele oglinzi goliciunea propriului ei trup păru ochilor ei nefiresc de albă şi de frumoasă. Se opri ca fermecată. Urmări cu ochii curba şoldurilor,

linia prelungă a coapselor, semeţia sânilor, albul epidermei catifelate. Privi îndelung şi pe măsură ce privea simţea cum începe s-o doară trupul, de parcă fiecare por, fiecare moleculă ar fi fost un gheizer de aurele acută. Şi de la un timp durerea deveni atât de vie, atât de:: [Suportabilă, încât fără voie schiţă gestul mângâierii. Gestul îi aminti cealaltă mângâiere. aceea a omului *străin* care, dincolo, continua să doarmă. Amintirea o ameţi, o prăbuşi mai întâi în genunchi, apoi într-un fel de prosternare de deznădăjduită durere.

„Niciodată, niciodată n-are să mă ierte Lucu! îşi spuse hohotindu-şi plânsul, tălăzuită pe de o parte de suferinţa trupului, pe de alta de aceea din suflet care, de fapt, nu era suferinţă, ci conştiinţa unei depline năruiri, a unei depline şi ucigătoare însingurări.

Pe urmă însă, imediat, speranţa încercă să fie asemenea fluxului. Asemenea fluxului speranţa crescu gata să reverse peste digurile sufletului undele înspumate ale bucuriei: Poate că totuşi Lucu va înţelege ce s-a întâmplat cu ea? Poate că totuşi o va ierta? Dar ca să ştie, ca să se convingă trebuia să-l privească. Dar cum să-l privească, Dumnezeule, cum să-l privească? Totuşi trebuia să cunoască adevărul. Nu avea nici un rost să se hrănească la infinit cu iluzii. Şi, până la uimă, îndrăzni să privească portretul. În clipa aceea se cu-

tremură de singurătate. Fiindcă înţelese dintr-o singură privire ce se întâmplase. *Lucu plecase!* Plecase cu adevărat şi pentru totdeauna. Şi iarăşi se cutremură de singurătate. Era acum, abia acum era cu adevărat singură, aşa cum ar fi trebuit să se simtă imediat după moartea lui Lucu.

„Lucule, unde eşti? De ce ai plecat?”

Plecase? Plecase! Rămăsese doar portretul. Pânză!... Şi culori meşteşugit potrivite ca să redea înfăţişarea fizică a lui Lucu. Asta da, asta mai era, asta rămăsese. Dar fiinţa lui Lucu, prezenţa lui imaterială care emana din portret dispăruse.

Gata!... Era singură!... Singură!... Singură!...

Dacă s-ar fi simţit tot atât de singură după moartea lui Lucu, nici măcar datoria de a-l creşte pe Lucu cel mic nu ar fi izbutit s-o ţină în viaţă. Dar nu fusese aşa. Văduvită de prezenţa lui materială, avusese, în schimb, pe cealaltă, pe aceea emanând din portret. Această *altfel* de prezenţă, dar nu mai puţin adevărată, fusese cuirasa care o ferise de toate ispitele din afară, refulând totodată pe cele dinăuntrul ei.

Acum, însă, totul era altfel. Totul se schimbase. Acum era o biată fiinţă singură. Căderea ei, stupida ei cădere prăbuşise echilibrul. Se descoperea acum, abia acum singură. Trădându-l, îl îndepărtase pe Lucu.

Lucu plecase, o lăsase singură, *definitiv singură*. Pierduse dragostea lui fără de moarte, care supravieţuise morţii lui fizice. Pierduse, de fapt, încrederea lui. Încrederea lui, fără limite, fusese mândria ei cea mai mare, pavăza din toate zilele şi din toate nopţile ei, care, toate la un loc, însumau patru ani.

Perspectiva viitorului o îngrozea. Cum va putea trăi de acum înainte *singură*? Imposibil! Va muri, va trebui să moară. Brusc îşi aminti de Lucu cel mic. Dacă ea va muri ce avea să se întâmple cu Lucu cel mic? Va rămâne orfan, bietul de el! Nu, nu trebuia să moară. Avea datoria să trăiască pentru Lucu cel mic. Datoria era un imperativ din afară de ea, care nu se putea *implanta* înăuntrul ei. Sămânţa aceasta nu găsea în ea pământ bun să încolţească. O sămânţă doar nu poate încolţi din negură şi ceaţă, din durere şi disperare. Pe deasupra voinţei ei şi în pofida *datoriei* avea să moară, stingându-se încet ca o lumânare consumată până la ultimul căpeţel de feştilă.

Şi deodată simţi o marc uşurare. Va muri! Va muri şi totul se va termina cum nu se poate mai bine. Va muri nu fiindcă ea voia să moară, ci fiindcă viaţa din ea nu voia să mai trăiască. Ce proastă fusese că se lăsase stăpânită de groaza singurătăţii. Murind, avea să scape de singurătate. Extraordinar cât de simplu putea scăpa un om de singurătate! Anticipând clipa

când nu avea să mai fie singură, simţi cum i se aşterne în suflet o linişte molcomă, o bucurie cuminte.

„Să ştii, Lucide, nu eu vreau să mor. Viaţa din mine nu mai vrea să trăiască”, îi vorbi în gând necutezând să privească portretul.

Dar imediat simţi nevoia să afle ce gândeşte Lucu despre moartea ei iminentă. Şi iarăşi privi portretul.

Portretul însă nu-i spunea nimic... N-o lăsa să înţeleagă nimic. Îngenuncheată, târându-se, hohotindu-şi plânsul se apropie de portret. Îl privi deznădăjduită, străduindu-se să înţeleagă ce gândeşte Lucu. Dar nimic! Era portretul lui Lucu, o potrivire de culori pe o bucată de pânză, dar nu era Lucu.

„Lucule, unde eşti? De ce ai plecat?”

Întrebă gândul, dar gradului portretul nu-i răspunse. Întrebară apoi, tare, cuvintele, dar nici lor nu le răspunse. Portretul era mut, era doar portretul lui Lucu!... Nu era Lucu, nu mai era Lucu. Lucu plecase, pentru totdeauna plecase, şi ea, de acum încolo, pentru totdeauna avea să fie singură.

Portretul tăcea, portretul era mut fiindcă nu mai era Lucu. Totuşi dintr-o dată îl auzi pe Lucu vorbind. Vorbi nu din afară de ea, ci vorbi dinăuntrul ei, fiindcă acolo în ea păstra ca într-un sipet toate cuvintele lui Lucu, pe care el le rostise cu adevărat cât timp fusese în viaţă,

toate cuvintele pe care el le rostise după aceea, când ei îi rămăsese în locul prezenţei lui fizice, cealaltă, imaterială, creată de amintire:

— Cum ai putut uita, Ana, totul?

Da, într-adevăr, cum putuse uita totul? Şi acel *tot*, la început nebulos, prinse să capete, prin amintire, un conţinut precis: Viaţa ei toată alături de Lucu.

*

* *

Ceea ce o impresionase la necunoscutul care suia poteca fusese nu frumuseţea, ci o anumită detaşare de clipa prezentă, aerul visător, poate preocupat, poate numai distrat. *Banda* făcea o gălăgie infernală. Pe el însă nu părea că-l interesează grupul de băieţi şi fete care înţelegeau să se distreze atât de zgomotos.

— Cine e ăsta, „Fox”? întrebase sora ei Barbara pe atotştiutorul bandei cu care tocmai dansa.

„Fox” însă habar nu avea. Ca să-şi salveze prestigiul, ţâşni pe alee tăindu-i calea.

— Un moment, te rog!

Necunoscutul se opri, privindu-l întrebător, cu un zâmbet abia schiţat pe buzele senzuale.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

„Fox” se explică:

— Domnule, mă numesc Mihai, dar

dumnealor îmi spun „Fox vede tot, ştie tot”. Dumneata mi-ai cam ştirbit prestigiul. Cerându-mi-se să spun oine eşti, n-am ştiut ce să le răspund. Fii, te rog, bun şi salvează-mi prestigiul, pe de o parte spunându-mi numele dumitale, iar pe de alta îngăduindu-mi să te prezint simpaticei noastre „bande”.

— Cu plăcere, consimţi necunoscutul. Mă cheamă Luou şi îmi face plăcere să vă cunosc.

Se înclină, învălui toată „banda” într-o privire distrată şi parcă un pic ironică, pe urmă fu gata să se retragă.

„Fox” îl luă familiar de braţ.

— Stai să ţi-i prezint pe toţi...

Şi începu cu Barbara, sora ei, care îi strânse mâna băieţeşte, aşa cum îi era obiceiul.

Când fu în faţa ei, Ana observă că în privirile lui bănuţi de aur îşi sclipesc zimţii.

După ce prezentările luară sfârşit, Vanda, care era foarte mândră de numele ei polonez şi care îşi făcuse o specialitate din a acapara băieţii proaspăt introduşi în bandă, îl invită la dans. El însă, pretextând că nu ştie să danseze, le ură petrecere frumoasă, şi plecă să urce mai departe poteca ce ducea sus. În munte.

Ana îşi aminti comentariile ce le făcuseră cei din bandă, după ce el se îndepărtase. Toţi erau porniţi împotriva lui. Îl calificată: „îngâmfatul”, „plictisitorul”, „mutră de iezuit pervers”,

„băiatul model”, „singuraticul suspect de pe munte”.

Numai ea tăcuse, numai ea nu-l ponegrise. Când nu-l mai avu în faţă. cercă să şi-l reamintească, întrebându-se, totodată, dacă, într-adevăr, îi reţinuse mâna mai mult decât făcuse cu celelalte fete. Nu, nu se înşelase. Măcar cât o părere îi reţinuse mai mult mâna. Privi la ceilalţi băieţi care se străduiau în fel şi chip să placă fetelor şi constata, cu surprindere, că nici unul nu se putea compara cu el. Descoperea acum, pentru prima dată, că erau cu toţii mai mult sau mai puţin plicticoşi, mai mult sau mai puţin proşti, că nici unul nu ştia să privească atât de deschis, atât de parcă fără gând ascuns, că nici unul din ei nu avea bănuţi de aur în apele brune ale ochilor. Şi tot acum descoperea că, de fapt, „banda” o plictisea. Dacă nu ar fi cărat-o peste tot sora ei Barbara, de cele mai multe ori ar fi preferat să rămână acasă să citească. Adusese cu ea o mulţime de cărţi, dar de o săptămână de când venise nu deschisese nici una. Toată ziua şi până noaptea târziu fusese acaparată de bandă.

La toate acestea se gândea în timp ce Barbara dansa cu „Fox”, iar Vanda şi ceilalţi jucau „pietre”.

Într-un târziu, dud banda coborî la mănăstire, Ana îşi făgădui ca, pe viitor, să se răzleţe as, ă

de tovarăşele şi tovarăşii ei de petrecere.

Trecură câteva zile. Era într-o joi. Joia şi sâmbăta moş Stănică, factorul, aducea corespondenţa pentru vilegiaturiştii mănăstirii. Când sosea moş Stănică, maica Eutihia bătea toaca într-un anumit fel ca să ia cunoştinţă „musafirii” şi să se prezinte la arhondaric.

Cu toate că nu aştepta scrisori, Ana se grăbise să se ducă, în speranţa că va întâlni acolo pe „singuraticul din munte”. Se înşelă însă. Toată lumea era prezentă, numai el lipsea.

„Poate că totuşi va veni”, îşi spusese.

Şi se încăpăţână să rămână până când, unul câte unul, toţi vilegiaturiştii se împrăştiară. Abia atunci se hotărî şi ea să plece. O porni pe uliţa care ducea spre casa maicii Evlampia. Aflase de la „Fox” că „singuraticul din munte” stătea în gazdă la maica Evlampia, care îi era mătuşă. Casa maicii Evlampia era ultima de pe uliţă, chiar sub spinarea masivului împădurit. Nutrea speranţa că poate, poate îl va întâlni pe drum sau poate îl va vedea în grădiniţa din faţa casei, citind sub nucul bătrân cu coroana cât o catedrală.

Dar nu avu nici de data asta noroc. Casa maicii Evlampia, mică şi proaspăt văruită, părea mai curând locuinţă pentru cei şapte pitici din poveste. Şi ea se miră cum izbutea un

bărbat voinic şi înalt ca el să-i treacă pragul. La ora aceea, maica Evlampia pesemne se pregătea pentru vecernie. Curtea era pustie, de asemenea grădina. Doar nişte albine evoluau ca nişte minuscule escadrile pe sub coroana ca o cupolă de catedrală a bătrânului nuc. Şi fiindcă n-o vedea nimeni, de ciudă, începu să plângă.

Chiar din spatele casei, o potecă urca muntele. O potecă abruptă, plină de bolovanii aduşi de puhoaie primăvara, când ploua mult. Fără nici un gând precis, începu să urce poteca. Urca greu pentru că o stânjeneau pantofii cu tocuri înalte şi o împiedicau bolovanii şi pietroaiele ce se desprindeau rostogolindu-se. Efortul o obosi curând. Totuşi se încăpăţână să urce, simţindu-se cu fiecare pas făcut mai părăsită, mai nefericită.

Şi deodată, sus, în munte, cineva începu să cânte. O voce de bărbat caldă, catifelată, dar parcă puţin tristă:

Munte, munte, mult frumos
Pleacă-te de vârf în jos,
Să mă sui în vârful tău,
Să mă uit în satul meu,
Să-mi văd pe mândruţa mea,
Măturând bătătura.

Ana se opri, încremenită de bucurie, de emoţie, nici ea nu ştia bine de ce.

„Doamne, numai de ar fi el!” se rugă în gând.

Vocea se auzea mai dară, mai aproape şi, curând, ca avangardă, un torent de bolovani şi pietroaie începu să se rostogolească la vale, scrijelindu-i gleznele şi pantofii. Dar ea, fericită, nu simţi durerea, aşteptă.

În sfârşit, îl zări. Cu capul gol, în mână cu un băţ gros de alun, lung cât o cârjă de episcop, cobora cântând „singuraticul din munte”. Când o zări, curmă cântecul şi prinse a-i zâmbi ca unei vechi cunoştinţe.

Apoi, când ajunse lângă ea, proptindu-se în cârja lui de episcop:

— Bună ziua, duduiţă Ana!

— Bună ziua! îngăimă la rândul ei, fericită că regăseşte în apele brune ale ochilor lui bănuţii de aur. Apoi după o clipă: Se vede că ai o memorie foarte bună, de vreme ce mi-ai reţinut numele. Atunci, în poiană, eram doar şapte fete.

El începu să râdă şi să-şi joace firfiricii în apele brune ale ochilor.

— Nu l-am reţinut decât pe al dumitale. Dumneata ai numele cel mai frumos din toate câte există: Ana!... Numele soţiei meşterului Manole. Îmi place atât de mult legenda Meşterului Manole şi, datorită marii admiraţii pe care o nutresc faţă de legendara Ana, mă interesează toate femeile care poartă acest

nume. Apoi după o clipă: Dar dumneata ce cauţi pe drumul acesta, tocmai pe drumul acesta? Voiai să urci pe munte? Pe poteca asta, şi cu asemenea pantofi?

Ea tocmai de întrebarea asta se temuse. Ce să-i răspundă? În definitiv, nu-i pute? spune că pornind să suie, sperase că-l va întâlni.

— Nu ştiu! Poate m-am lăsat furată de chemarea muntelui... Poate că...

— Ce, duduiţă Ana?

— Poate că am urcat dinadins, ca să te întâmpin, se hotărî ea să-i mărturisească adevărul, în ciuda faptului că se temea că el ar putea-o crede frivolă.

El o privi adânc, zâmbi, bănuţii străluciră mai tare, pe urmă, luându-i braţul s-o sprijine, îi spuse simplu, cu un altfel de glas, dar parcă abia acuma cel adevărat.

— Să mergem, Ana!

Coborâră. Nu-şi vorbiră. Nu-şi vorbiră nici după aceea tot drumul până la casa maicii Minodora, gazda ei. Ea, mică, sprijinindu-se de braţul lui, el înalt, puternic şi frumos ca un zeu tânăr. Ochii lui priveau departe, parcă într-o altă lume miraculoasă, pe oare ea n-o cunoştea. Şi cu toate că dorea tare mult să ştie ce vede el acolo, nu îndrăznea să-l întrebe.

Înainte de a se despărţi, îi luă mâna şi îi vorbi din nou cu glasul cel adevărat:

— Mâine dimineaţă am să vin să te iau la

munte. Vrei să vii cu mine, Ana?

— Vin, Lucule.

Plecă apoi. Ea rămase în poartă şi privi după el până când nu-l mai văzu.

A doua zi, dimineaţa tare, când ea încă mai dormea, Lucu fi bătu în fereastră.

— Te-ai sculat, Ana? Muntele ne aşteaptă.

— Îndată, Lucule!

Niciodată în viaţa ei nu s-a îmbrăcat mai repede. Lucu o aştepta pe prispă jucându-se cu un pisic.

— De azi înainte va trebui să te scoli tare dimineaţa. Nu Ştii ce frumos e muntele înainte de răsăritul soarelui.

— Nu ştiu, Lucule! Nu ştiu atâtea luci uri.

— Poate vei putea învăţa, Ana.

— Vreau, Lucule!

— Aşa nădăjduiesc şi eu, Ana.

Plecară. Curând începură să suie. El tăcea aproape tot timpul. Dai ea nu avea de loc impresia că tace. Îi auzea gândurile, ele vorbeau într-una, numai că nu le putea înţelege. Suiră aşa aproape o oră. Ana se simţea istovită, dar se îndârjea să urce.

Lucu intui truda trupului ei.

— Tare mai eşti ostenită, Ana! Odihneşte-te puţin, pe urma vom continua urcuşul. Trebuie să-ţi arăt, acolo, sus, casa mea.

— Aii o casă pe munte, Lucule?

— Şi încă ce casă! Ai să vezi.

După o oră ajunseră pe o spinare de munte. Soarele lumina cuminte, filtrându-şi razele prin cetina deasă a brazilor. Liniştea era nefirească, parcă de început sau poate de sfârşit de lume.

Ea înţelese că aici sfârşeşte călătoria lor pe munte.

— Aici, Lucule?

— Aici, Ana!

— Şi casa?

— Uite-o colo!

Un fel de colibă-cabană, proptită cu un perete de spinarea muntelui, abia îşi trăda existenţa.

Ana trecu, prima, pragul. Înăuntru, întuneric ca de amurg. Mirosea frumos a răşină. Liniştea aţipise ca o bunică deasupra unei pagini de psaltire.

— Mi-am durat palatul acesta acum trei ani, ajutat de nişte ciobani. Îi cunosc pe toţi, până peste şapte munţi. Câteodată, când mă cheamă muntele, plec să-i vizitez pe la stâne. Nu mai dau pe acasă cu săptămânile. Mătuşa Evlampia tare se mai nelinişteşte. De fiecare dată se teme să nu mi se fi întâmplat vreo nenorocire.

Ascultându-l, se nelinişti:

— Lucule, să nu te mai cheme muntele.

— Nu mă va mai chema. Sau dacă da, atunci ne va chema pe amândoi. Acum, haidem afară.

Trebuie să ţi-o recomand pe domnişoara Fiii.

Şi ochii îi luciră a ghiduşie.

Îl urmă curioasă. Se aşezară sub un brad, în faţa cabanei. Un huhurez începu să pălăvrăgească.

— Ce spune, Lucule?

— Bârfeşte. E pamfletarul oficial al pădurii.

Scoase din buzunar două nuci şi începu a le ciocni una de alta, ca să facă zgomot.

— De ce ciocneşti nucile, Lucule?

— E semnalul gongului. Anunţă că masa e servită. Dar uite-o şi pe domnişoara Fifi.

O veveriţă coborâse până aproape de poalele bradului. De acolo, îi spiona atentă, cu ochii ca două mărgele lucioase.

— Apropie-te, domnişoară Fifi, nu-ţi fie teamă! E Ana.

Veveriţa, ca şi când ar fi înţeles îndemnul, se apropie, mâncă tot miezul, pe urmă o tuli din nou în copac.

— Va să zică dumneaei e domnişoara Fifi.

— Ea. Astăzi a fost cam sălbatică. Te vedea doar pentru prima dată. Dar, după ce se va obişnui cu tine, ai să vezi cât este de prietenoasă.

— E frumos în împărăţia ta, Lucule.

— Frumos? Da, e frumos. Dar eu nu vin aici fiindcă e frumos.

— Dar atunci de ce urci până aici în fiecare zi? Fiindcă urci în fiecare zi, nu-i aşa?

— Da, urc. În fiecare zi urc până aici, Ana.

Şi tăcu.

— De ce, Lucule? insistă ea.

El se codi, încă se codi. Până la urmă se decise să vorbească.

— Tu cunoşti legenda lui Buddha?

— Nu!

— Nu? Atunci ascultă, că am să ţi-o povestesc. Spune legenda că Buddha nu era un om oarecare, ci un prinţ care purta numele de Bodhisattva. Un tânăr prinţ cu o fire veselă, plin de viaţă care, atunci când el râdea, râdea şi soarele, atât de vesel şi de optimist îi era râsul. Tatăl său era mândru de fiul său ajuns, atunci când s-a întâmplat ceea ce vreau să-ţi povestesc, în pragul adolescenţei.

Într-o zi, prinţul ieşi să se plimbe prin grădinile palatului tatălui său. Era, cică, o zi de sărbătoare şi pe aleile grădinii forfotea multă lume. Dar iată că, în timp ce se plimba, însoţit de preceptorul său, văzu un bătrân pe care anii îl albiseră şi îl gârboviseră. Mergea încet, sprijinindu-se într-un toiag. Cu toate acestea, efortul îl obosea şi mereu se oprea să-şi mai tragă sufletul. Din cale afară de mişcat, Bodhisattva întrebă pe dascălul său. „Spune-mi, rogu-te, ce i s-a întâmplat omului acela?” „O, tânărul meu prinţ, i-a răspuns preceptorul său, omul pe care îl vezi tu şi care te-a impresionat atâta este un bătrân. Dar lucrul

acesta nu trebuie să te mire. Aceasta este soarta tuturora. Suntem cu toţii tineri, frumoşi, voinici, dar pe măsură ce anii trec, îmbătrânim, ne gârbovim şi ajungem întocmai ca acest om. Da, tânărul meu prinţ. Ceea ce vezi este bătrâneţea". Auzind aceasta, prinţul n-a mai simţit nici un fel de plăcere să continue plimbarea. S-a întors acasă şi multe zile n-a mai ieşit din odăile lui, stăpânit de o adâncă melancolie. Dar după câtva timp, tatăl său iarăşi l-a îndemnat să facă o plimbare prin grădinile palatului. De data asta prinţul s-a întâlnit cu un tânăr care era însă atât de bolnav, încât nu putea merge decât sprijinit de doi însoţitori. „Spune-mi, învăţătorule, ce i s-a întâmplat omului acela?" vru să ştie Bodhisattva. „Omul acela este bolnav, prinţule", i-a răspuns preceptorul său. „Bolnav? Dar ce înseamnă să fii bolnav? Îl văd doar tânăr". „Da, e tânăr, prinţule, dar boala este o neputinţă a trupului care poate lovi pe orice om, în orice clipă, şi poate preface pe orice tânăr, dintr-o fiinţă plină de vigoare într-una sleită de puteri şi chinuită de groaznice dureri". Şi mai tare impresionat, Bodhisattva n-a mai continuat plimbarea. S-a întors la palat şi iarăşi zile întregi a stat închis în apartamentele sale, cuprins de tristeţe. După o bună bucată de vreme, tatăl său, sperând că-l va putea lecui de melancolia care îl stăpânea, din nou l-

a îndemnat să facă o plimbare. Dar, ca un făcut, de data asta Bodhisattva a întâlnit o înmormântare. „Dar asta ce vrea să însemne, învăţătorule?” întrebă el. „Asta înseamnă moartea. Este destinul nostru. De moarte nu scapă nimeni, fie că este rege sau un simplu paria”. Îngrozit, tânărul prinţ s-a întors acasă, hotărât să renunţe la tot ceea ce îi putea oferi soarta sa privilegiată de prinţ. Se retrase în singurătatea munţilor şi a pădurilor ca să cugete la mizeriile lumii şi să caute modalitatea prin care oamenii ar putea scăpa de suferinţă.

Tăcu. Ochii lui priveau departe, trişti. De data asta bănuţii de aur nu-şi mai jucau zimţii în apele brune.

— Şi tu, Lucule, de aceea urci în munte? întrebă ea timid.

Lucu zâmbi trist.

— Nu, Ana. Deşi iubesc oamenii, mă cunosc măcar într-atâta măsură, ca să nu-mi propun asemenea obiective. Vin aici, Ana, dintr-un motiv mult mai egoist. Bodhisattva a urcat în munte ca să cugete la mizeriile lumii şi să găsească o soluţie la ele; eu urc, Ana, ca să uit mizeriile lumii. Muntele e cel mai eficace tranchilizant, şi de loc nociv. Urc în munte şi încerc să mă identific cu natura, să mă risipesc în ea, să mă integrez ei, dacă vrei despersonalizându-mă, renunţând la a fi *eu* şi

dorind a deveni *ea*.

— Şi izbuteşti, Lucule?

— Nu, Ana, fiindcă sunt *om*. Dar, întrucâtva, izbutesc să mă mistific. Ţi-am spus doar că muntele este un tranchilizant. Şi doar tranchilizantele pe care le poţi cumpăra la farmacie nu sunt decât un fel de *mistificări* chimice.

Încercă să zâmbească, dar zâmbetul lui fu atât de trist, încât ea simţi cum i se strânge sufletul de duioşie şi dragoste.

„Dumnezeule, cât de mult îl iubesc!” îşi spuse. Constatarea o ameţi. Şi simţi nevoia să închidă măcar pentru o clipă ochii.

Zilele ce urmară fură pentru ea ireale, de parcă ar fi trăit aievea un basm. Un basm care îşi depăna întâmplările, sus, în munte, în muntele cu linişti de început de lume, cu aer tare şi cu jivine presimţite pe aproape. Un basm pe care îl asculta pe care îl trăia evadând din timp.

Departe de Lucu se simţea nenorocită. Beată de întâmplările pe care le trăia pe munte, când cobora, când nu mai era cu Lucu, uita să mănânce, uita să vorbească, spre marea disperare a Barbarei care, furioasă de tăcerile ei prelungite, o acoperea de reproşuri, o acuza că se compromite suind în munte numai cu el. Nu se apăra niciodată. I se părea de fiecare

dată că Barbara vorbeşte de dinapoia unui perete gros de sticlă, din care cauză până la ea nu ajungea decât un zgomot confuz, un fel de bâzâit straniu. I se părea fără sens şi prea obositor să-i explice Barbarei ce însemna pentru ea Lucu. Lucu nu era numai bărbatul pe care îl iubea. Lucu era pentru ea un miracol. Dragostea ei îl proiecta în *ideal*, devenea unicul. Tot ceea ce râvnise, conştientă sau numai ca *dor*, găsise, cu prisosinţă, la Lucu. De aceea, i se părea că el este acela care dă şi ea aceea care primeşte.

Orele petrecute în munte i se păreau slujbe de iniţiere într-un fel de rit tulburător care, mai târziu, avea să devină viaţa lor de toate zilele. Şi fiindcă aşa i se părea, simţea permanent nevoia prezenţei lui, permanent era avidă de cuvintele lui, de gândurile lui, de gesturile şi de infinitele nuanţe ale ochilor lui – tot atâtea stări sufleteşti – pe care ea învăţa să le tâlcuiască. Până şi tăcerile lui însemnau iniţiere şi extatică uimire.

...Şi zilele trecură. Toamna veni pe nesimţite şi ei luară cunoştinţă de prezenţa ei nu din filele calendarului ci din tristeţea dezolantă a pădurii. Mureau frunzele, cerul era când vânăt, când de cenuşă, ploile potopeau din ce în ce mai furioase, mai inepuizabile, adesea împiedicându-i să urce în munte. În scurt timp urmau să părăsească mănăstirea, dar nu ca să

se despartă, ci ca să rămână alături în viaţă, *amândoi*.

În ziua plecării urcară pe munte ca să-şi ia rămas bun de la el, de la casa lor, de la domnişoara Fifi. Pe drum, îi apucă ploaia. Când ajunseră la „cabană” erau uzi până la piele. Lucu făcu foc în soba improvizată. Tăceau amândoi privind flăcările şi aşteptând să li se usuce hainele. Ea era tristă fiindcă un an de zile nu aveau să mai urce pe munte. Dar mai puternică decât tristeţea era emoţia. Era emoţionată fiindcă presimţea că Lucu voia să-i spună ceva, dar încă nu se hotăra s-o facă.

— Ana, aş vrea să te întreb ceva.

— Întreabă, Lucule.

— Spune-mi, te simţi în stare să fii Ana?

— Cred că am să pot fi ca Ana meşterului Manole.

Bănuţii îşi jucară din nou zimţii în apele brune ale ochilor lui.

— *Ana*, soţioara mea!

Şi fură pentru prima dată soţ şi soţie.

Lucu cel mic a fost fructul nuntirii lor în „cabana” din munte. Căsătoria lor fusese simplă, fără rochie de mireasă, fără invitaţi. Aşa voise Lucu, şi tatăl ei acceptase, cucerit de farmecul ginerelui său. Numai Barbara protestase, ea care, singura din toată familia, nu-l putea suferi pe Lucu.

— Eşti fericită, dragă fetiţă? o întreba tatăl ei de fiecare dată când venea s-o vadă.

— Sunt, tată, atât de fericită, încât mă întreb dacă trăiesc aievea, dacă nu cumva viaţa mea de acum se întâmplă doar în vis.

Totuşi, adesea era neliniştită. Adesea o înhăţau spaimele.

„Mi-e teamă că ar putea să-i anuleze ordinul de mobilizare pe loc”, încerca ea să se convingă, că acesta era motivul spaimelor care o înhăţau.

Dar nu izbutea. Despre Lucu ştia multe, dar nu ştia totul. Ştia că o iubeşte fără bătrâneţe şi moarte; îi ştia gândurile când ele o învăluiau în altfel de mângâieri decât palmele; îi ştia bucuriile; ştia cât de necesară îi este şi ştia cât de nefericit ar fi dacă ea ar muri sau ar înceta să-l mai iubească. Dar erau în sufletul lui zone de umbră şi mister, unde ea nu putea pătrunde fiindcă el nu-i îngăduia. Ea îi aparţinea în întregime dintr-o nevoie deplină de a se dărui, întrucâtva egoistă fiindcă de aceasta depindea fericirea ei. În schimb Lucu nu-i aparţinea în întregime. Simţea la el disponibilităţi tainice, atât de tainice, încât, cu toate străduniile ei, nu izbutea să le sfâşie învelişul tenebros.

...Şi zilele treceau. Cu nelinişti şi spaime, dar numai când Lucu era departe de ea. Până într-o zi. Mai precis, într-o după-amiază. Lucu se pregătea să plece. O îmbrăţişă. Din prag se

întoarse şi o îmbrăţişă pentru a doua oară. Îl îmbrăţişă şi pe Lucu cel mic. Plecă apoi. Ea rămase singură, ameţită de o tristeţe stranie. Pe urmă, deodată simţi cum o potopeşte spaima nebună. Ţipă şi fugi în stradă să-l ajungă din urmă. Dar nu-l mai găsi. Se înapoie istovită, înnebunită de spaima care nu se mai molcomea. Şi ea, care nu se mai rugase de când era mică, începu să murmure:

„Doamne, Doamne, păzeşte-l pe Lucu nostru!”

Lucu cel mic se juca pe covor cu un tren mecanic.

Orele treceau încet, una după alta, ca veacurile. Se înnoptă. Culcă pe Lucu cel mic şi din nou începu aşteptarea. Oră după oră, veac după veac, târziu până după miezul nopţii. Aştepta şi continua să se roage tot timpul, în mod mecanic, înnebunită de frică: „Doamne, Doamne, păzeşte-l pe Lucu nostru”.

La un moment dat, se auziră răpăituri de arme automate. Un minut, poate două. Pe urmă iarăşi se aşternu liniştea peste oraşul înscutecat în întunericul camuflajului de trei ani continuu, noapte de noapte. Şi pe urmă, după numai vreun sfert de oră, răbufni tura formidabilă a unei explozii. Ea auzise rafalele, auzi acum zgomotul exploziei şi muri şi învie după fiecare. Dreaptă şi încremenită în fotoliul de la căpătâiul lui Lucu cel mic, se simţea ca o

biată zidire năruită.

Cu toate acestea, atunci când sună telefonul, izbuti să-şi poarte paşii până în biroul lui Lucu. Cineva, a cărui voce n-o mai auzise niciodată, dar care pretindea că este un prieten, o chema într-o anumită casă, de pe o anumită stradă unde se afla rănit Lucu ei. O ruga să vină cât mai repede posibil. După aceea, închise telefonul.

Şi din nou avu puterea să se îmbrace, să iasă în stradă şi să alerge până la prima staţie de taxiuri. Când ajunse la adresa indicată, un necunoscut o aştepta în stradă. Îi ceru să-l urmeze pe o altă stradă, la o altă casă. De la necunoscutul acela află ce se întâmplase. Lucu ei, împreună cu alţi doi, minaseră un mare depozit de subzistenţă al nemţilor. După ce îşi îndepliniseră misiunea fuseseră simţiţi de santinelă, care deschisese focul. Ceilalţi doi muriseră. Lucu fusese rănit, izbutise să scape. Faptul că Lucu mai era în viaţă n-o bucură. Ea nu putea uita cuvintele necunoscutului care o chemase la telefon: „Vă rog să vă *grăbiţi*". Şi iarăşi se rugă în gând: Fă, Doamne, să-l mai găsesc în viaţă.

— Lucule, sunt eu, Ana! chemă ea încet când se văzu lângă patul lui.

Lucu deschise ochii, privi la ea îndelung şi în cele din urmă o recunoscu.

— Ana, soţioara mea, înţelegi? Nu avem

dreptul să fim numai noi fericiţi, când în jurul nostru este atâta încrâncenată suferinţă.

— Da, Lucule, înţeleg!

— Am ştiut. Acum sunt liniştit. Ana, să ai grijă de Lucu nostru.

O oră mai târziu, când moartea a poposit la căpătâiul lui Lucu, l-a găsit zâmbind împăcat.

Într-o oarecare măsură, ultimele cuvinte ale lui Lucu o salvaseră de moarte, ajutându-i să-şi regăsească echilibrul. Totuşi, ea nu ar fi putut supravieţui, dacă în locul lui Lucu cel material nu i-ar fi rămas *celălalt*, cel din portret.

Portretul era un miracol. Miracolul lui Lucu. Ori de câte ori îl privea îl simţea viu, entitate spirituală emanând din culorile pânzei. De fapt nici nu-l credea mort, pentru că *exista* prin tablou, uimitor de viu şi de real. Izbutea să se convingă adesea că Lucu plecase doar într-o călătorie, din care trebuia să se înapoieze mai curând sau mai târziu. Când era singură, când Lucu cel mic era la şcoală sau noaptea, când copilul dormea, ea deschidea atlasul şi urmărea pe hartă itinerarul imaginar al lui Lucu. De fiecare dată tot alt itinerar. Îşi procurase o mulţime de cărţi în care era vorba despre ţări, despre oraşe ale lumii şi le citea cu pasiune. Făcea asta fiindcă voia să se bucure şi să se uimească trăind, cu închipuirea, bucuria şi uimirea lui Lucu al ei, când avea să ajungă şi

acolo în lunga lui călătorie pe toate meridianele pământului.

Ea îl aştepta, avea să-l aştepte oricât de lungă avea să fie călătoria. Fiindcă Lucu plecând îi lăsase ceva din el. De fapt se lăsase pe el, doar altfel. Se lăsase pe el într-o altfel de ipostază: portretul. De aceea nu lua niciodată vreo hotărâre fără o prealabilă consfătuire cu acesta. Ignorând timpul, viaţa ei se desfăşura, zi de zi, la fel ca până a nu fi *plecat* Lucu. Îmbrăca rochiile care îi plăcuseră lui, se pieptăna la fel ca atunci când îl cunoscuse, citea cărţile pe care le citiseră împreună şi asculta mereu muzica lui preferată: Bach.

Trăind în lumea ei transfigurată de realitatea celuilalt Lucu din portret, lua cunoştinţă de prezenţa oamenilor doar ca entităţi opuse ei. De aceea, când ieşea să se plimbe cu Lucu cel mic, nu băga de seamă că bărbaţii întorceau capul s-o privească, pe ea atât de anacronic îmbrăcată, dar în acelaşi timp nu mai puţin anacronic şi straniu de frumoasă. Farmecul ei consta din calmul ce-l degaja întreaga ei făptură, din trăsăturile distinse, din lumina cuminte a ochilor ce vădea un echilibru interior, o împăcare senină cu un destin pe care nici cel puţin nu-l considera ingrat. Bărbaţii o priveau, dar n-o tulburau, pentru că ea trăia atât de puţin ancorată în realitatea imediată, alta decât a ei, încât nici nu era

conştientă că e dorită, râvnită. Ea era a lui Lucu, lui îi aparţinea, pe el îl iubea. Pe el, care acum, călător pe toate meridianele pământului, într-o zi totuşi avea să se întoarcă.

Fusese ideea tatălui ei că talentul precoce al lui Lucu cel mic trebuie neapărat îndrumat de un profesor. Lucu cel mic aproape nu se juca. Ore întregi nu făcea altceva decât să deseneze, transpunând în imagini, uimitor de reuşite pentru vârsta sa, basmele pe care i le spunea bunicul, întâmplările din cărţile pe care le citea sau scenele din filmele pe care le vedea la cinematograful din cartier.

Profesorul fu ales în persoana pictorului Mircea Cuteanu, un talent autentic, despre a cărui primă expoziţie condeiele de specialitate se întrecuseră în elogii. Ana îi arăta multă simpatie, tratându-l ca pe un frate mai mare al lui Lucu cel mic. De altfel, între profesor şi elev se stabiliseră raporturi de prietenie, datorită metodei inteligente pe care Mircea Cuteanu o aplicase chiar de la primele lecţii. Simpatia pe care ea o arăta pictorului îşi avea explicaţia în faptul că Lucu cel mic se ataşase mult de profesorul său, pe care îl numea, mândrindu-se, „prietenul meu”. Ei niciodată nu-i trecuse prin minte că această simpatie ar putea fi interpretată altfel decât fusese în intenţia ei.

Şi totuşi fu altfel interpretată în după-amiaza

aceasta de sfârşit de primăvară. Lui Lucu cel mic îi venise chef să se ducă la mama mare, cu toate că avea lecţie cu profesorul său.

— Mamă, nu ştiu de ce, dar azi n-am chef de lucru. Vreau să mă duc la mama mare. Dacă vine prietenul meu, scuză-mă.

— Bine, Lucule, am să te scuz.

— Mamă, oare de ce primăvara omul devine mai leneş?

— Aşa e primăvara, Lucule, răspunse ea, privind portretul şi amintindu-şi de ultima primăvară petrecută cu omul ei.

Peste o oră, Mircea Cuteanu veni pentru lecţii. Ea căută, pe cât se pricepu mai bine, să-şi scuze slăbiciunea că-l lăsase pe Lucu cel mic să plece. Şi deodată, întocmai ca într-o melodramă ieftină, se pomeni cu el la picioare, îmbrăţişându-i genunchii, mărturisindu-i într-o avalanşă de cuvinte sălbatice, pasionate, iubirea care îl macera de luni de zile.

Totul se petrecu atât de stupid, de neaşteptat, încât ea nici nu avu timp să schiţeze un gest de apărare. O imobilizară privirile lui haotice şi, chiar după ce palmele lui porniseră să alerge neastâmpărate pe trupul ei, ea încă nu fu conştientă dacă ceea ce i se întâmpla era ceva real sau lubrică închipuire. Pe urmă, când înţelese ce se întâmplă, era prea târziu. Cucerită de virilitatea lui sălbatică şi tânără, electrizată de propriile ei simţuri

zăvorite timp de patru ani, i se dădu aşa cum i se dăduse lui Lucu.

*
* *

Amintirile o încremeniseră, în genunchi, în faţa portretului şi acum, după ce ele se estompară, ea continua să rămână în aceeaşi poziţie. Privea îngrozită portretul, altfel ca până acum. Nu, nu se înşela. Era doar un simplu portret. Lucu plecase din el. Rămăsese singură. Singurătatea era în ea, în jurul ei, pretutindeni. De singură ce se simţea o cuprinse frigul. Şi abia acum îşi aminti că este goală. Se ridică, îşi îmbrăcă peste trupul gol o rochie de casă, pe urmă, istovită de efortul făcut, se prăbuşi pe un fotoliu. Vâltorile din ea, brusc, se astâmpăraseră. Era calmă. După vâltorile de până mai adineaori calmul ei era nefiresc.

Pe stradă trecu o maşină, care claxonă scurt, ca un început de ţipăt. Ana nu auzi. Pendula bătu o oră oarecare. Ana nu auzi. Liniştea era în casă ca o presimţire de moarte. Ana n-o simţi. Umbrele înserării năvăleau tăcute şi perfid de prin unghere. Ana nu le văzu. Lucu cel mic încă nu se întorsese de la bunica. Ana uitase. Pictorul, dincolo, continua să doarmă somnul greu, ca de moarte. Ana uitase că

există.

— Ana!

Nu auzi.

— Ana!... Ana!...

„Doamne, cine mă strigă” se întrebă în gând, incapabilă să privească în direcţia de unde auzise vocea.

Pe urmă, deodată, îşi aminti. Era el. Dar ce mai voia? De ce nu avea bunul simţ să plece fără să mai dea ochii cu ea? Cât îl mai ura! Din cauza lui plecase Lucu. Dar oare plecase într-adevăr? Privi portretul cu teamă. Totul era pierdut. *Plecase!* Portretul nu mai era decât un simplu portret.

— Ana!

Se ridică anevoie, parcă ar fi avut plumb în încheieturi. Din prag o privea umilit, rugător, Mircea Cuteanu. Redevenise acum timidul de totdeauna.

— Ce vrei? întrebă ea scârbită de el, de ea, de amândoi.

— Ana, te iubesc... aş vrea să-ţi spun că... totdeauna... că toată viaţa, se bâlbâi, apropiindu-se cu intenţia de a o îmbrăţişa.

Ana se feri cu scârbă.

— Pleacă!... Pleacă!... Să nu mai revii niciodată. Fiecare clipă e un chin.

— Dar, Ana...

— Pleacă!

Şi se simţi în stare să-l ucidă.

— Ana, acum... după ce... nu mai pot trăi...

— Ce-mi pasă mie? Pleacă! Nu ştii ce rău mi-ai făcut.

— Ana, nu pot crede...

— Dar pleacă odată, pentru numele lui Dumnezeu I

El voi să mai spună ceva, dar nu îndrăzni. Plecă strecurându-se pe uşă timid, ridicol de timid.

În clipa aceea telefonul începu să sune. Ana incapabilă să se mişte ascultă cum sună, muncită de spaime. Abia când auzi poarta de la stradă trântindu-se, ştiindu-l plecat, izbuti să-şi târască paşii până în hol.

— Casa Boldeanu?

— Da! îngăimă ea cu vocea sugrumată de durerea spaimelor ce o munceau.

— Aici e spitalul de urgenţă. Doamnă, fiul dumneavoastră a suferit un accident. A fost lovit de o maşină pe când traversa strada. A fost operat. Este nevoie de prezenţa dumneavoastră.

— Vin!... Vin imediat!

Şi scăpă receptorul din mână.

Lucu cel mic... Băiatul ei... Îl credea la mama mare... În timp ce ea se dădea aceluia... Numai să ajungă la timp...

În maşină, ghemuită într-un colţ, se ruga într-una:

„Fă, Doamne, să-l mai găsesc în viaţă!”

La fel se rugase, cu patru ani în urmă, când fusese chemată urgent la căpătâiul lui Lucu cel mare.

Ajunse. Portarul o opri în hol.

— Fiul meu... A suferit un accident... Mi s-a telefonat să vin.

— Aha, băiatul călcat de o maşină. Şoferii sunt toţi nişte bandiţi.

O infirmieră veni s-o conducă. Medicul ieşi în prag s-o întâmpine.

— Doctore, e grav? Va trăi? Spune-mi, te rog, adevărul.

— Tovarăşă, e nevoie de o transfuzie, ocoli el răspunsul.

— Doctore, trebuie să trăiască. E tot ce mi-a mai rămas.

Lucu cel mic fusese dus într-o rezervă cu două paturi. Într-unul zăcea Lucu cel mic, cu capul bandajat, cu ochii închişi, palid ca un cadavru.

— Lucule, sunt eu, mama! Lucule, nu mă auzi?... De ce nu-mi răspunzi?... Sunt eu, mama!...

Şi îndrăzni o mângâiere peste obrajii ce frigeau. Copilul feri capul în lături:

— Lasă-mă, mamă! Nu vezi cât sufăr?

Ana simţi ca şi când un cuţit i-ar fi străpuns inima. Copilul ei, băiatul ei nu avea nevoie de ea, deşi suferea. Era pedeapsa, fără îndoială pedeapsa. Cu ochii secaţi de lacrimi, privind

absentă peretele alb, se rugă de data asta lui Lucu cel mare:

— Lucule, lasă-mi-l pe Lucu cel mic! Voi ispăşi altfel, oricum, dar lasă-mi-l!

— Mamă, mai eşti aici?

— Sunt, Lucule, mă rog pentru tine.

— Mamă, l-am visat pe tata.

— L-ai visat pe tata! repetă ea, îndreptându-se de spate, parcă spre a înlătura o greutate ce-i strivea umerii.

— L-am visat, mamă. Până acum n-am ştiut cum arăta tata în realitate. Nu-i aşa că tata a fost mai frumos decât îl arată portretul?

— A fost mult mai frumos. Cred însă că nu ai voie să vorbeşti.

Copilul tăcu. Ana îl crezu adormit.

— Mamă, de ce fasciştii l-au omorât pe tata, dacă el voia binele oamenilor?

— Fiindcă fasciştii nu voiau binele oamenilor şi-i urau pe toţi acei care iubeau oamenii.

— Dar tu, mamă, ai fost bună cu tata?

— Totdeauna, Lucule! Apoi în gând: Afară de o singură dată, astăzi. Dar pentru vina asta am început să ispăşesc.

— Mamă, nu-i aşa că un alt om cum a fost tata nu mai există?

— Nu mai există, Lucule!

— Tata mi-a făgăduit că mă va duce la circ... Mamă, deschide fereastra. S-a făcut atât de cald aici...

Ana înţelese că totul este pierdut. Băiatul ei agoniza. Ţipă, fugi după intern, îl readuse la căpătâiul lui. Totul fu zadarnic. Un sfert de oră mai târziu, Lucu respiră o dată adânc, apoi îşi aplecă încet capul într-o parte, descoperind un obraz de ceară.

În clipa aceea, Ana îşi pierdu rădăcinile şi se prăbuşi ca un copac în furtună.

Sângele

– Marea problemă – spuse Schmolde – cu vocea lui apatică – este problema cadavrelor. În curând n-o să mai avem loc pentru gropi.

Robert Merle: Moartea e meseria mea.

În cinci minute Ileana, fatal, va ajunge şi *acolo*. Numai de s-ar grăbi puţin.

„Mai repede, Ileano, mai repede! Tare mai eşti mitocosită!”

O îndemna cu gândul, ştia că îndemnul e numai în gând şi totuşi i se păru că vorbise tare, dar nu *el* ci gândul, vocea gândului, alta decât a lui, profundă, clocotitoare, puternică, atât de puternică, încât acoperise celălalt zgomot, dăngănitul clopotului uriaş care îi suna în cap, neostoit, de ieri, de alaltăieri, de luni şi de ani de zile.

Gândul lui vorbea tare!

O clipă, preocupat de această descoperire, uită de Ileana, uită că peria se apropia de *locul acela*. Abia când peria conteni în mâinile trudite, crăpate, murdare de zoile miloase ale petrosinului îşi aminti.

Şi din nou îndemnul:

— Ei, haide, Ileano! De ce te-ai oprit?

De data asta vorbise el, nu gândul ca adineaori.

— Am ostenit, tovarăşe!

Şi privi compătimitor la chiriaşul ciudat, parcă din zi în zi mai ciudat.

Purta doar un maiou. Braţele goale şi slabe, slabe cum nu-i mai fusese ei dat să vadă altele. Ochii i se opriră pe numărul tatuat pe antebraţul drept: A. 3777. Îl vedea pentru a doua oară. Prima dată a zărit matricola chiar în prima zi când omul s-a mutat la ei. Ea tocmai dădea cu ceară parchetului din hol. Noul chiriaş ieşise din cameră, numai în maiou, cu prosopul pe umăr, ca să se ducă la baie să se spele. Atunci, Ileana habar nu avusese ce însemna numărul tatuat pe antebraţ. Proasta de ea crezuse că noul chiriaş, slab să-l sufle vântul, îşi tatuase cifrele acelea doar din capriciu, aşa cum alţii îşi tatuează pe mâini sau pe piept ancore, inimi, iniţiale şi alte asemenea bazaconii. Abia peste câteva zile a aflat că noul chiriaş venea dintr-un lagăr de concentrare. Dar cum ea habar nu avea ce înseamnă „lagăr de concentrare”, şi-a închipuit că sărmanul om abia scăpase din vreo închisoare, unde pesemne o dusese tare greu de vreme ce era atât de slab, atât de nefiresc slab, încât părea, mai curând, un cadavru însufleţit printr-o de necrezut minune.

Peste câteva zile a lămurit-o o vecină şi nu stăpâna ei, madam Ilona, – căreia nu-i plăcea să i se amintească de lagărele de concentrare

şi cu atât mai puţin de noul chiriaş, deşi atunci când îl întâlnea din întâmplare era numai zâmbete – că în cea mai păcătoasă închisoare din lume era mult mai bine decât fusese într-un lagăr de concentrare hitlerist.

— Chiar ai ostenit, Ileana? o întrebă el, parcă neîncrezător.

— Am ostenit! Dacă n-aş fi ostenit de ce ţi-aş fi spus că da? Că doar eu nu fug de muncă.

— Ai ostenit!... Sărmana de tine!

Ar fi vrut s-o privească, s-o vadă cum stă în băltoaca miloasă, cu trupul frânt, trudit, cu mâinile atârnând de-a lungul trupului, ostenită. Nu putea însă, nu avea curaj. Îi era teamă că nu numai pe ea o va vedea, ci şi pata. Pata care, sigur, îl va împroşca, drept în faţă, ca o grimasă de om mort, înfiorătoare. Dar ce folos! Nu se uita într-acolo şi cu toate acestea o simţea ca pe o altfel de prezenţă materială în spate, asemenea unei raniţe grele, grele să-l prăbuşească la pământ de atâta greutate, de greutatea petei metamorfozată parcă în bolovani grei, burduşindu-i, până la refuz, raniţa grea şi nevăzută din spate.

Ce păcat că tocmai acum ostenise Ileana! Încă puţin să mai fi rezistat şi poate ar fi scăpat de pată. Poate că *de data asta* ar fi scăpat de ea. Definitiv. Dar, ghinion, obosise tocmai acum, când mai avea puţin de frecat!

— Sărmana Ileana!

La drept vorbind de ce o compătimea? Desigur fiindcă o ştia trudită, frântă de trudă. Doar de dimineaţa până seara „doamna ei” găsea mereu să-i dea câte ceva de lucru. Fără îndoială că acesta era motivul pentru care o compătimea. Oare? Nu, în nici un caz! Atunci? Simplu, pentru că Ileana, ca să spele podelele, îmbrăcase ciorapi de mătase. Deşi ştia că nu-i adevărat continua s-o compătimească. Auzi să spele parchetul cu ciorapi de mătase în picioare!

— Ileano, de ce ţi-ai pus ciorapi de mătase?

— Ce mi-am pus, tovarăşe? întrebă ea, nevenindu-i să creadă ceea ce auzise.

Dar el nu mai repetă întrebarea. Şi atunci ea din nou îl privi pe furiş, cu milă. Cu atâta milă, încât aproape îi dădură lacrimile. Tare mai era ciudat noul chiriaş. Auzi să dea un apartament de două camere pe o garsonieră. E drept, era o garsonieră dublă, frumoasă, cu baie şi chicinetă, luminoasă, însorită vara, călduroasă iarna, dar totuşi o garsonieră. Un apartament de două camere era totuşi altceva, mai ales acum când bântuia o asemenea criză de locuinţe. Barem dacă ar fi luat filodormă aşa cum făceau toţi. El, însă, în loc să ia, dăduse filodormă familiei în locul căreia se mutase, dacă era adevărat ce credea stăpână-sa, căreia nu-i convenise de fel acest schimb, dintr-un motiv pe care ea, Ileana, nu l-a

înţeles. Ce îl determinase să facă un asemenea schimb păgubos Ileana nu putuse pricepe. Doamna ei parcă, parcă ştia ceva, dar de la ea nu putuse afla nimic, cu toate că încercase s-o tragă de limbă.

Când s-a mutat, noul chiriaş n-a adus cu el decât un geamantan ponosit. Mai târziu, tot în aceeaşi zi, şi-a făcut rost de un divan, cam hodorogit, de un garderob cu furnirul mâncat de cari, şi de o masă din lemn de brad, de o veioză şi de un ventilator. Proprietăreasa i-a oferit o lampă de gătit şi un ceainic, dar el o refuză politicos. Ileana avea impresia că stăpâna ei, deşi nu-l putea suferi, căuta să se pună bine cu noul locatar, din motive pe care nu era în stare să le priceapă.

În prima zi, după ce s-a „aranjat” – cum spusese doamna – chiriaşul cel nou s-a încuiat la el în cameră şi de acolo n-a mai ieşit. Seara, târziu, când stăpâna a trimis-o să-l întrebe dacă nu doreşte un ceai, Ileana l-a auzit plimbându-se prin cameră de la un capăt la celălalt. I-a bătut în uşă, dar nu i-a deschis. A întrebat-o aproape răstit ce doreşte. Când a aflat pentru ce venise, a rugat-o să transmită „proprietăresei” mulţumirile sale, dar că el nu are nevoie de nimic.

A doua zi, cei din apartamentul de dedesubt s-au plâns că n-au putut dormi, fiindcă noul locatar toată noaptea se plimbase în loc să se

odihnească şi el ca oamenii.

— Să-i spui, Ileană, să-şi cumpere covor dacă are de gând să se plimbe în toate nopţile.

— Bine, am să-i spun.

Ocazia să-i spună i s-a ivit ceva mai târziu când a chemat-o la el în cameră. Dar, când l-a văzut că arată de parcă sta să se prăpădească nu alta, de milă a întrebat numai atât:

— Ţi-e rău, domnişorule?

— N-am nimic, Ileană.

— Să nu chem doctorul, domnişorule?

— Să nu-l chemi, Ileană.

— Atunci...

Nu mai continuă. Dar voi să spună: Atunci de ce m-ai chemat?

— Ia de aici nişte bani, Ileană, şi cumpără nişte petrosin. Am să te rog să speli parchetul.

— Păi parchetul e curat. Nu-s nici două săptămâni de când l-am spălat.

— Eu te rog să-l speli încă o dată, a insistat el. Nu pe degeaba bineînţeles.

— Ei, parcă-i vorba de asta.

A cumpărat petrosin, a spălat parchetul, l-a dat cu ceară. Era acum curat cum nu fusese niciodată. Dar a doua zi iarăşi i-a dat bani să cumpere petrosin şi iarăşi a rugat-o să-i cureţe parchetul.

— Păcat de bani, tovarăşe. Mai curat decât acuma nu iese el chiar dacă l-aş freca o săptămână.

— Eu te rog să-l mai speli o dată.

În ziua următoare aceeaşi poveste.

— Ileană, am să te rog să-l mai speli o dată.

Abia acuma a început ea să aibă îndoieli că noul locatar este în toate minţile.

— Ce fac, doamnă? i-a cerut sfatul stăpânesi.

— Îţi dă ceva pentru osteneală?

— Îmi dă!

— Atunci spală-l. Mai câştigi un ban, că eu şi aşa n-am să-ţi mai pot plăti.

— Are să se strice parchetul de atâta spălat.

— Strică-se! Casa nu mai e a mea, ci a statului. Dinspre partea-mi n-are decât să se şi dărâme.

— Îl mai spăl o dată, şi gata.

— Spală-l!... Spală-l!... Fă-i pe plac nebunului.

— Săracu'!... Nebun nu-i el. Dar...

— Dar nici în toate minţile, i-o tăie stăpânăsa.

Ileana trebui să-i dea dreptate. Puţin zănatic era omul. Noaptea nu dormea. Se plimba prin cameră. Şi apoi, de trei zile de când se mutase, nu plecase măcar o singură dată de acasă să mănânce, şi nici n-o trimisese să-i cumpere ea câte ceva de-ale gurii. Pesemne fiindcă se hrănea cu aer era atât de slab, slab să-l dărâme o adiere de vânt... Tare milă îi mai era de el. Avea nişte ochi care priveau neputincioşi

de parcă el asista de departe cum se îneacă nişte oameni.

Şi mai mult fiindcă îi era atâta milă a acceptat să spele pentru a treia oară parchetul. Dar dacă nici de data aceasta nu avea să fie mulţumit, altă dată n-are să-l mai spele nici dacă ar plăti-o cu aur.

Cumpărase petrosin şi se apucase din nou să frece parchetul aproape cu furie. Poate de aceea ostenise. Acum se oprise puţin să-şi mai tragă sufletul. Se uită la el pe furiş. Dar el privea în altă parte. Privea spre fereastră. Privea într-acolo şi se gândea la Ileana, compătimind-o.

„Auzi, să îmbrace ciorapi de mătase ca să spele parchetul! Biata Ileana e fără îndoială nebună”.

Din nou îl îmboldi curiozitatea să privească într-acolo ca s-o vadă pe Ileana spălând parchetul cu ciorapi de mătase în picioare, dar din nou îi fu teamă de pata de sânge care, era convins, îşi schimonosise marginile crestate asemenea unei frunze de viţă. Şi fiindcă îi era teamă încercă să-şi închipuie cum arăta Ileana, îngenuncheată în băltoaca murdară cu ciorapii de mătase uzi şi cu ochiuri fugite. Dar tocmai în clipa aceea emoţia, ca nişte cleşti de metal fierbinte, îl prinse de gât, strângându-l: Ileana se apucase din nou să frece parchetul. Auzea zgomotul pe care îl făceau ţepii ca de arici ai

periei alunecând, apăsat, pe dreptunghiurile de stejar şi, din cauza emoţiei care continua să-l strângă de gât, începu să gâfâie încetişor. Ileana freca apăsat, freca îndârjit, freca cu disperare parcă.

„Aşa!... Aşa!... o îndemnă el în gând mirându-se că, în ciuda zgomotului pe care îl făcea clopotul care bătea din locul unde trebuiau să fíe creierii, îşi putea auzi gândul. Ileana descoperise singură pata – în sfârşit, o descoperise! – şi acum freca aprig, cu nădejde. Freca şi probabil avea să frece până când locul va redeveni curat. Şi atunci... Atunci, dacă va dispărea pata de sânge, poate va putea începe să trăiască. Dar oare *va putea*? Oricum era o speranţă. Unica. Altfel, de ce să se mai canonească biata Ileana cu parchetul? Da, era, oricum, o speranţă. Altfel inutil supravieţuise! Inutil *voise* să supravieţuiască, inutil *izbutise* să supravieţuiască dacă acuma, când nu mai era deţinutul cu numărul A. 3777, *nu putea* să trăiască!

O clipă peria conteni. Pe urmă începu din nou să alunece pe parchetul inundat de petrosin, dar nu în acelaşi loc, ci mai departe. Dar de ce Ileana freca acum în altă parte? Pata de sânge nu dispăruse. Sigur că nu dispăruse de vreme ce încă simţea în spate raniţa grea, burduşită de prezenţa petei de sânge materializată parcă în bolovani grei.

— De ce freci în altă parte, Ileano? Nu vezi că a mai rămas? Freacă unde ai frecat adineaori. Te rog, Ileano!

— Ce să frec, tovarăşe? Nu vezi că e curat ca în palmă?

— Curat ca în palmă!

Şi palmele Ileanei îi apărură dinaintea retinelor, mari, cu crăpături adânci în care se depuseseră sedimente de murdărie şi de sânge. Sângele petei de pe podea, diluat de petrosin. Imaginea palmelor Ileanei i se păru atât de oribilă, încât închise ochii şi începu să şi-i frece cu înverşunare ca s-o alunge.

— Este, Ileano, este *încă*. Te rog freacă tot în locul acela.

— Ce este, tovarăşe?

Cum să-i spună Ileanei? Ce ar înţelege ea? Ea! Dar în definitiv, cine din cei care n-au trecut printr-un KZ[11] ar putea înţelege? Nimeni!... Nimeni!... Dar, Dumnezeule, cum de nu vede şi ea pata de sânge? Ehei, dacă ar vedea-o, ar, îngrozi-o şi pe ea. Dar ea n-o vede. Din păcate n-o vede. Şi dacă n-o vede, chiar dacă i-ar explica, tot n-ar înţelege mare lucru. Şi fu deznădăjduit că nu i se poate destăinui. Ce să facă, Doamne, ce să facă? Trebuie totuşi să găsească o soluţie. Istovit de greutatea raniţei nevăzute din spate, de panica şi deznădejdea din el, lăsă braţele – până în

[11] *Konzentrationslager* = lagăr de concentrare.

clipa aceea încrucişate pe piept – să-i cadă de-a lungul trupului, într-un gest de resemnare totală, de imensă trudă. O clipă, urmărind cu ochii un câine care trecea strada pendulând din coadă, uită de Ileana care, acum, din nou se odihnea, uită de grimasa petei de sânge scufundată parcă într-o baltă de petrosin, şi nici nu mai simţi istovitoarea greutate a raniţei din spate. Un moment, două, trei, poate chiar mai mult adormi de-a-npicioarelea, cu ochii deschişi, urmărind câinele cu coada stufoasă pe care, acuma, de fapt, nici nu-l mai vedea.

Îl trezi o greutate strivitoare, de data asta nu în spate şi în chip de raniţă, ci în braţe şi în pumnii strânşi. O greutate care durea în aşa măsură, încât simţi cum îl inundă transpiraţia, din creştet şi până în tălpi. Îşi simţea tendoanele întinse la maximum, de asemenea muşchii şi epiderma. I se părea că dacă va mai continua să ţină braţele întinse de-a lungul trupului ele s-ar desprinde din încheieturi, smulse de imensa lor greutate. Într-un efort de voinţă supraomenesc, care în exterior păru doar o tresărire sau poate un gest reflex, îşi smuci mâinile înainte şi se prinse cu palmele de pervazul ferestrei. Greutatea dispăru imediat. Răsuflă uşurat. Scăpase! Scăpase cu braţele intacte. Încă o clipă să mai fi rămas nemişcat şi braţele i s-ar fi prăbuşit pe parchetul spălat de Ileana, smulse din umeri.

Avea braţe, avea mâini. Întinse braţele înainte, în lături, le ridică în sus, executând câteva figuri de gimnastică. Pe urmă îşi privi palmele. Erau străvezii şi palide. Degetele descărnate îi tremurau uşor. Încă îi tremurau, ca la bătrâni, cu toate că nu avea decât treizeci şi doi de ani. Gata, scăpase de greutatea din mâini. În schimb simţi din nou raniţa strivitoare din spate. Dar aceea era o greutate cu care se obişnuise. Şi iarăşi se bucură că îşi salvase braţele.

În clipa următoare, de undeva din vecini, prin fereastra deschisă ajunse până la el miros de carne friptă pe grătar. Greaţa îl inundă. Simţi că va vomita. Va vomita pe parchetul pe care abia îl spălase Ileana şi care. acolo, lângă fereastră, era într-adevăr curat ca în palmă. Se aruncă în pat, cu faţa afundată în perină, făcând sforţări supraomeneşti să nu vomite. Mirosul de carne îi aminti de celălalt miros, al celor patru crematorii unde numai în ultimele opt luni de existenţă a KZ-ului fuseseră arşi două milioane de oameni. El însă supravieţuise. La înălţimea lui de un metru şi şaptezeci şi cinci, cu o greutate de numai cincizeci de kilograme, supravieţuise. Avusese dizenterie, boală de care muriseră mii şi mii, şi supravieţuise. Stătuse gol, absolut gol pe Apellplatz[12], abia ieşit din baie, timp de

[12] Platoul unde se făcea apelul deţinuţilor (N.A.).

jumătate de oră, pe un ger de minus şaptesprezece grade şi supravieţuise. Trecuse, succesiv, prin KZ-urile de la Monovitz, Auschwitz, Matthausen, Melk şi Ebensee şi supravieţuise. Inima rezistase, plămânii rezistaseră, întregul organism rezistase, şi fiindcă avusese puţin noroc, dar mai ales fiindcă voise să supravieţuiască. Din fericire pentru el – şi acesta fusese norocul său – eliberarea lagărului se întâmplase o săptămână numai după ce începuse răul din el să lucreze. Numai cu o săptămână înainte de eliberarea lagărului de la Ebensee de către trupele aliate creierul începuse să cedeze. De acolo începuse răul. Lucid, şi-a descoperit singur simptomele melancoliei depresive şi ale amneziei retrograde. Nu-şi mai amintea cum se numise tatăl său gazat la Auschwitz, nu-şi mai amintea numele oraşului în care se născuse şi în care trăise până în ziua când fusese arestat şi deportat. Recunoştea cu groază simptomele şi îşi dădea seama că aceasta însemna sfârşitul, exterminarea lui. Dacă boala se agrava şi dacă cei din SS aflau, sigur aveau să-l împuşte. În nici un caz ei nu ar fi îngăduit să existe în lagăr un dezechilibrat mintal. În ciuda faptului că acum, la sfârşitul sfârşitului, crematoriile nu mai funcţionau – ele fuseseră dărâmate din ordin superior – totuşi călăii continuau exterminarea prin împuşcare. Dar, spre norocul

său, când încă nu-şi pierduse complet luciditatea, adică la numai o săptămână de la constatarea gravelor simptome, lagărul a fost eliberat. *Supravieţuise!* A fost internat într-un spital. L-au ţinut acolo doi ani. S-a însănătoşit. Medicii i-au redat memoria. A supravieţuit.

Dar la ce i-a folosit că a supravieţuit? La nimic de vreme ce nu poate să trăiască fiindcă îi este peste putinţă să uite?

„Degeaba!... N-am să pot trăi fiindcă nu pot uita!” îşi spuse în gând şi îşi auzi gândul cu toate că sub frunte clopotul bătea ca în noaptea învierii.

Acum parcă senzaţia de vomă dispăruse. Poate fiindcă stătea cu nasul în perină, şi dedesubt nu pătrundea mirosul de carne friptă. Sau poate dispăruse mirosul? Se ridică. Nu, nu mai mirosea a carne friptă, aşa cum mirosea în tot KZ-ul când ardeau ziua şi noaptea cuptorul numărul 1, cuptorul numărul 2, cuptorul numărul 3, cuptorul numărul 4. Şi fiindcă nu mai mirosea, îşi aminti din nou de Ileana. Involuntar privi înspre locul unde o ştia. Dar ochii săi percepură nu pe Ileana ci pata de pe parchet. Alături, peria cu care freca Ileana părea un monstru mic şi dreptunghiular, răsturnat pe spatele acoperit cu peri galbeni şi creţi. Ameţit, îşi acoperi faţa cu palmele şi se lăsă să cadă pe marginea patului. Ce să facă, Dumnezeule, ce să facă? Pata era tot acolo,

peria nu izbutise s-o cureţe.

— Ţi-e rău, tovarăşe? îl întrebă Ileana compătimitor.

De necrezut, Ileana îl privea cu milă, îl privea tâmp, dar nici acum nu vedea pata. Cum de n-o vedea? Era acolo, mereu în acelaşi loc, şi râdea. Râdea! Dumnezeul, de ce râdea?

— Ileană, de ce râde?

— Cine, tovarăşe? întrebă ea cu jumătate de gură, înspăimântată dintr-o dată.

Dacă i-ar putea spune!... Dar, în definitiv de ce nu i-ar spune? Poate după ce va afla, va izbuti să vadă şi ea pata şi va consimţi, va consimţi să frece locul până când pata va dispărea.

— Ileană, vino aici!

Ileana se ridică şi veni lângă el. O văzu de sub căuşul palmelor. Văzu genunchii înroşiţi, rochia udă de la poale, mâinile mari cu degete groase, umflate parcă.

— Ce ai, tovarăşe? Nu te simţi bine?

— Stai lângă mine, Ileana!

Ileana se supuse, dar nu fără o oarecare ezitare, care lui nu-i scăpă.

„Oare de ce o fi ezitat? se întrebă el. A crezut poate că vreau să mă culc cu ea?”

Convins că acesta fusese adevăratul motiv al ezitării ei, înveselit, începu să râdă, pe ascuns, sub căuşul palmelor.

Ce caraghioasă! Cum s-ar putea apropia de

ea ştiind că are palmele brăzdate de crăpături îmbibate cu sângele petei de pe parchet? E o proastă, e o tâmpă Ileana dacă i-a putut trece prin minte că el...

„Ileana!...” vru el să-i explice de ce nu s-ar putea culca în nici un caz cu ea.

Tăcu brusc. Cum să-i vorbească de sub căuşul palmelor? Vocea cu care o strigase nu fusese a lui. Nu şi-o recunoscuse. Fără îndoială că nici Ileana. Putea să jure că Ileana auzindu-se strigată, se uitase spre uşă ca să vadă cine are treabă cu ea. Şi apoi, nici nu era sigur dacă o strigase cu adevărat.

— Ileana! repetă de data asta şi mai tare, ca să se convingă dacă vocea era a lui.

— Ei, ce s-a întâmplat, tovarăşe?

Sărmana Ileana! Cum putea oare pune o asemenea întrebare? Şi dintr-o dată îşi simţi sufletul tălăzuit de o mare tristeţe. De o deznădăjduită tristeţe. Auzi, să întrebe Ileana: Ei, ce s-a întâmplat? Ca şi când era posibil să i se mai întâmple ceva după tot ceea ce i se întâmplase. Nu, lui, fostului deţinut cu numărul A. 3777 al KZ-urilor de la Auschwitz, Monovitz, Matthausen, Melk şi Ebensee nimic nu i se mai putea întâmpla. Nimic în afară de moarte. Dar nici măcar moartea nu mai însemna pentru el ceva.

Dar dacă nu i se mai putea întâmpla nimic, atunci de ce panica din el? Panica asemenea

unei flăcări, asemenea unui incendiu? El, în tot ceea ce era, ardea ca un rug. Ardea picurând răşină aprinsă în fluviile arterelor. Răşina incendia fluviile de sânge, care purtau mai departe prin tot corpul incendiul. Dacă s-ar privi acum în oglindă, sigur că s-ar vedea arzând şi luminând ca o torţă roşu-portocalie. Ardea în tot ceea ce era el, dar nu şi clopotul, imensul clopot care suna asurzitor, care suna solemn ca la praznic, care suna jalnic, de parcă muriseră toţi oamenii de pe pământ. Ardea, murea, dar înainte de a muri, Ileana trebuia să afle adevărul. Nevoia destăinuirii era imperioasă. Altfel, dacă nu s-ar destăinui, Ileana ar putea crede că nu-i în toate minţile. Şi el era sănătos. Fusese cândva bolnav. Dar îl vindecaseră în spital. Acum sigur era sănătos. Era sănătos de vreme ce nu putea uita nimic, de vreme ce îşi amintea *totul*. Or, dacă era sănătos, de ce să-l creadă Ileana nebun? Fiindcă îi era greu să se destăinuiască. Ei bine, i se va destăinui. Şi atunci Ileana nu-l va mai crede nebun.

— Ileana, acolo... ştii tu ce-i acolo?

— Unde, tovarăşe?

— Acolo unde ţi-am cerut să freci.

Ileana, care stătea pe marginea patului, alături, se ridică să privească locul. Şi în clipa aceea ochii lui percepură petele ude de pe rochia Ileanei. Erau trei. Una însă era exact de

mărimea aceleia de pe podea. Nici mai mare nici mai mică. Uimitor cât de asemănătoare era. Şi deodată panica explodă în el ca o grenadă. Ce s-ar face dacă şi pata de pe rochia Ileanei ar începe să râdă? Dumnezeule, ce s-ar face prins aşa între doua hohote de râs?

Răspunsul întârzie. Răspunsul se ascunse în băltoaca din mijlocul camerei, pe care o presimţea adâncă, adâncă asemenea unui lac puturos, pe fundul căruia mişunau broaşte şi salamandre multicolore.

— Nu văd nimic. Poate o fi fost mai înainte. Acum însă s-a curăţat. Ai văzut doar cât am frecat.

— Este, Ileana, este. Eu nu te mint. E o prostie să-ţi închipui că aş putea să te mint.

— Ce, tovarăşe? Ce este?

— O pată!... O pată de sânge!... Ileana, am să-ţi spun tot, tot... Trebuie să afli... Dar numai tu. Să nu mai spui nimănui. Mai ales să nu spui stăpânei tale. Tu n-o cunoşti. O crezi poate bună...

— Bună? Pe dracu'! E rea ca o scorpie.

— E o ticăloasă, Ileana. Apartamentul ăsta a fost al tatălui meu. Dar când tata s-a găsit la mare ananghie, l-a silit să i-l vândă ei, pe nimica. Înţelegi, Ileana?

— Înţeleg.

— De aceea ea nu trebuie să afle. Dacă aflu că i-ai spus, atunci să ştii că...

O prinse brutal de umeri, privind-o ameninţător, completând astfel cu privirea fraza neterminată.

Ileana îl privi la rândul ei îngrozită, cu faţa boţită de durerea ce i-o pricinuiau degetele lui înfipte puternic în umerii ei.

— Dă-mi drumul! N-am să-i spun. Eu am cuvânt, aşa să ştii, tovarăşe.

— În camera asta a murit cineva. Sângele, pata de sânge...

— Doar nu vei fi omorât pe careva, se îngrozi Ileana.

O privi o clipă nedumerit. Nu-şi putea explica de fel, cum de-i trecuse ei prin minte că el ar fi în stare să ucidă. Şi pe cine? Tocmai pe *ea*.

— Nu, Ileana, n-a fost ce crezi. N-am omorât pe nimeni. S-a petrecut totuşi, aici, o crimă. Dar a fost un omor... cum să-ţi explic, un altfel de omor. Dar tu n-ai înţeles. Nu-i aşa că n-ai înţeles, Ileana,?

— Drept este: n-am prea înţeles!

— Mi-am închipuit eu. Dar ai să înţelegi imediat. Aici a murit o femeie... Soţia mea... Eram căsătoriţi numai de şase luni.... O iubeam... O chema Ada... Un nume frumos, nu-i aşa? Îţi place? Trebuie să-ţi placă... Alt nume mai frumos nu există. Aici, în despărţitura aceasta, era dormitorul nostru. Arăta altfel ca acuma... Dar eu văd camera nu cum este acuma, ci cum arăta atunci. Îmi amintesc

precis, totul. Îmi amintesc seara aceea, Ileana, când a murit ea. Eram amândoi dincolo. Pe atunci acolo era camera noastră de zi. Era seară, ţi-am spus, nu?

— Mi-ai spus!

— Da, era seară. Eu citeam. Ada privea pe fereastră. Se gândea. Deşi ştiam că mă iubeşte, eram totuşi gelos pe gândurile ei. De aceea, când o vedeam înmlăştinată în gânduri, o întrebam: „La ce te gândeşti?” „La nimic!” îmi răspundea ea. Răspunsul de fiecare dată mă revolta. De ce se ascundea în ea, în peştera întunecoasă a propriilor ei gânduri? De ce voia să existe o lume care să fie numai a ei şi nu a noastră? Eram însă un prost. Nu înţelegeam că se gândea tot la mine. Că ale mele erau toate gândurile ei fiindcă îi era sufletul plin de mine... Când obosea să mă mângâie cu palmele mă mângâia cu gândurile... Când eram trist, gândurile ei îmi descântau tristeţea ca o mamă copilul de vrăjitoria deochiului... Când mă bucuram îmi săruta bucuriile, aşa cum sărută copiii cu ochii, primăvara, zborul rândunelelor... Când lucram, gândul ei îmi odihnea ochii, îmi îngemăna singurătatea. Acestea erau gândurile ei pe care o vreme le-am urât, tâlcuindu-le greşit:

Tăcu... Pe faţă i se citea durerea. O rază de soare intră pe fereastră şi veni să se culce la picioarele Ileanei, care îl privea tăcută,

emoţionată. Câteva minute dăinui tăcerea. În camera unde se aflau ei, în toată casa, afară, în strada ameţită de căldură.

— Dar în seara aceea – continuă el – nu se gândea la mine. În seara aceea se gândea la noi. La mine, la ea, la fiinţa mică din pântecele ei. Se gândea la noi şi era neliniştită. Neliniştea îi muşca sufletul să-l sfâşie. Ciudată fiară e neliniştea, Ileana, ca dihorul care îţi înfige dinţii în beregată. Pentru prima dată n-am mai întrebat-o la ce se gândeşte fiindcă ştiam. Neliniştea ei era şi a mea. Mă gândeam şi eu la noi şi dihorul neliniştii mele rupea eu dinţii beregata sufletului meu. Amândoi presimţeam primejdia. O presimţeam de câteva zile. Şi iată, în timp ce amândoi ne gândeam la noi, eu prefăcându-mă că citesc, Ada privind pe fereastră, primejdia a sunat la sonerie. O dată, de două ori... Nu ne-am mişcat. Ne uitam unul la altul... Iarăşi a sunat primejdia la uşă. „Du-te şi deschide!” m-a îndemnat ea. „Nu avem încotro”. M-am dus şi am deschis. Într-adevăr, dacă erau ei, nu aveam încotro. Şi într-adevăr, ei erau. Veniseră să ne ridice. Ada, când i-a văzut, a părăsit fotoliul pe care stătuse şi, acoperindu-şi pântecele cu palmele – aşa cum făcea de fiecare dată când simţea că mişcă acolo copilul – le-a spus: „Numai o clipă, domnilor, să mă schimb”. Şi a intrat aici, în dormitor. Acolo era o comodă. A deschis

sertarul, a luat revolverul, a îndreptat ţeava în dreptul inimii şi a apăsat pe trăgaci. S-a prăbuşit în locul acela, acolo unde este pata. Pata de sânge. Sângele ei. A murit repede... în braţele mele. Înainte de a muri, din nou şi-a acoperit pântecele cu palmele. Mişca, Ileană, copilul. Ea murea şi copilul mişca. Poate a continuat să se mişte şi după ce ea a murit? Tu ce crezi, Ileano?

— Nu ştiu. Eu mi-s fată. Încă...

— Ei, atunci n-ai de unde să ştii. Dar eu aşa cred. Că a mişcat şi după ce ea a murit. M-au luat numai pe mine. N-au vrut să mă lase s-o înmormântez mai întâi. Nu, n-au vrut! Ei au omorât-o. Şi copilul meu tot ei. Şi pe mine au vrut să mă omoare. Dar altfel. Dar n-am murit, fiindcă am vrut să supravieţuiesc. Dar oare de ce am vrut atâta să supravieţuiesc, Ileana?

— Ei, de ce. Cine vrea să moară! Nici bolunzii.

— Pesemne, Ileană, că nu eu am vrut să supravieţuiesc. Pesemne viaţa din mine. Şi iată trăiesc, în ciuda faptului că sunt singur.

— Dacă nu-şi făcea ea seama....

— A făcut bine, Ileană. Ea n-ar fi putut îndura suferinţa. Firea ei era să nu poată îndura nici cea mai mică suferinţă. Până la urmă tot s-ar fi prăpădit. Eu am înţeles-o şi n-am judecat-o. Să n-o judeci nici tu, Ileană.

— Eu? Păcatele mele, tovarăşe!

— Să n-o judeci!... Am înţeles-o... Dacă nu era copilul poate că nu m-ar fi lăsat singur. Dar s-a gândit să nu sufere el. Numai de aceea s-a împuşcat. A murit cu palmele pe pântece. În clipa morţii voia să mai simtă cum mişcă el, copilul nostru. Şi eu ştiu cum mişca. În ajun îmi spusese: „Pune palma aici. Ai să simţi cum mişcă”. Am pus palma pe pântecul ei, am aşteptat puţin şi deodată l-am simţit cum mişcă. Uite, priveşte palma asta. Ei bine, află că ea n-a uitat. Ea încă îşi aminteşte cum a mişcat atunci copilul. Ştii, Ileană, a fost un timp când nu-mi mai aminteam cum mă cheamă. Uitasem. Uitasem că oraşul nostru se numeşte Oradea, uitasem numele străzii şi că fusese anul o mie nouă sute patruzeci şi doi când ne-au deportat. Uitasem atâtea şi atâtea. Dar palma asta a mea n-a uitat niciodată cum a zvâcnit atunci copilul. Mai târziu, când m-am vindecat, iarăşi mi-am amintit toate, totul. Aşa că după ce mi-am revenit zvâcnetul copilului meu din pântecele Adei n-a mai fost singura amintire tragică. Eu, Ileană, să ştii, numai asemenea amintiri tragice mai am. Mă crezi, Ileană?

— Cum să nu!

Îl privi cu milă, oftă şi-şi şterse mâinile de rochia murdară şi udă.

Când am ieşit din spital – tare am mai fost bolnav, Ileana! – m-am întors acasă. Dar casa

nu mai era a mea. Ţi-am spus: a cumpărat-o stăpână-ta, pe nimica, de la tata, până a nu se prăpădi şi el. Mi-au dat un apartament mare, frumos. Ei, dar aveam eu nevoie, eu un suflet singur, de un apartament! Mie îmi era destul o singură cameră. Tu nu ştii, Ileana, ce puţin spaţiu îmi trebuie ca să pot dormi. În KZ, în lagăr adică, într-un pat de scânduri, cât numai un sfert din camera aceasta, dormeau optzeci de oameni. Cum dormeau să nu întrebi. Încearcă să-ţi închipui. Să nu spui că nu poţi să-ţi închipui...

— De ce să nu spun dacă nu pot? Nu pot!... Optzeci de oameni!...

— Optzeci!... Şi eram frânţi de muncă. Dacă animalele ar fi fost muncite atâta, ele ar fi murit mai repede decât noi. Dar noi eram oameni. Omul rezistă. Nici nu poţi să-ţi închipui cât poate rezista omul mai înainte de a fi doborât. Şi aveam păduchi... Şi aveam plăgi pe trupurile noastre istovite... Şi unii dintre noi erau bolnavi şi mureau în timpul nopţii... Mureau şi din cei ce nu erau bolnavi, dar nu mai aveau vlagă în ei ca să reziste. Dimineaţa trebuia să-i cărăm şi pe ei afară, pe Apellplatz, aşa morţi, fiindcă la apel trebuia să fie prezent întreg efectivul barăcii. Înţelegi? Dacă am dormit optzeci de inşi într-o boxă, ce-mi trebuia mie un apartament? Am vrut această garsonieră numai fiindcă aici a murit Ada.

Altfel şi ea este prea mare pentru mine. Am obţinut-o. Am crezut că... Vezi, nici eu nu ştiu ce am crezut. De fapt, n-am crezut nimic. Am sperat. Dar tot nu ştiu ce am sperat. Am sperat că, dacă voi locui aici, unde a fost dormitorul nostru... unde au silit-o pe Ada să se omoare, poate... poate ce, Ileana? Ce am sperat, Ileana?

— De unde să ştiu eu! murmură ea ridicând din umeri şi umezindu-şi cu limba buzele uscate.

— Poate am sperat să regăsesc ceva din fiinţa ei. Dar n-am găsit decât pata de sânge. Care îşi bate joc de mine. De ce îşi bate joc? Poate fiindcă am fost atât de târnp să-mi închipui că aş putea găsi alinare aici, tocmai aici unde a murit Ada? Tu ce crezi, Ileana?

— Ce să cred? Ce ştiu eu? Cred ce-mi spui. Dar, să ştii, nu-i nici o pată. Eşti dumneata tulburat. Are să treacă însă, nu-ţi făcea griji.

— Nu-i nici o pată?

Şi se uită la ea cu o deznădăjduită speranţă aşteptând ca ea să retracteze. Nu se întâmplă însă aşa. Ileana prinse a zâmbi. Ileana nu-l credea. Ileana era, pesemne, convinsă că înnebunise.

— Va să zică nu mă crezi! întrebă ceva mai târziu, simţind cum mânia creşte în el ca aluatul.

Ileana vru să spună ceva, dar se răzgândi.

Nu, se înşelase. Ileana nu se răzgândise, ci nu mai fusese în stare să-şi spună tare gândul din cauza râsului. Ileana nu mai zâmbea, râdea. Zâmbetul se transformase pe nesimţite în râs. Într-un râs mut. Dar oare râdea Ileana? Instinctiv privi spre ungherul unde era pata. Pata nu mai era acolo. Pata dispăruse. Acolo nu mai văzu decât o băltoacă de petrosin în care se scălda o rază de soare. O clipă răsuflă uşurat. Pata dispăruse, în sfârşit dispăruse! Dispăruse? Nul îngrozitori Pata era acum pe buzele Ileanei, redusă la proporţii minuscule. Era acolo, adăugată, proiectată, aidoma unui fascicol de lumină ţâşnit dintr-o oglinjoară în joaca unui ţânc.

— Ileană!... Ileană!...

Şi îşi acoperi faţa cu palmele.

Cine râdea? Ileana râdea? Pata râdea, pata mutată acum pe buzele ei? Poate râdea Ileana. Îl credea nebun şi de aceea râdea. Să-l creadă nebun, să râdă ea cât pofteşte, dar nu care cumva să râdă pata.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ileană, nu mai râde aşa!

— Dar nu râd de fel. Că doar nu sunt bolândă să râd de năcazul altuia.

— Nu râzi tu, Ileană?

— Nu, tovarăşe. Na, asta mi-e sfânta cruce că nu râd!

Şi Ileana se închină făcând răspicat o cruce

mare, ca lipovenii.

Desigur, nu Ileana râdea. Râdea pata. Acum nu mai încăpea nici o îndoială. Pata râdea, se juca râzând. Se legăna uşurel, când mai jos, acoperind bărbia, când deasupra buzelor, umbrindu-i obrajii. Se muta apoi, când pe tăbliile patului, când pe perete, când înapoi pe fruntea, buzele Ileanei, genunchii Ileanei, când pe perină şi apoi din nou pe buzele ei cărnoase şi uscate.

Şi el, cu ochii holbaţi, înnebunit de groază, urmărea neputincios jocul capricios al petei.

— De ce mă priveşti aşa, tovarăşe?

De ce o privea!... Nu ştia? Nu simţea?

— Acolo, Ileano...

Şi arătă cu degetul locul de pe gâtul ei unde pata se oprise. Dacă ar putea-o prinde!... Dacă ar putea ucide pata înăbuşind-o sub palmă.

— Acolo, Ileana...

Şi repezi mâna în gâtul ei să prindă dedesubt pata. Gestul o prăbuşi în aşternut. Brutal, începu s-o strângă de gât. Prinsese pata. Pata era dedesubt şi acum avea s-o ucidă prin strânsoare. Încă o clipă şi avea să scape de ea. Pata nu va mai râde fiindcă nu va mai exista. Dar iată că ea îi alunecă printre degete şi se aşează pe tăblia patului. Îşi repezi mâinile într-acolo s-o prindă. Dar acum pata începu să râdă din florile tapetului. Ridicându-se în pat ca să ajungă pata, fără voie o izbi pe Ileana cu

genunchiul în bărbie. Înnebunită de spaima morţii, ea îl îmbrânci şi fugi afară din cameră. Dar el nici nu observă. Pata!... Ea nu trebuia să-i scape. Pe ea trebuia s-o prindă, s-o ucidă, s-o strivească. De pe perete pata fugi pe masă, deasupra unei cărţi. Se strânse ca o pisică şi, dintr-un salt, se repezi după ea. Masa se răsturnă şi deodată cu ea, el. Pata navigă prin aer ca o albină şi se refugie din nou în băltoacă. Se apropie de ea târându-se. Dar când se aruncă după ea, pata fugi pe sticla ferestrei. Ameţit, furios, izbi cu pumnul în geam. Geamul se sparse tăindu-l la încheietura mâinii. Dar pata nu mai era acolo. Fugise afară în stradă, culcându-se pe botul unui câine care dormea la umbra unui gard. Orbit de mânie, încălecă pervazul ferestrei aruncându-se în gol după pată. O cădere înăbuşită, un început de ţipăt, câteva spasme.

...Şi un urlet de câine speriat dintr-un somn poate cu vise.

Cum a murit Claudiu Azimioară

Într-adevăr, nu de primejdie mi-e groază, ci numai de urmarea ei cea mai de neînlăturat – teroarea. În această frământare nervoasă, în această jalnică stare, simt că, mai curând sau mai târziu, voi fi nevoit să-mi pierd viaţa şi minţile totodată în cine ştie ce zadarnică luptă cu acea înverşunată stafie: GROAZA!

Edgar Allan Poe: Prăbuşirea casei Usher.

I

Mergeam în coloană şi era noapte... O noapte galbenă. Galbenă? Da, galbenă din cauza Lunii: o Lună de culoarea şofranului. Pământul pe care îl călcau pingelele sparte ale bocancilor noştri scorţoşi era tot galben. Şi feţele noastre erau galbene. Dar oare erau într-adevăr aşa? Bineînţeles că erau. Galbene de un galben puţin mai altfel. De culoarea polenului. Nu, de culoarea untdelemnului de măsline. Prostii! Pur şi simplu, feţele noastre erau de un galben pământiu. În flancul drept Stoica. Înalt, o namilă de om, să-l invidieze muntele. Purta puşca mitralieră pe umărul stâng, fără nici un efort, ca pe un simplu ciomag, parcă doar aşa ca să aibă cu ce se apăra de câini. Putea să poarte puşca mitralieră toată noaptea, fără să se obosească. Vânjos român Stoica ăsta! Imediat, în stânga lui, Pantazi. Tot înalt, dar slab, cu gât lung de girafă şi cu spinarea deformată poate de un început de cocoaşă. În faţa lui, poticnindu-se din când în când, fiindcă, probabil, mereu îl

fura somnul, Sachelarie, căprarul Sachelarie, care se învârtise şi îşi lăsase raniţa la trenul de luptă. Şi fiindcă nu-l mai apăsa greutatea raniţei burduşită cu cartuşe, cu cămăşi şi izmene murdare, cu ciorapi şi obiele murdare, cu toate nimicurile ce burduşesc raniţa unui infanterist, călca uşor, săltăreţ, a joacă, de parcă pentru el nu exista o plăcere mai mare decât să meargă noaptea, şi nu în orice fel de noapte, ci doar într-o noapte galbenă ca aceasta, galbenă din cauza Lunii, de culoarea şofranului şi din cauza pământului de asemenea galben, galben ca secărica lui Nae Ciobanu, crâşmarul din mahalaua Dorobanţilor. În stânga mea Floroiu se legăna în tangaj din cauza cutiilor pline cu încărcătoare pentru puşca mitralieră. Săracu’! Îi venise şi lui rândul să poarte cutiile cu încărcătoare, el care nu avea decât un metru şi şaizeci înălţime şi din care motiv fusese poreclit „tabachera” companiei. Din pricina greutăţii cutiilor cu încărcătoare se legăna în dreapta şi în stânga şi fiindcă era tare obosit abia mai era în stare să-şi târască picioarele, micile lui picioare de domnişoară, din care motiv era nevoit să poarte totdeauna bocanci mai mari cu două numere. Mai înspre fruntea coloanei păşea sprinten locotenentul Azimioară, comandantul nostru de pluton. Iată-l că s-a oprit. Aşteaptă să treacă prin faţa sa întreaga coloană, de

parcă ne-ar trece în revistă. Privirea lui e severă. Dar eu ştiu – numai eu ştiu – că nu-i adevărat. Numai eu ştiu că doar în aparenţă privirea lui e severă şi că în realitate nici nu ne vede, în aşa măsură este obosit. Şi cu toate acestea ce sprinten îi este mersul! De necrezut câtă voinţă există în trupul lui firav. Bine că numai eu ştiu că de obosit ce este nu ne vede. Dar oare numai eu? Trebuie că şi ceilalţi simt ceva. Altfel nu-mi pot explica de ce nu-şi strâng rândurile, bineînţeles cei care sunt treji. Fiindcă mulţi dorm. Mărşăluiesc şi dorm. Se trezesc, iarăşi adorm, din nou se trezesc. Şi aşa mereu. De o oră, de două. Dumnezeu ştie de câte ore!...

Locotenentul Azimioară nu doarme, are ochii deschişi. Dar doarme ceva din el, poate acea parte din el, cea mai adevărată. Noi, plutonul, l-am depăşit. Comandantul nostru a rămas să treacă în revistă, fără să le vadă, celelalte plutoane. Trec prin faţa ochilor săi deschişi dar adormiţi plutoanele celelalte, companiile celelalte. Şi ce galben-pământiu este. Ca toţi ceilalţi patru şi bineînţeles ca mine. Avem cu toţii culoarea morţilor! A infanteristului mort. Numai infanteriştii când mor au culoarea galben-pământie. Fiindcă, săracii, mor îngrozitor de obosiţi: din pricina marşurilor de noapte când trebuie să schimbe poziţia, a debuşării la atac, a „salturilor înainte” când

latră căţelele, când grohăie greul, când vomită aruncătoarele. Până în clipa morţii, niciodată infanteristul nu apucă să se odihnească. De aceea moare ostenit, istovit. Moare şi imediat ce viaţa îl părăseşte, pe chip i se aşterne culoarea galben-pământie. Dar dacă galben-pământiul este culoarea infanteristului mort, şi dacă eu şi ceilalţi, infanterişti fiind, am dobândit această culoare, suntem oare morţi? Suntem, de bună seamă că suntem! Dar asta înseamnă că un infanterist nici măcar când moare nu se odihneşte. Dar de ce, de ce? De ce! Simplu: fiindcă şi în lumea morţii există armate, există războaie, există *moarte*. Dar oare frica de moarte există? Există! De pildă mie, acum, mi-e frică. Undeva se aude cum grohăie greul. Acolo e frontul. Pesemne că acolo are loc o mare bătălie. Către acolo ne îndreptăm. Şi cum vom ajunge, cum vom intra pe poziţie, imediat vom porni la atac. Dumnezeule, fără să ne odihnim, fără să mă odihnesc măcar o clipă!... Şi poate că de data asta îmi va veni şi mie rândul. Poate că de data asta la periniţa nefiinţei, moartea mă va alege pe mine. Mi-e frică! Teribil mi-e frică! Totuşi ceva nu înţeleg: sunt mort şi totuşi mi-e frică de moarte. Mă zgâlţâie această altfel de malarie: frica de moarte. Imposibil! Auzi, să fii mort şi totuşi să-ţi fie frică de moarte! Dar oare de moarte mi-e frică? În definitiv, de vreme ce

am murit o dată, a muri încă o dată pe câmpul de luptă de pe acest alt tărâm, înseamnă, de fapt, revenirea la viaţă. Dar chiar aşa de ar fi, e pur şi simplu stupid: să fii în viaţă, să ajungi pe front ca infanterist, şi să mori. Mort, pe acest alt tărâm, să fii tot infanterist, să porneşti la atac şi să mori, adică să reînvii în ipostaza de mai înainte ca apoi să mori din nou. Şi ciclul să continue la infinit, să fii la infinit obosit, şi în viaţă, şi în moarte, care de fapt nu este altceva decât viaţa morţii.

...Şi mă cuprinse dintr-o dată o mare deznădejde că până şi acum când eram mort – Dumnezeu ştia cum – continuam să fiu soldat, infanterist, să port raniţa în spate, grea, grea, ca o conştiinţă încărcată; să port uniforma duhnind a transpiraţie, scorţoasă ca o crustă, asemenea crustei unei răni, de parcă uniforma ar fi crusta rănii, a unei singure răni ce mă acoperea de la gât şi până la glezne; să port bocancii sparţi cu vârfurile jupuite din cauza pietrelor de care mă împiedicam la tot pasul. Dar parcă nu chiar atât de jupuite pe cât îmi erau călcâiele din cauza ştaifurilor şi a obielelor zdrenţuite; să port casca fierbinte, fierbinte de parcă razele galbene şi reci ale Lunii ar fi încălzit-o mai tare ca un Soare adevărat; să port automatul al cărui închizător îl simţeam duşmănos în şold, şi rece, de parcă aş fi purtat, agăţat de centură, într-o pungă, un

bulgăraş de gheaţă.

Eram un infanterist mort, infanterist şi în împărăţia morţii unde – oroare! – existau şi aici armate şi războaie, pesemne din aceleaşi motive ca şi pe pământ. Murisem, toţi şase murisem. Dar când naiba? În ce fel? Împuşcaţi de gloanţe, sfârtecaţi de schije, îngropaţi de vreun proiectil? Nu-mi aminteam, hotărât nu-mi aminteam. După ştiinţa mea, toţi şapte izbutisem să supravieţuim în luptele înverşunate pentru trecerea Tisei. Dar probabil că amintirea aceasta era veche, anterioară momentului când moartea ne arătase cu degetul pe fiecare dintre noi. Mai exact momentelor. Fiindcă îmi era greu să cred că fusesem omorâţi dintr-o dată toţi şapte. Fără îndoială că în alt moment şi într-alt fel fusese omorât Sachelarie sau Pantazi, Stoica sau Floroiu, Claudiu Azimioară, locotenentul nostru, sau Dimofte, sau eu. Aici însă, pe acest alt tărâm, al morţii, ne regăsisem cu toţii. L-am căutat cu ochii pe Floroiu, apoi pe ceilalţi. Şi abia acum m-am dumirit cum murise fiecare: Sachelarie murise rupt în două de un proiectil greu, în dreptul şalelor. Între cele două părţi ale corpului o centură lată de întuneric. Brâul de întuneric era ca un fel de mâzgă în care stătea înfipt trunchiul. Pe Pantazi îl doborâse o rafală de puşcă mitralieră în pântece. Unul... două... trei... patru gloanţe îl ciuruiseră. Pe

acolo pe unde intraseră, ca şi pe acolo pe unde ieşiseră, curgeau acum şuvoaie de întuneric. Pesemne că în împărăţia morţii sângele se metamorfoza în umbră şi întuneric. Floroiu avea mâinile şi picioarele de umbră şi întuneric. Pesemne că i le zburătăcise vreun proiectil de brand sau poate călcase pe vreo mină. Din fruntea lui Stoica, chiar la mijlocul ei, curgea o şuviţă subţire de întuneric. „Acolo unde i-a pus popa mirul” un glonte îl nimerise prăbuşindu-l în hăul morţii. Pe mine mă omorâse tot un glonţ. Un glonţ în inimă. Fiindcă de acolo curgeau, din când în când, picături de întuneric. În inimă fusese lovit şi Claudiu Azimioară. Fiindcă de acolo din dreptul inimii ţâşnea, la intervale regulate, ca dintr-un gheizer, un jet de întuneric fierbinte. Amândoi murisem împuşcaţi în inimă, ca o pedeapsă parcă. Nu numai o dată Azimioară îmi spusese, cu vădită părere de rău: „Ştii care este marele nostru defect? Că avem amândoi inimile slabe. Prea slabe pentru un comandant de pluton şi pentru un încheietor de pluton”.

Murisem toţi şase din pricina rănilor pe care le primisem cât timp fusesem în viaţă, pe pământ, şi acum morţi, dar tot soldaţi, ne grăbeam să intrăm în dispozitiv, să fim din nou răniţi şi să murim într-o altfel de viaţă, în viaţa morţii.

„Dacă oamenii vii ar şti ce-i aşteaptă după

moarte!” mi-am zis revoltat de descoperirea pe care o făcusem, dar numai şi numai fiindcă eram mort.

Atunci am auzit împuşcătura. Am sărit din pat, mi-am luat automatul alături de care dormeam ca lângă o femeie, am apucat lanterna de pe noptieră şi am ţâşnit pe coridor tocmai în clipa când s-a auzit cea de-a doua împuşcătură. Şi atunci, în pragul uşii din faţa mea, am dat cu ochii de Claudiu Azimioară. Era îmbrăcat, la ora aceea era îmbrăcat. Îşi scosese doar vestonul. Încă purta cojocelul, încă nu-şi descălţase cizmele.

— Ce s-a întâmplat, Claudiule? am întrebat fiindcă, atunci când eram numai noi doi, ne tutuiam.

În loc să-mi răspundă mai trase un foc de revolver în direcţia scării monumentale ce ducea la primul etaj al castelului. Pe urmă, smulgându-mi lanterna din mână, o porni precaut în direcţia scării, plimbând fasciculul de lumină al lanternei, investigând, spre toate ungherele, gata să facă din nou uz de revolver, în caz de necesitate.

— Vino! îmi ordonă, vorbind încet cu o voce pe care nu i-am recunoscut-o, de răguşită ce era.

L-am urmat, la rândul meu cu degetul pe trăgaciul automatului.

Când m-am apropiat de scară, pe carpeta ce

urca până sus, o dată cu treptele, am zărit o picătură de sânge. De fapt nu eu am descoperit-o, ci Azimioară. Se opri, îndreptă fasciculul de lumină asupra ei şi cât timp examină lacrima aceea de sânge, în ochii lui, halucinanţi, deveniţi îngrijorător de halucinanţi de când ne aflam la Castel, începu să joace un fel de bucurie, ca flacăra, presupusă drăcească, de pe un loc unde stă ascunsă o comoară.

„Pesemne că iarăşi s-a îmbătat de unul singur”, mi-am zis.

Dar imediat neliniştea îmi strânse inima în menghinea ei necruţătoare. Exista acolo pe covor o picătură de sânge. Asta însemna că Azimioară trăsese în cineva, îl rănise şi acela, de frică, se refugiase la etajul superior. Dar în cazul acesta, întrucât în Castel, în afară de noi şase nu mai locuia nimeni, însemna că împuşcase pe careva dintre noi.

„S-a nenorocit!” mi-am zis, întinzând piciorul peste două trepte cu gândul de a da ajutor presupusului rănit.

Dar Azimioară mă prinse de cot şi mă trase înapoi.

— Lasă-mă pe mine!

Şi o porni să urce treptele, una câte una, fără să se grăbească, investigând cu fasciculul de lumină după alte picături de sânge. Nu trebuia să le caute prea mult. Existau pe fiecare

treaptă. Mari doar cât nişte nestemate. Parcă nişte rubine lichide, dinadins împrăştiate pe fiecare treaptă să ne indice drumul, ca într-o altfel de poveste, adevărată şi tragică, mult mai adevărată şi mai tragică decât aceea scornită de fraţii Grimm.

După ce am urcat şi ultima treaptă, drept în faţa noastră, la numai câţiva paşi, am descoperit cadavrul lui „Iago”. Nu am nici o îndoială că l-am descoperit înaintea lui Azimioară. Fiindcă el s-a prăbuşit abia după aceea. S-a prăbuşit în clipa când l-a descoperit şi el. A gemut o dată ca un om înjunghiat şi s-a prăbuşit ca o lespede grea.

Încerc să-mi reamintesc acum ce am simţit în clipa când am descoperit cadavrul lui „Iago”. Da, fără îndoială, în primele clipe, un sentiment de uşurare: că Azimioară împuşcase pe „Iago” şi nu pe careva din oamenii de sub comanda sa. Pe urmă, când locotenentul s-a prăbuşit leşinat, am încremenit de spaimă. Stupid, dar aşa s-a întâmplat. Şi s-a întâmplat aşa, fiindcă am crezut că, la rândul său, fusese împuşcat de altcineva. E drept, nu auzisem zgomotul împuşcăturii. E drept că în Castel, în afară de mine şi de ceilalţi patru, altcineva nu mai locuia, şi cu toate acestea aşa am crezut că, la rândul său, fusese şi el împuşcat. Şi fiindcă pe de o parte aşa am crezut, iar pe de alta fiindcă mi-a fost teamă să nu fiu la rândul meu

omorât, m-am trântit la pământ, instinctiv, făcând din trupul lui Azimioară un fel de parapet. Şi abia acum, când m-am aflat foarte aproape de ţaţa lui mi-am dat seama că Azimioară, pe care îl credeam mort, de fapt era numai leşinat. Leşinase! Dar de ce Dumnezeu leşinase? Fiindcă îl împuşcase pe „Iago”? Stupid! Dar nu, mai curând de necrezut. Auzi, să leşine numai dintr-atâta. Într-adevăr el avea inimă slabă. El, nu însă şi eu, aşa cum credea, poate numai fiindcă nu-i convenea să recunoască, faţă de propria sa conştiinţă, că dintre noi toţi, tocmai el, comandantul nostru, avea „inima slabă”.

— Haide, vino-ţi în fire!

Şi am început să-l zgâlţâi, ca să-şi revină. Dacă n-ar fi respirat, aş fi crezut că murise de frică. Dar respira. Trăia, fără îndoială. I-am tras două palme zdravene şi atunci a deschis ochii. S-a uitat la mine, dar ochii nu mă vedeau. Erau haotici. Erau ca în visul de adineaori când Azimioară, mort, trecea în revistă plutoanele fără să vadă pe nimeni din cauza oboselii,

În timp ce din dreptul inimii un jet de întuneric ţâşnea din când în când asemenea unui gheizer.

— Haide, vino-ţi în fire! I-am îndemnat eu a doua oară.

— „Iago”? întrebă cu o voce sfârşită.

— „Iago”!

— Mort?

— Mort!... Cred că e mort.

— Vezi dacă e mort... dacă l-am omorât... Poate că totuşi trăieşte?

Era mort. A fost suficientă o singură privire.

— E mort!... Gata!

— Mort! Va să zică e mort... Va să zică nu mai e nici o speranţă.

Cumva mă irita regretul acesta exagerat în legătură cu moartea motanului. În definitiv mi se părea nu numai exagerat, dar şi ridicol. Eram pe front, şi eu, şi el omorâsem oameni – *inamici*, dar în ultimă instanţă oameni – aşa că împuşcarea involuntară a lui „Iago" era în fond un accident, dar nimic mai mult decât un accident.

— Nu fi caraghios! L-ai împuşcat, şi gata. În orice caz, după ce ai ucis oameni, nu e cazul să regreţi că, fără voie, ai împuşcat un prăpădit de motan.

—Nu mai e nici o speranţă, repetă el, ca şi cum nu m-ar fi auzit.

— Nu, nu mai e nici o speranţă. E mort de-a binelea.

— Dar nu-i vorba de el. Nu înţelegi!

Cuvintele sunară ca un reproş.

— Dar de cine?

— De mine!

— De tine? Nu pricep nimic. Te rog, explică-te!

El clătină capul a refuz, pe urmă, imediat, începu să plângă. Cu lacrimi mari, fără sunete. Lacrimi parcă de glicerină. Lacrimi de cinematograf. Lacrimi pe care le-aş fi putut crede prefăcute dacă trăsăturile chipului răvăşit, devenite dintr-o dată colţuroase, înăsprite, nu mi-ar fi dovedit, cu prisosinţă, că era tălăzuit de o suferinţă sinceră.

Şi cu toate acestea – abia acum îmi dădeam seama – situaţia era ridicolă. Sta culcat pe spate, pe parchet, şi plângea cu lacrimi mari ca de glicerină. Eu, alături, cu picioarele încrucişate ca turcii, îl priveam neputincios. La un pas de noi cadavrul lui „Iago”. Da, era o scenă ridicolă, dar bine că în afară de noi nu existau alţi martori. Dar dacă vreunul din oamenii noştri, reacţionând cu întârziere, s-ar hazarda pe coridor. curios să afle ce se întâmplase? Dacă acela, descoperind picăturile de sânge de pe fiecare treaptă, ar urca scara şi ne-ar descoperi în poziţiile noastre ridicole? Ce-ar crede de comandantul lui? Nu mi-am mai răspuns. Fiindcă, înainte de a-mi răspunde, m-am întrebat – recunosc tardiv – cum de era posibil ca ceilalţi să doarmă atât de profund, încât să nu audă zgomotul împuşcăturilor. Numai că de data asta nu mi-a fost greu să găsesc răspunsul. Nu, ei nu dormeau. Auziseră, desigur, împuşcăturile, dar de frică, nu îndrăzniseră să iasă din dormitor. Acum,

desigur, stăteau cu urechile ciulite, cu nervii încordaţi ca strunele aşteptând – ce? Dumnezeu ştie ce! Aşteptau să se întâmple ceva? Nu! Mai curând aşteptau, tremurând de teamă, ca nu cumva *să se întâmple ceva*? Aşteptând, până acuma sigur că se număraseră să se convingă dacă mai sunt toţi, dacă nu cumva i se întâmplase şi altuia ce i se întâmplase lui Dimofte. În orice caz, chiar dacă răsuflaseră uşuraţi, constatând că nimeni nu lipsea, atâta curaj nu aveau ca să iasă din dormitor să se informeze cine şi de ce trăsese cu revolverul. Dar dacă, totuşi, careva dintre ei şi-ar lua inima în dinţi? Într-un asemenea caz, ar da cu ochii de noi: de Azimioară culcat pe spate, de mine stând cu picioarele încrucişate ca turcii, amândoi în poziţii caraghioase, şi asta numai din cauza motanului „Iago”.

— Haide, scoală-te! m-am răstit din nou la el.

Azimioară mă privea cu nişte ochi... cu nişte ochi... oare cu ce fel de ochi? Cu ochii, da, cu ochii de atunci. Atunci când l-am dezgropat de sub cadavre. Cadavre grele, ca nişte lespezi funerare. Şi atunci tot aşa mă privise. Spaimă totală... Nu, groază totală... Groaza până la ultimele ei limite. Groază vie, ca o fiinţă vie şi tot atât de adevărată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire!

Şi i-am mai tras două palme, absolut inutile

fiindcă acum se trezise doar din leşin. Nici nu tresări măcar. Mă privea cu ochii lui haotici, exact ca atunci când îl dezgropasem de sub cadavre.

Şi trecură, cred, circa şase minute. Lungi, enervante, penibile, mai ales penibile fiindcă aveam sentimentul că eram ridicoli, amândoi, şi că, pe deasupra, pur şi simplu mă prostisem. După cele şase minute lungi, când parcă timpul se spânzurase de craca unei singure clipe, Azimioară se ridică, îşi frecă tâmplele cu palmele schimonosindu-şi faţa ca şi când gestul acesta îi producea dureri insuportabile, pe urmă porni să coboare treptele încet, parcă fiecare pas era rezultatul unui efort din cale afară de greu sau, mai curând, ca şi când, înainte de a păşi pe o treaptă, trebuia să-şi învingă frica.

După ce ajunse jos, la parter, porni hotărât spre camera lui, dar nu mai înainte de a privi cu coada ochiului înspre „dormitorul” oamenilor. Uşa înaltă, albă, era închisă, şi dinapoia ei nu se auzea nici un zgomot. Dormeau!... Dormeau? Ştiu eu dacă nu erau treji, dacă nu ascultau cu urechile lipite de blana masivă de stejar a uşii?

Am dat să mă îndrept spre camera mea, când l-am auzit:

— Vino la mine!

Am trecut pragul, urmându-l cu acelaşi

sentiment de neliniştită intrigare, ca de fiecare dată când intram în camera aceea. Şi, ca de obicei, privirile mele se fixară involuntar asupra tabloului. L-am privit numai o clipă şi mi-am mutat privirile în altă parte, ca nu cumva Azimioară să observe cât de impresionat, cât de intrigat eram din cauza tabloului. Fiindcă, dacă ar fi observat şi, mai ales, dacă m-ar fi întrebat, sigur că i-aş fi mărturisit motivul pentru care tabloul mă tulbura de fiecare dată când îl priveam. Şi atunci... Ei da, habar n-am ce s-ar fi putut întâmpla într-un asemenea caz. Ştiu doar că totdeauna am ezitat s-o fac, fiindcă de fiecare dată, instinctiv, am simţit că *nu trebuie* să afle, de la mine, ceea ce descoperisem încă de prima dată când privisem tabloul acela, de vreme ce singur nu era în stare să-şi dea seama.

Încăperea era, la mentalitatea mea, uriaşă. Şi servise din totdeauna drept dormitor. Alcovul cu baldachin o dovedea. Mă întrebam dacă iarna izbutea căminul să încălzească odaia aceea mare, atât de mare. Încât patul cu baldachin, la rândul său de proporţii impresionante, părea aproape meschin de mic. Şi tocmai fiindcă odaia era atât de mare, cealaltă mobilă, de altfel puţină, aproape că trecea nebăgată în seamă, ca şi când în afară de patul cu baldachin şi a covorului – care acum nu mai exista, dar se cunoştea ce

suprafaţă acoperise fiindcă parchetul pe laturi era de culoare mai închisă – altceva nu mai exista în încăpere. Şi doar mai exista mobilă. De pildă o consolă şi, deasupra ei, o oglindă de cristal cu o ramă aurită în stil baroc. Pe consola aceea se afla sticla, ultima, de coniac şi cele două pahare. Către consola aceea se îndreptă Azimioară de cum ajunse în cameră. Turnă în două pahare, fără să le umple, pe urmă începu să bea dintr-unul, cu înghiţituri mici, strâmbându-se de fiecare dată, de parcă îşi impusese să înghită un medicament cu un gust teribil de neplăcut.

— Bea!

— Nu! Am băut şi aseară. Mi-ajunge.

— Treaba ta!

Îşi turnă conţinutul paharului ce mi-l destinase, pe urmă se duse să se lungească pe pat. Azimioară era un bărbat înalt. Dar, în ciuda înălţimii sale, din cauza alcovului uriaş, arăta ca un copil culcat în patul părinţilor săi.

— Oare câte zile îmi mai sunt date să trăiesc? mă întrebă privindu-mă, de data asta cu ochii lui de fiecare zi.

— Ce-ţi veni? m-am răstit la el.

— Nu fi prost! Eu ştiu ce spun. Cât crezi tu că mai ţine?

— Ce?

— Ce! Războiul, omule!

Am ridicat din umeri.

— Cel mult până în primăvară. Îţi spun eu, cel mult până în primăvară nemţii vor fi la pământ! Şi eu să mor, acum, la sfârşit. Mă rog, cel puţin dacă ar fi ca mai înainte. Aşa însă...

Şi oftă.

Nu înţelegeam nimic. La ce se referea?

— „Dacă ar fi ca mai înainte” – ce? l-am întrebat.

— Mai înainte moartea era doar posibilă, fiindcă exista speranţa: poate că pe mine mă va cruţa. Dar acum moartea a devenit o certitudine.

— Ce tot bâigui, omule? m-am revoltat. De fapt, eram tare îngrijorat. Dacă Azimioară vorbea aşa, fără noimă, însemna că iarăşi reveniseră ceea ce numisem eu „crize”, ca atunci imediat după ce îl dezgropasem de sub cadavre.

Azimioară surâse trist, apoi îmi replică oftând:

— Crezi tu că bâigui? Da de unde! Acum nu mai am nici un dubiu că voi muri. Gata! *Acum* nu mai este nici o speranţă. Sunt condamnat să mor. De acum încolo nu-mi rămâne decât să aştept. Să aştept clipa când se va întâmpla inevitabilul.

Eram convins că îşi pierduse minţile. Dar nu. De fapt, nu prea izbuteam să mă conving că totul se întâmpla în realitate. Adineaori visasem. Visasem că murisem şi că dincolo, pe

tărâmul morţii, eram tot soldat, infanterist în linia întâi. Pe urmă mă trezisem, mai exact mă treziseră împuşcăturile. Dar oare într-adevăr aşa se întâmplase? Nu cumva mă trezisem doar pentru o clipă şi pe urmă imediat mă înscutecase un alt vis, visul în care Azimioară împuşcase pe „Iago”, visul în care, Dumnezeu ştia din ce motiv, ajunsese să creadă că va muri? Totuşi nu visam, deşi totul devenise atât de absurd ca într-un vis absurd. Nu visam şi Azimioară, săracu’, era convins că va muri. Acum nu mai avea priviri rătăcite. Acum ochii lui erau trişti şi trăsăturile chipului său frumos exprimau o mare durere, care în nici un caz nu era una fizică. Durerea fizică nu înnobilează trăsăturile chipului unui om. Acum însă ale lui Azimioară erau înnobilate de o suferinţă interioară.

— Cel puţin dacă aş şti câte zile mai am de trăit... Câte ore... Dar dacă numai câteva minute?

— Pentru numele lui Dumnezeu, termină cu prostiile!

Azimioară iarăşi surâse, un surâs resemnat, îndurerat.

— Ai tot dreptul să crezi despre mine încă şi mai rău. Fiindcă tu nu ştii... Nu ştii...

— Ce să ştiu?

— Pe ce se bazează certitudinea mea că voi muri.

— Pe ce?

— „Iago”! L-am împuşcat doar pe „Iago”.

— L-ai împuşcat. Şi ce dacă? Un motan. Şi încă un motan hoţ. La ultimul atac ai împuşcat cel puţin pe Zugführer-ul[13] acela, ştii care. Şi de murit n-ai murit.

Îi vorbeam aproape ca unui copil. De când îl dezgropasem de sub cadavre, de multe ori mă trezeam vorbindu-i astfel, fiindcă de multe ori îl simţeam neajutorat asemenea unui copil.

— Zugführer-ul acela nu era „Iago”. ...Şi „Iago” nu era „Iago”.

— ...Şi „Iago” nu era „Iago”, am repetat fără voie, simţind cum mi se strânge sufletul de mila lui Azimioară.

— Nu, nu era „Iago”. Categoric! Era... Era destinul! Dar tu ai să spui că nu există destin.

— Dar ce? Parcă există?

— Există!... De ce nu pot fi ca tine!... Tu ştii cum eşti?

— Sunt ca toţi oamenii. Sunt...

Dar el mă întrerupse:

— Păi tocmai asta e nenorocirea că eşti la fel ca toţi oamenii. Tu nu crezi decât numai ceea ce vezi... Vreau să spun că tu nu vezi decât cu ochii... Nu auzi decât cu urechile... Nu simţi decât cu simţurile... Tu nu ştii decât ceea ce ai învăţat... Tu nu presimţi ceea ce stă să se întâmple: ţie, altora. De fapt, tu nu eşti tu.

[13] Plutonier.

— Dar cine sunt? am întrebat din nou fără voia mea.

— Tu eşti un epifenomen... Tu eşti o relaţie, un fir încâlcit într-o încâlceală de relaţii, fără să ai conştiinţa că eşti doar o relaţie.

— Dar tu?

— Eu? Eu sunt o relaţie care are conştiinţă că este relaţie. Având conştiinţa aceasta, năzuiesc să mă desprind din sistemul meu de relaţii. De fapt, ar trebui să spun că am sperat ca într-o zi să mă pot desprinde din sistemul meu de relaţii pentru a deveni eu însumi. Înţelegi?

— Nu!

— În prezent, ştiu că exist, fiindcă am descoperit că sunt relaţie, dar nu ştiu cum sunt fiindcă nu m-am desprins încă din sistemul de relaţii din care fac parte. Dacă aş trăi, dacă aş izbuti să mă smulg din matricea aceasta, atunci sigur că aş avea imaginea reală a ceea ce sunt în realitate, şi având-o, aş deveni puternic atât cât este necesar spre a putea crea un sistem propriu de relaţii, altele decât cele statornicite independent de voinţa mea.

— Mă rog, şi crezi că numai tu ai conştiinţa că eşti o relaţie?

— Vrei să spui că o ai şi tu?

— Să presupunem că da.

— N-o ai!... Aş putea pune mâna în foc că n-o ai. Nu se poate ca cineva s-o aibă şi să fie ca

tine. Să fie mulţumit, ca tine.

— Asta de unde ai mai scos-o? am protestat, mărturisesc iritat.

— Vrei să spui că nu eşti mulţumit?

— Nu sunt!

— Un om resemnat e un om mulţumit. Şi un om care consideră că e în firea lucrurilor tot ceea ce se întâmplă, până şi războiul, înseamnă că e un om mulţumit, de vreme ce se resemnează să creadă că tot ceea ce se întâmplă nu trece dincolo de ordinea firească a lucrurilor, deşi lucrul acesta este în fond foarte adevărat.

— Dacă este foarte adevărat, atunci...

Dar el din nou mă întrerupse:

— Ce dacă este foarte adevărat? Dacă este în ordinea firească a lucrurilor înseamnă că există ceva care ne depăşeşte şi că lucrul cel mai înţelept pe care îl poate face individul este să se resemneze şi, în raport cu aptitudinile sale, să caute să se aranjeze în aşa fel încât să-i fie lui cât mai bine? De fapt, aceasta este cea mai mare eroare. Dar în acelaşi timp această mare eroare face parte tocmai din ordinea firească, şi resemnarea, deci acceptarea acestei ordini fireşti, reprezintă, dacă vrei, dominanta ordinii fireşti de când e lumea lume. Începutul înţelepciunii constă în nemulţumire. Mă refer la adevărata înţelepciune. Nemulţumirea faţă de ordinea

firească din mine sau, dacă vrei, faţă de ceea ce pare la un moment dat că reprezintă ordinea firească a lucrurilor. Desigur, nu e suficient să fii nemulţumit, ci să şi vrei să schimbi în tine ceea ce pare că ţine de ordinea naturală, imuabilă.

— ...Şi tu eşti în acest sens nemulţumit? l-am întrebat, în fond, convins tocmai de contrariul.

— Eu? Nu ştiu cum să-ţi explic. În orice caz sunt altfel decât tine. De când mă ştiu am fost nemulţumit nu numai împotriva a tot ceea ce mi se impunea să fac, dar şi împotriva mea însumi, fiindcă mă supuneam, fiindcă nu aveam tăria să fac exact contrariu decât mi se cerea. Înţelept însă nu am devenit cu adevărat, fiindcă nu mi-a trecut prin minte că aş putea schimba ceea ce consideram că ţine în mine de ordinea firească a lucrurilor. Abia aici, pe front, şi numai de puţină vreme, mi-am dat seama că lucrul acesta e posibil. Şi, cine ştie, poate, dacă aş trăi, dacă n-aş fi condamnat la moarte, aş deveni cu adevărat înţelept, creând o nouă ordine firească a lucrurilor, smulgându-mă din ghemul încâlcit de relaţii impuse şi devenind propria mea relaţie.

Nu prea îmi era clar ce voia să spună. De fapt, ca să fiu sincer, nici nu credeam că merita efortul. El vorbise de un ghem încâlcit de relaţii; dar tot ceea ce spusese mi se părea un ghem încâlcit de contradicţii logice. Dar nu

aceasta era important. Important mi se părea altceva: că trebuia să-i scot din cap ideea fixă că va muri fiindcă... îl omorâse pe „Iago”.

Şi numai fiindcă aceasta urmăream, i-am spus:

— Bine, dar nu-ţi dai seama cât de grav te contrazici?

— Mă contrazic? se miră el.

— Sigur că te contrazici. Pe de o parte crezi în destin...

— Cred, de bună seamă că da.

— Pe de alta ai afirmat mai adineaori că dacă ai trăi poate că ai deveni într-o zi propria ta relaţie.

— Da, am afirmat. Şi ce-i cu asta? Unde vezi contradicţia?

— Ca cineva să devină propria sa relaţie înseamnă a-şi crea el însuşi destinul, propriul său destin. Or, dacă am înţeles eu bine, în concepţia ta destinul, ca şi la antici, este o forţă împotriva căreia omul, chiar dacă luptă, niciodată nu are sorţi de izbândă. Deci, cum poate cineva deveni propria sa relaţie când este supus, subordonat destinului implacabil? Zău, Claudiule, în noaptea asta spui atâtea prostii, încât nu te mai recunosc.

Azimioară părăsi patul şi începu să se plimbe prin cameră agitat. Când se depărta, tocmai în capătul celălalt al încăperii, umbra lui se profila uriaşă pe tapetul oribil „roz-bombon”.

— Nu e nici o contradicţie. Adică, stai, mi se pare că este. Dar, în definitiv, chiar dacă nu izbuteşti să devii propria ta relaţie, merită să încerci. Vreau să spun că esenţialul e să încerci. Să nu accepţi să fii relaţie în cadrul unei structuri date. Să muşti din mărul nemulţumirii. Să nu accepţi, să vrei mereu altceva decât ceea ce eşti la un moment dat. Să nu te resemnezi, nemulţumirea să devină o existenţă desfăşurată în toate zilele vieţii tale. Destinul însă, destinul este cu totul altceva. Destinul, ei bine, habar nu am ce-i destinul. Dar există! Există, dar nu-i place să-i fie recunoscută existenţa, atotputernicia. Este, dacă vrei, propagandistul cel mai înverşunat al propriei sale negaţii. Nu există destin – se autoneagă, el, prin gura oamenilor, şi nu a celor mai proşti – ci un *dat* natural, firesc. Şi împotriva acestui *dat* nu-ţi rămâne altceva decât să te resemnezi, acceptându-l ca ceva firesc. Împotriva morţii ce rost are să te revolţi? E un *dat* să murim cu toţii, mai devreme sau mai târziu. Dar de ce să existe acest *dat* şi nu altul? De ce să nu existe un *dat* ca omul să fie nemuritor? Îţi dai seama că cel mai îngrozitor lucru este dualitatea? Şi atotputernicia destinului tocmai în aceasta constă. N-am fost, şi sunt; pentru ca într-o zi din nou să nu mai fiu. N-am fost pus să aleg între fiinţă şi nefiinţă. Am devenit fiinţă,

conştiinţă, prin voia destinului. Prin voia destinului voi deveni nefiinţă. Dacă nu aş fi devenit *conştiinţă*, totul ar fi simplu. Trecerea de la nefiinţă la fiinţă şi invers nu ar mai conţine elementul tragic, lipsind pe de o parte noţiunea alternativelor iar pe de alta a opţiunii. Opţiunea implică ideea libertăţii. Imposibilitatea omului de a opta între nemurire sau moarte constituie, de fapt, destinul, şi tocmai în aceasta constă tragismul existenţei noastre.

Eram uluit. Nu-mi spunea lucruri noi. Într-o formă sau alta – dar tinzând către aceeaşi concluzie – o asemenea punere a problemei întâlnisem în lecturile mele. Eram uluit, însă, din cu totul alt motiv. Se întâmpla pentru prima dată ca Azimioară să discute cu mine în acest fel. De obicei discuţiile noastre niciodată nu depăşiseră sfera preocupărilor noastre cotidiene, de infanterişti în prima linie. Mai ales moartea nu constituia vreodată subiect de discuţie, cu toate că numai la ea ne gândeam, cu toate că al naibii ne temeam de ea. Dar, printr-un fel de consens tacit şi unanim, ne prefăceam că o ignorăm, consemnându-i doar prezenţa:

— A murit căpitanul Pajură.

Sau:

— Mândreanu, caporalul, a fost rupt de un brand.

Sau, în fine:

— Popârlan a intrat într-un snop de mitralieră.

Consemnam lucrarea morţii cu aceeaşi aparentă nepăsare cu care consemnam consecinţele unei ploi de amiază sau ale brumei timpurii. De aceea eram atât de uimit, uluit. Fiindcă nici prin minte nu-mi trecuse că Azimioară era capabil să abordeze şi asemenea subiecte de discuţie.

Azimioară se opri în faţa mea, contenind plimbarea agitată. În ochii lui am citit un fel de disperare mută.

— Sunt indignat împotriva destinului meu biologic, care fixează limita de vârstă sub o sută de ani. Dar sunt deznădăjduit de indignat că trebuie să mor eu, la douăzeci şi opt de ani, atâţia cât am acum.

— De unde ştii?

— „Iago”!

— Ceea ce spui e de-a dreptul idiot.

— Nu, e o certitudine.

— Şi eu încă o dată îţi repet că certitudinea asta a ta este o idioţenie.

Apucându-mă de un nasture al cămăşii îmi spuse, vorbindu-mi cu un ton confidenţial:

— Mi s-a spus aşa: Fereşte-te să omori o pisică fiindcă atunci vei muri şi tu, până într-o săptămână. Acum înţelegi?

— Mă rog, şi cine ţi-a făcut o asemenea prezicere? l-am întrebat, tălăzuit de milă

fiindcă acum nu mai exista nici un dubiu că-i reveniseră crizele.

Întrebarea mea păru că-l derutează.

— Cine mi-a prezis? repetă el întrebarea privindu-mă nedumerit.

— Da, cine?

— Mda, într-adevăr, cine mi-a prezis? Nu ştiu... Am ştiut şi am uitat?... Sau poate n-am ştiut niciodată? Dar parcă are importanţă cine mi-a prezis? N-are! Trebuie să recunoşti şi tu că n-are importanţă. Principalul, esenţialul este că ştiu.

— Nu ştii nimic! Totul e o prostie. Ce Dumnezeu, nu eşti nici copil şi nici un sălbatic din nu ştiu ce insulă a Pacificului, rob al superstiţiilor. Auzi, are să moară fiindcă a împuşcat un motan.

— Poţi să râzi de mine cât vrei, dar adevărul acesta este. Mi s-a prezis.

— Ţi s-a prezis, dar nu ştii de către cine.

— Da!... Da!... Nu ştiu!... Dar tu nu poţi să înţelegi lucrul acesta. Tu eşti altfel decât mine, ţi-am mai spus-o. Tu vezi iarba, constaţi că e verde, dar nu vezi cum creşte. Nu auzi cum creşte. Nu auzi cum răsuflă pământul, nu simţi tristeţea florilor dintr-o vază fiindcă îşi presimt sfârşitul, nu auzi cum plesneşte mugurele, nu simţi câtă greaţă îi este pământului de mirosul sângelui, nu simţi suferinţa nopţii că nu cunoaşte lumina şi nu intuieşti durerea luminii

că nu poate fi o singură dată, dar numai o singură dată, beznă, nu vezi decât numai ceea ce...

— Bine!... Bine – l-am întrerupt – nu văd, nu aud, nu înţeleg...

— Nu auzi vocile care nu se aud cu urechile şi nu presimţi primejdia ce te încercuie...

— De acord, nu văd, nu aud, nu presimt, nu înţeleg prezicerile, etc., etc. Dar dacă ţie *cineva* ţi-a prezis să nu omori o... pisică, de ce l-ai împuşcat pe „Iago”?

Azimioară mă privi de-a dreptul indignat.

— Bine, dar mă deprimă atâta neînţelegere, atâta, hai să-i spun miopie. Nu înţelegi că destinul e perfid? Destinul a hotărât, poate a fost predestinat, încă înainte de a mă naşte, ca, în anul de graţie una mie nouă sute patruzeci şi patru, fiinţa care avea să se nască şi care va purta numele de Claudiu Azimioară să moară. Şi destinul, acest regizor ticălos şi genial, a pregătit totul. Nu, nu-i o întâmplare că ne-am găsit numai noi şapte în acest Castel ciudat, cu o misiune de-a dreptul ridicolă. Nu-i o întâmplare că Dimofte a dispărut...

— A dezertat, am ţinut să precizez.

— A dezertat, de acord! Dar *dispariţia* lui a creat o anumită psihoză.

— Nu şi în ceea ce mă priveşte.

— Mă rog, nu şi în ceea ce te priveşte.

— Şi nici în ceea ce priveşte pe oameni, am

ţinut să vin cu această precizare deşi, mărturisesc, eram convins tocmai de contrariul.

— Fie! În ceea ce mă priveşte însă da. Eu simt că ceva nu este în regulă. Simt şi fiinţa mea, permanent, din ziua când a dispărut Dimofte, se află în stare de alertă. Spuneai: Dacă mi s-a prezis că voi muri, în cazul când voi omorî o pisică, de ce l-am împuşcat pe „Iago”? Ei bine, eu nu am tras în „Iago”. Am tras...

— În cine? am întrebat, înfiorându-mă fără voia mea.

— În nici un caz în „Iago”. Am tras... Ei bine, trebuie să-ţi povestesc totul, aşa cum s-a întâmplat. Mă pregăteam să mă culc. Nu-mi era somn. Dar voiam să dorm. Mă enerva vântul care nu mai conteneşte. Mă enerva, mai ales, scâncetul oblonului. Ascultă! Îl auzi?

Undeva, la etaj, se auzea un scârţâit prelung şi aproape uniform, după cum îl plimba vântul ba într-o parte, ba în alta.

— Aud!

— Mă enerva scârţâitul acesta lugubru, recunoaşte că e lugubru.

— Fe naiba lugubru! Un scârţâit ca toate scârţâiturile.

— Tu ai o fire impermeabilă. Tu eşti ca o vioară proastă, dintr-un lemn fără rezonanţă. Eşti... eşti ca un profesor de ştiinţe naturale.

Cu simţurile tocite. Scârţâitul e lugubru. Pentru mine cel puţin. Şi mă enerva. Şi atunci, fiindcă mă enerva, fiindcă mă neliniştea, fiindcă îl simţeam ca un fel de clopoţel de alarmă, laş, am vrut să mă culc, să dorm. Ei bine, tocmai în clipa când voiam să mă vâr în aşternut, am auzit paşi în holul cel mare. Paşii sunt de mai multe feluri. Paşii trădează firea omului. Într-un anumit fel merg oamenii cu sufletul deschis şi în alt fel laşii. Într-un anumit fel neurastenicul şi în alt fel placidul. Ei, dar n-am să-ţi descriu acum toate felurile de mers, câte există. Vreau numai să-ţi spun că atunci când te paşte o primejdie, purtătorul acelei primejdii, sau dacă vrei acela prin care primejdia te va ajunge, are un anumit mers. Un mers perfid. Un mers de fiară când încearcă să se apropie de pradă fără să fie simţit. Ei bine, când mă pregăteam să mă vâr în aşternut, un astfel de mers am auzit. Am auzit, mai exact, nişte paşi care aduceau primejdia. O primejdie gravă.

Dacă nu aş fi avut certitudinea că se va simţi jignit, aş fi izbucnit în râs, în aşa măsură mă amuza ceea ce spunea.

— În orice caz, o primejdie mai mare decât aceea în care ne-am aflat cât timp am fost cu toţii în prima linie, nu ne poate pândi aici. Şi dacă acolo ai scăpat cu viaţă, poţi să fii sigur că nimic nu ţi se va întâmpla tocmai aici unde, ca să fiu sincer, pur şi simplu huzurim.

— Dar nu-i vorba de mine. Paşii care aduceau primejdia nu mă vizau numai pe mine, ci pe noi toţi...

— Iarăşi marota ta, l-am întrerupt.

— Bine, numeşte-o cum vrei. Nu mă supăr, crede-mă. Dar tu ştii că mie îmi place să ies în întâmpinarea primejdiei. Şi asta nu din eroism, ci, pur şi simplu fiindcă aşteptarea, nesiguranţa mă înnebunesc. Şi apoi, aşa cum ţi-am mai spus, nu era vorba de o primejdie care mă păştea doar pe mine. Sunt comandantul vostru, şi sunt răspunzător de viaţa voastră. Am auzit primejdia. Şi atunci am deschis uşa şi cu revolverul în mână am ieşit în întâmpinarea ei. În holul mare am văzut o „umbră" care, atunci când şi-a dat seama că a fost descoperită, a căutat să se refugieze la etaj. Am tras în ea. Am tras într-un om, pricepi? În mod normal, sus ar fi trebuit să găsim un cadavru omenesc şi nu pe al lui „Iago". Da, da, da, am tras într-un om şi am omorât un motan. Ei, acum înţelegi cât de perfid e destinul? Ce mare regizor este? Cât de bine a aranjat totul? Cum a izbutit să mă păcălească ticălosul ca, totuşi, să omor o pisică?

— Să ne înţelegem, dragă Claudiule. Pretinzi că a fost cineva, şi doar din greşeală l-ai împuşcat pe „Iago"? Sau motanul, năzdrăvan, s-a transformat în om ca să te păcălească şi să tragi în el?

— Nu ştiu!... Şi nici nu vreau să-mi explic. Tu, dacă ai vreo explicaţie, mă rog, formuleaz-o. Te avertizez, însă, că explicaţia ta, care în nici un caz nu poate fi decât una raţională, – lasă că te cunosc eu – mă va lăsa rece, n-o voi accepta.

— În orice caz una absurdă, fantasmagorică nu-ţi voi furniza. Eu cred că tu, obsedat de marota ta, auzind nu paşi, ci vreun zgomot făcut de „Iago”, ai *văzut* ceea ce nu exista şi ai tras într-o... iluzie, împuşcând, din pură întâmplare, motanul.

— Eşti mare deştept, izbucni el furios. Va să zică, după opinia ta, obsedat de ceea ce numeşti tu marota mea, mi s-a năzărit, pur şi simplu, că văd un om!

— Exact. Şi ai trebui să fii şi tu de acord că de vreme ce nu există nimeni în Castel în afară de noi şase înseamnă că pur şi simplu ţi s-a năzărit.

— Ce rost are să ne certăm? conchise el împăciuitor. Eu nu te pot convinge, tu nu mă poţi convinge. Rămânem pe poziţii ireconciliabile. Regret însă că nu găsesc înţelegere la tine. Acum când nu mai am mult de trăit, probabil foarte puţin, mi-ar fi mai uşor dacă m-ai înţelege. Tu însă, în sinea ta, mă crezi nebun.

— Nu te cred nebun, dar trebuie să-ţi scoţi din cap asemenea gărgăuni. Ce Dumnezeu,

doar nu trăim în Evul Mediu.

— Nu, nu trăim în Evul Mediu. Dar, cu toate că am crezul în prezicerea ce mi s-a făcut, l-am omorât totuşi pe „Iago”, convins fiind că trag într-un om.

Oftă şi se lăsă să cadă pe marginea patului. Pe urmă, oftând pentru a doua oară, îşi prinse obrajii în palme. Închise ochii. Faţa, atâta cât se mai vedea, exprima o mare suferinţă, îmi era tare milă de el. Dar cum puteam să-l ajut? Cum să-i scot din cap gărgăunii? De când îl dezgropasem de sub cadavre, Azimioară devenise ciudat. Dar parcă nu atât de ciudat ca în ultimele zece zile.

— Haide, du-te de te culcă! mă expedie. Mi s-a făcut somn şi mie. Adică nu mi s-a făcut somn, dar trebuie să dorm. Cine ştie? Poate că moartea va veni în timp ce dorm. Dacă s-ar întâmpla aşa, asta ar însemna că am noroc. Haide, du-te!

Am plecat. Nu avea rost să mai rămân, de vreme ce nu mă pricepeam cum să-l ajut.

II

Nu sunt superstiţios. Sunt, dimpotrivă, cu

totul imun faţă de superstiţii. Am un sistem nervos sănătos şi pot afirma cu certitudine că nici în momentele cele mai grele – mă refer la perioada când am fost în linia întâi – nervii nu mi-au jucat vreo festă.

Şi totuşi... În noaptea aceea, când am revenit în camera mea, ceva nu era în regulă cu ei. Dospea în mine un fel de nelinişte vagă care mă irita, fără îndoială fiindcă nu-mi puteam explica, decât foarte vag, cauza. Încă de mai adineaori, când începusem să discut cu Azimioară, se pornise să alunece prin mine, ca o curea de transmisiune, neliniştea. Intrasem la mine în cameră cu această nelinişte. Dar era neliniştea mea? Era a lui Azimioară şi, fără voia lui, mi-o transmisese? Nu ştiu! Involuntar m-am oprit în prag. Involuntar am cercetat cu privirea încăperea. Acum abia descopeream – poate numai mi se părea – că era mai mare decât o crezusem. Ferestrele înalte aveau draperii de culoarea vişinei putrede. Draperiile erau trase. Oare mia dintre ele nu s-a mişcat puţin? Prostii!... Mi s-a părut. Dar dacă totuşi... Cu automatul întins m-am apropiat şi am tras-o în lături. Nimeni!... Am răsuflat uşurat. Iritarea din mine birui pentru o clipă neliniştea.

„Asta numai din cauza marotei lui Azimioară”, mi-am vorbit înciudat.

M-am aşezat în fotoliu. Un fotoliu în care te înfundai ca într-un vis voluptos. Fotoliul era

tras în faţa căminului, a falsului cămin. Era, de fapt, o sobă abil camuflată, în care toată ziua arseseră butuci întregi de fag. (În magazia Castelului erau cel puţin două vagoane de lemne, fag şi stejar, uscate.) Dai stând în fotoliu aveam în spate întreaga încăpere. Şi iarăşi am făcut ceva care contribui ca iritarea mea să crească. Am întors fotoliul ca să pot ţine sub observaţie toată camera. Dumnezeule, ce mare era, cu toate că aceea a lui Azimioară o întrecea cu mult. Era mare, sobră, neprimitoare. Dar oare era neprimitoare? Mi se părea doar. Dacă m-aş fi putut obiectiva în măsura în care era necesar, sigur că aş fi ajuns la concluzia că ea în sine era intimă, primitoare chiar, dar că numai în raport cu mine se *manifesta* aşa. Ei da, un asemenea gând îmi trecea prin minte: că, în mod obiectiv, camera aceea era frumoasă, intimă, primitoare, dar că, subiectiv, în raport direct cu mine, un intrus, devenea, îmi devenise ostilă. Şi doar până acum mă simţisem atât de bine în ea!... De câte ori nu-mi dorisem să am acasă o asemenea încăpere care să fie numai a mea. Îmi dorisem o asemenea încăpere fiindcă nu băgasem de seamă cât de ostilă îmi era, după cum nu băgasem de seamă că, la rândul meu, şi eu îi eram ostil. Iată, ne pândeam reciproc. Eu cu automatul pe genunchi, ea, încăperea, suspicionându-mă cu nenumăraţii ei ochi:

pereţii, tavanul, lustra, unghiurile, mobila, parchetul, marmura căminului, gura deschisă a sobei, jarul dinăuntru care mă privea printre genele spuzei. Îmi roteam privirea de jur împrejur şi nu întâlneam decât priviri ostile.

„Absurd!... Absurd!... Absurd!...”

Repetam într-una, repetam într-una, convins, într-un fel, că totul este absurd, că erau gânduri absurde, senzaţii fantasmagorice şi că pur şi simplu eram pradă unei surescitări nervoase, – urmare a discuţiei avute cu Azimioară, cu *bietul* Azimioară care, sigur, de când îl dezgropasem de sub cadavre nu mai era în toate minţile. Poate şi din cauza oblonului, blestematului acela de oblon ce scârţâia, scârţâia zgâlţâit într-una de vântul care, în loc să se potolească, se înteţea.

„Vântul acesta aduce zăpadă. Poate chiar a început să ningă?”

Voiam să mă conving. Teribil de mult doream să mă conving. Dar dacă mă deplasam până la fereastră însemna să întorc spatele încăperii, să-mi expun spatele lucrurilor ostile, şi asta era periculos. De necrezut, nu? Eu, care m-aş fi considerat jignit, insultat dacă cineva m-ar fi acuzat că am o fire înclinată spre fantastic, nu îndrăzneam să fac acei câţiva paşi, atâţia câţi mă despărţeau de fereastră, fiindcă îmi era teamă să-mi expun spatele obiectelor ostile, care mă spionau din toate părţile. Aveam

sentimentul că mă aflu în punga unei ambuscade şi că, neputincios, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să aştept clipa când inamicii mei vor închide gura pungii. Şi treaba acesta urma să se întâmple în momentul când aveam să fac prima mişcare, mai exact, atunci când aveam să pornesc spre fereastră. Stupid... Absurd, nu-i aşa? Şi cu toate acestea nu-mi puteam învinge teama. Încăperea cu tot ceea ce se găsea în ea îmi erau ostile. Pur şi simplu îmi era ruşine de mine însumi. Trebuia să mă reabilitez în propriii mei ochi: trebuia să mă duc să privesc afară pe fereastră. Am numărat până la trei, m-am ridicat şi am pornit într-acolo, cu capul între umeri, ca şi când m-aş fi temut să nu mă trezesc cu un cuţit între omoplaţi.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Am ajuns la fereastră şi am răsuflat uşurat. Îmi regăsisem echilibrul. Am dat în lături perdeaua şi am privit afară, în noapte. Ce noapte!... Noapte de infern, neagră. Noapte de Sodomă. Noapte ca noaptea dintre constelaţii. Nu ningea. Numai vântul sufla mânios, Dumnezeu ştie din ce motiv. Şi oblonul scâncea, plimbat încolo şi încoace, ca un vaiet sau poate mai curând ca o chemare deznădăjduită a unui naufragiat. Nu ningea, încă nu ningea, dar se lăsase frig în pustă. Vântul aducea de departe, din nord, frig. Un vânt rece ca o spaimă. Un vânt rece care se

adăuga la răceala morţii făcând să înţepenească mai repede cadavrele, acolo, pe front. Unde mai era frontul nu ştiam. Se îndepărtase, de vreme ce de trei zile nu se mai auzea grohăind greul. Ce stranie mi se păruse liniştea în prima zi. Nu-mi venea să cred că nu mă mai aflam în prima linie, ci în spatele frontului, la un Castel aflat undeva în pustă, doar noi şapte, la început şapte, apoi numai şase, după dispariţia lui Dimofte. Singuri, numai noi şapte, într-un Castel care număra douăzeci şi şase de camere. Când nu scârţâia oblonul, când nu sufla vântul ascultam liniştea. Strania linişte de la miezul nopţii. De alături, din camera lui Azimioară, nu răzbea nici un zgomot. Ehei, erau groase zidurile despărţitoare. Şi deodată mi-a venit gândul: dacă, prin absurd, Azimioară ar avea nevoie de ajutorul meu şi ar striga, l-aş auzi? Mi-am încordat auzul, ca şi când m-aş fi aşteptat să-l aud strigând. Dar n-am auzit nimic. N-am auzit decât liniştea. Liniştea atotbiruitoare în toate cele douăzeci şi şase de camere. Dar ei, ceilalţi, ce făceau? Dormeau! Dormeau? Dormeau profund! Atât de profund încât nu auziseră împuşcăturile? Nu era de loc sigur. Mai curând nu dormeau, sau, poate, acum, dormeau. Dar mai adineaori, când Azimioară trăsese cu revolverul, se treziseră speriaţi. Morţi să fi fost şi tot ar fi trebuit să-i trezească

împuşcăturile. De frică se prefăcuseră că dorm. În sufletele lor superstiţiile crescuseră ca ciupercile în draniţă. Cine ştie, poate, dacă ar fi avut posibilitatea să aleagă, ar fi luptat pentru linia întâi, deşi, acolo, aproape în fiecare clipă trebuiau să se ia la trântă cu moartea. Dar, într-un fel, acolo se obişnuiseră. Pe când aici cu cine să se lupte? Cu frica?

Dumnezeule, ce prostii îmi treceau prin minte! Trebuia să-mi disciplinez nervii. Nu aveam nici un motiv de îngrijorare. Nu se întâmpla nimic neobişnuit. Auzeam doar liniştea. Liniştea celor douăzeci şi şase de camere. Totuşi, în spatele meu simţeam pânda ostilă a obiectelor. Involuntar, am întors capul şi am privit portretul. Ochii nevestei aceleia de grof scăpărau ostili. Ce ochi! Acum îi descopeream. Aveau ceva fascinant. Nu era de loc frumoasă femeia din portret. Doar ochii îi erau frumoşi. Dar reci, dispreţuitori, ochi parcă făcuţi să poruncească, să subjuge. Ochi verzi, mari, din care emana nu ştiu ce tainică vrajă, care parcă mă paraliza. Era un portret, ochii mă priveau dintr-un portret, şi cu toate acestea inexplicabila lor vrajă o simţeam aşa de parcă o fiinţă vie se uita la mine. Voiam să privesc în altă parte dar nu izbuteam. Ochii verzi ca veninul îi imobilizaseră pe ai mei, silindu-i s-o privească, să-i privească. Şi îi priveam ascultând liniştea din cele douăzeci şi şase de

camere, ascultând în acelaşi timp şi scârţâitul oblonului pe care vântul, stârnit din nou în rafale puternice, reîncepuse să-l plimbe încolo şi încoace, încoace şi încolo. Făceam eforturi disperate să mă păstrez lucid. Izbuteam greu, dar erau clipe când mă pierdeam, când de acolo, de pe perete, nu mă priveau nişte ochi din vopsele, ci ochii parcă aievea, ochi duşmănoşi de care îmi era frică, dar care, în acelaşi timp, îmi plăceau fiindcă erau frumoşi, în contrast cu restul figurii, lipsită de orice farmec.

Şi într-un asemenea moment de rătăcire, când îmi era tare frică de ochii duşmănoşi şi parcă adevăraţi, am întins automatul şi am ochit mai întâi în ochiul drept, apoi în cel stâng. În locul ochilor mă priviră acum două găuri, cât aluna de mari fiecare, doar două găuri. Am răsuflat uşurat. Vraja se risipise. Portretul redevenise un simplu portret, nu mă mai înspăimânta. Şi parcă se risipise şi cealaltă vrajă, a obiectelor. Redeveniseră neînsufleţite, nu le mai simţeam ostilitatea care, de fapt, ştiam sigur, nu existase decât în închipuirea mea surescitată.

— Ei, ce s-a întâmplat?

Era Azimioară. În prag, cu revolverul în mână, se uita la mine întrebător.

— Nimic!

— În cine ai tras?

I-am arătat portretul întinzând automatul.

— Bine, dar e o barbarie ceea ce ai făcut, se indignă el. Să mutilezi astfel o operă de artă!

— Crezi că are vreo valoare?

— Ba bine că nu.

— S-au distrus atâtea opere de artă în războiul ăsta, încât nu mai contează una în plus.

— Bine, dar de ce ai făcut-o?

Am ridicat din umeri, afectând nepăsare. Întrebarea nu-mi convenea de fel. În orice caz nu eram dispus să-i mărturisesc motivul adevărat.

— Ca să mă amuz!... Pur şi simplu ca să mă amuz!...

— Ca să te amuzi? repetă el ironic. Acum, la miezul nopţii. Parcă te poate crede cineva! Lasă că ştiu eu de ce ai împuşcat-o. Ţie nu ţi-a prezis nimeni că dacă ai să împuşti un tablou ai să mori curând?

— Nu!

— Îţi prezic eu. Ai să mori şi tu!...

Şi ieşi din cameră trântind uşa după el.

Am rămas din nou singur. Şi iarăşi am privit afară pe fereastră bezna, neagră ca iadul aşa cum mi-l închipuiam pe vremea când eram un ţânc şi credeam în poveşti. Ameninţarea lui Azimioară, deşi sunase mai curând a blestem, nu mă impresionase. Totuşi, gândul – absurd bineînţeles – că aş putea muri, nu ştiu din ce

motiv, pentru câteva clipe îmi zgribuli sufletul. Desigur, moartea aici, la Castel, nu putea fi decât o moarte stupidă. Să nu mori în linia întâi, ci la zeci de kilometri în spatele frontului, poate în timpul somnului, poate într-un alt mod stupid!... Niciodată până atunci, nici măcar în împrejurările cele mai grele, nu-mi dorisem atâta să trăiesc. Dar poate că niciodată, dorindu-mi cu disperare să supravieţuiesc, nu-mi fusese atât de clar motivul. Voiam să trăiesc nu pentru a mă bucura de tot ceea ce îmi putea oferi viaţa la douăzeci şi patru de ani, imediat după război. Voiam să trăiesc pentru a-mi putea satisface doar două dorinţe. Prima: să mai apuc să stau culcat în patul meu, acasă, în pijamaua albastră care îmi plăcea cel mai mult, să fie noapte, să fie primăvară, zarzărul din faţa ferestrei să se îngâmfe cu toate florile lui, şi eu să citesc „Mystères” a lui Knut Hamsun. Cartea aceasta, stranie, mă tulburase nespus de mult când o citisem prima dată, dar şi după aceea, ori de câte ori o recitisem – şi o recitisem de multe ori – cu toate că nu este cea mai bună a acestui mare scriitor. De ce mă tulburase de fiecare dată când o citisem, nu ştiu! Poate fiindcă în eroul cărţii, Johan Hagel, romantic prin excelenţă, găsisem câte ceva din fiinţa mea care, în nici un caz nu este aşa cum o crezuse comandantul şi prietenul meu Claudiu Azimioară? Sau poate

fiindcă celălalt personaj al cărţii, fata pastorului, la rândul ei nu mai puţin ciudată, Dagny Kielland, îmi plăcuse în aşa măsură, încât îmi dorisem ca femeia care avea să mă iubească sincer să fie, sufleteşte, asemenea ei?

Îmi doream să trăiesc mai întâi pentru atâta: să fiu culcat în patul meu, acasă, îmbrăcat în pijamaua mea albastră, care îmi plăcea cel mai mult, zarzărul din faţa ferestrei să fie înflorit şi eu să citesc „Mystères”. Îmi aminteam cum începea cartea:

„L’année dernière, au milieu de l’été, une petite ville côtière norvégienne fut le théâtre de quelques événements des plus insolites”.

Îmi aminteam doar această primă frază. Altădată ştiusem şi următoarele, cred că întreaga primă pagină. Acum, însă, doar atât. Zadarnic făceam sforţări să-mi amintesc şi pe celelalte. Nu izbuteam. Repetam în gând, cu încăpăţânare, doar prima frază în speranţa că doar-doar mi-oi aminti şi pe celelalte.

La un moment dat, disperat, am început să vorbesc tare:

„L’année dernière, au milieu de l’été, une petite ville...”

În liniştea din încăpere, cuvintele, rostite tare, sunară straniu sau mi se părură că sună straniu, cum straniu mi-a părut de fiecare dată acest început de carte, stranie în ansamblul ei.

Parcă nu eu vorbisem, parcă nu fusese vocea mea şi, ca să mă conving, din nou am vorbit cu glas tare:

„E noapte... Tare mai bate vântul!... Pe comandantul meu îl cheamă Claudiu Azimioară... De-ar smulge vântul oblonul din balamale să nu mai scârţâie... Tofana are părul ca arama...”

Când am pronunţat numele Tofanei mi-am amintit cel de-al doilea motiv pentru care doream să nu mor în războiul care, oricum, mult nu mai putea să dureze şi, mai ales, să nu mor cât timp va trebui să rămânem la Castel. De ce această precizare „cât timp va trebui să rămânem la Castel” nu-i greu de înţeles. Fiindcă, teoretic vorbind, la Castel, în comparaţie cu linia întâi, eram *ferit de moarte*.

Voiam deci să supravieţuiesc şi ca s-o revăd pe Tofana. Să mă întorc în oraşul meu natal, să ies pe strada principală la ora când ştiam că o pot întâlni şi, în momentul când avea să ajungă în dreptul meu, să-i aţin calea şi să-i spun:

„Doamnă, sunteţi o târfă şi vreau să mă culc cu dumneavoastră. Vă ofer salariul meu pe şase luni, care se află depus la C.E.C. fiindcă acolo, pe front, nu am avut trebuinţă de bani”.

Era, da, al doilea motiv pentru care voiam să trăiesc. Să-i arunc aceste cuvinte în faţă, rostite tare, să le audă ceilalţi trecători şi, până seara, ele să facă ocolul întregului oraş, să

râdă unii în hohote, alţii, soţul, amanţii ei, să se indigneze.

Pe Tofana o iubisem numai fiindcă era frumoasă. Vreau să spun că îi iubisem frumuseţea. Şi fiindcă îi iubisem doar frumuseţea, şi iubirea mea era de un fel deosebit. Poate că termenul nu e cel mai potrivit. Cum să spun? O iubisem aşa cum iubeşti obiectele frumoase, chiar dacă nu-ţi aparţin. O iubisem aşa cum iubesc pe Venus din Milo pe care am văzut-o, în fiecare zi, timp de o săptămână, când am cercetat Luvru. Venus din Milo e o statuie. Ştiu că nu are suflet, nici inimă şi nici creier. Pe Tofana am iubit-o fără ca vreodată să-mi treacă prin minte că ar putea avea creier, că ar putea avea suflet şi inimă. Tofana pentru mine era ceea ce arăta. Dincolo de frumuseţea ei materială, carnală, eram convins că nu ascunde nimic interesant. Tofana era doar o păpuşă însufleţită, şi atât. Îmi plăcea s-o văd, să fiu cât mai mult în preajma ei fiindcă îmi producea emoţii estetice, dar după ce ne despărţeam, nu mă mai gândeam la ea. Mi-o aminteam doar când mi se făcea dor să gust din nou emoţiile pe care ea mi le oferea, ea, doar ca obiect de artă însufleţit. Din acest motiv nu eram nici gelos. Oare poţi fi gelos pe acei care, după tine, vor privi, de pildă, pe Venus din Milo? Sentimentele mele faţă de Tofana erau acelea ale estetului în faţa

frumosului. Cât timp îl contemplă, obiectul de artă îl domină prin ceea ce îi trezeşte în suflet. Pe urmă, însă, disponibilitatea se restabileşte.

De aceea am fost foarte mirat când într-o zi m-a întrebat cu tonul cel mai natural:

„— Ce-ar fi dacă m-ai lua de nevastă?”

Luat prin surprindere nu i-am răspuns imediat. Niciodată nu-mi trecuse aşa ceva prin minte! Din proprie iniţiativă i-aş fi propus Tofanei s-o iau de nevastă doar în cazul când ar fi rămas singura femeie din lume. Totuşi, când mi-a pus întrebarea direct, propunerea nu mi s-a părut chiar lipsită de sens. Tofana era un obiect frumos, însufleţit, pe care îmi făcea plăcere să-l privesc; de ce, în definitiv, să nu-mi aparţină, în exclusivitate, mie? Fiindcă, într-o zi, ea tot avea să se mărite. Or atunci însemna că voi fi lipsit de plăcerea estetică pe care mi-o oferea. Desigur, altfel îmi doream să fie femeia pe care să mi-o iau tovarăşă de viaţă. O femeie care să nu aibă inimă de porţelan ca Tofana. O femeie ai cărei creieri să elaboreze gânduri, nu să toarcă, încâlcit, doar câlţi. Şi apoi Tofana nici nu mă iubea. De altfel, mă îndoiam că era în stare să iubească pe cineva. Oare o inimă de porţelan poate fi capabilă de iubire? Totuşi, considerându-mă în raporturile cu Tofana doar un estet, ca estet, doar ca estet, am acceptat:

„— Ai dreptate, Tofana, nu văd nici un

inconvenient, în aşa măsură de jenant, încât să mă împiedice a te lua de nevastă.”

„— În cazul acesta rămânem înţeleşi. Până într-o lună ne căsătorim.”

Dar mai înainte de a se împlini luna, Tofana se mărita cu Parapomenos şi plecă în voiaj de nuntă.

Parapomenos avea şaizeci de ani, era proprietarul a patru şlepuri şi două remorchere precum şi al unei case ce purta numele de „palatul prinţului” fiindcă fusese construită de un prinţ rus, pe nume Igor, fugit din Rusia în timpul revoluţiei. (Pentru oraşul nostru casa era, în felul ei, un palat.) Parapomenos, căsătorindu-se cu Tofana, ţinu să-şi petreacă neapărat voiajul de nuntă la Berlin.

De la Berlin Tofana mi-a trimis o scrisoare al cărei conţinut îl redau mai jos:

Mama m-a învăţat că fiecare om, după cum îşi aşterne, aşa doarme. Tu eşti simpatic, n-am ce zice, şi mi-ar fi plăcut să fiu nevasta ta. L-am preferat însă pe bătrân fiindcă are bani cu ghiotura. Pe când tu, cu amărâtul tău de salariu, ca profesor, nu m-ai fi putut ţine, aşa cum mă ţine el. Când e vorba de interes, îl cam dai naibii de sentiment. Sper că ai să mă înţelegi, aşa cum te-aş înţelege şi eu dacă ai fi în locul meu şi ţi s-ar fi ivit prilejul să pui mâna pe o fată cu zestre.

Luând cunoştinţă de conţinutul scrisorii, mărturisesc, nu am fost de loc supărat. Numai o femeie cu inimă de porţelan ca Tofana era în stare să scrie o asemenea scrisoare. Mă amuzase mai ales fraza: „Când e vorba de interes, îl cam dai naibii de sentiment”. Mi se părea fraza cea mai tipic Tofana. Am vrut să-i răspund imediat, dar Tofana uitase sau nu voise să-mi dea adresa, pesemne pentru a nu stârni gelozia bătrânului ei soţ. Pe urmă, până să se întoarcă ea, am fost mobilizat şi am plecat pe front.

Şi abia pe front am început s-o urăsc. De fapt n-o uram. Mă revolta atitudinea ei. Ba cred că o şi uram. Sigur că o uram. O uram cu o furie neputincioasă, egoistă şi întrucâtva stupidă: Pe front, în linia întâi, poate tocmai fiindcă eşti permanent în vecinătatea imediată a morţii, ţi-e dor de un trup cald de femeie. De multe ori, pe front, foamea se astâmpără fără să mănânci, fie de frică, fie de oboseală, fie, într-unele cazuri, fiindcă ţi se face greaţă, o greaţă cumplită. Eşti atât de obosit, după un atac, de pildă, sau după un marş de noapte, încât nu ai putere să duci mâna până la sacul de merinde ce îţi atârnă pe şold. Sau au murit atâţia în jurul tău, mirosul de sânge sau de cadavru e atât de puternic, şi din cauza aceasta ţi-e atâta greaţă, încât simţi cum ţi s-au încleştat fălcile.

Totuşi, cealaltă foame, a cărnii, nici oboseala şi nici scârba n-o astâmpără. Poate de aceea, femeile, simţind lucrul acesta, se dau fără mofturi soldaţilor, bieţilor soldaţi hămesiţi după un trup de femeie.

Pe urmă, dacă este adevărat că există în om un simţ înnăscut pentru frumos, şi dacă nu este mai puţin adevărat că linia întâi nu-ţi prilejuieşte emoţii artistice, atunci nu-i de mirare că pe front soldatul tânjeşte după frumos. Moartea, în general, nu se oboseşte să ia o înfăţişare frumoasă. Pe front, însă, ea devine hidoasă. Pe front, morţii sunt hâzi: sfârtecaţi de proiectile, ciuruiţi de gloanţe. Ruinele sunt şi ele hâde. Hâd devine şi câmpul scurmat de obuze sau de bombele aviaţiei. Hâde, ca nişte ciudate omizi, apar companiile când pornesc la atac. Totul devine urât, hâd, pe front. Numai cerul, noaptea, în nemărginirea lui impasibilă, mereu aceeaşi, rămâne frumos, cutremurător de frumos. Când eşti însă în linia întâi nu prea ai timp să priveşti cerul. Sau, chiar dacă se întâmplă să-l priveşti n-o faci ca să-l admiri ci doar ca să cauţi, cu neliniştite spaime, multe cât încap într-o raniţă, dacă acolo sus, în înfricoşătoarea nemărginire, steaua ta – care va fi fiind ea – mai străluceşte încă.

Şi dacă în jurul meu urâtul şi hâdul constituiau peisajul obişnuit, nu-i de mirare că îmi lipseau atâta emoţiile estetice.

(Dumnezeule, cât de mult mi-au lipsit pe front, cât de mult am tânjit după ele!)

Când am trecut cu unitatea prin oraşul Banska Bystrica din Slovacia, în timp ce tovarăşii mei încercau să profite de cele patru ore de repaus odihnindu-se, eu am plecat să caut un muzeu de artă. Nu l-am găsit deschis. În schimb, un binevoitor, profesor de muzică, al cărui nume l-am uitat chiar în clipa când şi l-a rostit, mi-a indicat pe cineva care, după spusele lui, avea o colecţie importantă de tablouri.

Colecţionarul – procurist la o bancă – s-a speriat când a dat cu ochii de mine. Văzându-mă în uniformă, desigur că i-au trecut prin minte toate motivele care mă puteau aduce la el, în afară de cel adevărat. Şi cum să-i fi trecut, dacă oraşul abia fusese ocupat de ai noştri, şi dacă pe strada principală treceau, într-un şir nesfârşit, tancurile şi atelajele de artilerie?

Când a aflat de ce venisem a răsuflat uşurat şi a acceptat să-mi arate toate tablourile. Colecţia era destul de modestă în ceea ce priveşte pictorii străini: câte un tablou din: Picasso – perioada albastră – Matisse, Renoir, Delacroix, Monet, Modigliani, H. Rousseau. În schimb colecţia era mai bogată în lucrări ale unor pictori cehi şi slovaci. În casa acelui procurist am avut prilejul să admir pânzele

unor maeştri cehi ca: Mikolâš Aleš, Max Svabinsky, Antonin Slaviček, Karel Muslbek, František Kupka, Jaroslav Král – sau slovaci, cum de pildă: Peter M. Bohun, Alexander Brodski, Eduard Ballo.

După atâtea luni de front, în imediata apropiere a morţii hâde, cele două ore petrecute în casa procuristului au însemnat o adevărată desfătare pentru ochii mei dornici, avizi de frumos.

Abia după ce mi s-a oferit prilejul să admir colecţia particulară de la Banska Bystrica am început s-o urăsc propriu-zis pe Tofana. Evident, afirmaţia aceasta categorică necesită a fi explicată. Fir-ar al naibii, numai că este foarte greu. Totuşi voi încerca. În mine existau, împletite strâns, două tendinţe, cel puţin în aparenţă contradictorii. Pe de o parte, la fel ca ceilalţi tovarăşi ai mei, eram obsedat, permanent, de dorinţa de a mă culca cu o femeie, pe de altă parte sufeream că eram nevoit, prin forţa împrejurărilor, să trăiesc în imediata apropiere a morţii care îmi apărea hâdă, şi din pricina căreia sufeream cumplit. Războiul – deşi îl consideram în condiţiile date necesar – îmi violenta spiritul, privându-mă de ceea ce ţinea de rădăcinile cele mai trainice ale fiinţei mele: nevoia de frumos. Şi fiindcă realitatea aspră, macabră şi hâdă pe care o trăiam îmi refuza frumosul, încercam să mi-l

apropii cu închipuirea. Era aceasta o încercare de a evada din realitate, dar în acelaşi timp de a o face suportabilă. Cu închipuirea încercam să privesc tablourile pe care le admirasem prin muzee, cu închipuirea răsfoiam albumele, nu puţinele albume pe care, cu o râvnă de veritabil colecţionar, mi le procurasem în decursul anilor. Cu închipuirea vedeam catedrale, palate, castele, parcuri şi statui celebre, cu închipuirea mă plimbam prin Roma, Florenţa, Veneţia, prin Paris, prin Atena, prin însorita şi enigmatica Spanie, prin Egipt, China sau India. Cu închipuirea admiram colecţii de bibelouri şi bijuterii şi, în fine, tot cu închipuirea vedeam femeile frumoase pe care le cunoscusem personal sau doar admirând portrete celebre.

De fapt, de fiecare dată când evadam din realitatea hâdă a frontului, începeam prin a „colinda” cu închipuirea muzeele; continuam „răsfoind” albumele şi sfârşeam prin a trece în revistă femeile frumoase. Şi de fiecare dată când ajungeam cu închipuirea la acest capitol, mi-o aminteam pe Tofana. Dintre femeile pe care le cunoscusem Tofana era, categoric, cea mai frumoasă. O frumuseţe de porţelan însufleţit, cu o inimă de porţelan, din care motiv o ignoram. (Mai ales că Tofana nu făcea nici un efort ca să-mi atragă atenţia că are totuşi o inimă, fie ea chiar de porţelan.) În

comparaţie cu celelalte frumuseţi, descoperite de mine în muzee sau în albumele inele, Tofana avea avantajul că trăia, că era o fiinţă vie, undeva într-un oraş de port, de loc lipsit de femei frumoase, poate tocmai datorită faptului că, fiind un oraş de port, amestecul între rase a fost mai mare decât în alte părţi. Aşa că, până la urmă, învingătoare, de fiecare dată, era Tofana. Chipul ei mi se fixa în închipuire, obsedant, tiranic. Şi fără să fiu – atunci – conştient, mi-o închipuiam, exagerându-i calităţile, mult mai frumoasă decât era în realitate. Mistificându-mă, îmi spuneam că, într-o epocă în care femeia nu mai păstra nimic sau aproape nimic din clasica frumuseţe feminină, Tofana era singura femeie care ar fi meritat a fi imortalizată în marmură de un Praxiteles reînviat. Şi aducându-i acest elogiu simţeam cât de mult o urăsc. O uram fiindcă abia acum îmi dădeam seama că, preferându-l pe armatorul Parapomenos, de fapt mă frustrase pe mine de fiinţa ei de porţelan, după ce mi se făgăduise. Citind scrisoarea pe care mi-o trimisese de la Berlin, aforismul ei că „atunci când e vorba de interes, îl cam dai naibii de sentiment”, râsesem. Dar atunci nu-mi dădusem seama că, oferindu-se bătrânului armator, mă frustra pe mine de frumuseţea ei de porţelan. Abia aici, pe front, ajungând la concluzia că în epoca noastră modernă ea este

singura femeie care mai reprezintă tipul de frumuseţe clasică, mi-am dat seama, pe de o parte de valoarea Tofanei, ca operă de artă însufleţită, iar pe de alta, cât de tâlhăreşte fusesem frustrat. Dar mi-am mai dat seama de ceva: de ceea ce în disperarea şi furia mea am numit „putreziciunea ei morală”. În fond, Tofana făcuse un târg. Parapomenos era într-adevăr un bătrân consumat şi libidinos, dar în schimb era foarte bogat. Eu, ce-i drept, eram tânăr şi probabil Tofana – aşa cum mărturisea indirect în scrisoare – avusese faţă de mine un oarecare... „sentiment”. Eram însă sărac în comparaţie cu armatorul, de vreme ce nu aveam, ca sursă de existenţă, decât salariul meu de belfer. Tofana, găsindu-se la un moment dat în situaţia de a alege între „interes” şi „sentiment”, optase, fără să stea pe gânduri, pentru primul. Cu alte cuvinte, Tofana se vânduse armatorului. Era, da, o târfă Tofana. Şi eu doream tare mult să-i arunc în faţă acest cuvânt.

Iată dar, cei de-al doilea motiv pentru care doream atât de fierbinte să mă număr printre supravieţuitori.

Am privit din nou bezna de afară şi, amintindu-mi de ameninţarea lui Azimioară, iarăşi mi-am spus că moartea la Castel nu putea fi decât stupidă. E ciudat cum îţi vin în

minte, în anumite împrejurări, gândurile cele mai absurde, e ciudat că, deşi îţi dai seama că ele sunt aşa, totuşi nu le poţi alunga, deşi doreşti, ci dimpotrivă, ele puiesc altele, şi mai absurde, subjugându-te. Aşa mi s-a întâmplat atunci. Căutam să mă conving că nu aveam nici un motiv să cred că mă păştea vreo primejdie şi cu toate acestea, imediat şi în străfulgerări de secundă, îmi imaginam zeci de împrejurări când moartea devenea posibilă la Castel. De pildă, să fim atacaţi într-o noapte de terorişti, adepţi ai lui Horthy. (Eram izolaţi la Castel, satul cel mai apropiat fiind la circa cinci kilometri.) Sau să sărim cu toţii în aer, în cazul când Castelul era minat. Şi câte altele!

Priveam bezna şi prin minte îmi treceau fel de fel de posibile tentative de a fi trimis pe lumea cealaltă. Ba la un moment dat am constatat că pur şi simplu mă pasiona să depistez posibilele pericole ce mă pândeau. Urmarea a fost că am sfârşit prin a mă convinge că, de fapt, la Castel, deşi acesta rămăsese acum mult în spatele frontului, pericolul ce mă păştea era cu mult mai mare decât atunci când fusesem în linia întâi.

Nu era o concluzie subiectivă, cel puţin aşa mi se păruse mie atunci, ci una realistă bazată pe o analiză lucidă a situaţiei. O dată convins că pericolul exista şi că nu era o elucubraţie a fanteziei mele, am izbutit să-mi birui frica.

Desigur, o asemenea afirmaţie trebuie explicată. Fiindcă, în mod normal, ar fi trebuit să se întâmple exact invers. Adică, să înceapă a-mi fi frică abia după ce mă convinsesem de existenţa posibilă a primejdiei.

Pe mine primejdia nu mă paralizează, aşa cum se întâmpla cu Azimioară, ci, dimpotrivă, mă stimulează să acţionez. Datorită acestei însuşiri, am raţionat atunci în felul următor: Dacă exista, în realitate, o primejdie care mă păştea – şi eventual ne păştea pe noi toţi – trebuia să acţionez spre a o preîntâmpina. De fapt nu eu să acţionez, ci să-i sugerez lui Azimioară în ce fel să procedeze, el fiind comandantul nostru. De când îl dezgropasem de sub cadavre, Azimioară nu mai era cel dinainte. Nu mai era comandantul lucid, prompt în iniţiative fericite. De când îl dezgropasem de sub cadavre, în împrejurările cele mai critice Azimioară se mulţumise să transmită, sub formă de ordine, sugestiile pe care eu i le dădeam. El, care fusese unul dintre cei mai destoinici comandanţi, după accident nu o dată i se întâmplase să aibă asemenea căderi de conştiinţă, încât punea în pericol securitatea întregului pluton. Or, tocmai în asemenea împrejurări mă văzusem silit să intervin. Practic, devenisem comandantul neoficial al plutonului şi, fără să-mi fac din aceasta un punct de laudă, trebuie s-o declar

că de multe ori, sugerându-i măsurile pe care trebuia să le ia în calitate de comandant, l-am salvat de Curtea Marţială.

Acum mi se părea că din nou mă găseam într-un moment când trebuia să am, în locul lui, iniţiativa. Dacă, teoretic, primejdia era reală – şi în privinţa aceasta nu aveam nici o îndoială – atunci trebuia să mă apăr şi să-i apăr şi pe ceilalţi. Mă miram, şi nu-mi puteam explica de fel, cum de fusese posibil să mă las în aşa măsură molipsit de nepăsarea lui Azimioară, încât să stăm la Castel fără să luăm cele mai elementare măsuri de securitate. E drept, în primele zile paza fusese asigurată prin sentinele, noaptea; curând însă, din ordinul lui Azimioară, serviciul de sentinelă s-a transformat în acela de planton, pentru ca după alte câteva zile orice fel de pază să înceteze. Seara, careva dintre noi avea grijă să încuie uşa de la intrare – cealaltă, aceea de serviciu, era tot timpul încuiată – şi apoi ne culcam cu toţii, fără grijă. După săptămânile de linia întâi, după marşurile ticăloase de noapte, când trebuia să schimbăm poziţia – şi tare de multe ori se întâmpla asta – viaţa noastră la Castel, cel puţin în primele zile, ni se părea ireală. Parcă fusesem trimişi în refacere, într-o vilă dintr-o staţiune climaterică. Şi cum să nu credem aşa, dacă eram doar noi în Castel, dacă puteam dormi în paturi cu saltele de puf,

dacă puteam face baie, dacă puteam juca biliard – din păcate cu toţii eram nişte ageamii – dacă mâncam în farfurii de faianţă, cu tacâmuri de alpaca, dacă ne puteam încălzi după pofta inimii, arzând în sobă sau cămin butuci uscaţi de fag sau stejar, dacă, pe scurt, duceam o viaţă de huzur? Şi de vreme ce duceam o viaţă de huzur, nu era chiar de mirare că adormise în noi până şi cel mai elementar simţ de vigilenţă. La aceasta mai trebuie adăugat şi norocul pe care îl avusesem de a face rost, în sat, de zece sticle de coniac, din conţinutul cărora eu şi cu Azimioară degustam în fiecare seară, cu destul simţ de prevedere, ca să nu se termine prea repede!

Dar gata! Trebuia reintrodus serviciul de sentinelă, trebuiau luate şi alte măsuri. Dar asta abia de mâine. În prealabil, trebuia să-l conving pe Azimioară că aceasta se impunea cu necesitate. Până atunci însă nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă culc şi eu. Fir-ar al naibii! Barem de-ar fi contenit vântul, ca să nu mai scârţâie oblonul. Cum însă nu aveam nici un fel de putere asupra vuitului, m-am hotărât să mă duc să închid oblonul. Am întors spatele ferestrei şi atunci, dând cu ochii de portret, am tresărit fără voie. Portretul reprezenta o femeie care – aşa cum am mai spus-o – doar ochii îi avusese frumoşi. Acum în locul ochilor se holbau la mine două găuri.

Acum, când văduvisem portretul de singura podoabă frumoasă, castelana din portret devenise urâtă, spăimos de urâtă. Cine a spus că ochii sunt oglinda sufletului? Nu-i o regulă! Pentru castelană, nu ochii fuseseră oglinda sufletului ei, ci umbra de surâs din colţul gurii. Un surâs de fiinţă rea, crudă. Mi-am închipuit-o aievea, tiranizându-şi bărbatul; biciuind slugile; ucigându-şi cu sânge rece amantul necredincios; împuşcând căprioare; înecând nişte pui de mâţă; desfigurându-şi rivala cu vitriol; mânuind, cu perfidie, arma clevetirii; denunţând autorităţilor amanţii de care voia să se scape, învinuindu-i de cine ştie ce ticăloşii inexistente, şi aşa mai departe. Fără nici un dubiu, umbra de surâs rău era oglinda sufletului ei meschin, demonic. Acum, când nu mai avea ochi, mă privea cu umbra de surâs rău, cu umbra de surâs rău îmi declara că mă urăşte de moarte. Hotărât, nu mai puteam suporta prezenţa tabloului, acolo, pe perete. Trebuia să-l dau jos, ca să nu-l mai văd. M-am urcat pe un scaun încercând să-l desprind de la locul său. Dar n-am izbutit. Tabloul era parcă bătut în cuie. N-am avut încotro şi a trebuit să renunţ.

Mi-am luat lanterna, am ridicat piedica automatului şi am ieşit din cameră. În holul imens întunericul era de nepătruns, parcă mai de nepătruns decât cel dinafară. Am plimbat,

dintr-o pornire instinctivă, fascicolul de lumină spre toate ungherele. Nimic! Doar beznă adâncă şi linişte. Azimioară pesemne adormise. M-am apropiat tiptil de uşa lui, mi-am lipit urechea şi am ascultat. N-am perceput de dincolo nici un zgomot. Adormise, fără îndoială că adormise. Am străbătut holul şi m-am apropiat de uşa camerei unde dormeau ceilalţi. De asemenea mi-am lipit urechea şi am ascultat. Dormeau şi ei, sigur că dormeau. Auzeam nişte sforăituri cumplite. Aşa numai Sachelarie era în stare să sforăie. Dacă dormea el dormeau şi ceilalţi. I-am invidiat. Numai eu nu eram în stare să închid ochii. Numai eu mă găsisem firoscos: să descopăr care din obloane fusese deschis de vânt şi să-l închid; să verific dacă uşa de la intrare fusese încuiată; să dau o raită de jur împrejurul Castelului. Era probabil o prostie, dar, de vreme ce somnul tot nu se lipea de mine, trebuia să încerc.

Am găsit uşa de la intrare încuiată. Am răsuflat uşurat. Sachelarie nu uitase s-o încuie. Am descuiat-o şi am ieşit afară. Am făcut câţiva paşi şi m-am oprit să-mi ridic gulerul vestonului. Se făcuse frig şi începuse să fulguiască. Dacă nu era doar un capriciu al naturii, dimineaţa aveam să ne trezim într-un decor alb. Neagră mai era noaptea. Asemenea gherocului reprezentantului unei întreprinderi de pompe funebre. Am pornit să dau ocol

Castelului. Îmi luminam drumul cu lanterna. Fascicolul de lumină sfredelea bezna deschizând înaintea mea un tunel, şi eu păşeam în acest tunel numai de la genunchi în jos. În rest, mă strângea, nevăzut şi obsedant, ca într-o îmbrăţişare perfidă, bezna din jurul meu. Adâncă, densă, compactă şi nesfârşită, parcă până şi dincolo de capătul pământului.

„Beznă întocmai ca în noaptea aceea!”

Ca în noaptea aceea când am sugrumat cu mâinile astea ale mele un om. Eram cantonat cu grupa a treia la o casă dinspre liziera de nord a satului. Dormeam cu toţii pe jos. Ţăranul şi femeia lui în pat. Omul, obosit, dormea, sforăind abia auzit. Ea, femeia, se foia într-una. Somnul o ocolea. Pesemne îi cânta sângele a dragoste, ştiindu-se în casă cu atâţia bărbaţi hămesiţi după un trup de femeie. Ehei, simţise ea, afurisita. Şi se foia, se foia... Dacă nu i-ar fi fost teamă că s-ar putea trezi bărbatu-su, ar fi coborât din pat şi ar fi venit jos pe podeaua de pământ, lângă noi. Era cald, mirosea a sudoare de bărbat, mirosea a obiele de infanterist şi mie îmi era cald şi, la fel ca femeia din pat, mă foiam când pe o parte când pe alta chemând somnul care se mâniase pe mine, nu ştiu din ce motiv, şi mă ocolea.

La un moment dat n-am mai putut sta locului. M-am ridicat şi, fără să fac zgomot, am ieşit afară, pe prispă. Şi noaptea era tot atât de

neagră, tot atât de perfid mă învăluia din toate părţile. Era însă răcoare, vântul aducea dinspre râu miros de prund şi de râu. M-am dus la fântână, am scos o găleată cu apă proaspătă şi mi-am vârât capul înăuntru. După aceea nu mai m-a durut şi nici tâmplele nu mi-au mai zvâcnit ca la cei ce suferă de hipertensiune. Privata era în fundul grădinii. Am pornit într-acolo, să-mi fac nevoile. În grădină omul semănase porumb. Acum porumbii erau înalţi şi-mi ajungeau până la umăr. Şi cum mergeam eu aşa prin porumb, deodată mi-a sărit cineva în spate doborându-mă la pământ. Am simţit în piept, duşmănoasă, ţeava unui automat şi am auzit o voce răstită:

— Übergib dich![14]

Să mă predau, adică să fiu luat prizonier. Am înţeles ce se întâmplase. Nemţii, care se retrăseseră din sat de partea cealaltă a apei, având nevoie de o „limbă” se infiltraseră în sat, pornind la vânătoare. Dar eu ştiam ce înseamnă să cazi prizonier la nemţi. Însemna ceva mai rău decât moartea.

— Übergib dich![14]

— Gut, ich übergebe mich![15]

— Ach, du sprichst deutsch, um so besser[16]*.*

Fu atât de surprins că făcuse prizonier pe

[14] Predă-te!
[15] Bine, mă predau!
[16] A, vorbeşti germana! Cu atât mai bine.

cineva care cunoştea limba lui, încât atenţia neamţului, pentru o clipă, slăbi. Sesizând momentul, i-am prins mâna şi i-am răsucit-o atât de tare, încât scăpă din mână pistolul. Dar n-am izbutit să intru în posesia lui fiindcă el mă lovi cu genunchiul în burtă atât de cumplit, încât mai-mai să-mi pierd răsuflarea. În clipa următoare ne rostogoleam amândoi la pământ, căutându-ne reciproc şi cu disperare beregăţile. În primele clipe m-am crezut pierdut. Din cauza durerii pricinuită de lovitura pe care o primisem în burtă era mai tare decât mine. Mă credeam pierdut, dar n-am renunţat să mă apăr cu înverşunare. Şi tot apărându-mă, cu disperare, la un moment dat durerea mi-a trecut. Mi-au revenit forţele şi nu mai m-am temut de el. L-am rostogolit sub mine şi, izbutind să-mi încleştez degetele în gâtlejul lui, am început să strâng, să strâng... Strângeam deznădăjduit fiindcă în mine era o încrâncenată deznădejde că omoram un om, sugrumându-l, şi aş fi dat orice numai să nu se întâmple lucrul acesta. Nu voiam să-l omor, întreaga mea fiinţă se cutremura de oroare. Şi cu toate acestea îl omoram puţin câte puţin. La început degetele mele întâmpinară opoziţia cartilajelor, încordate să se apere, dar puţin câte puţin încordarea slăbi, până când, dintr-o dată, degetele n-au mai întâmpinat nici un fel de rezistenţă. Ele strângeau acum ceva flasc,

ceva asemănător unei perine de carne. Şi am înţeles că îl sugrumasem, că îl omorâsem. Nici măcar nu ştiam cum arăta la faţă. Atâta ştiam că era un neamţ şi că, dacă nu l-aş fi omorât, mă omora el pe mine. Totuşi, fiinţa mea continua să se crispeze de oroare.

Eram pe front din prima zi, cu automatul meu secerasem mulţi inamici, dar de fiecare dată fusese altceva. Ceea ce simţeam acum nu mai simţisem niciodată. Nu mai simţisem răspândită în întreaga mea fiinţă oroarea că ucideam. Încercam să înţeleg de ce era *altfel* acum decât în atâtea alte rânduri când, ştiam precis, automatul meu culcase oameni pentru totdeauna în somnul morţii. Şi până la urmă am înţeles. Era altfel fiindcă în toate celelalte dăţi cel mult dacă îi *văzusem* căzând pe cei seceraţi de automatul meu, dar nu-i *simţisem* murind. Nu-i simţisem, vreau să spun, tactil murind. Pe când acum degetele, porii de pe degetele mele păstrau amintirea morţii neamţului, despre care nu ştiam nici măcar cum arăta la faţă. În schimb amintirea tactilă a morţii lui, în toată evoluţia ei: Mai întâi, opoziţia muşchilor, a cartilajelor gâtului. Opoziţia disperată şi dârză pe care numai frica de moarte ţi-o poate da. Pe urmă, puţin câte puţin, cedarea, şi în fine abandonarea, de fapt moartea! Degetele mele păstrau această amintire, o păstrează încă şi o voi păstra până

la sfârşitul zilelor mele. (De câte ori nu mi-am spus că e o prostie să regret că l-am ucis, de vreme ce o făcusem în legitimă apărare.)

A doua zi, pe lumină, am văzut că purta uniforma S.S. Eu ştiu? Poate că fusese şi el o bestie cu chip de om, ca mai toţi aceia care au făcut parte din trupele SS. Poate că şi el împuşcase prunci, femei, prizonieri de război. Poate că, de fapt, ucisesem nu un om ci o fiară cu chip de om. Posibil, chiar foarte posibil. Totuşi, fiindcă eu nu sunt ca el, fiindcă sunt om şi nu fiară, de fiecare dată când îmi aduc aminte de împrejurarea când am sugrumat o *viaţă* simt cum întreaga mea fiinţă se încrâncenează de oroare.

Nu ştiu cât am rămas lângă cadavrul hitleristului. La început am încercat să mă mistific spunându-mi că nu e mort ci numai leşinat. Dar n-am izbutit. Ştiam că murise. Mai exact, ştiau degetele mele. Şi în clipa când n-a mai fost chip să mă mistific, dintr-o dată am început să vomit. Am vomitat îngrozitor. Aşa ceva nu mai mi se întâmplase nici măcar în împrejurări când alţii parcă îşi puseseră în gând să dea afară din ei până şi măruntaiele.

Când m-am liniştit, m-am ridicat de lângă mort şi am plecat spre casă. Pe prispă mă aştepta femeia gospodarului. Era în cămaşă de noapte lungă până aproape de glezne. O femeie înaltă şi voinică asemenea unei

amazoane. Se apropie de mine şi mă apucă de mână vrând să mă facă să înţeleg că trebuia s-o urmez. Habar nu avea cine sunt. Ştia doar că eram unul dintre soldaţii găzduiţi în casa ei. Mă auzise ieşind şi, strecurându-se ca o şopârlă din aşternut, de lângă bărbatu-su, mă aşteptase.

Mi-am desprins mâna dintr-a ei şi am încercat s-o fac să înţeleagă că am nevoie de o lumânare. N-am izbutit. S-a dus să-şi scoale bărbatul. A aprins lampa. Omul era puţin speriat. Buimac de somn, nu înţelegea ce se întâmplase. Habar nu aveam cum se spune pe ungureşte lumânare. Am încercat să mă fac înţeles prin semne, dar n-am izbutit. Atât el cât şi nevastă-sa erau lipsiţi cu desăvârşire de imaginaţie.

— Ce-ţi trebuie lumânare, domn’ elev? mă întrebă Sachelarie.

— Dormi acolo. Ai să afli mâine, pe lumină.

Sachelarie se întoarse pe partea cealaltă şi imediat adormi.

Ceilalţi nici cel puţin nu se treziseră. Tare mai erau trudiţi cu toţii!

Ca să mă fac înţeles a trebuit să desenez pe carnetul meu, cu creionul, o lumânare. Abia acum se dumiriră. O lumânare? Nu aveau. Ce să caute la el în casă o lumânare! Şi se mirau că-mi putuse trece prin minte aşa ceva.

Atunci i-am cerut puţin untdelemn. Mi-a dat.

I-am cerut un dop de plută. Mi-a dat. I-am cerut o cutie goală de cremă. Mi-a dat. Am luat cutia, am pus în ea untdelemnul şi dintr-o bucată de cârpă, răsucită în chip de fitil, pe care am petrecut-o printr-un orificiu făcut în dopul de plută, am meşterit un fel de candelă. M-am dus cu ea în grădină şi am aprins-o la căpătâiul neamţului pe care îl sugrumasem. Şi am rămas să-l priveghez până la ziuă. Am spus în gând toate rugăciunile pe care mă învăţase mama când fusesem mic. Le-am spus pe toate, dar nu sunt sigur că nu am sărit unele fraze. Nu cu intenţie, ci doar fiindcă nu le mai rostisem de pe vremea când, copil fiind, îmi dorisem să fiu nu Făt-Frumos, ci Păcală. De mic l-am preţuit mai mult pe Păcală decât pe Făt-Frumos. Făt-Frumos avea paloş şi cu toate că se lupta cu zmeul voiniceşte, la urmă, după ce îl băga în pământ, tot îi tăia capul. De aceea, fiindcă folosea paloşul, nu-mi era simpatic. Păcală, în felul lui, făcea şi el dreptate. Păcală însă nu avea paloş şi nu tăia capul nimănuia. Din acest motiv îmi era mult mai simpatic decât Făt-Frumos.

Dimineaţa, când s-a luminat, abia atunci m-am uitat să văd cum arată neamţul pe care îl sugrumasem. Avea, cred, treizeci de ani şi era mai voinic decât mine, cel puţin după aparenţe. Chiar mă miram că îl învinsesem. Ochii îi erau bulbucaţi şi verzi. Dar nu ştiu dacă

i se bulbucaseră din cauza sufocării sau fuseseră aşa de mai înainte. În orice caz erau nişte ochi răi. Şi trăsăturile feţei, colţuroase, exprimau cruzime.

„Dumnezeu să-l ierte!” am murmurat, ridicându-mă.

Atunci m-au găsit ceilalţi.

— Aici erai, domn’ elev!

— Aici!

— Şi cu neamţu’ ăsta ce-i? Apoi imediat: Te pomeneşti că i-ai făcut de petrecanie chiar alde matale? ghici Sachelarie, îndreptându-se într-una de spate, parcă spre a scăpa de o închipuită cocoaşă.

— Eu!

Şi am oftat.

— O spui, domn’ elev, de parcă ţi-ar părea rău, se indignă Sachelarie. Păi uită-te la mutra lui. Ăsta, dacă ar fi primit ordin de la ’Itler să-şi omoare mama, o făcea fără să clipească. Şi dumneata i-ai aprins candelă!

— Gazda noastră n-avea lumânare, i-am răspuns în chip de scuză, ca şi când el m-ar fi mustrat că-i aprinsesem candelă în loc de lumânare.

Dar Dimofte, care, pe atunci, trăia, înţelegându-mă, spuse:

— Lasă că a făcut bine. Dacă ei sunt fiare, noi trebuie să ne-o dovedim că avem suflete de creştini.

A doua zi am fost citat prin ordin de zi pe regiment. Nu m-am bucurat. Porii degetelor mele păstrau amintirea omorului.

Picioarele mele, până la genunchi, păşeau prin hruba sfredelită de burghiul de lumină a lanternei mele. În rest, întunericul mă legase fedeleş. Liniştea şi bezna se îmbrăţişau ca într-o împreunare incestuoasă. Doar atâta zgomot: scârţâitul oblonului. Cât timp mersesem pe alee, auzisem pietrişul scrâşnind sub paşii mei ca măselele. Acum mergeam însă pe o potecă jilăvită. Dădusem ocol aripei dinspre miazănoapte. În beznă, totul era de un negru compact, ca întunericul de sub pleoapele orbilor. Dar în stânga mea, nu mai departe de o sută de metri, începeau acareturile. Grajdurile în care n-am mai găsit nici un cal... Garajul... Coşarul... Cocinele porcilor... Un fel de siloz în care mai existau saci cu grâu şi cu porumb... în dreapta, exact în direcţia opusă, magazia în care găsisem o mulţime de obiecte ce fuseseră mai înainte în Castel. Mobilă, lustre, covoare, lenjerie de pat, veselă, lăzi cu cărţi, din păcate toate în limba maghiară. Se părea însă că numai obiectele cu adevărat de valoare fuseseră puse undeva la adăpost.

Din cauza întunericului nu vedeam acareturile, dar le ştiam, acolo, la mai puţin de o sută de metri, învăluite în bezna densă. Nu

vedeam nici Castelul. Vreau să spun că nu-l vedeam în chip de clădire. Ceva însă tot vedeam. Ceva care aducea mai curând a stâncă încremenită cine ştie de când, poate de milenii. Stânca era Castelul. Ştiam cum arată fiindcă îl admirasem în timpul zilei. Îl admirasem este un fel de a spune. Mai exact ar trebui să spun că mă impresionase. Neplă-cut? Da, cred că neplăcut. Neplăcut, în sensul că, privindu-l de la o oarecare distanţă, brusc simţeai cum te încearcă un sentiment de panică, hai să spun metafizică. Pe dinafară, Castelul părea aproape o ruină. Zidurile înnegrite, scrijelite, roase de vânturi şi intemperii, acoperişul înclinat, cu olane căzute, te făcea să reflectezi imediat la atotputernicia timpului care nu cruţă pe nimeni şi nimic. Fără să vrei, dezastrul incipient de cărămidă şi tencuială îţi amintea de cuvintele: „adu-ţi aminte că ai să mori!”

Dar sentimentul acesta de panică metafizică dăinuise numai cât timp privisem Castelul de afară. Când, însă, am pătruns în el am simţit imediat un sentiment de uşurare. Fiindcă înăuntru totul era gândit şi aranjat în aşa fel ca să satisfacă toate exigenţele omului modern. Am fost chiar surprins că proprietarul Castelului, care nu precupeţise cheltuielile pentru amenajarea interiorului, neglijase exteriorul. Personal l-am suspectat – cred şi

acum – că o făcuse în mod deliberat, dorind ca, pe dinafară, Castelul să-şi păstreze patina vremii.

În spatele Castelului începea parcul. Un parc aş zice clasic: castani bătrâni, alei frumos pietruite şi, în fine, nelipsitul lac, minuscul ce-i drept, dar totuşi un lac, cu un minuscul debarcader şi două luntre. Pe apă pluteau, resemnate şi clorotice, frunze uscate, puzderie de frunze uscate, din care cauză lacul avea un aspect dezolant. În parc exista şi un pavilion, cu ferestrele albastre, în care îmbătrânea un pian complet dezacordat.

Am continuat rondul, şi pe măsură ce inspecţia se apropia de sfârşit mă simţeam mai uşurat: Amintirea întâmplării obsedante, din noaptea când sugrumasem pe neamţul care voise să mă facă prizonier, aproape dispăruse. Pe de altă parte, mai exista acum un motiv care avu darul să mă liniştească. Faptul că în inspecţia pe care o efectuam *nu mi se întâmpla nimic*. Era aceasta dovada că, cel puţin deocamdată, nu ne ameninţa nici o primejdie. E drept, ne aflam într-un teritoriu străin, izolaţi într-un Castel situat la o depărtare de cinci kilometri de cea mai apropiată aşezare omenească. Teoretic, pe de o parte fiindcă eram izolaţi, iar pe de alta fiindcă nu eram decât şase la număr, oricând puteam fi atacaţi şi măcelăriţi. Dar dacă

existau în sat elemente teroriste – adepţi de-ai lui Horthy – de ce nu ne atacaseră până acum? Desigur, trebuiau luate unele măsuri de siguranţă. De pildă, reintroducerea serviciului de sentinelă. Dar un pericol efectiv, iminent, nu exista. Optimismul acesta care luase locul îngrijorării de mai înainte era consecinţa rondului fără incidente pe care îl efectuam. Când am revenit în faţa intrării îmi redobândisem liniştea.

„Acum – mi-am zis – nu-mi mai rămâne decât să descopăr oblonul pe care l-a deschis vântul şi să-l închid”.

Am intrat în Castel având grijă să încui uşa după mine, ferindu-mă să fac zgomot, ca să nu-l trezesc pe Azimioară, şi am pornit în direcţia scării ce ducea la etaj. Am făcut doar vreo câţiva paşi şi m-am oprit, aş spune mai curând că am încremenit locului. De fapt, ca să fiu sincer, în primele câteva clipe am crezut să totul se întâmpla în vis. Un vis straniu, absurd. Îndreptând lumina lanternei în direcţia treptelor l-am descoperit pe „Iago”. Nu trecuse nici o oră de când Azimioară îl omorâse şi iată-l acum viu, nevătămat, privindu-mă somnoros de pe a doua treaptă a scării. Îl omorâse, îi văzusem doar cadavrul acolo sus la capătul scării. Şi cu toate acestea „Iago” trăia. Visam? Nu! Eram treaz. Iată ţineam lanterna în mâna stângă şi arătătorul mâinii drepte pe trăgaciul

automatului. Iată, aveam încă ridicat gulerul vestonului. Atunci? Atunci poate că visasem adineaori? Poate că în vis Azimioară îl împuşcase pe „Iago”? Poate că doar în vis îi văzusem petele de sânge, cadavrul? Poate că în vis avusese loc discuţia dintre mine şi Azimioară?

„Iago” se ridică, se întinse, arcuindu-şi spinarea graţios, pe urmă veni să se frece de moletierele mele. Furios, l-am izbit cu piciorul. Motanul schiţă prin aer o traiectorie perfectă şi căzu, în picioare, la doi metri de mine, scoţând un mieunat jalnic. Nu visam. Dar trebuia să mă conving dacă nu visasem că Azimioară împuşcase motanul. Am îndreptat fascicolul de lumină asupra primei trepte. Va să zică nu visasem. Picătura de sânge era acolo, acum uscată... Pe a treia treaptă alta... M-am întors, căutând motanul cu lumina. „Iago” se urcase pe placa de marmură de deasupra căminului şi de acolo se uita la mine cu ochii pe jumătate închişi, somnoros. *Era fără îndoială „Iago”.* Am urcat în goană treptele să-i caut cadavrul. Cadavrul dispăruse. Dispăruse, dar nu şi dovada: pata de sânge, exact în locul unde zăcuse cadavrul. Pata de sânge care încă nu se uscase.

Ce trebuia să cred, Dumnezeule, ce trebuia să cred? Nu visasem nici atunci nu visam nici acum. Dar realitatea ţinea de domeniul

incredibilului. Cu o oră în urmă Azimioară împuşcase motanul, iar acum, de acolo de pe placa de marmură a căminului se uita la mine, viu şi nevătămat. Cu mintea refuzam să cred aşa ceva, şi cu toate acestea „Iago” reînviase, trăia. Nu sunt superstiţios – am mai spus-o – cu toate acestea, în clipele acelea iraţionalul m-a invadat. M-a invadat în aşa măsură, încât n-am mai avut curajul să mă duc să caut oblonul pe care vântul îl plimba de colo-colo, făcându-l să scârţâie asemenea unui vaiet. Am coborât treptele. „Iago” era tot pe cămin. M-a cuprins furia împotriva motanului. De fapt furia mea era revolta fiinţei mele de a accepta iraţionalul.

„Vreau să văd dacă şi de data asta ai să... reînvii!”

Am ridicat automatul, mi l-am proptit în umăr şi am ochit, în timp ce lumina puternică a lanternei era proiectată asupra lui „Iago”. Am ochit îndelung, ca nu cumva să greşesc ţinta. „Iago”, ca şi când nu ar fi presimţit primejdia, sau ca şi când puţin i-ar fi păsat, mă fixa cu ochii lui somnoroşi, pe jumătate închişi. Şi atunci mâna a început să-mi tremure. De frică? Poate! Sau fiindcă mă impresionase impasibilitatea motanului, care parcă nu-şi dădea seama de primejdie? Poate! Dar, indiferent de cauza adevărată, un lucru e cert: că am aplecat automatul şi am intrat la mine, încuindu-mă. Pentru prima dată de când

locuiam în Castel, încuiam cu cheia uşa camerei mele. M-am trântit îmbrăcat în pat. Începuse să mă doară capul şi eram furios. Ce trebuia să cred, Dumnezeule, ce trebuia să cred? Îl împuşcase Azimioară pe „Iago” sau nu? În orice caz, mâine, când Azimioară se va convinge că „Iago” trăieşte, se va vindeca de obsesia lui.

...Şi oblonul continua să scârţâie!... Şi vântul să geamă... Şi femeia din portret căreia îi răpisem ochii cu două gloanţe de automat continua să se uite la mine cu părere a aceea de surâs rău, duşmănos. M-am ridicat şi am început să măsor camera de la un capăt la altul. Capul mă durea din ce în ce mai tare. Trupul nu-mi era obosit. În schimb spiritul aţipea, se trezea, din nou aţipea. La un moment dat, pesemne în secundele când aţipise, am auzit bătăi, uşoare, în uşă.

Prima dată am crezut că mi se năzărise. Dar cel de afară bătu a doua oară. M-am apropiat de uşă şi am întrebat cu vocea alterată de emoţie:

— Cine-i?

— Eu, caporalul Sachelarie.

— Ce vrei, Sachelarie?

— Deschideţi, domn’ elev, că vreau să-ţi raportez ceva.

Am deschis. Sachelarie, numai în cămaşă şi izmene, trecu pragul camerei. Era palid şi

mâna în care ţinea automatul îi tremura uşor.

— S-a întâmplat ceva, Sachelarie? l-am întrebat.

— Domn’ elev, a dispărut Floroiu.

— Ce?

— A dispărut Floroiu, domn’ elev!

III

Erau o sută? Nu! Două sute!... Poate chiar mai mulţi. Semănau unii cu alţii, ca picăturile de apă. Semănau toţi cu Floroiu... Cinci sute de Floroiu... Cinci sute de „Tabachera”.

— Ce vrei? De ce eşti atât de agitat?

— Îl caut pe Floroiu.

— Eu sunt Floroiu.

— Eu sunt „Tabachera”.

— Noi suntem Floroiu.

— Noi suntem „Tabachera”.

— *Noi!*

— Nu-i adevărat!... Nici unul din voi nu-i Floroiu. Semănaţi cu el. Teribil de mult semănaţi cu el, dar nici unul nu-i Floroiu.

— Ba suntem!

— Poate vă numiţi şi voi Floroiu. E greu de presupus că s-au adunat aici cinci sute de

oameni cu acelaşi nume, dar sunt gata mai curând să accept o asemenea stranie coincidenţă decât să cred că vreunul dintre voi este adevăratul Floroiu.

Din spatele tuturora ieşi în faţă un ins care nu semăna nici cu adevăratul Floroiu şi nici cu ceilalţi. Se propti pe picioarele lui lungi şi răşchirate, îşi puse mâinile în şold şi, fixându-mă cu o privire aproape ironică, se răsti la mine:

— Va să zică îl cauţi pe Floroiu!

— Da! Pe el îl caut. Ştii cumva ce s-a întâmplat cu el?

— Va să zică aşa! Sunt aici în faţa ta cinci sute de inşi. Cinci sute de Floroiu. Şi cu toate acestea pe tine te interesează doar un anumit Floroiu.

— Pardon! Nu un anumit Floroiu, ci Floroiu cel adevărat. Ăştia nu sunt Floroiu.

— Să zicem că nu sunt. Ce importanţă are? Floroiu al dumitale e unul singur. Pe când ăştia sunt cinci sute.

— Dar dacă nici unul nu-i Floroiu...

— Acum te-ai trădat. Eşti un tip periculos. Un individualist. Crezi tu că toţi ăştia nu preţuiesc cât caraghiosul ăla de „Tabachera”?

— Toţi ăştia nu pot fi el. Nu pot constitui o individualitate. E atât de simplu, şi totuşi văd că ţi-e greu să înţelegi.

— Să înţeleg ce? Că nu poţi renunţa la

individul Floroiu? Să înţeleg ce? Că toţi aceşti Floroiu nu preţuiesc nimfe în ochii tăi, în comparaţie cu Floroiu pe care îl cauţi?

— Cu adevăratul Floroiu.

— Adevăratul, falsul Floroiu!... Are vreo importanţă? Ia-l pe oricare dintre ăştia, prezintă-te lui Azimioară, şi spune-i: Iată l-am găsit pe Floroiu. Crezi că are să observe că nu-i adevăratul Floroiu? Nu oamenii, ca indivizi, sunt necesari, ci destinele. Şi destinele sunt preluate în viaţă de al ţii, aşa cum funcţia de trăgător la puşca mitralieră este preluată de încărcător, dacă „titularul” a fost omorât. Important este ca cel ce urmează să mânuiască arma tot aşa de bine. Fiecare om are... un adjunct. De ce nu vrei să recunoşti că şi Floroiu al tău? Ascultă-mi sfatul: Ia-l pe oricare dintre ăştia, şi fii sigur că nimeni nu va observa substituirea.

— Conştiinţa mea nu poate accepta falsul.

— Falsul! Ce importanţă are! Scopul, asta interesează, deşteptule. Şi trebuie să recunoşti că scopul e nobil. Nu?

— Nu ştiu la ce scop te referi, am recunoscut.

— Dacă îl vei înlocui pe Floroiu cu unul dintre aceşti cinci sute posibili adjuncţi, Azimioară se va linişti, de asemenea ceilalţi: Sachelarie, Pantazi, Stoica. Chiar tu te vei linişti.

— Cum m-aş putea linişti ştiind că nu-i

Floroiu?

— După ce te vei obişnui cu el, vei uita că nu-i cel adevărat. Şi după câtva timp, dacă eu aş veni şi ţi-aş spune: Ştii, ăsta nu-i adevăratul Floroiu, tu ai fi indignat, m-ai da pe uşă afară. Ba chiar ai fi în stare să mă şi ucizi numai să nu-ţi pierzi certitudinea...

— Falsa certitudine, vrei să spui.

— Nu, certitudinea. Fiindcă orice falsă certitudine devine adevărată din momentul când, de nevoie, ai acceptat-o. În cazul tău de dragul celorlalţi: ca să-i salvezi de frică.

— Bine, dar ce s-a întâmplat cu adevăratul Floroiu?

— Chiar eşti curios să ştii ce i s-a întâmplat?

— Nu-i vorba de curiozitate. Am datoria, obligaţia morală.

— Nu înţeleg! Eşti comandantul lui? După cât ştiu, e Azimioară. Tu de ce te prăpădeşti cu firea? Mi se pare că ţie îţi plac tare mult cuvintele frumoase, aşa cum îmi plăceau mie caramelele cu lapte pe vremea când eram mic.

— Bine, dar a fost camaradul meu. Am fost amândoi pe front, de la început.

— Mda! Ăsta ar fi într-adevăr un argument. Haide să ţi-l arăt. Îl vezi? Priveşte-l!

Nu vedeam nimic în direcţia indicată de el. Acolo era doar o ceaţă de culoare vernil. În schimb m-am auzit strigat:

— Domn’ elev!... Domn’ elev!

Vocea era a lui Floroiu.

— Tu eşti, Floroiule? am vrut să fiu sigur.

— Domn’ elev!... Domn’ elev!...

— Unde eşti, Floroiule? Nu te văd!

— Domn’ elev!... Domn’ elev!

Am alergat în direcţia ceţii. Am trecut prin ea ca printr-un incendiu fiindcă ceaţa vernil frigea, şi am dat dincolo din nou de lumină şi de aer pur.

— Domn’ elev!... Domn’ elev!

Acum mă striga dintr-altă direcţie. Am alergat într-acolo. Nu puteam să nu alerg. Vocea era a unui om disperat. Iarăşi ceaţă vernil, iarăşi am trecut dincolo de ea, tot fără să dau de el.

— Domn’ elev!... Domn’ elev!... Pentru numele lui Dumnezeu, salvează-mă.

— Asta şi vreau, Floroiule, dar unde eşti? Arată-te!

— Asta e pentru tine.

Azimioară îmi întindea un plic. Nu l-am luat imediat. N-am ştiut dacă e el sau Floroiu decât după câteva clipe.

— Îl căutam pe Floroiu, am îngăimat în chip de scuză, frecându-mă la ochi.

— Ce-i cu Floroiu? întrebă el cu un ton indiferent.

— Nu ţi-a spus Sachelarie? L-am trimis azi noapte să-ţi raporteze.

— Parcă mi-a spus ceva. Oare ce naiba mi-a

spus?

— Cred că a dezertat.

— Ca şi Dimofte! Dar ia plicul odată! Ce tot mă ţii cu mâna întinsă!

Era un plic mare, dintr-acelea care purtau denumirea de „oficiale”, de culoare cărămizie.

— Ce-i cu plicul ăsta?

— Testamentul meu.

Şi întorcându-mi spatele, ieşi din cameră. Câteva clipe mai târziu iarăşi deschise uşa şi, vârând numai capul prin deschizătură, preciză:

— Te-am numit executorul meu testamentar.

— Ascultă, „Iago”...

Dar nu mă auzi fiindcă ieşise după primele cuvinte. Plicul nu era închis. L-am întors de mai multe ori, pe ambele părţi, pe urmă, hotărându-mă, am scos hârtia dinăuntru, şi am citit-o.

Testament

Subsemnatul locotenent în rezervă Azimioară Claudiu, simţindu-mi apropiat sfârşitul, în deplinătatea facultăţilor mele mintale, hotărăsc următoarele:

1. – Las nepotului meu de soră Mir cea Balaban – şi numai lui – partea ce mi se cuvine din imobilul, moştenire părintească, de pe strada Poligon, numărul zece din oraşul Brăila. Până la majoratul nepotului meu, sumele

realizate din chirie vor fi depuse la C.E.C., pe numele său.

2. – Fostei mele logodnice, Mioara Cojocaru, studentă la Conservatorul din Cluj, îi dăruiesc pe Muţunache, căţelul meu, convins fiind că fidelitatea animalului o va face să regrete că n-a izbutit să facă din mine un muţunache, aşa cum, sunt convins, dorea teribil de mult să se întâmple.

3. – Vioara la care n-am cântat niciodată şi pe care mi-a lăsat-o moştenire tata, în speranţa că se va realiza prin minei să fie spartă, transformată în surcele şi arsă în sobă, de preferinţă în soba din odaia în care am copilărit.

4. – Las suma de 20 000 (două zeci de mii) lei, economisiţi din solda mea de locotenent în rezervă, aceluia care va izbuti să găsească mai mult de trei noi semnificaţii anticei şarade: „Ce animal merge dimineaţa în patru picioare, la prânz în două şi seara în trei?”

În acest scop, încheietorul meu de pluton, sergentul t.r. Domite Dan va institui un concurs. Cheltuielile pentru publicitate precum şi celelalte cheltuieli necesitate de concurs vor fi acoperite din suma de 5 000 (cinci mii) lei, de asemenea depusă la C.E.C. pe numele meu.

În cazul când nici unul dintre candidaţi nu va reuşi să găsească cel puţin trei semnificaţii, suma în întregime va fi donată Azilului de copii

găsiţi din oraşul meu natal.

5. – Las mamei mele pe dulăul meu Pluto şi suma de 1 000 (una mie) lei, costul întreţinerii lui. Întrucât Pluto este foarte bătrân, cred că jumătate din sumă reprezintă contravaloarea ostenelii pe care o va depune îngrijindu-l. Cu alte cuvinte, o numesc pe mama infirmiera bătrânului meu câine.

6. – Las lui Domite Dan, ca amintire, pistolul meu, marca „Bereta”, cu urarea sinceră să nu i se ivească niciodată prilejul de a da acestui instrument al morţii întrebuinţarea pentru care a fost construit.

Am scris şi am semnat acest modest testament cu mâna mea proprie, astăzi două noiembrie, anul una mie nouă sute patruzeci şi patru.

Lt. rezervă Claudiu Azimioară

Terminând lectura testamentului, am fost atât de deprimat, încât, câteva clipe, descumpănit, am privit, fără să râd, tabloul castelanei, oribilul tablou al castelanei din cauza celor două găuri făcute de cele două gloanţe ale automatului meu. Abia acum îmi dădeam seama cât de gravă era situaţia lui Azimioară. În aşa măsură era obsedat de ideea morţii sale iminente, încât se grăbise să-şi tacă testamentul. Convins că va muri – fiindcă îl

omorâse pe „Iago”! – nimic nu-l mai interesa, nici măcar dezertarea lui Floroiu, a doua în mai puţin de o săptămână. Şi doar era comandantul, încă mai era comandantul şi, în ultimă instanţă, era răspunzător de soarta oamenilor de sub comanda sa.

Trebuia să-i scot din cap obsesia, trebuia neapărat.

„Să vedem ce va spune când va afla că «Iago» trăieşte”.

Am azvârlit testamentul pe patul pe care abia îl părăsisem şi am plecat să-i vorbesc. Am bătut în uşă şi fără să mai aştept, am intrat.

Azimioară stătea pe un scaun, palid, cu ochii măriţi de spaimă. Abia putu îngăima:

— Bine că ai venit!

— Ce s-a întâmplat? Ţi-e rău?

Nu-mi răspunse. După un minut sau două trăsăturile i se destinseră, ochii nu mai exprimară frică. Dimpotrivă, acum oglindeau satisfacţie. Satisfacţie exprima şi vocea când îmi vorbi:

— Acum ştiu cum îmi va fi sfârşitul: Inima!... Adineaori am simţit, aici, în partea stingă, un fel de gheară ce mi se înfigea în inimă adânc, adânc... Aproape nu mai puteam răsufla... Am simţit că mor... Înţelegi? Încă o criză şi gata: m-am curăţat! Vezi că am avut dreptate? Până a nu-l împuşca pe „Iago” niciodată nu am avut asemenea criză.

— „Iago” trăieşte, Claudiule. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ţi din cap gărgăunii ăştia.

— Pesemne că tu mă crezi nebun, sau ce naiba vei fi crezând despre mine? se înfurie el. L-am împuşcat aseară? L-am împuşcat! I-am văzut amândoi cadavrul? I-am văzut! Nu înţeleg! Chiar vrei să-ţi baţi joc de mine? Mă jigneşti, pur şi simplu! Auzi ce îndrugă dumnealui. Că „Iago” trăieşte!

— Claudiule, trăieşte. Am fost şi eu convins că l-ai împuşcat. Dar azi noapte, după ce ne-am despărţit, am dat o raită Castelului. Nu ştiu ce mi-a venit. Pe urmă, când m-am întors, am vrut să urc la etaj ca să închid oblonul. Îţi aminteşti ce enervant scârţâia afurisitul de oblon.

— Sinistru!

— Pe dracu sinistru. Pur şi simplu enervant.

— Fie! Haide, spune mai departe!

— Ei bine, dau să urc la etaj şi iată că-l văd pe „Iago”. Stătea pe o treaptă a scării, viu şi nevătămat. În clipa următoare, prietenos cum îl ştii, a venit să-şi frece blana de picioarele mele. Atunci, furios, i-am tras un picior de-a zburat cel puţin trei paşi.

— Imposibil!

— Mă rog! O fi imposibil, dar numai în aparenţă. Fiindcă adevărul adevărat acesta este: „Iago” trăieşte! L-am văzut, l-am „pipăit”

cu vârful bocancului, i-am auzit miorlăitul în clipa când i-am tras un şut cu piciorul.

Am vorbit cu convingere, aşa cum în nici o altă împrejurare n-o mai făcusem. Să-l conving? Să mă conving? Şi una, şi alta. Fiindcă aveam şi eu nevoie să fiu convins. O primă premisă: Azimioară îmi confirmase că-l omorâse. Deci, nu visasem doar că-l împuşcase. A doua premisă: „Iago” trăia fiindcă îl „pipăisem” cu vârful bocancului. Deci, nu visasem nici că trăieşte. Şi concluzia? Pentru Azimioară: „Iago” era mort, omorât! Dar pentru mine? Pentru mine nu era posibilă o concluzie. Eu nu puteam afirma categoric: „Iago” trăieşte! Îmi aminteam că văzusem sus, la etaj, pata de sânge pe locul unde zăcuse cadavrul motanului. Sau poate „văzusem” pata în vis? Şi picăturile de sânge de pe mochetă tot în vis le văzusem? Dacă le văzusem aievea şi nu în vis trebuia să-mi însuşesc, fără rezerve, concluzia lui: că „Iago” era mort. Dar nu puteam. Fiindcă acel „Iago” pe care îl izbisem cu bocancul fusese viu şi nevătămat, fără nici o zgârietură. Categoric, nu-mi puteam însuşi, fără reticenţe, nici una din cele două concluzii, şi cu toate acestea voiam să-l conving pe Azimioară că „Iago” trăia.

Azimioară se gândi câteva clipe. Şi în tot timpul acesta mă sfredelea cu privirea, parcă încercând să se convingă dacă îmi bat joc de

el.

— Ori tu, ori eu, în orice caz unul din amândoi este nebun.

— Eu în nici un caz, i-am replicat. Urcă la etaj şi ai să te convingi. N-ai să mai găseşti acolo cadavrul lui „Iago”.

— Nu?

— Du-te şi convinge-te! Poate că, ieşind de aici, „Iago” are să-ţi iasă în întâmpinare şi are să ţi se frece de cizme, aşa cum a făcut şi cu mine astă noapte. Numai, ai grijă, şi nu lua cu tine pistolul, ca nu cumva să ţi se năzare iarăşi că-i nu ştiu cine şi să tragi în el.

Azimioară fără să-mi răspundă ieşi din cameră şi începu să urce treptele. L-am urmat. Când am ajuns, satisfacţia a fost de partea lui, eu neavând parte decât de stupefacţie. Pe locul ştiut zăcea cadavrul lui „Iago”.

Azimioară începu să râdă în hohote. Dintr-o dată înveselit din cale afară.

— Acum e clar că tu eşti nebun şi nu eu.

Şi iarăşi râse până nu mai putu. Pe urmă păru dintr-o dată îngrijorat.

— Cred că a sosit momentul să discutăm serios. Eşti de acord?

— Să discutăm, m-am învoit, deşi habar nu aveam ce anume voia să discute cu mine „serios”.

— Atunci vino!

Am revenit în camera lui. Cum am intrat pe

uşă, din nou, involuntar, am privit tabloul şi din nou – pentru a câta oară? – m-am mirat de marea asemănare a lui Azimioară cu portretul.

— Mi-e greu să cred că eşti nebun, începu el vorba.

— Bineînţeles că nu, am protestat.

— Atunci înseamnă că tu, totuşi, mă crezi nebun. Da, da, totuşi mă crezi nebun. Fiindcă altfel nu-mi pot explica de fel ce ţi-a venit să-mi îndrugi povestea cu „Iago” pe care, chipurile, numai mi s-a năzărit că l-am omorât, deşi ştiai foarte bine că, aseară, când am urcat amândoi la etaj, motanul era mort de-a binelea. Probabil că tu ai raţionat în felul următor. Azimioară s-a „zăltat”. Şi-a vârât în cap că va muri fiindcă l-a omorât pe „Iago”. Dar dacă îl conving că „Iago” trăieşte, atunci sigur îi scot gărgăunii din cap. Aşa ai gândit?

— Nu, n-am gândit aşa.

— E inutil să negi. Tu însă ţi-ai făcut o socoteală greşită. Ţi-ai închipuit că am să te cred pe cuvânt şi n-am să mai verific, urcând din nou la etaj. Pe de altă parte, faptul că „Iago” era mort n-a constituit pentru tine un impediment ca să-mi cârpeşti minciuna că trăieşte. Doar şi pe vremea când trăia, „Iago” apărea când te aşteptai mai puţin şi dispărea, tot pe neaşteptate, zile întregi.

— (!)

— Văd că nu-mi răspunzi. Şi tăcerea

înseamnă un răspuns. Ar trebui să fiu supărat pe tine. Ştiu, însă, că ai făcut-o cu bună intenţie.

Ce era să-i răspund? Cum să-l conving că „Iago” îşi frecase blana de moletierele mele? Cum să-l conving că, după aceea, urcând la etaj să-i caut cadavrul, nu l-am mai găsit? În nici un fel, acum când reapăruse cadavrul. Cum să-l conving dacă eu însumi nu mai ştiam ce să cred? Totul se învălmăşise din nou în capul meu. „Iago” se frecase, într-adevăr, de moletierele mele? I-am auzit miorlăitul? După ce l-am lovit cu bocancul s-a refugiat într-adevăr pe marmura căminului?

Şi din nou m-am întrebat:

„S-au întâmplat toate acestea şi în realitate sau numai am visat?”

Dar *ştiam* că nu visasem. A accepta, însă, că nu fusese vis, însemna a accepta absurdul. În schimb, dacă izbuteam să mă conving că totul se petrecuse în vis, atunci logica nu mai era violentată. De dragul ei eram gata să accept ipoteza visului. Şi am acceptat-o. Visasem şi gata! Era o prostie să mă frământ numai pentru atâta lucru.

„Numai pentru atâta lucru?”

Chiar nu avea nici un rost să mă frământ? Chiar nu avea nici o importanţă dacă fusese sau nu vis? Ba avea importanţă. Cum de confundasem cele două planuri: *realitate-vis*?

Totuşi le confundasem. Şi dacă le confundasem, însemna că ceva nu era în ordine la mine. Însemna că şi sistemul meu nervos suferise o dereglare.

M-a înhăţat panica. Eu nu fusesem îngropat sub cadavre ca Azimioară. Atunci de unde şi până unde dezechilibrul acesta psihic? Nu, în nici un caz nu trebuia să intru în panică. Sau cel puţin nu înainte de a mă convinge că fusese vis. În nici un caz *realitate*.

— Revin imediat, l-am anunţat şi l-am lăsat singur.

I-am găsit pe ceilalţi în bucătărie. Bucătăria Castelului era spaţioasă şi avea o maşină de gătit imensă, la care se putea pregăti mâncare pentru o întreagă companie. Stoica făcuse focul şi fierbea cafeaua de dimineaţă. Stoica, mitraliorul, era bucătarul nostru şi, trebuie să recunosc, se descurca destul de bine. Îşi confecţionase, nu ştiu din ce, probabil dintr-un cearşaf, un şorţ alb şi o bonetă, şi arăta, într-adevăr, ca un veritabil bucătar. De câte ori îl vedeam astfel echipat zâmbeam fără voia mea. Nu izbuteam să suprapun cele două imagini: a lui Stoica mitraliorul, înalt cât tumul televiziunii, cu aceea a lui Stoica bucătarul, care dinaintea maşinii de gătit supraveghea oala sau cratiţa în care fierbea mâncare nu pentru şapte oameni – atâţia câţi fusesem la început – ci pentru paisprezece. Fiindcă Stoica

nu se putea obişnui să potrivească, după necesitate, cantităţile. Ori făcea prea multă mâncare, de rămânea jumătate, ori ne înjumătăţea porţiile, ca să ajungă pentru toţi.

— Iarăşi ne lăsaşi flămânzi, bucătarule.

— Bucătar e tac-tu, replica imediat furios, fiindcă nimic nu-l supăra mai mult decât atunci când cineva îi da titlul de bucătar.

Pentru Stoica, cea mai degradantă meserie din lume era aceea de bucătar. Dar, în ciuda dispreţului său manifest şi sincer, cred că avea aptitudini reale. Altfel nu-mi pot explica de fel cum de izbutea să ne pregătească mâncăruri atât de gustoase. Stoica se supăra rău dacă cineva îl numea bucătar, cu toate că el însuşi se oferise să ne gătească.

„Mă sacrific pentru voi, mă. Că dacă ar fi după pofta inimii, decât bucătar mai curând ţucălar. Zău aşa!”

Nu erau vorbe spuse în vânt. Era sincer convins că se sacrifică în interesul colectivului nostru.

În felul său, Stoica era un om ciudat. În timpul zilei dacă deschidea gura să scoată un cuvânt, sigur răsărea soarele. Nu vorbea şi se părea că nici nu asculta la ce vorbesc alţii. Avea gândurile lui, Dumnezeu ştia care erau ele. Dacă îl întrebai ceva, trebuia să repeţi până să te audă. Tresărea când i te adresai şi se uita la tine cu ochii săi încrucişaţi de parcă

abia s-ar fi trezit din somn. În sfârşit, când izbutea să înţeleagă, dădea din cap şi făcea ceea ce-i cereai.

Asta în timpul zilei. Când însă începea să se întunece, Stoica se metamorfoza ca prin minune. Devenea guraliv. Trebuia numai să fie cineva care să vrea să-l asculte. Dacă avea „auditoriu” era în stare să povestească o noapte întreagă. Ceilalţi îl considerau un mare mincinos. Nu era. Avea imaginaţie, multă imaginaţie. Darul acesta înnăscut îl ajuta să se transpună în situaţii neobişnuite şi să intuiască comportamentul cel mai adecvat într-o împrejurare dată. Acei care îl considerau mincinos, şi încă un mincinos „să îngheţe apele”, greşeau, fiindcă niciodată nu se lăuda că el ar fi fost eroul nu ştiu cărei întâmplări năstruşnice. Nu pretindea nici măcar că participase la ea în calitate de martor. El numai îşi închipuia cum s-ar comporta dacă s-ar găsi în diverse situaţii neobişnuite imaginate de el, dar întru totul posibile. Avea, repet, multă fantezie şi cred că, în alte condiţii, ar fi putut deveni un romancier deosebit de fecund.

Lui Stoica în aşa măsură îi plăcea să povestească, încât se străduia să aibă auditori, de fiecare dată când îi venea pofta, adică, aproape seară de seară. Dintre noi toţi, era singurul care nu fuma. Nu fuma, dar în schimb din raniţa lui nu lipseau ţigările şi tutunul. Pare

poate de necrezut, dar Stoica al nostru, ca să facă rost de tutun sau ţigări, era în stare să dea în schimb ouă „capturate” cine ştie din ce cuibar dibuit numai de el, vreo bucată de slănină sau vreo conservă de „came de vită în suc propriu”. De un asemenea sacrificiu nu era în stare decât un fumător înrăit, şi nu totdeauna. Dar pentru Stoica, cu toate că nu era fumător, ca să se poată aproviziona cu ţigări sau tutun, orice fel de schimb devenea posibil.

— Ce faci mă, cu atâtea ţigări? Ai să deschizi debit? îl întreba careva.

— Tot pentru voi fac eu provizii. Când rămâneţi în pană, nu la mine alergaţi cu toţii?

Într-adevăr, când terminam ţigările sau tutunul, la el apelam.

— Marine, o ţigară, mă!

Dacă îi cereai în timpul zilei, mort să te fi văzut şi nu-ţi dădea. Se prefăcea că nici nu te aude. Dacă insistai mult, mult, până îşi pierdea răbdarea, îţi răspundea scurt şi atât de categoric, încât îţi dădeai seama că orice insistenţă era inutilă.

— N-am!

— Cum n-ai, mă Marine? Ţi-e raniţa burduşită de ţigări.

— N-am! Dacă n-am, n-am. Nu mă tot bârâi la cap.

Seara însă, numai ce-l auzeai:

— Dacă vă cinstesc, măi, cu o ţigară, n-aveţi să mă refuzaţi, aşa-i?

— Nu te refuzăm, dacă ai să ne rogi.

— Iacă, vă rog să luaţi de la mine câte o ţigară!

Noi ne prefăceam că ne înduplecăm.

— Bine, mă Marine, să nu zici că suntem oamenii dracului.

Punea pe masă un pumn de ţigări, se uita la noi, pe rând, cu ochii lui saşii care acum exprimau o mare mulţumire, şi începea să povestească întâmplări din cele mai năstruşnice. De pildă, o dată ne povesti cum ar proceda el să-l răpească pe „’Itler” de sub nasul „ălora de-l păzesc”. Şi – simplă coincidenţă! – procedeul preconizat de el nu se deosebea prea mult de acela pe care aveau să-l folosească nemţii mai târziu ca să-l salveze pe Mussolini. Altă dată ne povesti, cu lux de amănunte, ce măsuri ar trebui luate ca pe viitor să poată fi stăvilite războaiele. Şi, tot coincidenţă, unele din clauzele prevăzute de el figurează astăzi în Carta Naţiunilor Unite.

Într-o seară ne povesti ce ar face cu banii dacă ar ajunge foarte bogat: cum ar călători în toată lumea; cum, la întoarcere, ar pune nişte ingineri să-i construiască un orăşel ale cărui străzi să se deosebească una de alta prin aceea ca fiecare dintre ele să reprezinte, din punct de vedere arhitectonic, specificul unei

anumite ţări; cum după aceea ar invita să locuiască în ele oameni săraci din fiecare ţară, dur numai atâţia câţi ar putea încăpea în casele de pe strada respectivă.

— Şi la ce ţi-ar folosi să construieşti un asemenea orăşel? l-am întrebat eu.

Zâmbind cu un fel de aer de superioritate, de îngăduinţă mai curând, îmi răspunse:

— E simplu, domn’ elev. Lumea e mare, nu-i aşa?

— Este.

— Şi nu poţi să fii în aceeaşi zi, şi la răsărit, şi la apus, aşa-i?

— Nu prea poţi!

— Păi vezi! Dacă am orăşelul meu, am toată lumea, ca să zic aşa, la mine în bătătură. Mi-e dor de Japonia, mă duc pe strada locuită de japonezi. Mi-e dor de India, mă sui în căruţă şi mă duc pe strada indienilor. Şi aşa mai departe. Ce e rău?

— Nu-i rău! am recunoscut.

— Problema este: cine îmi dă mie bani să clădesc orăşelul? Dumneata, domn’ elev?

— Dacă aş avea, zău că ţi-aş da!

I-am găsit în bucătărie, strânşi în jurul unei mese lungi, de vreo trei metri. La masa aceea mâncaseră, pesemne, servitorii Castelului, până a nu se băjeni, în frunte cu stăpânul lor, groful, atunci când se apropiase frontul.

Camarazii mei erau cu toţii posomorâţi. Fumau. Şi nu erau la prima lor ţigară, fiindcă bucătăria era plină de fum, să-l tai cu cuţitul. Pe masă, la mijloc, într-o farfurioară, am descoperit o grămăjoară de ţigări „Armonia”. Lucrul cu adevărat de mirare fiindcă, după ştiinţa mea, de cel puţin o lună nici unul dintre noi, fumătorii, nu mai văzusem, necum să fumăm, ţigări de acestea ungureşti. Asta însemna că ele fuseseră oferite de către Stoica. Şi era doar dimineaţa! Da, era dimineaţă, nu era noapte, şi cu toate acestea, pe masă. În farfurioară, se afla o grămăjoară de ţigări „Armonia”. Un alt motiv de mai mare mirare nici că putea exista. Dacă, intrând în bucătărie, l-aş fi surprins pe Marin Stoica povestind, poate că m-aş fi mirat mai puţin. Dar l-am găsit învârtind cu polonicul fiertura de orz prăjit, cu gândul în altă parte, iar pe ceilalţi nu ascultând ci, la rândul lor, rumenind gânduri, care în nici un caz nu erau plăcute de vreme ce pe chipurile lor se putea citi doar deprimare.

— Bună dimineaţa! le-am urat.

— Bună dimineaţa! mi-a răspuns doar Sachelarie, dar şi el fără să mă învrednicească măcar cu o singură privire.

Am înţeles că moralul li-era mizerabil şi că aceasta se datora dispariţiei lui Floroiu. Dacă ţineam seama de grămăjoara de ţigări de pe masă, însemna că cel mai afectat era Stoica.

Altfel nu şi-ar fi călcat el pe inimă să-i „cinstească”, ziua, mai exact la începutul zilei, cu atâtea ţigări câte ar fi încăput cel puţin în două pachete.

Erau cu toţii afectaţi – Stoica mai mult decât ceilalţi – dar eu trebuia să aflu dacă îl văzuse careva pe „Iago” în dimineaţa asta. Şi era mai important, fiindcă mai important decât dispariţia lui Floroiu era să aflu dacă într-adevăr confundasem cele două planuri, *realitate-vis*, sau dacă totuşi motanul trăia. După aceea, după ce aveam să clarific această problemă, mă puteam gândi şi la Floroiu.

— Spuneţi-mi, l-a văzut careva, în dimineaţa asta, pe „Iago”? i-am întrebat.

— (!)

Nu numai că nu-mi răspunseră, dar nici măcar nu se uitară la mine. Mai mult, Stoica, în mod ostentativ, ocolind maşina de gătit, se postă în aşa fel încât operaţia de pritocire a „cafelei” s-o facă stând întors cu spatele la mine.

Atitudinea lor mă descumpăni. Pentru mine, răspunsul lor, afirmativ sau negativ, avea o importanţă hotărâtoare. Şi iată că ei, dinadins, duşmănoşi parcă, refuzau să-mi răspundă.

— Aţi surzit? Ce naiba v-a găsit? L-a văzut, în dimineaţa asta, careva pe „Iago”? m-am răstit la ei furios.

— (!)

— Vă rog, măi oameni buni, să-mi răspundeţi! Vă rog! E foarte important să ştiu. Nici nu vă închipuiţi cât este de important.

Atunci Sachelarie, izbind cu pumnul în masă, se răsti acum el la mine.

— Adică îţi baţi joc de noi, domn’ elev. Frumos îţi mai şade! Om cu şcoală, cu bacalaureatul. (Lui Sachelarie o diplomă de licenţă nu-i spunea nimic. Pentru el adevăratul om cu carte era acela care avea bacalaureatul.)

— Asta de unde ai mai scos-o? Dacă v-am întrebat de „Iago” înseamnă că-mi bat joc de voi? Nu înţeleg ce naiba v-a găsit pe toţi şi în special pe tine, Sachelarie.

— Nu-ţi baţi joc de noi!... Frumos!... Păi nu dumneata şi cu domn’ locotenent aţi împuşcat azi noapte pe bietul motan? Şi acum vii să ne mai întrebi dacă nu l-am văzut în dimineaţa asta. Vrei să spui că asta nu înseamnă bătaie de joc?

— Să vedeţi... Vreau să ştiu dacă după aceea... Adică, după ce l-a împuşcat, dacă nu l-a văzut careva dintre voi...

— Da, l-am văzut...

— Va să zică l-ai văzut! l-am întrerupt pe Pantazi – fiindcă el vorbise – bucurându-mă.

— Da, l-am văzut – continuă el – sus, mort. Du-te şi vezi-l şi dumneata, mă îndemnă el, a batjocură.

— Deci, în dimineaţa asta nu l-a văzut nimeni!... Nimeni!...

Acum, cu toţii se uitară la mine, compătimindu-mă. Mă priveau aşa cum îl priviseră pe Azimioară după ce îl dezgropaserăm de sub cadavre. Pesemne credeau că nici eu nu mai eram în toate minţile.

Le-am întors spatele şi am plecat. Dar mai înainte de a apuca să închid uşa, l-am auzit pe Sachelarie compătimindu-mă:

— Săracu' domn' elev, a bolunzit!

Am intrat la mine. Din prag, privirile îmi fură atrase, ca un magnet, de orbitele goale ale castelanei din portret. Oribil! Pe urmă surâsul: răutăcios, duşmănos. Neapărat trebuia să dau jos portretul!... M-am suit pe un scaun, şi din nou am încercat. Dar nici de data asta n-am izbutit. Atunci am luat cearşaful de pe pat şi l-am acoperit. Smulgând cearşaful de pe pat. testamentul lui Azimioară căzu pe jos. L-am ridicat, l-am vârât în plic iar plicul, îndoit, în buzunarul sting al vestonului. Pe urmă, m-am culcat pe pat şi, cu mâinile sub cap, am începui să mă gândesc, bântuit de taifunul unei mari deprimări.

Va să zică sistemul meu nervos suferise şi el o anumită dereglare, de vreme ce putuse confunda cele două planuri. Acum era clar că „Iago" numai în vis îşi frecase blana de

moletierele mele. Acum era clar că doar în vis urcasem la etaj să verific dacă mai este acolo cadavrul motanului. Numai în vis cadavrul dispăruse, rămânând pe locul ştiut de mine doar o pată mare de sânge. Dacă toate acestea nu s-ar fi întâmplat decât în vis, sigur că acum, dimineaţa, cineva ar fi dat ochii cu motanul.

Hotărât, sistemul meu nervos suferise o dereglare. Era lucrul acesta grav? Era!... Dar oare cât de grav? Numai Dumnezeu ştia!... Oare starea mea era mai gravă decât a lui Azimioară? El fusese îngropat sub cadavre. Exista o explicaţie, era aceasta explicaţia. Dar mie din ce cauză mi se întâmplase? Probabil că starea mea prezentă nu era mai gravă decât aceea a lui Azimioară. Dar putea deveni. El era obsedat de ideea că va muri fiindcă îl omorâse pe „Iago”. Dar după o săptămână, două, o lună, când va vedea că nu i se întâmplă nimic, încet-încet îşi va reveni. Pe când starea mea... Dumnezeule, dar starea asta a mea mă putea duce la nebunie... Să confunzi planurile, să nu mai ştii ce ţi s-a întâmplat în realitate şi ce în vis... Să iei visul drept realitate şi realitatea drept vis... Îngrozitor!... Ficţiunea visului să devină realitatea ta permanentă, în conflict continuu cu realitatea cea adevărată despre care să fii convins că este vis, şi, intrând în conflict cu ea, să suferi convins că suferi din

cauza unei realităţi care nu există decât tot în tine, atâta vreme cât visul este al tău şi nu al altuia.

De exemplu, în cazul acesta concret. Realitatea: „Iago” fusese omorât de Azimioară în ajun. Văzusem picăturile de sânge pe mocheta ce acoperea treptele scării, văzusem pata mare de sânge de la etaj. Visul: un „Iago” reînviat, care se frecase de picioarele mele, în care dădusem cu piciorul şi pe care îl văzusem cocoţat pe tăblia de marmură a căminului. Tot vis dispariţia cadavrului. În aşa măsură visul se substituise realităţii, încât făcusem o mulţime de lucruri despre care abia acum aveam părerea că fuseseră absurde, acum când mă convinsesem că visul ostracizase realitatea. De pildă, încercasem să-l conving pe Azimioară că „Iago” trăia. Fusesem de-a dreptul uluit când, însoţindu-l pe Azimioară, pe locul ştiut găsisem cadavrul lui „Iago”. Mă dusesem în bucătărie să-i întreb pe ceilalţi dacă nu văzuseră cumva motanul. Ei bine, ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aş fi putut convinge că doar în vis motanul continuase să trăiască şi după ce îl împuşcase Azimioară? S-ar fi dezlănţuit drama existenţei mele.

Deodată m-a străfulgerat un gând care până în clipa aceasta nu-mi trecuse prin minte:

Oare numai atâta fusese vis? În vis îl văzusem pe „Iago” reînviat. Când? După ce mă

reîntorsesem din inspecţia pe care o făcusem în jurul Castelului... Dar oare făcusem şi în *realitate* inspecţia? Şi în realitate intenţionasem să urc scările ca să închid oblonul pe care vântul îl plimba de colo-colo, făcându-l să scârţâie îngrozitor? Dacă şi acestea toate se întâmplaseră în vis? În legătură cu „Iago” ştiam, mă convinsesem că fusese vis. Dar în legătură cu rondul de noapte cum mă puteam convinge *în mod obiectiv*? Nu mă puteam convinge, în nici un fel, fiindcă nu exista nici un martor. Dacă, într-adevăr, fusese tot vis însemna că starea mea era mult mai gravă. Da, era mai gravă de vreme ce, neputându-mi verifica prin mărturia unei terţe persoane convingerea, şi de vreme ce nici episodul „Iago” nu constituia un argument – prin extindere de situaţie – continuam să cred că în realitate inspectasem împrejurimile Castelului.

Gândul că era posibil ca substituirea de planuri să fie valabilă şi în ceea ce priveşte rondul mă înspăimânta în aşa măsură, încât, laş, am început să mă gândesc la altceva, la „dispariţia” lui Floroiu.

Convingerea mea era că Floroiu dezertase ca şi Dimofte. Probabil că Azimioară ajunsese la aceeaşi concluzie. Dar oamenii? Cum se explica moralul lor în stare de colaps? Ei, dar era o prostie că-mi puneam o asemenea

întrebare. Sigur că nu asta credeau. Credeau cu toţii ceea ce credea şi Sachelarie.

Şi mi-am reamintit cum decursese discuţia dintre mine şi Sachelarie noaptea, când venise să mă anunţe că dispăruse Floroiu.

— A dispărut Floroiu, domn' elev.

Era în cămaşă şi izmene, dar automatul îl avea la el. Sprâncenele lui stufoase erau zbârlite aşa cum se întâmpla de fiecare dată când porneam la atac – i se zbârleau de frică – şi buzele lui groase de negru sau de trompet păliseră tot ca în preajma unui atac.

— A dezertat şi el, ca şi Dimofte, fir-ar să fie de ticălos! am izbucnit înciudat.

— În cămaşă şi izmene?

Argumentul nu era de ignorat. Şi totuşi o altă explicaţie nu găseam. Ca să câştig timp, l-am întrebat:

— Pe domnul locotenent l-ai anunţat?

— Nu! Am venit întâi la dumneata. Dânsul, săracu'!...

Oblonul continua să scârţâie, asemenea unui vaiet.

— Haide, povesteşte! i-am cerut.

El se uită la mine surprins.

— Ce să povestesc?

— Păi ce ştii... în legătură cu „dispariţia".

— Nu ştiu nimic! Ne-am culcat mai târziu. Marin a povestit cum la ei în sat un om a murit de frică fiindcă îl blestemase mamă-sa, când a

bătut-o o dată, să moară de rac. Şi când, după câtva timp, a început să-l doară rău burta, speriat că l-a ajuns blestemul mamă-si, s-a aruncat într-o fântână.

— A povestit el aşa ceva? m-am mirat, nici eu nu ştiu de ce, fiindcă nu mi se părea o întâmplare chiar de mirare.

— A povestit. Pe urmă am vorbit de Dimofte. Nu ştiu cine a adus vorba. Mi se pare Pantazi. Ne-am dat fiecare cu presupusul ce i s-o fi întâmplat.

— I s-a întâmplat pe dracu'! A dezertat, asta i s-a întâmplat!

— Ce să dezerteze, domn' elev? Cum să dezerteze, adică? Unde să se ducă? În ţară? Când se află în ţară străină nimeni nu dezertează. Că până la urmă, ori te omoară vreun terorist, ori te denunţă careva. Dacă ar fi frontul colo, nu departe, mai că şi eu aş crede că pe nenorocitul de Dimofte l-a împins dracu' să treacă la nemţi. Dar frontul e acum hăt, departe.

— ...Şi atunci?

Sachelarie ridică din umeri.

— Toţi credem că i s-a întâmplat o nenorocire.

— Mă, voi v-aţi prostit cu totul! Ce fel de nenorocire? L-a înghiţit pământul?

— Ce ştiu eu!... Ce ştim noi! Stoica zicea de Dimofte că poate-i mort, înecat pe fundul

lacului. Iar Floroiu – săracu' – tare l-a mai plâns azi noapte. Ştii că Floroiu şi alde Dimofte au fost consăteni şi *preteni* la cataramă.

— Şi tu, tu ce crezi? Eşti căprar, mă rog, eu zic că eşti mai deştept decât ei toţi la un loc.

O spuneam, dar nu credeam de loc. Dimpotrivă, dintre toţi, după părerea mea, cel mai deştept era Stoica.

— Păi, adică, de ce să nu se fi înecat?

— Cum, măi omule, era să se înece? I-a venit chef noaptea să se scalde în lac, s-a sculat din pat şi s-a dus să se înece?

— Ei, n-o lua şi dumneata chiar aşa. Stoica zicea...

Şi se opri ezitând să mai continue.

— Ce zicea Stoica?

— Zicea că poate Dimofte era lunatic. În noaptea când a dispărut a fost o lună straşnică. Luna l-o fi *chemat*, l-o fi purtat pe malului lacului până când, trezit de cine ştie ce zgomot, a alunecat în apă şi s-a înecat.

— Aşa zicea Stoica?

— Zicea!

— Şi în noaptea asta a dispărut şi Floroiu. În noaptea asta, din cauza norilor, luna nu s-a arătat.

— Nu s-a arătat, fu şi el de acord.

— Dimofte era lunatic şi s-a înecat. Dar Floroiu? Lui ce i s-a întâmplat?

— I s-a întâmplat şi lui o nenorocire!

— Ce fel de nenorocire?

— Castelul ăsta...

— Ce-i cu Castelul?

— Nu-i lucru curat, domn’ elev, cu Castelul ăsta. Aduce nenorocire, domn’ elev.

— Adică?

— Aduce nenorocire! Nu vezi? Până acum doi dintre noi s-au prăpădit.

Credinţa lor superstiţioasă mă înfurie pur şi simplu.

— Cum poţi afirma cu atâta convingere că „s-au prăpădit”? Ai vreo dovadă? Există vreo dovadă?

— Nu există nici o dovadă. Dar noi aşa credem. Că li s-a întâmplat la amândoi o nenorocire.

— Sunteţi cu toţii revoltător de superstiţioşi. Află că şi Castelul acesta e la fel ca toate casele. Şi casele, ţi-o spun eu, nu aduc niciodată „nenorociri”, aşa cum credeţi voi. Nenorocirile se întâmplă numai din cauza oamenilor. Şi mai află de la mine că de cele mai multe ori nenorocirea şi-o fac oamenii cu propria lor mână.

— Ce vrei să spui cu asta, domn’ elev?

— Cine dezertează şi-o face cu mâna lui. Dimofte a dezertat, a dezertat...

Sachelarie clătină din cap a neîncredere.

— Şi domnul locotenent este de părere că Dimofte a dezertat, am adăugat repede,

sperând că astfel îl voi convinge.

— Da, şi domn’ locotenent, săracu’, crede la fel.

— Şi tu nu crezi!

— Noi nu credem.

— Credeţi în schimb că s-a înecat în lac, fiindcă era lunatic.

— Ne dăm şi noi cu presupusul.

— Greu se poate înţelege omul cu tine! m-am înfuriat. Spune-mi ce ştii de Floroiu. Când ţi-ai dat seama că a dispărut? Nu dormeai?

— De bună seamă ca dormeam. Pe Floroiu îl furase somnul înaintea mea. Mai adineaori însă m-am trezit, ştii, ca omul, să merg la closet. Când mă uit, patul Tabacherei gol. Îmi zic: S-o fi dus şi el să-şi facă nevoile. Ies din dormitor. La closet nu-i. Stau acolo cam mult. Nu ştiu ce-am mâncat aseară că mă găsise pântecariţa. Când mă întorc, patul tot gol. Mă cuprinde bănuiala „Să mai aştept”, îmi zic. Pe urmă, dacă am văzut că nu vine şi nu vine, îmi dă în gând să te anunţ pe dumneata. Şi am venit.

— Ceilalţi ştiu?

— N-am trezit pe nimeni. Au timp să afle mâine dimineaţă.

— Tu ce crezi? Nu cumva o fi şters-o în sat? Cocoş cum e el, şi-o fi găsit acolo vreo găină de călcat.

Presupunerea aceasta nu era lipsită de temei, Floroiu fiind recunoscut ca un muieratic

fără pereche. Când nu era cu o femeie – adică doar atunci când ne aflam în linia întâi – Floroiu despre altceva nu se pricepea să vorbească decât tot despre femei. Iar dacă împrejurarea îl obliga să tacă, tot la ele se gândea.

Până a nu-l cunoaşte, nici nu-mi dăduse prin minte că ar putea exista un om ca el. Vreau să spun un om cu o senzualitate atât de puternică. Când cantonam într-un sat, condus de un instinct care niciodată nu dădea greş, Floroiu dibuia totdeauna casa unde gospodina – mai totdeauna cu bărbatul pe front – îl primea în patul ei. Fără să cunoască limba, se înţelegea de minune cu femeile care, toate, fără excepţie, se lăsau cucerite de farmecul său, – numai Dumnezeu ştie în ce consta farmecul acesta!

Floroiu era mic de statură, atât de mic şi atât de pricăjit, încât mai multe comisii de revizie, succesiv, îl găsiseră inapt pentru serviciul militar. Abia a cincia comisie îi retrase ordinul de lăsare la vatră, ca reformat, înlocuindu-i-l cu un altul pe care era scris: „bun pentru serviciu auxiliar”. O săptămână mai târziu primi ordin de chemare şi se prezentă la p.s.-ul regimentului nostru. Acolo, majorul de la mobilizare, pentru a pune pe un altul la adăpost – pe unul care, desigur, plătise bani grei, aşa cum se obişnuia – îl expedie la partea operativă. Aici, întrucât unitatea noastră

ajunsese cu efectivele înjumătăţite, fu trimis în linia întâi, la compania noastră, respectiv la plutonul comandat de Azimioară.

În ciuda puţinătăţii sale fizice, cât timp fusesem în linia întâi, Floroiu se comportase ca un adevărat ostaş. Din cauza aceasta îl îndrăgisem cu toţii. În schimb, niciodată n-am fost în stare să înţeleg ce anume calităţi avea, deosebite, de se dădeau în vânt după el toate femeile, absolut toate femeile. Înainte de a-l cunoaşte pe Floroiu, adesea m-am întrebat după ce criterii se conduc femeile – criterii cât de cât raţionale – atunci când preferă pe X lui Y. Dar după ce l-am cunoscut, după ce am văzut cum femeile şi-l disputau, am renunţat să caut explicaţii raţionale, ele, de fapt, neexistând.

Emiţând ipoteza că Floroiu ar putea fi plecat în sat, mă bazasem şi pe faptul că de fiecare dată când era necesar ca cineva să se deplaseze până acolo, totdeauna el se oferise voluntar. „Voluntariatul” acesta repetat mă făcuse să cred că îşi găsise o ibovnică, ceea ce n-ar fi fost de mirare dacă ţineam seama de antecedentele şi de faima lui, unanim recunoscută, de „cocoş al companiei”.

Răspunsul lui Sachelarie nărui ipoteza:

— În cămaşă şi izmene, cinci kilometri până în sat?

Într-adevăr, era un argument de care nu se

putea să nu ţin seama. Toată noaptea vântul suflase cu furie, un vânt rece, prevestitor de iarnă, cum prevestitori de iarnă fuseseră şi puţinii fulgi ce se scuturaseră din salteaua groasă şi neagră a norilor.

— Atunci, dacă nu s-a dus în sat după vreo muiere, înseamnă că a dezertat. Altă explicaţie nu există.

Replica lui fu aceeaşi:

— Nu dezertează nimeni, domn’ elev, în cămaşă şi izmene.

Argumentul era peremptoriu. Într-adevăr, numai un nebun ar fi în stare să dezerteze – doar în cămaşă şi izmene – într-o noapte când afară începuse să fulguiască. Nimic nu-l împiedica să se îmbrace, să-şi ia mantaua, ba chiar şi cojocelul, acel cojocel pentru care Dimofte atâta îl invidiase.

Refuzând însă orice altă explicaţie m-am încăpăţânat să caut argumente care să facă totuşi plauzibilă ipoteza dezertării. Şi până la urmă am găsit. Argumente fragile, puţin credibile, dar totuşi argumente.

— Nu în cămaşă şi izmene, ei îmbrăcat în haine civile, i-am replicat lui Sachelarie. O fi găsit, pe undeva în hardughia asta de Castel, vreun costum de haine. Ia gândeşte-te! Un dezertor îmbrăcat în civil are mai multe şanse să scape decât unul în uniformă militară.

Sachelarie dădu din cap sceptic.

— Unde naiba să găsească haine civile pe măsura lui, domn’ elev. Doar haine de copil. Şi apoi dumneata, se vede treaba că nu-l cunoşti pe „Tabachera”. Află că mai curând eu aş fi în stare să dezertez decât el.

În felul lui avea dreptate. De fapt, obiectiv avea dreptate. Vreau să spun că argumentele lui erau, obiectiv, mai puternice decât ale mele. Dar a le accepta însemna a accepta iraţionalul, absurdul. Fiindcă – aşa mi se părea – orice explicaţie, alta decât aceea a dezertării, friza iraţionalul, supranaturalul.

De când mă ştiu a existat în mine nevoia de a-mi explica totul logic, raţional. Dar iată că de cel puţin douăsprezece ore mă invada din toate părţile, încercuindu-mă, absurdul, straniul şi, dacă nu făceam abstracţie de ceea ce simţeau şi eventual gândeau camarazii mei, supranaturalul. Mă uitam la ochii speriaţi ai lui Sachelarie, îmi aminteam de frica pe care nici nu încerca să şi-o ascundă Azimioară, îmi aminteam de momentele de spaimă prin care trecusem eu însumi şi pe care le alungasem, făcând apel la raţiune. Se întâmplaseră nişte fapte ele, în sine, naturale, dar totuşi greu de explicat cu argumente raţionale. De pildă, împuşcarea lui „Iago”; dispariţia, mai întâi, a lui Dimofte şi acum în urmă a lui Floroiu. Explicaţiile raţionale, da, mi se refuzau. În schimb se impuneau, tiranice, cele absurde,

cele care frizau straniul, supranaturalul. Raţiunea mea însă refuza să le accepte. Ea se încăpăţâna să caute, cu înverşunare, drumul ce ducea dincolo de ceea ce părea, decomandată, singura explicaţie posibilă: straniul, absurdul, iraţionalul. Asta mi se întâmpla mie. Dar celorlalţi? Azimioară, de pildă, fără a fi un mistic, avea un apetit deosebit pentru ceea ce eu aş numi fascinaţia supranaturalului. Fascinaţia aceasta există în sufletul fiecărui om, în straturile cele mai de jos ale subconştientului, reminiscenţă penibilă, zestre ereditară transmisă, succesiv, generaţie după generaţie, încă din epoca de început, când abia se năştea conştiinţa şi când bietului om, singur şi neajutorat ca un prunc, i se părea că este înconjurat nu de forţe fizice naturale, ale căror legi urma să le descopere, ci de nişte fiinţe vrăjmaşe pe care trebuia musai să le îmblânzească. Şi zestrea aceasta inutilă pe care omul o poartă în sine, în cele mai multe cazuri fără să fie conştient, aşa cum unii poartă în organism, ani de zile, germenii unei maladii incurabile, fără să aibă habar, era mai mare şi în acelaşi timp mai tiranică la nişte oameni ca Sachelarie, Pantazi sau Stoica. Cele două „dispariţii” îi impresionaseră, îi speriaseră. Dar în loc să caute a şi le explica raţional, deveniseră dintr-o dată prizonierii propriului lor apetit pentru supranatural. Speriaţi, în aşa

măsură erau speriaţi, – şi asta încă înainte de a lua cunoştinţă de dispariţia lui Floroiu – încât, paralizaţi de spaimă, nu îndrăzniseră să iasă din dormitor atunci când Azimioară trăsese cu pistolul în „Iago”.

Şi fiindcă voiam să înţeleg mai bine fenomenul l-am întrebat:

— Parcă spuneai că aseară v-aţi culcat ceva mai târziu. Da?

— Da!

— Asta s-a întâmplat înainte sau după împuşcături? Ori poate nici n-aţi auzit împuşcăturile?

— Le-am auzit şi ne-am trezit cu toţii.

— Şi n-aţi fost curioşi să ştiţi ce se întâmplă? Nu v-aţi gândit că poate e nevoie să ne veniţi în ajutor?

Sachelarie privi în pământ, stânjenit.

— Ne-am gândit că i s-o fi năzărit ceva lui domn’ locotenent.

— Aşa!... Dar uşa de la dormitor de ce aţi încuiat-o?

Habar nu aveam dacă, noaptea, se încuiau sau nu. Am întrebat, aşa, într-o doară.

— Asta a fost *toana* lui Stoica.

Va să zică se încuiaseră în dormitor. De frică, mai exact, ca măsură de precauţie. Spusese: „Asta a fost toana lui Stoica”. Răspunsul nu mă mulţumea. Voiam să aflu ce se ascundea de fapt înapoia acestui cuvânt: *toană*.

— Toană? Trebuie că Stoica a motivat de ce considera el că e necesar să vă încuiaţi, nu-i aşa?

— Nu! Atâta a spus: „Mă, fraţilor, eu cred că n-ar fi rău să încuiem uşa”. Ne-am învoit imediat. Am gândit că e mai înţelept.

— Bine, dar de cine vă temeaţi?

— Nu ştiu!... Dar ce să mai dau din colţ în colţ: ne temeam.

Sachelarie ridică din umeri şi iarăşi privi în pământ.

— De cine, pentru numele lui Dumnezeu, de cine? am insistat eu.

— Nu ştiu!

— Poate de niscai terorişti? Bandiţi de-ai lui Horthy?

Sachelarie îşi boţi buzele a dispreţ.

— Pe naiba! Nici nu ne-am gândit la ei.

— Atunci?

— Ni-era frică, nici noi nu ştiam de cine, dar ni-era frică. Ne-am gândit, adică eu m-am gândit că s-ar putea să fie Castelul ăsta blestemat. Ei, frica, afurisita, ea e ca şarpele. Te înhaţă pe nesimţite, ca o potaie de câine pe furiş. Şi iaca aşa s-a întâmplat. Stoica a încuiat uşa şi noi ne-am închinat şi apoi ne-am culcat cu toţii.

— V-aţi şi închinat!...

— Păi da, ne-am închinat! Ştii cum e omu’. Abia când se află la ananghie îşi aduce aminte

de Dumnezeu.

— Voi la ce ananghie vă aflaţi?

— La drept vorbind nu ne aflam. Dar ne-am închinat ca să ne ajute Dumnezeu să nu ajungem.

Eram acum edificat. Erau robii fricii, acelei frici ancestrale dinăuntrul fiinţei lor, frica aceea blestemată care încercase să mă robească şi pe mine, din fericire cel puţin până în clipa aceea, fără succes.

— Spune-mi, când v-au trezit împuşcăturile, Floroiu era în dormitor?

— Era.

Va să zică, dispăruse în timp ce atât eu cât şi Azimioară eram treji, fără să auzim vreun zgomot. Obiectiv vorbind, nu era chiar de mirare. Mă frământaseră, ne frământaseră doar atâtea gânduri! Pe urmă, nu era exclus ca Floroiu să fi „dispărut” ceva mai târziu, în timp ce-mi făceam rondul. Dar în acest caz ar fi trebuit să găsesc uşa de la intrare descuiată. Or, eu o găsisem încuiată când mă dusesem să-mi fac rondul. În acest caz pe unde dispăruse Floroiu?

Şi fiindcă întrebarea rămase fără răspuns, m-am răstit la Sachelarie, ca şi când toată vina numai el o purta.

— Haidem să-l anunţăm pe domnul locotenent!

IV

Era a optsprezecea zi de când ne aflam la Castel. Ce repede trecuseră zilele! Repede?... Repede numai primele douăsprezece. Ultimele şase, în schimb, îngrozitor de încet. În aceste ultime şase zile se întâmplaseră toate: Povestea cu „Iago”, dispariţia lui Dimofte, a lui Floroiu. Şi tot de şase zile eram martor neputincios la agravarea stării lui Azimioară. Ideea lui fixă, că va muri numai fiindcă împuşcase pe „Iago”, din zi în zi devenea mai obsedantă. Asemenea undiţei ce se înfige cu atât mai zdravăn cu cât peştele se zbate mai tare, la fel se adâncea ideea fixă la Azimioară, pe măsură ce zilele treceau. Mai grav era faptul că nici măcar nu se zbătea să se elibereze de obsesie. Dimpotrivă se resemnase. Mai mult decât atât, câteodată îi făcea chiar plăcere să ştie că va muri. Plăcerea morţii era, pentru el, asemenea unei acadele din care sugea precum un băieţel lacom. Zadarnic încercam să-i scot din cap gărgăunul. Nu izbuteam. Azimioară convins că va muri în fiecare zi „descoperea” tot o altă boală din pricina căreia urma să i se tragă moartea.

— Am avut azi noapte nişte dureri îngrozitoare de ficat. Cred că am cancer. Ştii doar cât de repede evoluează ticăloasa asta de boală.

— Ieri spuneai că ai cancer la stomac. Alaltăieri că ai anghină pectorală. În fiecare zi scorneşti tot o altă boală.

— Nu scornesc nimic. Sunt atent, acum sunt atent, înregistrez.

— Înregistrezi!... Prostii!... Ce înregistrezi?

— Să-ţi explic. La douăzeci şi opt de ani, atâţia câţi am eu, doar un bolnav închipuit este preocupat de viscere, de organe, de procesele ce se petrec în organismul său. La douăzeci şi opt de ani trebuie să fii într-adevăr tare bolnav, ca să *descoperi* că ceva nu este în regulă cu vreunul din organele tale, sau cu toate deodată. Şi asta mai ales pe front. Pe front, ştii foarte bine, că nu ai timp să fii bolnav. Chiar dacă porţi în tine moartea, habar nu ai. Crezi că ea este în faţa ta, în linia inamică şi în chip de glonţ, de proiectil, de mină sau de aruncător de flăcări. Cu mine cel puţin aşa s-a întâmplat. Când eram în linia întâi mă feream de moartea care mă pândea din linia inamică. În realitate ea era în mine, o purtam în mine, fără să am habar, fără să mă tem de ea. Ehei, dacă aş fi ştiut din ce mi se va trage moartea, aş fi pornit la atac de fiecare dată cu mâinile în buzunare, fluierând. Nemţii ar fi tras în mine,

dar fiindcă îmi este scris să mor de moartea pe care o port înăuntrul meu, gloanţele, proiectilele, schijele m-ar fi ocolit cu toate. Şi – cine ştie? – nemţii crezându-mă fermecat, de frică, ar fi rupt-o la fugă, iar eu, ca răsplată pentru curajul arătat, aş fi primit sigur „Mihai Viteazu”. Şi când mă gândesc, omule, ce teamă îmi era de fiecare dată când porneam la atac! Ţie nu-ţi era?

— Cui nu-i era!

— Ştiam! Am băgat de seamă. Vezi tu, toată şmecheria constă în a ascunde frica în tine, adânc, ca pe o rufă murdară pe fundul unui geamantan. Thii! dacă aş fi ştiut!... Trebuie că e teribilă senzaţia, să iei parte la un atac şi să nu-ţi fie frică fiindcă – ştii precis – moartea te va cruţa.

— Multe prostii mai spui, m-am înfuriat.

— Eu? se miră el.

— Tu, bineînţeles că tu. Păi, cât timp am fost în linia întâi încă nu-l omorâseşi pe „Iago”. Deci, nu aveai nici un motiv să crezi că moartea te va cruţa, moartea sub formă de glonte, proiectil sau schijă.

— Şi ce dacă nu-l omorâsem încă? Dar mi-era scris să-l omor pe „Iago”. Înţelegi? Purtam în mine predestinarea de a muri abia după ce aveam să omor motanul.

Am simţit cum mi se urcă sângele la cap de enervare.

— Să te ia dracu de egoist! – m-am răstit la el. Tu nu eşti preocupat decât de gărgăunii tăi şi nu te gândeşti că, în calitatea ta de comandant, ai nişte obligaţii faţă de subordonaţii tăi. Ai uitat că, până în prezent, au dezertat doi dintre ei?

— Adică, după tine, ce crezi că ar trebui să fac?

— Nu-ţi dă prin minte?

— Nu!

— Cât timp vom mai rămâne aici?

— Până primim ordin să plecăm.

— Şi dacă nu primim?

— Trebuie să primim. Până atunci stăm pe loc.

— Eu cred că, pur şi simplu, ne-au uitat.

— Nu se poate!... Exclus!...

— În definitiv, ce rost avem noi aici, Claudiule?

— Nu ştiu! Am primit ordin să rămânem aici. De la şeful de stat major.

— Bine, dar nu ţi-a spus în ce scop?

— Deşteptule, tu în ce scop crezi?

— Nu ştiu!

— Să asigurăm paza Castelului.

— Să-l păzim împotriva cui?

— Tu ştii doar foarte bine că un ordin nu se discută ci se execută. În prezent nu fac decât să execut un ordin pe care mi l-a dat şeful de stat major. Zău că nu înţeleg de ce ţi-o fi

plăcând ţie să despici firul în patru.

— „Firul” acesta e prea important pentru noi toţi ca să nu merite să fie despicat în patru, în opt, în şaisprezece, atât cât va fi nevoie. Sunt de acord că atunci când şeful de stat major şi-a ordonat să asiguri paza acestui Castel, exista o anume raţiune, explicabilă dacă ţinem seama că frontul era aproape. Dar de o săptămână frontul din nou s-a mişcat, şi încă atât de departe spre vest, încât numai atunci când bate vântul dintr-acolo dacă se mai aude greul. Or, în asemenea condiţii, rămânerea noastră mai departe, aici, la Castel, mi se pare absolut fără de rost. Ascultă-mă, Claudiule, am fost pur şi simplu uitaţi.

— Să ne uite şeful de stat major? Tu nu-l cunoşti. Imposibil! Sunt dispus să pun rămăşag cu tine. Dacă nu ne-a rechemat până acum, află de la mine că prezenţa noastră aici mai este necesară. Dar chiar dacă, prin absurd, ne-au uitat, fără ordin eu nu părăsesc Castelul.

În clipa aceea intră pe uşă, fără să mai bată, caporalul Sachelarie. Era palid şi vocea îi tremura de emoţie, de spaimă.

— Să trăiţi, domn’ locotenent, Dimofte...

— Ce-i cu Dimofte?

— L-am găsit!... Adică l-a găsit Stoica... Adică nu l-a găsit Stoica... Adică Stoica numai l-a văzut... Adică apa l-a scos...

— Ce tot bâigui acolo? Nu poţi vorbi ca

oamenii? se răsti la el Azimioară.

Eu însă înţelesesem. Chiar mă miram că nu înţelegea şi Azimioară.

— L-a scos apa, domn’ locotenent. E mort... Înecat... În lac... Dumnezeu să-l ierte!...

Şi se închină de trei ori, de parcă acolo pe patul lui Azimioară s-ar fi aflat cadavrul lui Dimofte.

— Haidem şi noi, domnule locotenent, l-am îndemnat fiindcă îl vedeam căzut în starea aceea de apatie când nu mai era capabil să ia vreo hotărâre.

Se uită la mine nehotărât, de parcă se întreba dacă întâmplarea merita efortul de a se deplasa până acolo. În cele din urmă se hotărî:

— Da, să mergem!

Sachelarie o luă înainte, parcă să ne arate drumul, ca şi când noi nu l-am fi cunoscut. După el porni Azimioară, iar eu în urma acestuia. Azimioară avea un mers obosit şi umerii tare gârboviţi. Niciodată nu-l mai văzusem într-un asemenea hal de oboseală.

Când am ajuns la lac, i-am găsit pe ceilalţi în jurul cadavrului. Erau palizi şi ei şi, ca şi Sachelarie, cu moralul la pământ. Priveau cadavrul umflat, descompus, aşa de parcă nu le venea să creadă că era cu adevărat Dimofte. De altfel şi eu greu l-am recunoscut. Dimofte fusese un bărbat frumos. Dar frumuseţea lui era cumva angelică. De câte ori mă uitam la el

mi-l închipuiam îmbrăcat într-o rasă de călugăr franciscan. De ce neapărat de călugăr franciscan? Fiindcă numai despre călugării franciscani aveam o „imagine-tip”, cu toate că în viaţa mea nu văzusem vreun asemenea călugăr. Adică, un bărbat foarte aproape de natură, în aşa măsură aproape de natură, încât să existe o comuniune între el şi păsări, între el şi flori, între el şi iarba câmpului, între el şi capre, şi oi, şi boi, şi cai, şi broaşte, şi şerpi, şi toate vieţuitoarele. Da, să existe o comuniune, un fel de invizibile vase comunicante între el şi toate celelalte făpturi, dar în acelaşi timp el să fie cu totul altceva, detaşat de natură, pur şi deasupra ei, tocmai datorită conştiinţei că face parte din această splendidă, superbă, exuberantă, inconştientă şi stupidă natură care rămâne ea însăşi, care nu poate fi decât ea însăşi, datorită unui anume destin ce există doar fiindcă ea există. Şi cred că dacă pe Dimofte femeile nu şi-l disputaseră – ca pe Floroiu de pildă – cu toate că era frumos şi puternic, aceasta se datora faptului că ele – cu instinctul lor primar, aşa de la începutul vieţii şi la fel şi pe viitor, până la sfârşitul ei, în acelaşi timp, şi din păcate, – simţeau acea detaşare a lui de călugăr franciscan gata să ridice imnuri de laudă naturii, el însuşi făptură a ei, dar deasupra ei prin acele incantaţii pe care i le oferea convingerea că, deşi făcea parte

integrantă din lumea materială, o transcendea prin conştiinţa propriei sale conştiinţe. În schimb pe Floroiu, „Tabachera”, predestinat să nu se desprindă niciodată de matricea naturii, femeile îl simţeau, ignorând liliputanismul său, masculul de care aveau nevoie pentru a-şi realiza destinul lor biologic.

Dimofte, cât timp fusese în viaţă, în ciuda uniformei militare, continuase să arate tot ca un călugăr franciscan. Când îl priveam nu-i vedeam uniforma, murdară, albită de transpiraţie pe la subsuori, roasă pe la genunchi de cât se târâse, şi pătată de verdele crud al ierbii – uniformă de luptător în prima linie – ci sutana de călugăr franciscan, sutană de culoare kaki, cu toate că în viaţa mea nu văzusem o sutană de călugăr franciscan, cu toate că, în nici un caz, o sutană de călugăr franciscan nu putea să aibă culoarea kaki, culoarea uniformelor militare, culoarea războiului, culoarea puroiului, a cangrenei, a cărnii sfâşiate sau străpunse, neîngrijită la timp sau prea târziu îngrijită. Şi când ridica arma s-o ducă l-a umăr ca să împroaşte moartea, eu nu vedeam puşca, vedeam doar mâinile, goale, care parcă se ridicau să binecuvânteze pământul întins ca un ring de dans între noi şi inamic, pe care dansa moartea, sau pământul accidentat asemenea unor valuri încremenite ale unei mări ce, în năzuinţa ei spre înălţimi,

săltase deodată cu valurile, din adâncurile ei, plante acvatice de culoare verde, alge verzi, mărgean verde, grădini stranii de cristale verzi, în timp ce sus, cerul, în ciuda încrâncenării de pe pământ, cu sânge şi moarte stupidă, rămânea pur şi albastru, albastru şi pur ca o muzică, ca muzica lui Bach. Albastru ca ochii albaştri ai lui Dimofte în care niciodată n-am citit frica, ochii totdeauna aceiaşi cu ei înşişi, împăcaţi cu destinul.

Acum, ochii lui albaştri ca ai sfântului Francisc d'Assisi – sau cel puţin ai acelui sfânt Francisc d'Assisi cum mi-l închipui eu şi astăzi – erau tulburi, de un albastru sidefiu, dar tulbure ca un solz de peşte iar chipul său frumos, realmente frumos, pe care însă femeile nu-l vedeau fiind serafic de frumos – era umflat, hidos, era aşa ca un bulgăre de ceară pe care o mână nedibace încercase să modeleze, fără succes şi hâd, un chip de om. Iar mâinile!... Ce mâini frumoase avusese Dimofte! Cu degete lungi, cu unghii trandafirii şi cu noiţe pe fiecare, înguste, mâini despre care puteai spune că fuseseră plăsmuite de natura căreia oamenii i-au spus Dumnezeu să alunece pe clapele unui pian şi să smulgă sunete, degete care însă niciodată nu mângâiaseră clape de fildeş poate doar fiindcă la el în sat nu exista nici un pian sau poate – şi eu cred asta mai curând – fiindcă ele fuseseră predestinate să-şi

unească degetele în chip de cruce şi să binecuvânteze, cu amândouă, în dreapta şi-n stânga, mulţimi venite nu ştiu de unde să se închine nu ştiu cărui sfânt, făcător de nu ştiu care minuni, într-o zi cu soare ca mierea de galben, cu cerul ca o poză dintr-o carte de copii, din nu ştiu ce zi, din nu ştiu ce lună a anului.

Era mort Dimofte, umflat, diform, urât, hâd, respingător şi puţea mai rău decât cadavrele de soldaţi vara – într-o vară toridă ca aceea care din păcate trecuse prea repede – rămaşi între linii după o luptă înverşunată atunci când în urma unor atacuri şi contraatacuri, cele două armate se găsesc, la sfârşitul unei bătălii, din nou pe poziţiile iniţiale. Gura îi era deschisă, parcă înainte de a se stinge viaţa din el voise să mai rostească un cuvânt, un singur cuvânt, poate cel mai important din toate câte le rostise până la vârsta de douăzeci şi patru de ani, când moartea îl ispitise de acolo, din fundul lacului, poate sub chipul unei sirene. Şi privind gura întredeschisă, cu buzele diforme, muşcate de peştii din iaz, deodată m-am întrebat, ros de o curiozitate amară, amară şi tristă, tristă şi violentă, curiozitatea de a şti care fusese acel cuvânt pe care voise să-l spună în clipa morţii, cel mai important din toate câte rostise în viaţa lui de douăzeci şi patru de ani, dar pe care nu avusese timp să-l

formuleze fiindcă moartea îl înhăţase de beregată ucigând, înăuntru, sub omuşor – înainte de a-l ucide pe el, – cuvântul acela extraordinar. Nu ştiam cuvântul şi nu aveam să-l ştiu niciodată, niciodată, deşi, acum, când priveam gura lui hâdă, diformă, doream să-l ştiu cu aceeaşi neţărmurită ardoare cu care îmi doream să supravieţuiesc, să mă întorc acasă şi să recitesc „Mystères”, cartea lui Knut Hamsun, închipuindu-mi că aş fi putut-o scrie şi eu, fiindcă erau atâtea din câte scrisese el care existau şi în mine, categoric undeva şi în mine.

Dimofte era mort, diform, mirosea urât a moarte şi eu deodată l-am văzut viu, aşa cum nu-l mai văzusem niciodată, închipuindu-mi-l numai din cele ce-mi vorbise despre sine însuşi. Îl vedeam în atelierul lui, cu lupa la ochi, cu o pensetă în mâna dreaptă încercând să potrivească pe axul ei o rotiţă, o minusculă rotiţă din maşinăria unui ceasornic. În atelierul său de pe uliţa principală din Domneştii Turcului, o comună mare, întinsă de-a dreapta şi de-a stânga unei şosele şerpuitoare, o comună cu bărbaţi puţini, chiar înainte de a se porni războiul, zece luni din douăsprezece ei fiind plecaţi sus, în munte, la tăiat păduri. În comuna aceasta, în care bărbaţii lipseau mai tot anul şi în care femeile creşteau pruncii pe care îi zămisliseră cu bărbaţii lor în cele două perioade scurte şi vijelioase când aceştia

coborau din munte, ajunse într-o zi Dimofte, venind de departe, tocmai de prin părţile Dunării – purtat de un neastâmpăr de vagabond – dintr-un orăşel cu multe cârciumi dar nu cu mai puţine cafenele. Cafenele ţinute de turci, ţinute de tătari, ţinute de greci, dar şi de câţiva români, în care se putea bea cafea cu aromă şi gust nemaicunoscute în nici o altă parte a ţării. În orăşelul acesta, numai în orăşelul acesta se mai putea mânca pistil, camiş şi sugiuc, se putea bea bragă şi salep, iar datorită priceperii nevestei lui moş Grişa – birjarul muscal, singurul birjar în tot oraşul – şi cvas, dacă îţi plăcea, şi erau câţiva cărora le plăcea băutura aceasta. În acest orăşel în care cei mai bătrâni îşi aminteau de Ali-sacagiul cu faţa toată până la rădăcina nasului ciupită de vărsat, străbătând puţinele străzi cu sacaua lui, trasă de doi măgăruşi gravi ca nişte contabili şi trişti ca nişte şcolari repetenţi, vânzând apă, „apă bună de băut” care, însă, nu era chiar atât de bună de vreme ce, în fiecare vară, se întâmpla câte o epidemie de febră tifoidă. În acest orăşel, de la un turc bătrân, a deprins Dimofte meseria de ceasornicar.

Mustafa îl chema pe meşter şi, în afară de reparat ceasornice. turcul se pricepea să lecuiască o mulţime de boli cu nişte buruieni pe care le combina în diferite doze ca să devină leacuri împotriva bolilor de stomac, de

ficat, de plămâni, de rinichi, de piele şi multe alte.

Când Dimofte s-a hotărât să-l părăsească pe turc, ştia, acum, nu mimai meseria de ceasornicar, dar să şi folosească buruienile tot atât de bine ca şi meşterul său. A părăsit orăşelul pierind pe jos, nu fiindcă n-ar fi avut bani de tren, ci doar fiindcă nu avea nici o destinaţie precisă. Şi nu avea fiindcă voia să fie pretutindeni, fiindcă pretutindeni i se părea frumos şi altfel decât orăşelul de pe malul Dunării de altfel şi el frumos. Dar aşa îi spusese meşterul turc, că pretutindeni, pe tot pământul, este frumos, chiar şi în pustiu.

Mergea pe jos din sat în sat, repara ceasornicele oamenilor, acolo unde existau ceasornice de reparat, ori acolo unde oamenii aveau încredere să-i dea pe mână cine ştie ce ornice demodate şi bătrâne, cu inimile lor metalice încremenite de mult, sau continuând să bată, dar atât de anapoda, încât proprietarii lor preferau să se orienteze după soare. Dacă nu existau în sat ceasornice de reparat, ori dacă oamenii erau atât de neîncrezători, încât nu se încumetau să-i încredinţeze rotundele şi anacronicele instrumente de măsurat timpul, Dimofte îşi câştiga dreptul la un pat şi la un blid de mâncare vindecând cu buruienile lui pe cei în suferinţă.

Doi ani i-au trebuit lui Dimofte ca să ajungă

din orăşelul de pe malul Dunării până în satul din regiunea aceea subcarpatică, sat fără bărbaţi, cu femei tare frumoase, care dormeau noaptea singure în pat şi visau bărbaţi vânjoşi ca stejarii şi brazii pe care ei îi doborau, sus, în munte, cu topoarele şi joagărele – Penelope ce torceau pe prispă, în singurătate şi resemnată însetare a sângelui, lână, toată lâna oilor proprii, privind din când în când, din obişnuinţa devenită tic, înspre miazănoapte, unde se profilau, departe, strălucitori în soarele galben, munţii, ireali ca nişte turnuri de cleştar albastru-vânăt şi părându-li-se că aud zgomotele ritmice ale topoarelor de fiecare dată când ele se repezeau să muşte şi să rupă din trunchiurile falnice hălci întregi de carne vegetală.

Când a ajuns în satul acesta, a rămas, n-a plecat mai departe. Nici el n-ar fi putut spune de ce. Şi doar în drumeţia sa de până acum, cunoscuse sate mult mai frumoase şi mult mai bogate unde, dacă s-ar fi aciuat, în scurtă vreme şi-ar fi putut întemeia o gospodărie îndestulată. Dar ceva îl mânase mereu mai departe, mereu în altă parte. Şi nu o dată îşi spusese că, pesemne, destinul lui era să nu prindă nicăieri rădăcini, asemenea jidovului rătăcitor.

Se înşela însă. A ajuns în satul fără bărbaţi şi a rămas. A rămas nu fiindcă s-a hotărât, de la

început, să rămână, ci fiindcă într-o zi şi-a dat seama că nu mai poate să plece din pricina rădăcinilor ce-l fixaseră în coşmelia dinspre capătul de vest al satului. O coşmelie meşterită numai din bârne de Marin pădurarul, care de mult nu mai era pădurar, fiindcă la vârsta de şaptezeci şi şase de ani nu mai poţi fi pădurar, mai ales când pădurea urcă de la poale până în vârf, coboară de partea cealaltă, urcă pe alt munte, apoi pe altul şi încă pe altul mereu, până dincolo în Transilvania. În coşmelia lui moş Marin a poposit în prima zi când a păşit în ograda lui, cerând adăpost şi mâncare. Şi moşneagul rare era singur de şaisprezece ani şi care, pârjolit pe dinăuntru de jarul amarnic al singurătăţii, ajunse să vorbească singur, cu glas tare, numai şi numai – zicea el – ca să nu uite cuvintele şi să devină asemenea animalelor, l-a primit, l-a ospătat şi a fost atât de bucuros că are cu cine vorbi, încât o noapte întreagă i-a tot povestit câte şi mai câte, toate adevărate, întâmplări ca din basme, sângeroase şi cumplite, de pe vremea când fusese pădurar şi în pădurile din munte erau nu numai fiare, nu numai ciobani *i stâne, ci şi tâlhari de oi şi hoţi de lemne, ce nu se mulţumeau să doboare un singur copac, cât aveau trebuinţă, ci mai mulţi, fără rost, aşa cum dihorul, când pătrunde în coteţul găinilor, omoară câte păsări izbuteşte să prindă şi nu

cât îi trebuie ca să se sature.

Dimofte a rămas o zi, a rămas două, a rămas nouăzeci şi nouă, spre marea satisfacţie a lui moş Marin, bucuros foarte că are cui povesti ore întregi, chiar şi atunci când ştia că oaspetele său nu-l mai asculta ci chiar se prefăcea dând din cap, din când în când, ca şi când l-ar fi aprobat. A rămas în satul fără bărbaţi, unde nu existau decât două ceasornice, şi ele în stare de funcţionare, fiindcă celelalte, poate încă vreo zece, se aflau în munte, la bărbaţii ce tăiau păduri cu toporul şi joagărul aşteptând cu nerăbdare Crăciunul, iarna, Paştele, primăvara, să se reîntoarcă acasă la nevestele lor, la Penelopele lor care, torcând lâna sau alăptându-şi pruncii, li se părea că aud sus, în munte, topoarele muşcând şi rupând carnea vegetală a brazilor şi stejarilor. A rămas fiindcă obosise de atâta rătăcire de colo-dincolo, de dincolo şi mai departe, mereu; sau poate fiindcă i-a fost milă să-l lase singur pe moş Marin care de teamă să nu uite graiul omenesc, şi din această pricină să devină asemenea animalelor necuvântătoare, iarăşi avea să înceapă a-şi vorbi singur, de dimineaţa până seara şi de seara până dimineaţa.

La început a crezut că mai rămâne doar câtva timp. A rămas pentru totdeauna fiindcă prinsese rădăcini puternice, asemenea gorunului. Rău nu i-a părut. Mai întâi fiindcă

prinsese şi el rădăcini, iar în al doilea fiindcă îi devenise drag satul cu femei fără bărbaţi.

Când s-a aflat în sat că s-a pripăşit în casa lui moş Marin un străin, un ceasornicar – multe nici nu ştiau ce înseamnă un ceasornicar – femeile cele fără bărbaţi care se plictiseau să toarcă lână, să crească pruncii, să coasească finul şi să mulgă seara şi dimineaţa vacile, s-au dus să vadă cum arată la faţă meşterul. Tare s-au mai minunat când l-au văzut cu lupa la ochi şi meşterind cu penseta în inima unui ceasornic – Dimofte neavând ce repara, ca să nu se plictisească, demonta şi monta propriul său orologiu – tare le-a mai plăcut meseria aceasta care era cu totul altceva decât să ţeşi sau să înfloreşti marame şi iii. Şi era cu atât mai mult altceva decât să sapi grădina sau să seceri finul, să pingeleşti ciubote, să potcoveşti caii, să faci hamuri şi frâie, cojoace şi doniţe. Cu atât mai mult altceva decât să sapi pământul, să coseşti, să treieri sau să seceri, dar mai ales să dobori copacii în munte. Le păru meseria străinului mai curând o joacă de copil decât treabă serioasă de bărbat în toată firea. Omul însă le plăcu. Avea privirea limpede ca apa izvorului şi ştia povesti cu o voce calmă, sfătoasă, plăcută, plasând din când în când câte o glumă, care le făcea să râdă în hohote, fiindcă, în viaţa lor de Penelope, puţine erau împrejurările când aveau de ce râde şi de ce se

înveseli.

Povestea despre câte văzuse prin satele şi prin târgurile pe unde trecuse în cei doi ani cât timp umblase şi iarăşi umblase, când spre răsărit, când spre apus, când spre miazăzi, când spre miazănoapte unde ştia că sunt munţi, dar pe care încă nu apucase să-i vadă.

În sat nu existau ceasornice de reparat. În schimb oamenii se îmbolnăveau des. Mai ales copiii. Dimofte făcea fierturi din amestecuri de buruieni şi le dădea să bea. Copiii se însănătoşeau, se însănătoşeau bătrânii şi bătrânele fiindcă, după copii, ei se îmbolnăveau cel mai adesea. Mamele ale căror odrasle fuseseră vindecate, moşnegii şi babele îl plăteau cu bani, dacă aveau, dacă nu îi aduceau păsări, ouă, brânză de oaie în coajă de copac, miere de albine şi diferite poame.

Dar femeile veneau la el nu numai atunci când aveau nevoie de leacuri. Veneau şi fără motiv, – erau femei fără bărbaţi – atunci când se plictiseau să toarcă şi să ţeasă, să dea nutreţ la vite sau să-şi hrănească pruncii. Veneau să-l vadă lucrând, să-l audă povestind, să-i ceară sfatul sau, pur şi simplu, ca, la rândul lor, să-i povestească despre toate câte se întâmplau în sat. Dimofte le asculta, glumea, le sfătuia, dovedind o imparţialitate plină de umor datorită cărui fapt izbutea să împace rivale ce îşi juraseră duşmănie până la

moarte. Şi, ca o bună gazdă ce era, le trata cu vin făcut de el din măceşe şi smochine, un vin cum nu mai băuseră ele niciodată, dulce-acrişor, care mirosea a „alămâie”, fiindcă Dimofte pusese la dospit şi lămâi. Vinul acesta, deşi nu îmbăta, făcea să alerge sângele în vine mai repede ca de obicei.

După ce s-a aciuit în sat, prima dată când bărbaţii au coborât din munte, de Paşte, au aflat imediat de Dimofte. Au aflat din gura nevestelor, care nu mai încetau să-i laude priceperea lui de vraci, în a vindeca pruncii de colici, de „pântecariţă”, de buboaie, de bube dulci, de râie, de pecingine, de tuse măgărească, de brâncă şi de câte alte boli. Dar în sat mai erau, pe lângă femeile tinere, fără bărbaţi, şi babe ştirbe ce se pricepeau a înţepa cu vorba precum viespile, sau a purta zvonuri piezişe, ca şi gândul lor, răutăcioase ca şi răutatea lor înăcrită. Vorbe în doi peri, cu subînţelesuri, însoţite de surâsuri enigmatice, vorbe spuse dinadins ca să stârnească gelozia bărbaţilor coborâţi din munte cu sângele ca mustul şi având firi tot într-altfel, cum nu se aseamănă şi sunt altfel degetele de la o mână. De aceea, puţin a lipsit ca apropiata sărbătoare a învierii lui Cristos să însemne trecerea în moarte a lui Dimofte. Nu unul, au fost mai mulţi bărbaţi care, ameţiţi de bârfelile puturoase, au făcut drumul până la coşmelia

lui moş Marin unii purtând pe umărul sting, ca din întâmplare, dar în realitate cu bună ştiinţă, toporul, alţii un ciomag iar alţii ascunzând în buzunare câte o „brişcă” ascuţită anume, în stare să taie o beregată de taur. Dar toţi aceştia când i-au văzut ochii, când l-au simţit aşa cum era, fără nimic de ascuns şi fără motiv să se ruşineze faţă de careva dintre ei, s-au domolit cu toţii şi, în loc să dea cu toporul, cu ciomagul sau cu „brişcă”, s-au trezit că-i spun:

— Mi-a zis nevasta că l-ai vindecat de pântecariţă pe ăl mic. Am venit să-ţi mulţumesc şi să-ţi plătesc.

— Pentru mulţumire, îmi pare bine. Cât priveşte pentru plată nu-mi eşti dator cu nimic, fiindcă nevasta dumitale m-a plătit cu o ulcică de untură.

— Untura a fost altceva, n-a fost plată.

Şi deschidea chimirul, scotea bani din el, îi punea pe masă, lângă minusculele lui scule, apoi da să plece. Din prag întorcea numai capul şi spunea oarecum stânjenit:

— Dacă, ferească Dumnezeu, se mai îmbolnăveşte Gheorghiţă al meu, dă-i iarăşi nişte buruieni de-alea de care i-ai mai dat.

— Fii fără grijă, bădie.

După Paşti, satul se goli din nou de bărbaţi, cu toţii plecaţi să taie păduri sus în munte, şi Dimofte rămase să demonteze şi să monteze propriul său ceasornic – din lipsă de clienţi – să

colinde dealurile după ierburile lui tămăduitoare, să vindece copiii de pântecariţă şi să trateze cu vin de măceş femeile care, acum când rămăseseră din nou singure, îşi reluaseră obiceiul de a-l vizita la coşmelia lui moş Marin.

Acum, pe unul din stâlpii porţii de stejar o plăcuţă de metal, prinsă cu două ţintişoare, anunţa pe cei interesaţi că acolo se afla atelierul de ceasornicărie al meşterului Panait Dimofte. Dar, în ciuda firmei, arătoasă în felul ei, nu se ivi nici un client.

Şi zilele trecură aşa, una după alta până când, într-o după amiază, l-a găsit ordinul de chemare. O bucată de hârtie ordinară, de culoare verde, prin care el, soldatul Dimofte Panait era invitat să se prezinte în ziua de cutare, la unitatea cutare. În caz de nesupunere, avea să fie dat dezertor şi pedepsit în conformitate cu legile în vigoare.

A doua zi, când s-a urcat în căruţa ce avea să-l ducă până la cea mai apropiată gară, toate femeile au ieşit pe la porţi să-l petreacă măcar cu privirea, întristate şi înlăcrimate fiindcă de acum încolo nu va mai fi nimeni care să le vindece copiii de pântecariţă şi nici cine să le trateze cu vin de măceş.

El n-a lăcrimat, dar în schimb l-a cuprins un asemenea sentiment copleşitor de însingurare, încât până a ajuns la regiment – şi asta s-a

întâmplat abia a doua zi – n-a scos măcar un cuvânt. Două zile mai târziu era pe front, în linia întâi, şi numai după trei ore lua parte la primul atac.

Noaptea, când artelnicul a răzbit cu mâncarea pe poziţie, a adus şi poşta. Dimofte a primit trei scrisori. Pe urmă, în zilele următoare, tot el era acela dintre noi care primea cele mai multe. Îi scriau femeile din satul fără bărbaţi, acum multe dintre ele cu adevărat fără bărbaţi fiindcă, ajunşi pe front, la fel ca Dimofte, fuseseră ciuruiţi de gloanţe, sfârtecaţi de proiectile, asemenea brazilor falnici pe care ei îi doborâseră sus, în munte, până a nu primi ordinele de chemare, verzi şi cu stele. Îi scriau cu o mână nesigură – ehei, dacă s-ar fi priceput să scrie cu îndemânarea cu care ţeseau pânza ori coseau fote şi ii, marame şi brâuri! – ignorând, din neştiinţă, ortografia şi punctuaţia, vestindu-l câţi dintre bărbaţii plecaţi pe front se prăpădiseră, câţi se întorseseră betegi, care anume copii fuseseră bolnavi şi de ce boli, şi încheiau cerându-i sfatul în te miri ce necaz, mai mare sau mai mic, după nenorocul sau norocul fiecăreia.

Dimofte cum avea un pic de răgaz le răspundea: pe cărţi poştale, pe foi volante, la nevoie, chiar pe coajă de mesteacăn. Asta s-a întâmplat aşa până în ziua când şi-a procurat hârtie atâta cât avea nevoie ca să nu lase fără

răspuns nici una din multele scrisori pe care le primea.

Îmi aduc aminte perfect cum s-a întâmplat.

Frontul era în mişcare. Urmărindu-l pe inamic, unitatea noastră a trecut printr-un orăşel – numele i l-am uitat – în care exista o fabrică de hârtie. Regimentul fiind în rezerva brigăzii, a primit ordin să se odihnească şase ore în acel orăşel. Plutonul nostru era cantonat în apropierea fabricii de hârtie, într-o şcoală primară. Ţin minte că, imediat ce ni s-a dat repaus, am pus cap la cap două bănci şi m-am culcat, dormind buştean toate cele şase ore. La fel au făcut şi ceilalţi, cu excepţia lui Dimofte. Când timpul de repaus s-a terminat şi când noi, încă buimaci de somn, ne grăbeam să ne încolonăm, a apărut şi Dimofte purtând la subsuoară un sul voluminos de hârtie velină, albă şi lucioasă ca un obraz de copil neînţărcat.

— Ce, măi Panaite, ai de gând ca după război să te faci papetar? l-am întrebat.

— Da de unde! Să vezi ce plicuri am să-mi fac eu din hârtia asta.

Şi într-adevăr, a doua noapte, când din nou am fost cantonaţi într-un sat, Dimofte, în loc să doarmă, confecţionă, până aproape de ziuă, plicuri. Şi fiindcă îi lipsea cleiul, se folosi de cocă făcută din făină şi apă. Dimineaţa când am plecat mai departe, raniţa lui Dimofte era pe jumătate plină cu plicuri.

— Acu’, domn’ elev – îmi spuse el fericit – dacă nu mor, am plicuri să le scriu „fimeilor” din sat până se termină războiul.

Şi s-a pus pe scris cu şi mai înflăcărată conştiinciozitate. Cel mai mic răgaz îl folosea să scrie. Îmi amintesc de ultima noapte înainte de a fi trimişi, din nou în linia întâi. Ne-am culcat devreme care în paturi, care pe unde am putut, şi cum am putut încropi un culcuş – ştiam că, dacă intrăm din nou pe poziţie, prea curând nu avea să se ivească prilejul să dormim sub un acoperiş – unii în paturi, Dumnezeule, cu saltele şi cearşafuri! Eram tare obosiţi, de oboseala pe care o purtam în noi din prima clipă când ne-am găsit în faţa inamicului, de oboseala care de atunci nu ne-a mai părăsit niciodată, care nu numai că nu s-a împuţinat ci, dimpotrivă, s-a adunat în noi, în carnea noastră, în oasele noastre, în creierii noştri, în spiritul nostru, în toată fiinţa noastră – pandant la nelinişstea, la frica permanentă de moarte, măiestrit disimulată de fiecare dintre noi, fiindcă laşitate nu înseamnă să-ţi fie frică de moarte, ci să fii în aşa măsură de slab, încât să observe şi alţii ce se întâmplă cu tine.

Dimofte în schimb – şi numai el – a rămas treaz şi la lumina puţină a lămpii cu gaz a scris scrisori – cel puţin zece – nevestelor fără bărbaţi din satul de la poalele Carpaţilor, ca nu cumva, neprimind ele veste, să-l creadă mort,

să-l plângă şi să plătească popii din sat slujbe pentru odihna sufletului său.

De „vilegiatura” nesperată la Castel, la început s-a bucurat şi Dimofte. Acum avea timp să scrie scrisori după pofta inimii. Şi, într-adevăr, scria în fiecare zi, cel puţin una. Numai că ele nu puteau fi expediate. La început Dimofte nu prea se necăji. Era convins, de altfel ca şi noi toţi, că după câteva zile vom fi rechemaţi. Văzând însă că rămânerea noastră la Castel se prelungeşte peste aşteptările cele mai optimiste, Dimofte începu să se posomorască şi nu o dată l-am auzit văitându-se:

— De am pleca odată de aici! Când mă gândesc, domn’ elev, câte scrisori or fi venit în lipsa mea, şi eu nu pot răspunde!

— Lasă că ai s-o faci după ce vom ajunge la unitate. Ai să răspunzi uneia şi ai s-o rogi să comunice şi celorlalte că eşti sănătos.

— Nu se poate să răspund numai uneia.

— De ce? Ca să nu se supere celelalte?

— Trebuie să răspund fiecăreia. Dacă îmi scrie careva dintre ele, îmi scrie ca să-ini ceară un sfat. Le ştiu eu pe ele, săracele!

Atunci Pantazi mai în glumă mai în serios l-a întrebat:

— Spune drept, măi Panaite! Tu le-ai dat numai sfaturi, sau le-ai făcut şi altfel un strop de bine. Că doar erau cu toate ca şi când n-ar

fi avut bărbaţi.

Dimofte nu a răspuns. S-a uitat numai la el, la noi toţi, cu ochii lui limpezi, cu ochii lui serafici, asemenea sfântului Francisc d'Assisi sau asemenea doar ai unui călugăr franciscan şi am înţeles cu toţii cât de deplasată fusese întrebarea lui Pantazi.

Pe urmă, ne-a întors spatele şi s-a dus să scrie alte scrisori, ce urmau să fie expediate abia atunci când aveam să primim ordinul de a ne întoarce la unitate. Dimofte scria femeilor din sat instalat la biroul în stil florentin al grofului. Încet, tacticos, mişcându-şi buza inferioară şi ţinând capul aplecat într-o parte, ca un şcolar când scrie în caietul de caligrafie.

O dată l-am întrebat:

— Despre ce le scrii? Că doar nu ştii ce anume sfaturi cer ele de la tine, de vreme ce scrisorile lor te aşteaptă la companie.

— Asta-i cam aşa, domn' elev. Dar nici nu pot aştepta până am să le pot citi pe toate, ca abia pe urmă să le răspund. Scriu de pe acum scrisorile să fie pregătite. Cum ajungem la unitate le şi expediez. Pe urmă, după ce am să citesc şi pe acelea sosite în lipsa mea, iarăşi am să le scriu. Că acum, slavă Domnului, plicuri am berechet.

Două zile mai târziu Dimofte dispărea.

Dimineaţa era tulbure şi soarele bolnav.

Mirosea urât cadavrul lui Dimofte, care începuse să se descompună. Ochii lui Sachelarie erau umezi. Pantazi lăcrima de-a binelea şi, privindu-l, din nou mi-am spus – deşi momentul nu era potrivit – dar parcă poţi, după plac, accepta sau respinge gândurile? – că ochii lui semănau cu ochii unei anume reptile, habar nu am cum se cheamă reptila aceea, o reptilă mare, dintr-o insulă aflată în Pacific, al cărei nume de asemenea l-am uitat. Azimioară privea cadavrul şi clipea des. Genele lui lungi, ca de fată, se zbăteau într-una, ca fluturarea unor aripi de gâză neliniştită. Cu cât îl privea mai mult, cu atât paliditatea se aşternea mai tare pe chipul său slăbit, devenit abia în ultimele douăzeci şi patru de ore grosolan de colţuros, urât de colţuros, nefiresc de colţuros, asemenea unui chip de marmură dinadins nefinisat.

Marin Stoica privise şi el cadavrul, dar acum nu-l mai privea. Întors pe jumătate spre lac, privea apa murdară care parcă tremura înfiorându-se, fiindcă se stârnise vântul dinspre răsărit, rece şi murdar, încărcat de praf, vânt de pustă, duşmănos, cu colţi ascuţiţi ca ai unui pui de lup plecat la prima sa pradă. Privea apa cu ochi fără nici o expresie şi, surprinzător, faţa sa de obicei mobilă, atât de mobilă încât era imposibil s-o poţi privi mai mult de două minute fără să nu te enervezi, exprima acum

parcă nepăsare, parcă plictiseală. Şi doar el descoperise şi pescuise cadavrul din apă. Atitudinea aceasta a lui mai întâi m-a surprins neplăcut, pentru ca, imediat după aceea să-mi devină antipatic. De ce nu-mi era de fel clar. Ştiam doar că în nici un caz fiindcă părea atât de puţin afectat de moartea lui Dimofte.

— Raportează domnului locotenent! i-am cerut.

Stoica se uită mai întâi la Azimioară, privindu-l de parcă voia să se convingă dacă într-adevăr doreşte să i se raporteze, pe urmă, convingându-se, începu să povestească, dar cătând într-o parte, înspre lac.

— Am venit în parc, domn' locotenent, să mă răcoresc o ţârucă, fiindcă în bucătărie s-a făcut tare cald. Nu ştiu cum s-a întâmplat de am greşit şi am pus pe foc mai multe lemne decât trebuia. Să spună şi Radu dacă nu-i tare cald.

— E cald al naibii! confirmă Sachelarie.

— Acuma, afară s-a mai încălzit; dar dimineaţa a fost tare frig. De aceea am pus atâtea lemne pe foc.

— Are să ningă, pronostică Sachelarie.

— Nu ninge! îl contrazise Stoica. Cum vă spuneam, am venit aici să mă plimb un pic, să mă răcoresc. M-am dus până la căsuţa aceea din fund...

— Care căsuţă? vru să ştie Azimioară, trezindu-se parcă din somn.

— Chioşcul, l-am lămurit.

— Există acolo un chioşc? se miră el.

— Desigur. Adu-ţi aminte, că doar o dată ţi l-am arătat.

— Da? Dar n-are nici o importanţă. Continuă, Stoica!

— La întoarcere, m-am abătut pe poteca asta. Nu ştiu ce mi-a venit.. Adicătelea n-a fost chiar o întâmplare. Eu cred că sufletul bietului Panait mi-a îndreptat paşii încoace, ca să-i aflu trupul şi să-l îngropăm creştineşte, în pământ, să nu-l mănânce peştii şi racii.

Când am ajuns, am văzut, uite colo unde-i malul surpat, ceva care ba se ridica, ba se scufunda în apă. M-am apropiat şi pe dată m-am lămurit. Atunci, cu luntrea l-am tras la mal şi, singur-singurel, l-am scos pe uscat...

În timp ce Stoica vorbea, mi-am adus aminte că el, cu câteva zile înainte, emisese ipoteza înecului. Şi mi se păru curios că se întâmplase ca tocmai el să descopere cadavrul. Atâta doar: mi se părea curioasă coincidenţa. În nici un caz n-am început să-l bănuiesc.

— Mi se pare că tu ai bănuit, încă de acum câteva zile, că Dimofte s-a înecat în lac? am întrebat, deşi ştiam precis şi nu mai era nevoie să-mi confirme.

— Am presupus. A fost lunatic, bietul Panait!

Cuvintele nu izbutiră să mă convingă că şi în realitate îl compătimeşte. Le rostise cu un

asemenea ton, încât se părea că, mai curând, îl admiră decât îl compătimeşte. Şi cred că acesta a fost motivul principal că am început să-l bănuiesc. Recunosc, bănuiala era absurdă. Absurdă nu numai prin faptul că nu exista nici o dovadă împotriva lui, ci absurdă fiindcă, aşa credeam, nu exista nici un fel de mobil. Dar chiar dacă admiteam, prin absurd, că exista unul, era totuşi curios, suspect de curios, că Stoica nu încercase să se scape de Dimofte în timp ce ne aflasem în linia întâi, când ar fi putut-o face fără riscuri şi. mai ales, fără suspiciuni.

— Voi ştiţi că Dimofte a fost lunatic? i-am întrebat, privind la fiecare pe rând.

— Eu unul, nu! răspunse Sachelarie, de fapt, confirmând ceea ce mai afirmase, mai adineaori, în camera lui Azimioară.

— Marin zice că era, fu răspunsul lui Pantazi.

— Ştii *precis*, Marine, că era lunatic? l-am întrebat pe Stoica accentuând asupra cuvântului precis.

Stoica nu răspunse imediat. Se uită la mine cu milă parcă, sau parcă a dispreţ, nici eu nu ştiu prea bine.

— Adică vrei să spui, domn’ elev, că nu s-a... înecat?

Răspunsul era perfid şi insolent, dar nu-mi dădeam seama ce urmăreşte.

— Că s-a înecat nu încape nici o îndoială. Eu

te-am întrebat dacă ştii precis că era lunatic.

— Ce întrebare fără rost! se prefăcu el că se miră privindu-i pe ceilalţi, ca şi când îi lua drept martori. Păi dacă s-a înecat înseamnă că era lunatic. Asta-i! încheie el, săltând în sus un colţ al buzei superioare, exact ca un câine când începe să mârâie.

Atunci am replicat cu un ton care, îmi dădeam seama, era triumfător, deşi nu aveam motiv, întrucât era o minciună. O minciună de care, în sinea mea, îmi era ruşine, fiindcă „jucam" – cum se spune – incorect:

— Eu ştiu precis că Dimofte înota foarte bine.

— Sigur că ştia să înoate, veni imediat răspunsul lui Stoica.

Replica lui mă descumpăni în aşa măsură, încât, la început, mi-au lipsit cuvintele. Şi mă descumpăni, fiindcă nu ştiam dacă trebuie să cred despre el că este un cinic sau un prost fără pereche. Trecu o clipă, două, mai multe, nici eu nu ştiu câte, şi pe măsură ce clipele treceau, mă convingeam în şi mai mare măsură că, pur şi simplu, Stoica se demascase, imediat se demascase, şi că, acum, nu-mi mai rămânea altceva de făcut decât să-i dau un astfel de răspuns, încât să-l silesc să recunoască imediat că, din motive care urma să ni le comunice, îl omorâse pe Dimofte. Numai că replica aceea, singura în stare să-i smulgă mărturisirea, nu-mi venea pe buze,

spre marea mea disperare, întrucât îmi dădeam seama că în această altfel de încleştare exista, ca în orice încleştare de altfel, un moment hotărâtor ce urma să decidă victoria de partea aceluia dintre noi doi care se va pricepe să-l utilizeze în favoarea sa. Momentul acesta hotărâtor sosise, numai că eu nu eram în stare să mă folosesc de el fiindcă nu-mi venea în minte replica – singura – care ar fi declanşat, în mod automat, recunoaşterea din partea lui Stoica a vinovăţiei sale.

Mai târziu, când am ştiut că acum era prea târziu, întrucât clipa trecuse, am întrebat:

— Dacă ştia să înoate, atunci cum îţi explici că s-a înecat?

— Păi era lunatic!...

Gata! Stoica – nu mai aveam acum nici o îndoială – câştigase. În furia mea, în disperarea mea, m-am uitat la Azimioară, în speranţa că ar putea el să mă ajute. Dar chipul lui era de nepătruns, ca şi privirea de altfel. Un chip de nepătruns şi totuşi jalnic. Îi tremurau buzele, dar nu numai fiindcă îi tremurau buzele. Jalnic fiindcă el, comandantul, se complăcea într-o atitudine pasivă, lăsându-mă pe mine să conduc ancheta – acesta este termenul – cu toate că, cel puţin teoretic, el era mai indicat s-o facă întrucât era student la drept. Laş sau poate doar cu desăvârşire absent, nu numai că mă lăsa să conduc ancheta, dar nici măcar nu

încerca să mă ajute în vreun fel. Îmi era ciudă pe el, acum mai mult ca mai înainte, acum când pierdusem.

Mă uitam la ceilalţi. Da, desigur, pierdusem. În mentalitatea lor, argumentul lui Stoica era peremptoriu. Dacă Dimofte ştia să înoate şi totuşi se înecase, ce altceva dovedea aceasta decât că fusese lunatic? Nici o umbră de îndoială împotriva lui Stoica. Şi dacă aş fi încercat să formulez o asemenea bănuială, sigur că aş fi stârnit indignarea lor. Bineînţeles că nici nu intenţionam, de vreme ce nu exista nici o dovadă a vinovăţiei lui Stoica. Bănuiala însă exista şi, asemenea unui arici, care întâi îşi ţinuse ţepii strânşi, iar apoi, treptat-treptat, şi-i desfăcuse ca acuma, zburlit cu totul, să mă înţepe, de parcă fiecare ţep era asemenea unui ac de viespe, al cărui venin durea. Dar cel mai grav era că veninul îmi întuneca mintea, împiedicându-mă să gândesc, *să mă gândesc în acţiune imediată*, pentru a câştiga, în cazul când ar exista, runda a doua.

Şi în acest timp, ochii tulburi ai lui Dimofte, care nu mai semănau cu ochii sfântului Francisc d’Assisi aşa cum mi-l închipuiam eu, mă priveau fără să mă vadă, iar trupul hâd, în pragul descompunerii, să exale duhoarea cumplită a morţii. Viespile bănuielii mă înţepau, mintea mi se întuneca din cauza neputinţei, mi se întuneca şi din cauza furiei, o

furie rece, că nu-mi venea de loc în minte în ce fel ar fi trebuit să acţionez ca bănuiala să se transforme în certitudine.

„Dacă l-a omorât, cum l-a omorât?” m-am întrebat.

Ei, da! Creierii mei începuseră din nou să gândească. Desigur, dacă îl omorâse, trebuie că-l omorâse cu o armă. Îl împuşcase?... Îl înjunghiase? Şi într-un caz şi în celălalt se putea constata. Cu toată repulsia, cu toată scârba ce mi-o stârnea numai gândul de a pune mâna pe cadavrul ce începuse să se descompună, m-am aplecat şi am încercat să-i deschei vestonul. Nu am izbutit. Vestonul sta să plesnească de umflat ce era cadavrul. Am scos briceagul şi am tăiat nasturii, unul câte unul.

— Ce faci? întrebă Azimioară în timp ce tăiam primul nasture.

— Vreau să ştiu din ce i s-a tras moartea.

— Păi nu s-a înecat? întrebă cu naivitate Pantazi.

— Domn’ elev e Toma necredinciosul, insinuă Stoica.

— Poate că totuşi n-a murit înecat, am replicat dezvelindu-i pieptul.

Nimic, nici o urmă de violenţă. Ceilalţi răsuflară uşuraţi. Cu excepţia lui Stoica. Stoica, evitând să privească mortul, cerceta indiferent obrazul lacului pistruiat cu frunze uscate.

— Lasă, nu e nevoie! îmi ceru Azimioară.

Era vocea unui om zgâlţâit de teamă, ca un copac de furtună. Îi era frică lui Azimioară, teribil de frică! Dar de ce îi era atâta frică? Poate din cauza goliciunii pieptului şi pântecului umflat, diform? În orice caz nu se vedea nici o urmă de violenţă. Aparent, versiunea lui Stoica părea a fi cea adevărată. Aparent? Ei da, aparent, fiindcă îmi era imposibil să cred că se înecase în timpul unei crize de somnambulism. Dacă ar fi fost posibil, autopsia ar fi dezvăluit adevărata cauză a morţii lui Dimofte.

Azimioară păru că se dezmeticeşte. Se îndreptă de umeri şi cu o voce care părea nespus de tristă, mi se adresă:

— Trebuie să-l înmormântăm. Aici, în parc, nu-i aşa?

— Da, aici în parc, domnule locotenent.

— Mă duc să caut un hârleţ, se oferi Stoica.

— Bine, du-te!

Se întoarse repede şi, din proprie iniţiativă, începu să sape. Lucra tacticos, fără să se grăbească. Din când în când se oprea să se odihnească. Înainte de a relua lucrul, scuipa în palme.

— Lasă-mă şi pe mine, vru să-l ajute Pantazi.

— Nu!

De câte ori se oprea, mă căuta cu privirea. O privire care nu spunea nimic, enigmatică, dar

care pe mine mă enerva, nici eu nu ştiu din ce motiv.

— Cred că e destul cât am adâncit-o. Nu-i aşa, domn' elev? îmi ceru el părerea.

— Da, e destul de adâncă.

Sachelarie îşi aduse parcă abia acum aminte să întrebe:

— Oare de ce să nu-l îngropăm în coşciug, domn' locotenent? I-l fac eu, că mă pricep oleacă la tâmplărie.

— Ce nevoie are el de coşciug, dacă a început să putrezească! se opuse Stoica.

— Îl îngropăm acum, hotărî Azimioară, privind jenat într-o parte.

„De ce *acum* şi nu *mai târziu*, după confecţionarea sicriului?"

Am uitat însă imediat întrebarea fiindcă s-a impus, cu necesitate, o alta: cum de nu-mi venise mie în minte că totuşi ar trebui ca Dimofte să fie înmormântat în sicriu? Dar, o clipă mai târziu, birui prima întrebare. Într-adevăr, oare de ce ţinea Azimioară să-l înmormântăm pe Dimofte imediat şi fără sicriu? În definitiv confecţionarea sicriului nu putea dura mai mult decât două ore, dacă într-adevăr Sachelarie se pricepea. (La Castel exista un atelier de tâmplărie – aşa cum exista unul de fierărie – utilat cu toate sculele necesare. Noi îl găsisem intact, încuiat, şi cheia o descoperisem agăţată de un cui, în dreptul

uşii, de parcă meşterii şi lucrătorii urmau să se întoarcă dintr-o clipă în alta. De altfel, când ne-am instalat la Castel am avut impresia că proprietarul, convins că frontul îl va ocoli, numai dintr-o excesivă prudenţă ţinuse să pună la adăpost doar acele obiecte ce reprezentau o valoare deosebită.)

Un răspuns n-am găsit. Dar nici nu mai m-a interesat să-l găsesc fiindcă deodată am avut intuiţia că nu numai Azimioară, ci atât Pantazi, cât şi Stoica erau de acord să fie înmormântat imediat. Mai mult, eu însumi nu credeam că este absolut necesar să-i facem coşciug. Dar de ce, Dumnezeule, de ce? Dimofte fusese tovarăşul nostru aproape din primele zile de front, de linia întâi, şi ţinusem cu toţii la el, chiar şi Stoica, cel puţin până a nu începe să-l urască, dintr-un motiv pe care nu-l cunoşteam, în aşa măsură, încât să-l ucidă, în cazul când într-adevăr el îl omorâse. Când frontul era în mişcare, aceia dintre noi pe care moartea îi secerase erau îngropaţi fără coşciug şi câteodată în groapă comună. Dar acum nu mai eram în linia întâi. Nimic nu ne presa, nimic nu ne lipsea ca să-i facem un sicriu după datină. Totuşi Azimioară ordonase să-l îngropăm imediat iar noi eram de acord, de acord era, acum, chiar Sachelarie, ca şi când, propunând să-i meşterească sicriul, o făcuse numai aşa, dintr-un fel de obligaţie pur formală.

„Ca şi când abia aşteptăm să scăpăm de el!” mi-am zis.

Adevărul acesta era: abia aşteptam să scăpăm de el. Parcă uitasem că Dimofte fusese camaradul nostru, împreună cu care luasem parte la atâtea atacuri – cine le mai ştia numărul! – fără de număr atacuri, când după fiecare rămâneam mai puţini, din ce în ce mai puţini, încât, în preziua sosirii noastre la Castel, nu mai rămăsese, din întreg plutonul, decât numai şapte, inclusiv Azimioară, comandantul nostru, de fapt numai pe jumătate comandantul nostru şi numai pe jumătate om întreg din ziua când îl dezgropasem de sub cadavre.

Dar Dimofte nici nu mai era tovarăşul nostru de luptă, ci un cadavru diform, pe care apa lacului îl umflase ca pe un burete uriaş, din care peştii, lacomi şi flămânzi, îi ciuguliseră extremităţile chipului în aşa fel, încât, de departe şi la lumina puţină a zilei, cu soare bolnav şi urduros, părea chipul unei statui dintr-o cetate pontică abia dezgropată din apele mării, după două milenii.

În lunile de front, moartea ni se înfăţişase în fel şi chip, lângă fiecare din noi, în faţa noastră, în spatele nostru, ni se înfăţişase până şi în acea fantastică şi de necrezut ipostază a acelui ostaş pornit la atac într-o dimineaţă când soarele părea la orizont ca o gura imensă

de Moloh, care, după ce o schijă, asemenea unui cuţit orizontal de ghilotină îi retezase capul, o secundă, două, poate trei continuase să meargă, apocaliptică arătare de ins decapitat care totuşi merge, care continuă să se avânte spre inamic; ni se înfăţişa sub chipul unor oameni rupţi, sfârtecaţi, străpunşi, măcinaţi şi amestecaţi cu ţărâna ce o călcaseră; niciodată însă nu ni se înfăţişase sub chipul acesta diform de ins înecat, mâncat de peşti, duhnind cumplit a moarte cumplită, a cea mai cumplită moarte, a cea mai hidoasă moarte din toate la câte fusesem martori. O moarte care jignise simţul nostru pentru frumos, din care motiv, deveniţi feroce de egoişti, doream cu ardoare să scăpăm cât mai repede de cadavrul atât de oribil, atât de hidos, încât izbutise să neantizeze acel unic sentiment de solidaritate, ce se naşte şi se cimentează numai pe front: camaraderia.

„Fără îndoială, că numai de aceea dorim să scăpăm cât mai repede de el”, mi-am zis, ca o concluzie la cele ce simţisem şi gândisem.

Dar imediat mi-am dat seama că nu era adevărat. Nu fiindcă jignea simţul nostru pentru frumos voiam să scăpăm mai repede de Dimofte, încredinţându-l pământului, care, avid, primeşte orice i se oferă. Altul era motivul: cadavrul lui Dimofte era pentru noi toţi un fel de *memento*. Atâta vreme cât îl

aveam în faţă, atâta vreme cât îl priveam, cu sau fără voia noastră ne aminteam, că în locul lui putea fi oricare dintre noi, că poate numai din întâmplare moartea îl alesese pe el. Da, cred că acesta era motivul sau poate, mai exact, unul din motivele pentru care doream cu toţii să scăpăm, cât mai repede, de el.

Atunci l-am auzit pe Azimioară.

— Mai adânceşte puţin groapa, Stoica... Iar voi, ceilalţi, fuga marş în dormitor şi aduceţi-vă armele.

Am ghicit ce intenţiona Azimioară şi m-am cutremurat de oroare. Spectacolul pe care îl pregătea mi se părea grotesc şi ridicol. De când mă ştiu, grotescul şi ridicolul m-au făcut totdeauna să mă cutremur de oroare.

M-am apropiat de el şi i-am spus vorbindu-i încet, ca să nu audă Stoica.

— Ce-ţi veni? Nu-ţi dai seama de caraghioslâcul situaţiei, de grotescul ei?

Nu mi-a răspuns. Parcă nici nu mă auzise. Îmi întoarse spatele, şi totodată cadavrului şi, cu sprâncenele aproape împreunate, din pricina efortului, urmărea un nor de pe cer, ce galopa dinspre nord.

Ceilalţi reveniră curând. Sachelarie aducea şi arma lui Stoica, iar Pantazi automatul meu. Când îi văzu venind, interesul lui Azimioară faţă de norul de cerneală se estompă. Privi groapa, aplecându-se puţin deasupra:

— Cred că acum e bună, Stoica. Ieşi de acolo!

Stoica ieşi din groapă şi, cu mâneca vestonului, îşi şterse fruntea şi faţa transpirate.

— Vârâţi-l în groapă! comandă Azimioară.

Stoica făcu un pas înainte.

— Cine mă ajută?

Nu se oferi nimeni.

— Cine îl ajută? E nevoie să-l numesc eu? se răsti Azimioară.

Se oferi Sachelarie. După ce Dimofte fu coborât în groapă, Marin puse mâna pe hârleţ ca s-o astupe cu pământ.

— Opreşte-te! îi ceru Azimioară.

Ce avea să urmeze acum ştiam. Cred că ştiau şi ceilalţi. Urmară câteva clipe, cel puţin pentru mine, de încordare penibilă. În sfârşit l-am auzit pe Azimioară comandând:

— În front, fuga, marş!

Ne-am înşirat în linie în faţa gropii. Pe urmă se auzi a doua comandă:

— Pentru onor, înainte, prezentaţi arm'!

Comanda a fost executată ca pe câmpul de instrucţie, cu toate că în lunile de linia întâi nu mai avusesem prilejul să prezentăm armele pentru onor. Cui i-am fi prezentat-o? Morţii? Moartea era adevărata noastră duşmană şi în nici un caz nu ne trecuse prin minte s-o onorăm, prezentându-i armele. Nici măcar ca s-o măgulim şi să ne cruţe.

— Trei salve de voie! comandă din nou Azimioară.

Pantazi şi Sachelarie au ridicat armele în sus şi au tras o dată... de două ori... de trei ori... Stoica, în schimb, descărca întreg încărcătorul puştii sale mitraliere, parcă în norul care acum ajunsese deasupra noastră, cu un fel de furie sălbatică. Numai eu n-am tras. Prezentasem arma – automatul – fiindcă, refuzând s-o fac, ar fi însemnat, în ochii celorlalţi, un act de indisciplină, care ar fi contribuit la slăbirea autorităţii lui Azimioară, şi aşa în scădere continuă, încă din ziua când îl dezgropasem de sub cadavre. Dar o făcusem cu oroare, fiindcă „ceremonia” mi se părea grotescă în aşa măsură, încât n-am mai fost în stare să mai apăs şi pe trăgaciul automatului. Azimioară îmi aruncă o privire de reproş, dar nu spuse nimic.

— Acum, Stoica, aruncă pământul în groapă, comandă el din nou.

Noi stăteam încă în front, aşteptând comanda de rupere a rândurilor. În poziţia de drepţi, priveam cum Stoica astupa groapa. Operaţia aceasta a durat cam vreun sfert de oră. Când totul se sfârşi şi când Stoica, rezemat în hârleţ, se opri să-şi şteargă sudoarea de pe faţă cu capela, am răsuflat uşurat: că totul se sfârşise, că nu mai vedeam ochii mari şi tulburi ai lui Dimofte, aceiaşi şi totuşi atât de deosebiţi de ai sfântului Francisc

d’Assisi cum mi-l închipuisem eu, şi că nu mai mirosea a moarte, stupida, cumplita şi implacabila moarte.

— ...Şi cu Floroiu? Oare cu Floroiu ce s-o fi întâmplat? întrebă Pantazi cu un fel de nelinişte care într-un fel era şi disperare.

Am tresărit, a tresărit Sachelarie, a tresărit Stoica, a tresărit Azimioară, am tresărit cu toţii invadaţi de panică, o panică prevestitoare a unei primejdii iminente. Ne-am privit unii pe alţii şi sunt convins că, aşa cum eu am citit în ochii lor doar frică, la fel şi ei au putut citi într-ai mei acelaşi lucru, panica, dacă bineînţeles s-au priceput s-o facă sau, mai curând, dacă frica absurdă ce-i invadase le mai lăsase măcar atâta luciditate. Da, nu ştiu dacă ei şi-au dat seama de aceasta, – ei: Stoica, Pantazi, Sachelarie. Nu am însă nici o îndoială în ceea ce-l priveşte pe Azimioară. Azimioară şi-a dat seama că-mi este frică şi a înţeles că şi eu la rândul meu îmi dădeam seama ce se petrece în sufletul său.

Şi atunci a strigat, cu o voce aparent puternică, pe care o voia poruncitoare, vocea comandantului obişnuit să se facă ascultat, dar care sună jalnică, aproape rugătoare:

— Înapoi, rupeţi rândurile, marş!

Rupserăm rândurile, pornind înspre Castel în goană, în frunte Pantazi, urmat de Sachelarie, după el eu, iar după mine, ca şi când ordinul l-

ar fi privit şi pe el, Azimioară. Numai Stoica rămase locului să netezească dreptunghiul de pământ, mormântul lui Dimofte ai cărui ochi, asemenea cu ai sfântului Francisc d'Assisi, niciodată nu aveau să mai vadă sfânta lumină a soarelui.

V

Nu-mi puteam da seama ce se petrecea cu Azimioară. Presimţeam însă că ceva foarte grav. Trecuseră două zile de când îl înmormântasem pe Dimofte şi în tot acest timp n-am izbutit niciodată să-i captez atenţia în aşa măsură ca să mă asculte cu întreaga sa fiinţă. Cum să explic? Azimioară făcea impresia unui pândar conştiincios, dar nu animat de sentimentul datoriei, ci doar de teama de a nu se trezi înhăţat pe neaşteptate de inamic. Cei ce au făcut războiul, cei care au avut de îndeplinit misiuni de pândar în condiţii deosebite, sper că mă vor înţelege. Închipuiţi-vă o noapte compactă, fără stele, cu nori groşi, negri, asemenea unei pânze de doliu, drapată în falduri multe şi largi ca pentru înmormântarea cuiva care a fost în viaţă foarte bogat. O

noapte de nepătruns în care nu vezi nici la un metru în faţa ta, o noapte care, vag, foarte vag, dar care totuşi îţi sugerează cum trebuie să fie noaptea de zi şi de noapte a orbilor. Şi tu eşti singur, în noaptea compactă asemenea unui zid fără consistenţă, dar totuşi zid, prin care privirea nu poate pătrunde, singur într-o groapă de pândar, aflată mult înaintea poziţiei unde ai tăi dorm somnul greu al infanteristului – căruia nu-i este dat să se odihnească decât în moarte – convinşi fiind că tu, acolo, înainte, ca pândar – ochii şi urechile lor – veghezi, îi aperi de atacul prin surprindere al inamicului, ale cărui poziţii, ştii precis, se află la o depărtare nu mai mare de o sută de metri, în faţa ta. Desigur, nu mă refer la misiunea obişnuită de pândar, ci la una neobişnuită. La misiunea de pândar după o zi întreagă de atacuri şi contraatacuri, de lupte nedecise, când ambele tabere, cramponându-se de fiecare petic de pământ, nu cedează sau, dacă la un moment dat unii sunt siliţi să cedeze, revin la atac, recâştigă terenul pierdut, când unii când ceilalţi, în aşa fel încât, atunci când noaptea îneacă pământul în întuneric, liniile sunt aproape, atât de aproape de se poate auzi, dintr-o parte în cealaltă, tuşea îndărătnică a vreunuia care a fumat ţigări confecţionate din tutun nefermentat. Şi tu eşti pândar. Pe undeva pe aproape, în bezna din faţa ta, ştii că

inamicul are şi el pândarii săi. Ştii că pe la postul tău va trece, spre linia inamică, o grupă de voluntari care are misiunea să captureze măcar o „limbă”. Dar mai ştii că e posibil ca şi inamicul să intenţioneze acelaşi lucru şi că prada, dacă nu eşti cu simţurile treze, poţi fi chiar tu. Noaptea e compactă. Scrutezi întunericul cu ochii care aproape nu-ţi folosesc la nimic şi întreaga nădejde ţi-o pui în auz. Asculţi, dar nu numai cu urechile, asculţi cu *instinctul*, cu întreaga ta fiinţă, atent, încordat până la durere. Şi aştepţi. Să se întâmple ceva, fiindcă e prea multă linişte şi prea întins şi compact întunericul ca să nu se întâmple nimic.

Ei bine, Azimioară îmi părea asemenea unui pândar în condiţii neobişnuite, fiindcă de două zile, cu toate încercările mele, nu izbutisem, nici măcar o clipă, să-i captez atenţia. Se uita la mine şi parcă nu mă vedea, mă asculta, dar parcă nu mă auzea, aşa cum ţi se întâmplă să nu auzi atunci când te sechestrează un pisălog pe care ţi-e milă, totuşi, să-l dai pe uşă afară. El, în cea ce era cu adevărat, atent, asemenea pândarului, cu toate simţurile treze, asculta, cu instinctul şi întreaga sa fiinţă, într-un fel de străduanie încăpăţânată şi disperată să înţeleagă, Dumnezeu ştie ce, dar în orice caz ceva ce presimţea că există sau, altfel spus, ceea ce presimţea că stă să se întâmple.

— Spune-mi, Claudiule, nu ţi se pare suspect că Stoica, tocmai el, a pescuit cadavrul lui Dimofte?

— Suspect? Habar n-am! Dar dacă spui tu... Adică, în ce fel suspect?

— Înţelegi doar foarte bine ce bănuiesc.

— Ce să înţeleg? Zău că nu înţeleg!...

Şi părea foarte sincer.

— Ei bine, dacă Stoica l-a omorât?

Era pentru prima dată când formulam tare, şi faţă de el, bănuiala. Am formulat-o, dar aproape concomitent m-am îndoit că ar putea fi şi altceva decât o simplă bănuială, dacă nu şi una de-a dreptul absurdă.

— Stoica? Mă rog, n-ar fi exclus.

Dar fu de acord, fără să manifeste nici cel mai mic interes. Mă asculta, evident, doar cu o ureche, privind distrat portretul grofului care semăna atât de mult cu el sau, mai exact spus, portretul grofului care reprezenta, ca într-o altfel de oglindă, un Claudiu Azimioară aşa cum avea să arate la vârsta de cincizeci de ani.

— Şi în acest caz, ce crezi că este de făcut? am continuat, încăpăţânându-mă în hotărârea de a-i capta atenţia.

— Habar n-am!

— Bine, dar eşti comandantul nostru. Răspunderea apasă pe umerii tăi...

— Evident!... Evident!... Zici că n-ar fi exclus ca Stoica.., În cazul acesta... Da, desigur, ar

trebui să luăm unele măsuri adică să iau unele măsuri... De pildă, să-l supun la un interogatoriu... Ce crezi, n-ar fi bine?

— Dacă l-a luat o dată pe *nu* în braţe, fii sigur că nu-i va mai da drumul.

— Ce-ai spus? Scuză-mă, n-am prea fost atent.

— Spuneam că, dacă l-a luat o dată pe *nu* în braţe, nu-i va mai da drumul oricât l-ai interoga tu.

— Asta-i adevărat. Dar nu ţi se pare că s-a făcut prea cald?

— Nu! Nu mi se pare.

— Totuşi e prea cald. Crezi că are să-ţi fie tare frig dacă am să deschid puţin fereastra? Orice ai spune tu, Pantazi a pus totuşi prea multe lemne în sobă.

Şi se duse să deschidă fereastra. Pe urmă îşi reluă locul, în fotoliu, faţă în faţă cu portretul ce-i semăna atât de mult.

— Pune-ţi, totuşi, vestonul, l-am sfătuit, să nu răceşti.

— Lasă că nu răcesc, ţinu el să mă asigure, cu nepăsare. Ce spuneai?

— Că ideea interogatoriului nu mi se pare prea fericită, şi tu ai recunoscut că am dreptate.

— Altceva nu-mi vine în minte... Extraordinar ce repede s-a răcit camera! Numai un moment să închid fereastra. Cred că pe undeva a nins.

Nu crezi?

— Probabil.

— Va să zică tu eşti de părere că un interogatoriu n-ar fi eficace. Atunci... Atunci ce-ar fi dacă l-am aresta?

— Să-l arestezi! m-am mirat eu.

— Da, să-l arestăm. Să-l închidem undeva într-o cameră de la etaj, de unde n-ar putea fugi, şi să-l ţinem acolo până primim ordin să plecăm de aici. Când ajungem la unitate îl predăm la batalion să se descurce ei cum s-ar pricepe mai bine.

— Şi ce crezi că ar zice ceilalţi? Nu avem nici o dovadă împotriva lui.

— Mda! E o simplă presupunere. A ta, doar a ta.

— Da, a mea. Dar ţi-ai însuşit-o de vreme ce ai propus arestarea lui.

— Nu înseamnă că mi-am însuşit-o. Mi-ai pus însă unghia în gât, să hotărăsc, să iau măsuri în calitate de comandant. Ştii ce? În definitiv, ce-ar fi dacă te-ai ocupa tu de treaba aceasta? Eşti doar convins de vinovăţia lui.

— N-am afirmat asta. Am spus doar că-l bănuiesc.

— De acord: *numai* îl bănuieşti. În acest caz, ce propui? Ce măsuri crezi că ar trebui să iau?

— Deocamdată nici una. Adică, vreau să spun, nu cred că împotriva lui trebuie luată vreo măsură.

— Atunci nu te mai înţeleg. Crede-mă, în ultimul timp ai devenit teribil de dificil. Trebuie s-o recunoşti. Recunoşti?

— Nu, nu recunosc. Tu, în schimb, ai început să-ţi neglijezi îndatoririle tale de comandant.

— Haide să nu discutăm aşa, în general... Dar, în altă ordine de idei, crezi că în sat există un termometru?

— Nu ştiu, şi nici nu mă interesează. Dă-l dracului de termometru! Discutam acum o problemă deosebit de importantă.

— De acord, deosebit de importantă.

Era o recunoaştere pur formală din partea lui. Eram convins că nu-i acorda nici o importanţă şi că îl preocupa mai mult să ştie dacă în sat exista un termometru.

— Dar ce spuneam? întrebă după o clipă, cu gândul tot în altă parte.

— Mi-ai cerut să nu discutăm aşa, în general...

— Exact. Să ne referim la Stoica. De ce crezi că, în acest caz concret, îmi neglijez îndatoririle mele de comandant? Tu, în locul meu, ce măsuri ai lua?

— Eu, în locul tău, aş acţiona în aşa fel ca să putem pleca de aici, cât mai repede posibil.

— Fără ordin?

— Eu aş zice că am putea pleca chiar fără ordin. Dar ştiu că tu, în nici un caz, nu ţi-ai lua o asemenea răspundere. De aceea, îţi propun

să provocăm un asemenea ordin.

— Da? Crezi că e posibil?

Interesul cu care mă asculta era periferic.

— Chiar foarte posibil. Gândeşte-te! Ordinul ţi-a fost transmis de către şeful de stat major. Dar noi nu ţinem de comandament. Comandantul unităţii noastre ne-a pus la dispoziţia diviziei, probabil fără să ştie ce misiune vom avea de îndeplinit. Sau, chiar dacă ştie, în nici un caz nu intră în competenţa sa să ne recheme. Mă asculţi?

— Cum să nu, te ascult, desigur că te ascult. Spuneai că... spuneai că... da, spuneai că nu intră în competenţa comandantului nostru să ne recheme. Aşa-i?

— Da! Nu eşti de acord?

— Ba da! Dar, în acest caz, de ce nu ne-a rechemat şeful de stat major? Or, dacă n-a făcut-o până acum, înseamnă că socoteşte rămânerea noastră aici pe mai departe absolut necesară.

— Dar dacă ne-a uitat?

— Cum naiba să ne fi uitat? Exclus!

— Dar dacă, totuşi, a uitat de noi? am insistat.

— Adică, vrei să spui că se întâmplă cu noi exact ca în filmul cu Stan şi Bran, „Eroi fără voie”? Stupid!

— Îndrăznesc să spun că, după părerea mea, ni se întâmplă şi nouă ceva asemănător.

— Că am fost uitaţi!...

— Deocamdată sau, dacă vrei, până în prezent da, au uitat de noi. Dacă frontul mai este încă în mişcare, fii sigur că şeful de stat major are alte treburi decât să-şi amintească de noi.

— În acest caz, s-ar putea să ni se întâmple ce li s-a întâmplat lui Stan şi Bran: să rămânem aici, uitaţi, până la capitularea nemţilor.

— Chiar aşa nu cred să se întâmple. Până la urmă, ori şeful de stat major îşi va aduce aminte de *noi*, ori comandantul regimentului nostru va întreba la divizie dacă mai au nevoie de noi. Şi atunci vom fi rechemaţi, considerându-se că prezenţa noastră aici a devenit absolut inutilă.

— Bine, dar de ce astăzi este inutilă şi n-a fost atunci când am fost trimişi aici?

Am ridicat din umeri.

— N-am de unde să ştiu ce s-a petrecut atunci în capul şefului de stat major. Pot cel mult face presupuneri.

— De pildă.

— Să zicem că şeful de stat major a avut informaţia că nemţii pregăteau o contraofensivă. În acest caz, adică în cazul când frontul s-ar fi mişcat, de data asta înapoi nu numai înainte, Castelul putea servi ca sediu pentru postul de comandă al diviziei, aşa cum de altfel s-a mai întâmplat. Din fericire, noi am

luat-o înainte nemţilor, am atacat şi frontul s-a mişcat, ca de obicei, înainte. Nu crezi că aceasta ar putea fi o explicaţie?

— Mda!... E foarte posibil ca tu să ai dreptate.

Dar cu minimum de atenţie cu care mă asculta, era în stare să-mi dea dreptate chiar dacă aş fi formulat bănuiala că şeful de stat major ne trimisese să apărăm Castelul de eventuale rechiziţii, fiindcă intenţiona ca, după război, să devină proprietarul lui.

— În acest caz, dacă eşti şi tu de acord că am fost uitaţi, trebuie să fii de acord că este cazul să le-o amintim noi.

— Asta-i!... Dar cum?

Mă întreba de parcă eu aş fi fost comandantul şi nu el. Pe de altă parte, nu era nevoie să am gradul de locotenent ca să ştiu că lucrul era posibil. I-am explicat:

— Există două căi: Ori mă trimiţi pe mine sau pe careva din băieţi cu o scrisoare în care, raportând situaţia, să întrebi dacă mai este necesar să rămânem aici, ori...

— Asta n-o fac. Cealaltă cale!

— În sat există un serviciu de aprovizionare. Ţine de comandamentul Etapelor. Îl comandă un sublocotenent de rezervă, un moşulică tare simpatic. Trimite prin el un raport. El îl va înainta la Etape, iar Etapele, la rândul lor, înainte, până la postul de comandă al Diviziei.

În câteva zile vom şti dacă va trebui să rămânem aici în continuare sau să plecăm după unitate. Ei bine, soluţia asta îţi convine?

— Să zicem că da.

— Foarte bine! În cazul acesta pune-te şi scrie raportul.

Azimioară oftă necăjit, acum, pentru prima oară, dovedind o atenţie ceva mai concentrată.

— Vezi tu, dificultatea tocmai într-asta constă. Ştiu dinainte că n-am să fiu în stare să concep un raport ca lumea.

— Lasă că nimeni n-are să-ţi pună notă. Crezi tu că pe şeful de stat major îl va interesa stilul?

— Bine, dar nu mă refer la stil, la compoziţie, ci la conţinut.

— Adică?

— În raport trebuie să amintesc de Dimofte. După părerea ta, trebuie sau nu?

— Trebuie, fără îndoială că trebuie.

— Foarte bine. Trebuie să raportez şi despre Floroiu?

— Bineînţeles.

— Să raportez – ce?

— Adevărul!

— Care? Tu îl cunoşti, adevărul? Eu unul, nu! Ştiu doar că Floroiu a dispărut. În limbaj militar, când un soldat aflat la nu ştiu câţi kilometri în spatele frontului dispare, înseamnă că a dezertat. Ei bine, care-i părerea ta? Să scriu în raport că a dezertat?

— Astăzi nu mai cred că a dezertat. Astăzi presupun că i s-a întâmplat şi lui ceea ce i s-a întâmplat lui Dimofte.

— Că s-a înecat?

— Nu, că a fost omorât.

— Tot de Stoica?

— Dacă Stoica l-a omorât pe Dimofte, atunci tot el l-a curăţat şi pe Floroiu, i-am replicat puţin iritat fiindcă îmi cerea un răspuns categoric şi eu nu voiam, mai exact, nu eram în stare să-i dau unul, absolut convins că nu greşesc.

Pentru prima dată în viaţa mea am încercat să mă comport ca struţul. Bineînţeles nu-mi vâram capul în pământ; dar mai degrabă îmi plăcea să cred că Stoica era autorul ambelor crime decât să presupun că pe Floroiu altcineva îl omorâse. Fiindcă a admite existenţa unui al doilea ucigaş însemna, pe de o parte, scoaterea din cauză în mod automat a lui Stoica, iar pe de alta, în cazul când altcineva îi omorâse pe amândoi, să recunosc, fără ezitări, existenţa unor forţe oculte, fapt imposibil atâta vreme cât judecata nu-mi era alterată.

— Dacă!... Dar dacă totuşi nu Stoica l-a omorât? insistă el.

— De ce spui „dar dacă...”? Dacă nu el atunci cine i-ar fi putut omorî pe amândoi? La această întrebare nu există decât un singur răspuns:

Nişte elemente horthyste dintre acelea specializate să organizeze sabotaje în spatele frontului. Se strecoară o dată, noaptea, până aici, probabil în urma informaţiilor obţinute de la cei din sat, pândesc, îl omoară pe Dimofte şi pe urmă îi aruncă cadavrul în lac. După câtva timp din nou pătrund aici în Castel şi-i fac de petrecanie lui Floroiu. Să fim serioşi. Nimic mai absurd decât o asemenea presupunere. Fiindcă este într-adevăr absurd să credem că nişte sabotori au pătruns noaptea în Castel, când noi dormeam duşi şi, dându-şi ei seama că n-am luat nici cea mai elementară măsură în legătură cu propria noastră securitate, s-au mărginit să-l omoare mai întâi pe Dimofte iar peste câteva zile pe Floroiu, când puteau să ne cureţe pe toţi, chiar din prima dată. Am sau nu dreptate?

— Ai!... Sau chiar dacă n-ai, trebuie musai să mă conving că ai, ca să nu-mi fie şi altfel teamă. Fiindcă de Stoica în nici un caz nu mi-e teamă. Cel puţin în prezent nu mi-e teamă. Apoi, după o pauză de câteva secunde: Deci, după tine, în raport trebuie să spun că-l bănuim pe Stoica?

— Nu-i important dacă scrii sau nu şi despre acesta. Important este să-l determinăm pe şeful de stat major să ne recheme sau, dacă totuşi cineva trebuie să păzească afurisitul ăsta de Castel, pe noi să ne schimbe.

— Ştii ce? Scrie tu raportul şi eu am să-l semnez. Crede-mă, nu mă simt în stare să mă concentrez, atâta cât este nevoie, ca să iasă ceva ca lumea.

— Bine, am să încerc şi am să ţi-l prezint în ciornă, deseară.

Dar nu l-am scris. Mai exact, nu am mai avut răgazul necesar să-l scriu. Veţi afla imediat din ce motive.

Tocmai terminasem de conceput prima parte a raportului – de care nu eram de loc mulţumit – când a năvălit la mine Sachelarie, fără să bată în uşă, aşa cum îi era obiceiul. Cuvintele repezite, rostite însă cu o voce spartă, răguşită, mi-au sunat în urechi întocmai ca o explozie puternică, atât de puternică, încât m-am tupilat în mine aşa cum mă tupilam la pământ în timpul unui atac când auzeam grohăind, deasupra capului meu, greul:

— Domn’ elev, Stoica l-a găsit şi pe Floroiu.

— Unde?

— Tot în lac!

Am alergat afară, aşa cum mă găseam, în cămaşă, deşi vântul sufla rece şi cu scrâşnete, cuprins de o furie bezmetică. Stoica pe marginea lacului, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, privea cu ochi încremeniţi, goliţi de orice fel de expresie, cadavrul lui Floroiu.

— Măi Tabacheră!... Măi Tabacheră!...

Rostea cuvintele, aşa, de parcă l-ar fi mustrat, dar cu un fel de îngăduinţă de frate mai mare faţă de poznele mezinului. Pe urma tăcu şi se uită la mine cu coada ochiului, parcă spionându-mă.

„Şiret, ticălosul! Vrea să mă facă să cred că-i pare rău”, mi-am zis.

— Tot tu l-ai găsit? l-am întrebat.

— Tot eu!

— Şi tot în timp ce te plimbai?

— Tot!

— L-a scos apa la suprafaţă, nu?

— L-a scos!

— Norocul lui că ţi-a venit chef să te plimbi, chiar pe un vânt ca ăsta, fiindcă altfel cine ştie câte zile ar mai fi stat în apă, am insinuat căutându-i privirea.

El însă se eschivă, neluându-şi ochii de pe cadavrul diform al lui Floroiu.

— Ai să răceşti, se arătă el îngrijorat, dar de fapt a bătaie de joc. Du-te în casă, domn’ elev, şi ia-ţi vestonul.

Într-adevăr mă răzbise frigul. Dârdâiam nu alta, şi aproape că-mi clănţăneau dinţii.

— Mă duc să-l anunţ pe domn’ locotenent, am pretextat, fiindcă pe Azimioară îl puteam anunţa şi prin Sachelarie, care mă urmase.

L-am găsit la fereastra dinspre parc. De acolo se vedea o parte din lac, de asemenea debarcaderul. Luase, deci, cunoştinţă de

descoperirea lui Stoica mai înainte de a apuca să-i vorbesc.

— Va să zică l-au găsit pe Floroiu!

— Cine crezi că l-a găsit?

— Nu cumva Stoica?

— El!... Tocmai el!... Şi tot în lac. Adică ai văzut, pe fereastră.

— Am văzut!...

Vorbea încet, de parcă se temea să nu-l audă cineva. De fapt, vorbea aşa fiindcă era emoţionat, tulburat, nici eu nu ştiu prea bine.

— Ce ordine dai?

Dar el păru că nu mă aude.

— Va să zică acum e sigur că n-a dezertat, aşa cum ai crezut...

— Numai la început, am ţinut să precizez, întrerupându-l. Pe urmă ştii, ţi-am spus doar, că-l bănuiesc pe Stoica. Ţi-am spus, n-ai uitat, aşa-i?

— Mi-ai spus... Parcă mi-ai spus... Adică, sigur mi-ai spus. Stoica!...

— Da, Stoica!... Şi nu avem nici o dovadă împotriva lui. Stoica, tocmai Stoica, omul cel mai de nădejde dintre toţi.

— Dacă n-ar fi fost el era altul. Poate Sachelarie... Poate Pantazi... Poate chiar tu... în definitiv, el este doar un Instrument. Prin el se împlineşte voinţa destinului.

— Iarăşi începi!

— Dacă nu l-aş fi împuşcat pe „Iago”, nu s-ar

fi întâmplat nimic din ceea ce s-a întâmplat, din ceea ce are...

— Ce ordine dai? l-am întrerupt, furios că iarăşi se lasă pradă vechii sale obsesii. Asta după ce, în ultimele câteva zile, îmi făcuse impresia că izbutise întrucâtva să se elibereze de ea.

— Ce naiba ordine să dau? Habar n-am! Tu ce ordine crezi că ar trebui să dau?

— Trebuie să-l înmormântăm.

— Înmormântează-l şi gata!

— În orice caz fără aiureala aceea cu salvele...

— Fără!... Fără!... Pe el în nici un caz!...

Floroiu nu-i fusese niciodată simpatic lui Azimioară. Şi, ca să fiu sincer, nici mie. Motivele erau aceleaşi, şi numai ale noastre. Ceilalţi nu vedeau în Floroiu decât un luptător „dat dracului" care înfrunta moartea cu un curaj ce impunea tuturora – i se dusese vestea în întreg regimentul, dar multe din faptele de eroism ce i se puneau în seamă erau simple scornituri, – şi care, pe deasupra, era admirat, puţintel chiar invidiat, pentru succesele sale la femei. Defectul care ni-l făcuse antipatic nu fusese sesizat de ceilalţi sau dacă da, nici unul nu-l considera ca atare, ci mai curând, un fel de toană, puţin cam trăsnită, dar în nici un caz reprobabilă: cruzimea.

Cred şi astăzi că Floroiu – „Tabachera"

noastră – era din fire crud. Dacă destinul l-ar fi purtat pe alte valuri, şi ar fi ajuns de pildă temnicer sau călău, înclin să cred că şi-ar fi exercitat meseria cu voluptate.

Pe front nimeni nu ucide de plăcere. O faci fiindcă eşti în război, fiindcă altfel nu se poate, fiindcă aceasta este raţiunea pentru care două armate vrăjmaşe se înfruntă. Floroiu însă simţea plăcere să ucidă. Era un trăgător excelent. Aş zice uluitor. Nu cred ca în lunile cât timp a fost în linia întâi să fi risipit măcar un singur cartuş de pomană. Toate au atins ţinte vii. Fiind un trăgător de elită, ceruse şi obţinuse o armă cu lunetă. În ziua când a intrat în posesia ei s-a bucurat cum nu s-a bucurat nici când a primit „Virtutea Militară”. S-a bucurat cum nu s-ar fi bucurat dacă i s-ar fi adus la cunoştinţă că, drept recompensă pentru faptele sale de arme, comandantul diviziei îi aprobase un concediu de treizeci de zile. Cu arma aceea cu lunetă a expediat pe lumea cealaltă mulţi hitlerişti. În pauzele dintre lupte, în timp ce noi ceilalţi ne odihneam în gropile noastre, sau pur şi simplu dormeam, el îşi alegea un loc potrivit de unde putea vedea, cât mai ferit, – şi avea o uluitoare îndemânare în a folosi terenul – ce se petrece în linia hitleristă. Şi era suficient ca vreun neamţ să scoată capul din groapă sau tranşee că imediat glontele lui Floroiu îl nimerea. După fiecare

ţintă atinsă, Floroiu izbucnea în râs. Un râs de satisfacţie care aducea cu un behăit.

Floroiu se îndeletnicea cu vânătoarea de hitlerişti nu dintr-un sentiment patriotic, ci fiindcă aceasta îi făcea plăcere. Azimioară zicea că Floroiu se „deconecta” împuşcând hitlerişti. Şi probabil că avea dreptate. Fiindcă îi făcea plăcere să ucidă, nu l-am auzit o dată exprimându-şi dorinţa ca războiul să se termine mai repede. N-am nici un fel de îndoială că nici nu dorea şi că, dintre noi toţi, doar lui războiul îi făcea plăcere. De altfel, fire închisă, nu-i plăcea să vorbească despre sine însuşi. Nu ştiam dacă este sau nu însurat, dacă are copii sau dacă îi trăiesc părinţii. Era, după cum spusese o dată Dimofte, un „om căruia îi plăcea doar să cumpere nu să şi vândă”. N-aş putea spune că ceilalţi ţineau propriu-zis la el. Dacă izbutise să devină tuturora simpatic cred că aceasta se datora în primul rând curajului său de-a dreptul inconştient. Admirându-l pentru curajul său, ceilalţi îi treceau cu vederea cruzimea. Şi lucrul acesta era de mirare, fiindcă ea se manifesta nu numai în vânătoarea de hitlerişti, de dragul vânătorii ci, mai inuman, în plăcerea de a chinui câinii.

În zilele când eram retraşi din prima linie – tare mai erau puţine aceste zile! – şi unitatea noastră trecută în rezervă, Floroiu cumpăra salam de la vreo dugheană – dacă bineînţeles

găsea – salam din cel mai prost, îşi umplea buzunarele cu el şi pleca să bată uliţele satului, în căutarea câinilor. Dacă izbutea să dea de vreunul – şi se întâmpla de fiecare dată – începea prin a momi animalul cu o bucăţică de salam aruncată de departe. Câinele, flămând, se repezea şi o hăpăia dintr-o dată. O altă bucăţică de salam sau cârnat, de data asta zvârlită ceva mai aproape. Câinele, nu fără ezitări sperios, aşa cum sunt câinii faţă de oamenii străini, se apropia, mai mult târându-se, şi înhăţa salamul, după care privea întrebător, ciulind urechile, la necunoscutul care îl hrănea. Încă o momeală, aruncată şi mai aproape, apoi altele, şi în fine ultima la o distanţă mai mică de un metru. Şi atunci când câinele, încrezător, se apropia, Floroiu repezea vârful bocancului drept în pântecele animalului, care zbura prin aer asemenea unei mingi, schelălăind, în timp ce Floroiu se prăpădea de râs, încântat că izbutise să-l păcălească.

Cel puţin în ceea ce mă privea, plăcerea aceasta a lui Floroiu de a brutaliza câinii, mi-a dezvăluit firea lui crudă. Şi cred că nu am exagerat prea mult, poate chiar de loc, în ziua când, discutând cu Azimioară despre Floroiu, mi-am exprimat convingerea că, dacă hazardul ar fi făcut să se nască în ţara lui Hitler, sigur că ar fi ajuns unul dintre călăii lagărelor de

concentrare naziste.

Numai fiindcă îi era antipatic, din cauza cruzimii lui, Azimioară fu de acord să nu-l înmormântăm pe Floroiu cu „onoruri militare”, ca pe Dimofte.

— Foarte bine, am fost şi eu de acord. În definitiv, în situaţia în care ne aflăm, ar fi de-a dreptul caraghios.

— Atunci du-te! Îngropaţi-l cât mai repede şi întoarce-te. Raportul l-ai scris?

— Încă nu l-am terminat.

Am plecat. În parc, în preajma cadavrului, erau tot Stoica şi Sachelarie. Sachelarie mesteca într-una tămâie. Era un vechi obicei de-al lui. Când l-au mobilizat, a venit pe front cu o cantitate serioasă. Mesteca într-una tămâie, aşa cum mestecă astăzi, unii, „ciuingam”. Mesteca boabe de tămâie până se transformau într-un fel de nisip. Atunci îl scuipa. Când i s-a terminat rezerva cu care venise de acasă, a înlocuit tămâia cu boabe de grâu. Dacă treceam prin vreun sat, prima lui grijă era să se aprovizioneze cu grâu. Aşa că, pot să afirm cu certitudine, niciodată nu s-a întâmplat să nu aibă ce mesteca.

Mesteca şi acum privând cadavrul lui Floroiu, încruntat, de fapt complet descumpănit. Când Sachelarie era descumpănit, dezorientat, te privea atât de încruntat, încât mai că te

aşteptai să-l auzi înjurându-te cumplit. Şi în privinţa înjurăturilor nimeni nu-l întrecea. Cât priveşte pe Stoica, acesta privea cadavrul aşa cum priveşte un frate mai mare la mezin, neputându-se hotărî să-l mustre.

— Pesemne că şi Floroiu a fost lunatic, am insinuat.

— Da de unde – mă contrazise cu tonul cel mai natural Stoica, de parcă nu ar fi înţeles aluzia – nu vezi că a fost omorât!...

Şi îmi arătă cu vârful bocancului plaga de la cap. Abia acum, când mi-o arătă, am observat că Floroiu fusese lovit în cap, probabil cu patul armei, şi atât de tare, încât sigur că în locul acela ţeasta era sfărâmată. Da, fusese omorât cu o lovitură puternică în cap şi acela care îmi atrăsese atenţia era Stoica, tocmai Stoica, asasinul!

— Du-te şi cheamă-l pe domnul locotenent, i-am cerut lui Sachelarie.

— Bine, mă duc.

Sachelarie plecă. Am rămas numai eu cu Stoica. La început păru că nici nu mă bagă în seamă. Pe urmă, dintr-o dată se îndreptă de umeri şi, sfredelindu-mă cu ochii săi care acum erau mânioşi, îmi spuse vorbind încet, deşi nu era nimeni să-l asculte, de parcă îi era teamă să nu fie auzit.

— Eu ştiu ce gânduri îţi umblă prin cap domn’ elev. Ştiu. Dar bagă de seamă – auzi? –

bagă de seamă!...

— Mă ameninţi, ticălosule? Vrei să...

Dar n-am mai continuat, fiindcă Stoica plecă. L-am văzut îndepărtându-se cu paşi mari, puţin adus de spate, adică mai adus de spate decât de obicei, deoarece, fiind înalt cât un palmier, în mod obişnuit mergea puţin înclinat.

Am rămas singur, la un pas de cadavrul lui Floroiu. Faţa mică, cât un pumn, poate acum puţin mai mare fiindcă o umflase apa, păstra în jurul gurii, cu buzele strânse ca o incizie fină de bisturiu sau ca tivul dublu al unui buzunăraş, un fel de grimasă enigmatică. Nu-mi puteam da seama dacă era de durere sau însemna încremenirea unui început de rânjet, acel rânjet ce de asemenea trăda firea sa crudă, care îi boţea gura exact când te aşteptai mai puţin şi când. În mod normal, nu-şi avea rostul.

— Domn' locotenent a spus că nu poate veni, mă anunţă Sachelarie, întors într-o goană. Mi-a ordonat să-ţi spun, domn' elev, să faci imediat ce ţi-a ordonat.

— I-ai spus că are ţeasta sfărâmată?

— I-am spus.

— Domnul locotenent mi-a ordonat să-l îngropăm, i-am lămurit. Du-te de adu un hârleţ. Ia-l şi pe Pantazi să-ţi ajute la săpat.

Se întoarse peste câteva clipe cu hârleţul.

— Pantazi nu-i în dormitor, mă anunţă el cu

indiferenţă. Lasă că sap şi singur până vine. Apare el acuşi.

— Dar unde-i? am întrebat fără să-mi treacă nimic rău prin minte.

— Pesemne că-i la privată. Într-alt loc unde ar putea să fie?

Neliniştea se stârni brusc în mine, şi mă năpădi dinăuntru un val de căldură care mă făcu să nu mai simt spatele ca un sloi de gheaţă.

Şi atunci pradă panicii, am început să alerg înapoi spre Castel. Vântul mi se punea în cale, valuri-valuri, sau în chip de dune de aer prin care eu treceam ca printr-un aluat, succesiv, în timp ce pe la urechi, chiuind, alte pale de vânt se călătoreau parcă în spirală. Când am ajuns în hol, gâfâiam, dai nu de oboseală, ci de emoţie şi nelinişte.

În dormitor nu l-am găsit decât pe Stoica. Sta culcat în pat cu mâinile sub cap, cu ochii închişi.

— Nu l-ai văzut pe Pantazi?

Nu mi-a răspuns. Am plecat trântind uşa după mine. La closet – fiindcă şi acolo l-am căutat – nu era. Nu era nicăieri unde ar fi putut fi. Eram, ei da, eram acum consternat, reţineţi, *doar consternat*. Simţurile se tocesc, am observat, ca şi pingelele, ca şi creioanele. Prea multele emoţii, una după alta, tocesc, macină capacitatea de a sesiza, prompt, aşa cum nu

se întâmplă atunci când întâmplările se succed lent, în ritmul uniform, ca al anotimpurilor. De aceea eram consternat, *doar consternat* că Pantazi dispăruse, când, în realitate, ar fi trebuit să fiu, în cel mai bun caz, neliniştit la culme. Doar şi ceilalţi doi, Dimofte şi Floroiu, mai întâi dispăruseră, tot aşa inexplicabil şi abia după aceea, succesiv, cadavrele lor fuseseră descoperite. Şi eu, culmea, eram doar consternat. Stupid, nu? Dar poate că eram doar consternat fiindcă mă găseam din nou în ipostaza struţului? Da, îmi vâram capul în nisip, refuzam să accept, fiindcă era mai comod să nu accept, mai puţin înnebunitor, că şi Pantazi avusese soarta celorlalţi doi.

Cu această predispoziţie sufletească – de altfel presupun că mi se citea şi pe chip consternarea – am intrat la Azimioară.

— Închipuie-ţi, Claudiule, Pantazi a dispărut.

Cuvintele mi se părură, nu neapărat în sine, ci mai curând datorită tonului ce exprima consternarea, doar consternare, de-a dreptul idioate, atât de idioate, încât m-am înroşit de ruşine, până în vârful urechilor, aşa cum nu mă mai înroşisem decât o singură dată în viaţa mea, când avusesem doisprezece ani şi când am surprins-o pe tanti Magdalena, sora tatei, care venise la noi în vizită de la ţară unde era învăţătoare, goală în baie.

— Eşti nebun, eşti fără îndoială nebun, refuză

el să creadă, alb la faţă şi dintr-o dată lucioasă din cauza bruştei transpiraţii.

— Nu sunt de loc nebun. A dispărut, i-am răspuns cu o voce răguşită ca a unui bolnav de anghină, fiindcă acum cuvintele lui, lipsite de noimă, ce dovedeau că refuza să accepte realitatea implacabilă – de altfel la fel ca şi mine – îmi transmiseseră spaimele lui.

Câteva clipe rămase locului, ca paralizat, pe urmă o zbughi pe uşă. În graba de a ajunge cât mai repede afară mă îmbrânci atât de tare, încât aproape mi-am pierdut echilibrul.

— Unde te duci? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. M-am luat după el. Intră mai întâi în dormitor, mai să smulgă uşa din ţâţâni.

Stoica era tot culcat, cu mâinile sub cap. Şi abia acum am observat că nu se răsese de cel puţin două zile.

— De ce nu te razi, mă, de ce nu te razi? am ţipat la el într-un moment de furie absurdă şi ridicolă, de care imediat mi-a fost ruşine.

Stoica, încremenit în poziţie de drepţi în faţa lui Azimioară, se uită la mine cu o privire mai întâi indiferentă, pe urmă, imediat, dispreţuitoare, care mă făcu să pălesc de furie.

— Nu l-ai văzut pe Pantazi? se interesă Azimioară cu o voce care se străduia să fie calmă, dar fără să izbutească.

— Nu, domn’ locotenent!

Azimioară îi întoarse spatele şi ieşi fără să mai spună nimic. Iarăşi m-am luat după el. Îl căutarăm în bucătărie şi pretutindeni unde presupuneam că ar putea fi. Mă ţineam după el, nu-i vorbeam, nu-mi vorbea. Abia după ce n-am mai avut unde să-l căutăm, exclamă deprimat:

— Nu-i!...

— Nu-i!... Ţi-am spus!...

Câteva clipe privi de jur împrejur, căutând parcă o eventuală ascunzătoare la care nu se gândise până atunci. În clipa următoare, luminat parcă pe neaşteptate de un gând bun, începu să urce treptele ce duceau la etaj. O dată ajuns acolo, începu să deschidă uşile, una după alta, şi să strige:

— Ioane, eşti aici?

Îl striga aşa cum ai striga un copil – despre care ştii că s-a ascuns din joacă – să iasă din ascunzătoare şi să vină la masă. Dar pe măsură ce rămâneau mai puţine odăile în care urma să-l mai căutăm, chemarea exprima disperare,

— Nu-i! Îţi dai seama? Nu-i!

Nu i-am răspuns. Dacă îmi dădeam seama? Desigur. Pantazi dispăruse şi el. Şi dacă dispăruse la fel ca ceilalţi, însemna că, la fel ca ceilalţi doi, era mort.

— Ioane! Unde te-ai ascuns, Ioane?

Am înţeles că Azimioară încerca să se

mistifice, dar că, în sinea sa, era convins că Pantazi *nu se ascundea*. Era atât de deprimat, atât de sfârşit, parcă, din cauza neliniştii sau poate, mai curând, a fricii, încât aproape se prăbuşi într-un fotoliu. Fiindcă şi în camera în care ne găseam, ca şi în celelalte prin care trecusem, mobila nu fusese luată şi se putea locui aşa cum de altfel se şi întâmplase în cele patru zile cât timp fusese cartiruit în Castel postul de comandă al diviziei noastre. Nu lipseau decât draperiile de la ferestre, dar nu eram sigur dacă fuseseră luate şi puse bine de grof, sau dacă nu cumva niscai ostaşi de la Cartier îşi făcuseră din ele obiele.

M-am lăsat şi eu să cad într-un fotoliu. Era linişte şi mirosea a praf. Lumina zilei privea tristă la noi, parcă ne-ar fi compătimit. Şi dintr-o dată am avut sentimentul că mă aflu într-un Castel sau mai curând într-un palat vrăjit ca într-una din poveştile din *O mie şi una de nopţi*.

„Încep să gândesc şi eu ca Sachelarie, ca ceilalţi”, mi-am zis.

— Ioane!... Unde te-ai ascuns, Ioane?

Azimioară rosti cuvintele cu un asemenea ton, încât, o clipă, am avut impresia ca ele nu aveau nici o legătură cu dispariţia lui Pantazi şi că, de fapt, vorbise un ins care golise mai multe pahare decât s-ar fi cuvenit.

— Nu te mai prosti! m-am răstit la el. Spune-

mi, ce facem acum?

— Ce vrei să facem? Să-l căutăm!

— Unde să-l mai căutăm? L-am căutat peste tot.

— Numai într-un singur loc nu l-am căutat. Acolo de unde ar fi trebuit să începem a-l căuta: în lac!

Şi brusc îi reveni energia. Cred, însă, că termenul nu este cel mai potrivit. Cred, mai curând, că se dezmeticise. Dar era o falsă dezmeticire. Era energia pe care, la un moment dat, un om foarte bolnav o risipeşte şi care constituie nu un indiciu că insul s-a însănătoşit ci, dimpotrivă, că îl dogoreşte febra.

Străbăturăm toate încăperile, de data asta în sens invers, Azimioară în frunte, eu după el, ca o umbră.

— O fi adânc lacul? mă întrebă Azimioară în timp ce cobora treptele.

— Nu ştiu! i-am răspuns. Dar de ce vrei să ştii dacă e adânc?

— Trebuie să-l căutăm în lac şi pe Pantazi. Dacă i s-a întâmplat şi lui o nenorocire, atunci numai acolo îl putem găsi. Ca şi pe ceilalţi. De-am găsi numai nişte prăjini.

Coborând la parter, Azimioară deschise uşa dormitorului şi se răsti la Stoica, care tot stătea culcat, pe spate, cu mâinile sub cap şi privea bagdadia.

— Ce tot tândăleşti acolo în pat! Haide, vino cu mine! Adică, mai bine, du-te şi caută nişte prăjini.

— Este una, domn' locotenent. Aceea cu care l-am tras la mal pe Floroiu.

— Mai caută. Pentru fiecare câte una.

Ne-am reîntors în parc. Sachelarie terminase de săpat groapa. Nu ne mai rămânea altceva de făcut decât să-l îngropăm pe Floroiu care, nu ştiu de ce, acum îmi părea asemenea unei crengi uscate.

— Du-te de caută o prăjină, îl expedie Azimioară şi pe Sachelarie.

— Şi cu *el*? întrebă Sachelarie, arătând cadavrul.

— Lasă că vedem noi pe urmă. Apoi către mine: Haide, du-te şi caută şi tu.

Unde era să găsim atâtea prăjini? A fost ideea lui Stoica să doborâm cu o toporişcă nişte plopşori. Când ne-am întors, l-am găsit pe Sachelarie într-o luntre, pe lac. Sonda fundul cu prăjina de care se folosise mai devreme Stoica.

— Haide, căutaţi şi voi!

Stoica şi cu Sachelarie s-au urcat în cealaltă luntre. La rândul meu, am început sondajul de pe mal.

Din când în când Azimioară întreba:

— Aţi găsit ceva?

— Nu!

— Aţi găsit ceva?

— Nu!

Era stupidă întrebarea, care revenea la mai puţin de două minute. În definitiv, de ce tot întreba? Doar era de sine înţeles că, dacă unul dintre noi găsea cadavrul, imediat ar fi anunţat şi pe ceilalţi. Dar nici răspunsul nostru nu era mai puţin stupid.

— Aţi găsit ceva?

— Nu!

Căutam într-una, cu un fel de disperare. Între timp vântul se înteţise. Mortul zăcea pe pământul rece, fără cruce, fără lumânare. Îl prohodea doar vântul. Norii ca nişte vârcolaci mâncaseră soarele. Fiindcă nouă nu ne stătea în putinţă s-o facem, în locul nostru se îmbrăcase ziua în doliu. Dinspre fundul parcului, din cauza norilor grei ca ugerele, începeau să se deruleze, asemenea unui covor, umbre. Curând aveau să ajungă până la cadavrul lui Floroiu, să-l acopere asemenea unui linţoliu, să nu-i mai fie frig, deşi în nici un caz nu mai era posibil să-i fie de vreme ce era doar o creangă uscată de carne ce începuse a nu mai fi carne şi care, sub pământ, sigur nu va mai fi de loc.

Noi căutam cu un fel de îndârjire disperată care, cel puţin în ceea ce mă privea, devenea cu atât mai îndârjită cu cât îmi dădeam seama, pe măsură ce timpul trecea, că eforturile noas-

tre erau absolut inutile.

— Aţi găsit ceva?

— Nu!

— Aţi găsit ceva?

— Nu!

Transpirasem. Nu mai simţeam vântul rece, vântul milos care, doar el, continua să-l prohodească pe Floroiu jelindu-se ca un oier ce şi-a pierdut oile. Din lac, din cauză că noi îl răscoleam cu prăjinile, se ridica, la suprafaţă, miros de mâl şi de vegetale putrede.

— De pomană speriem broaştele, domn' locotenent!

Vorbise Stoica. După cât observasem, dintre noi toţi el depusese cea mai mare râvnă în a descoperi cadavrul lui Pantazi.

— Chiar aşa, domnule locotenent!... O fi ştiind el, Stoica, dacă o spune, am insinuat.

Azimioară, ca şi când doar atâta aşteptase – iniţiativa să pornească de la altcineva – începu să vâslească spre debarcader. L-a urmat cealaltă luntre, cu Stoica şi Sachelarie. Azimioară era deprimat. Pe chipul său, răvăşit şi vag transpirat, citeam suferinţă.

— Haide, îngropaţi-l!

Şi porni spre Castel, adus de spate, abătut.

— Domn' locotenent, să-l îngroape domn' elev şi cu Sachelarie, că eu trebuie să mă duc în sat după alimente, se eschivă Stoica.

— Lasă că mă duc eu în locul tău, m-am

oferit.

— Dar de ce să te duci dacă e rândul meu? Până acuma când te-ai mai dus dumneata?

— Ai dreptate, nu mai m-am dus, dar astăzi trebuie neapărat să merg în sat. Am o treabă acolo.

— Te duci dumneata, Domite, hotărî Azimioară, tranşând disputa în favoarea mea.

— Dacă aţi ordonat dumneavoastră să se ducă, n-am nimic împotrivă. Numai să nu-l mănânce lupul pe drum, replică Stoica mânios.

Nu era încă vremea lupilor. De aceea, i-am replicat, grozăvindu-mă:

— Dacă îmi iese lupul înainte, îi frâng gâtul.

— De ce ţii să te duci în sat? mă întrebă Azimioară când l-am ajuns din urmă.

— Vreau să vând stiloul şi, cu banii luaţi, să-mi fac rost de-o flaneluţă. Când m-au trimis aici nu m-am gândit că ne va apuca iarna, şi am lăsat la trenul regimentar lucrurile groase, l-am minţit.

— Aşa! Totuşi încă nu e iarnă. Şi până să ai, efectiv, nevoie de îmbrăcăminte groasă...

Şi nu mai continuă.

— Ce? am insistat.

— Lasă-mă! N-am chef de vorbă acum. Mă doare capul. Vezi, poate găseşti în sat niscai antinevralgice.

— Am să caut. La reîntoarcere trebuie să stăm de vorbă.

— Bine. Vom sta, neapărat.

Ne-am despărţit în hol. Mi-am pus în spate raniţa goală, în care urma să transport alimentele, am petrecut pe după gât cureaua automatului şi am plecat. Nici gând să vând stiloul. Fusese doar un pretext. Intenţia mea era alta: să raportez ofiţerului de la depozitul de subzistenţe de unde ne aprovizionam ce se întâmplase la Castel şi să-i cer să ia legătura, cum s-o pricepe, fie cu Divizia, fie cu regimentul nostru.

Aceasta îmi fusese intenţia, plecând de la Castel. Pe drum, însă, m-am răzgândit. Nu prin moşulică acela, ofiţer de administraţie, trebuia să acţionez, ci eu însumi, direct. Trebuia să-i conving să-mi pună la dispoziţie o căruţă cu care să mă deplasez în direcţia frontului atâta cât era necesar ca să dau de o unitate sau de o formaţiune de serviciu din subordinele diviziei noastre. O dată atins acest obiectiv, avea să-mi fie uşor să iau legătura telefonică fie cu şeful de stat major, fie cu Biroul 2. Dispariţia lui Pantazi – după toate probabilităţile asasinarea lui – mă obliga să acţionez prompt şi peste capul lui Azimioară.

Din cauza vântului care îmi stătea împotrivă, cei cinci kilometri ce despărţeau Castelul de sat i-am parcurs cam într-o oră şi jumătate. Timp suficient să rumeg fel de fel de gânduri. De fapt, mai tot timpul m-am gândit la Pantazi.

Într-un anumit sens, dispariţia lui mă impresionase cel mai puţin. Mai puţin chiar decât a lui Floroiu, deşi acesta din urmă îmi fusese antipatic din cauza cruzimii sale. Floroiu fusese însă crud fără să fie conştient de aceasta. Cu alte cuvinte, cruzimea nu fusese o trăsătură *dobândită*, ci una *înnăscută*. De aceea, nici nu avusese conştiinţa cruzimii sale. Fusese, cu alte cuvinte, în diverse împrejurări crud în mod spontan. Da, îmi fusese antipatic, totuşi asasinarea lui mă afectase. În schimb, pentru Pantazi aproape că nu simţeam nici un fel de păreri de rău. Pantazi îmi trezise repulsie. Sau ceva asemănător repulsiei. Despre Pantazi, în general aproape că nu ştiai ce să crezi. Comportamentul său era contradictoriu. Ba erai convins că e un mare ticălos, ba că te afli în faţa unui om superior, pe care trebuie neapărat să-l stimezi. Or, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci de ce îmi trezea repulsie? În mod normal, un om pe care nu izbuteşti să-l descifrezi, cel mult de intrigă. Şi cu toate acestea... îmi este greu să explic. Ştiu doar că-mi trezea repulsie. Deseori aveam sentimentul că în realitate era mult mai ticălos chiar decât atunci când îmi dădea prilejul să gândesc aşa despre el. Oare când mi-am dat seama că s-ar putea să fie într-adevăr un mare ticălos? Da, îmi amintesc: când l-au omorât pe Stroe.

Stroe fusese, înaintea lui Stoica, trăgător la puşca mitralieră. Era din Galaţi şi avea vreo patru clase de gimnaziu. Taică-su ţinea un debit în Bădalan iar el, până a nu fi mobilizat, lucrase ca funcţionar comercial la un angrosist de coloniale. (Stroe a fost repartizat plutonului nostru mai târziu, după trecerea Tisei, venit din ţară cu un batalion de marş.) De la început Pantazi a căutat să se apropie de el. Şi asta nu fiindcă exista între ei anumite afinităţi. Dimpotrivă, nici că se putea firi mai deosebite decât ale lor. Dacă Pantazi s-a apropiat de Stroe aceasta s-a datorat doar faptului că i-a plăcut inelul acestuia. Un inel cu un diamant mare, veritabil, pe care se putea lua bune parale.

Inelul exercita asupra lui Pantazi o atracţie irezistibilă. Când Pantazi discuta cu Stroe nu-l privea în ochi, ci tot timpul se uita la inel, ca şi când sclipirile pietrei l-ar fi fermecat. Nu ştiu dacă Stroe îşi dădea seama cât de mult îi râvnea Pantazi inelul. De asemenea, nu ştiu dacă măcar ceilalţi observaseră. Pe mine însă nu m-a putut înşela. Cred, mai exact spus. sunt convins, că de fiecare dată când plecam la atac, Pantazi dorea ea Stroe să fie omorât ca să pună mâna pe inel. De asemenea, cred că nu exagerez cu nimic dacă afirm, că de fiecare dată, în preajma unui atac, când, aşteptând să se termine pregătirea de artilerie şi când

fiecare dintre noi eram gâtuiţi de emoţia, imposibil de descris, premergătoare debuşării, la Pantazi această emoţie era atenuată de o alta, mult mai puternică: Oare, de data asta, va avea şansa ca Stroe să fie omorât şi să-i rămână lui inelul? Afirmaţia, desigur, poate să pară exagerată. Poate că, într-un anumit sens, chiar şi este. Dar eronată întru totul, în nici un caz. Ea se bazează pe un fapt concret. Sau, altfel spus, am ajuns la această convingere în urma celor întâmplate în ziua când a fost omorât Stroe:

Stroe a fost omorât de un snop de mitralieră, în timpul unui contraatac hitlerist, cam pe la prânz. Un contraatac prin surprindere şi cu forţe proaspete, care ne-a silit să ne retragem vreo trei sute de metri. După ce am oprit contraatacul, la puţin timp după acea, am primit ordin să contraatacăm noi, şi am contraatacat. Am mai câştigat ceva teren, dar n-am izbutit să recucerim vechea poziţie. Ne-am îngropat la pământ, şi noi, şi nemţii. Între poziţiile noastre era o distanţă nu mai mare de o sută, o sută douăzeci de metri. Stroe a rămas între linii, mort.

Pantazi era în dreapta mea, la vreo cinci metri, camuflat în pâlnia făcută de un proiectil de greu, şi de acolo striga la Azimioară:

— De ce ne-am oprit, domn’ locotenent? De ce nu continuăm atacul?

Vocea îi era furioasă, răguşită, spartă. Aproape nu i-o recunoşteam.

— Ce te-a găsit, măi bolundule? se răsti la el unul Pătru, ardelean de prin Hunedoara. Vrei să ne omoare pe toţi?

— Să atacăm, domn' locotenent, să atacăm, continua el să zbiere, pradă parcă unei crize de isterie. Până la vechea poziţie, domn' locotenent, nu mai departe! Un şut, domn' locotenent, doar încă un şut.

Bineînţeles că am rămas locului. Nu se mai putea înainta fără să primim întăriri. Şi până s-a întunecat, tot timpul l-am auzit zbierând şi cerând lui Azimioară să reluăm atacul. Am fost convins că suferise un şoc. Dar mă înşelam. Am înţeles de ce ţinuse el să reluăm atacul abia după ce am fost martor la isprava lui din timpul nopţii.

Întunericul s-a lăsat mult aşteptat, parcă numai fiindcă noi îl doream atâta. A fost o după amiază istovitoare, chinuitoare, înnebunitoare. Să fii nevoit să stai ore întregi în groapa ta, cu inamicul la numai o sută douăzeci de metri, având o singură preocupare, supremă: să-ţi sapi groapa asemenea cârtiţei, cât mai adânc, să nu te găsească glontele sau schijele brandurilor. Aşteptam întunericul să ne destindem cât de cât. Dar chiar de cum se lăsă întunericul, se anunţă o noapte agitată. Ca nişte licurici

zburători se încrucişau trasoarele, mereu se trăgeau rachete luminoase, şi dintr-o parte şi din alta. Trebuia să stai tot timpul în groapă, altfel riscai să te trezeşti cu un glonte în cap.

Şi la un moment dat, mai către miezul nopţii, l-am văzut pe Pantazi ieşind din pâlnia de proiectil ce-l adăpostise tot timpul, şi pornind înspre linia inamică.

— Unde te duci? l-am strigat.

— Să-l aduc pe Stroe, îmi răspunse el.

— Mă, au să te împuşte.

— Ba!

Porni să se târască. Se târa doar când nemţii nu luminau frontul cu rachete. Totuşi mă îndoiam că va izbuti să ajungă până la cadavrul lui Stroe care, dacă îmi aminteam bine, se afla foarte aproape de poziţiile nemţilor. Câtva timp l-am putut urmări cu privirea. Pe urmă îl înghiţi întunericul.

După aproape o oră, l-am văzut întorcându-se. Singur.

— Ei? l-am întrebat.

— N-a fost chip să răzbesc până la Stroe, săracu’. Sigur m-ar fi simţit un pândar de-al lor. Norocul meu că l-am observat eu mai întâi.

L-am crezut. L-am crezut cu toţii. Peste două săptămâni însă, într-o seară, când eram cantonaţi într-un sat, în timp ce se dezbrăca, i-a picat din buzunar inelul lui Stroe. Abia atunci am înţeles că îşi riscase viaţa nu ca să aducă în

linia noastră cadavrul, ci doar ca să intre în posesia inelului cu diamant. N-am spus nimănui ce descoperisem, din pură întâmplare, nici măcar lui Azimioară.

Cred că abia din ziua aceea am început să simt repulsie faţă de Pantazi. Nu, cred mai curând că abia atunci am avui dovada că repulsia instinctivă era întru totul justificată.

Am ajuns în sat cam înspre prânz. Dar, spre marea mea disperare, n-am mai găsit depozitul de aprovizionare. Frontul se mişcase atât de mult, încât şi spatele, cu toate eşaloanele sale, trebuise să fie împins înainte. Situaţia devenea acum extrem de serioasă şi în ceea ce privea aprovizionarea noastră cu alimente. Pe viitor, existau doar două posibilităţi: Ori să fim puşi în subzistenţa celei mai apropiate subunităţi, ori să ne procurăm hrana prin mijloace proprii. Prima soluţie mi se părea a fi inaplicabilă, fiindcă, după toate probabilităţile, distanţa era prea mare.

Totuşi trebuia să aflu dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile. Cu alte cuvinte, trebuia să găsesc subunitatea cea mai apropiată în subzistenţa căreia eventual puteam intra, în cazul când distanţa nu era prea mare. Dar până una alta, trebuia să fac rost de ceva alimente, solicitându-le primarului din sat.

Primarul lipsea. Trebuia să tratez cu ajutorul

său. Numai că era dificil, întrucât nu cunoşteam nici măcar un singur cuvânt din limba maghiară. Prin semne însă am izbutit să mă fac înţeles, deşi ajutorul de primar, sau cine o fi fost, se prefăcea că nu pricepe. Numai când a văzut că mă supăr, de unde mai înainte îmi dăduse să înţeleg, prin semne, că nu numai el, dar nimeni în sat nu cunoştea vreo altă limbă decât cea maternă, s-a muiat, cerându-mi să am răbdare până va trimite pe vătăşel să aducă pe cineva cu care mă puteam înţelege, în sfârşit, după o jumătate de oră vătăşelul se întoarse cu învăţătoarea care o rupea binişor pe nemţeşte. Prin ea i-am cerut ajutorului de primar să-mi facă rost de pâine şi de slănină, şi să-mi pună la dispoziţie o căruţă cu care să mă deplasez „în interes de serviciu”.

Am aşteptat la primărie până când ajutorul de primar a făcut rost de alimentele promise, le-am băgat în raniţă şi, prin intermediul unui băietan, le-am trimis la Castel. Eu am rămas să aştept căruţa care întârzia, în ciuda faptului că învăţătoarea, ca să-mi tempereze nerăbdarea, încerca să mă convingă că trebuia să pice dintr-un moment într-altul. Acest „dintr-un moment într-altul” s-a prelungit exact trei ore, în care timp eu, asemenea unui câine flămând, îmi rosesem până şi ultimul cartilaj al răbdării.

Căruţa era trasă de doi cai, numai piele şi oase, atât de prăpădiţi, încât am avut îndoieli

serioase că ar fi în stare să se târâie mai mult de cinci-şase kilometri, fără să se prăbuşească. Şi fiindcă îndoiala mi-am exprimat-o în termeni destul de violenţi, interpreta se jură pe Madona că acele nenorocite gloabe erau totuşi cei mai buni cai existenţi, la ora aceea, în satul lor, întrucât toţi ceilalţi fuseseră rechiziţionaţi pentru necesităţile frontului.

M-am urcat în căruţă, alături de proprietarul gloabelor, şi am plecat. Era un ins aproape bătrân, mărunt, cu faţa numai creţuri asemenea merelor ionatan primăvara, cu un nas cârn şi lat, întins în lături peste nişte suprafeţe ale feţei care, în mod normal, ar fi trebuit să aparţină obrajilor, cu o mustaţă care trecea la extremităţile ei, până mai jos de colţurile gurii, aproape acoperind, cu firele ei fumurii şi lungi, buza superioară. Bătrânul strângea între dinţi ţeava unei pipe, pe care se încăpăţâna mai întâi s-o sugă, şi apoi să scuipe. I-am oferit o ţigară, dar m-a refuzat. Deşi nu cunoşteam limba lui şi nici el pe a mea, totuşi într-un fel ne-am fi putut înţelege, cât de cât, atâta măcar ca drumul să ni se pară mai scurt, dacă prin întreaga lui atitudine nu mi-ar fi dat să înţeleg că refuză orice fel de apropiere. Omul îmi era ostil, dar nu-mi puteam da seama dacă îmi era ostil fiindcă vedea în mine un „inamic” sau fiindcă îl obligam să-şi istovească mârţoagele – şi aşa

istovite – pe o distanţă pe oare eu n-o precizasem.

Caii mergeau mai tot timpul la pas, iar atunci când treceau la trap, aruncau picioarele atât de dezordonat, şi se bălăbăneau atât de ireal, în tangaj, încât privindu-i, aveam impresia că la căruţă nu sunt, de fapt, înhămaţi cai adevăraţi, ci nişte dansatori comici ascunşi, doi câte doi, sub câte o piele de cal, dinadins ca să stârnească râsul spectatorilor.

Mergeam de jumătate de ceas pe un drum de ţară şi, cu viteza cu care mă transportau mârţoagele, trebuia să mai mergem încă pe atâta ca să ieşim la şoseaua propriu-zisă. Abia de acolo mai aveam de parcurs douăzeci de kilometri până la cel mai apropiat sat. În cel mai bun caz, adică în cazul când mârţoagele nu picau între timp istovite, nu ajungeam mai înainte de miezul nopţii.

Am mai mers vreun sfert de oră şi dintr-o dată neliniştea a început să crească în mine, ca un aluat fierbinte. Nu puteam preciza motivul neliniştii, dar eram neliniştit. La un moment dat mi se păru că am găsit explicaţia: Eram neliniştit fiindcă bănuiam că Azimioară era neliniştit şi avea să fie şi mai neliniştit, mereu mai neliniştit, pe măsură ce orele se vor scurge, cele de noapte, până la ziuă, celelalte, de a doua zi, până când aveam să mă întorc.

„De fapt, nu-i neliniştea mea ci a lui, pe care,

de acolo, de la Castel, mi-o transmite” mi-am zis încercând să mă liniştesc.

Dar aproape imediat mi-am dat seama că neliniştea nu era a lui ci a mea, că, de fapt, nici nu era nelinişte, ci mai curând presimţirea unei primejdii sau, mai exact, presimţirea unei ne-norociri ce urma să se întâmple – încă una – acolo, la Castel.

— Întoarce! i-am cerut omului care, fără îndoială, mă ura.

Dar el nu înţelese. Nici măcar nu întoarse capul, ca şi când acel singur cuvânt pe care îl rostisem nu lui i-l adresasem, ci, rumegând cine ştie ce gânduri, începusem a vorbi de unul singur

Am luat hăţurile din mâna lui şi am întors căruţa. Apocalipticele mârţoage, presimţind că se întorc acasă, înviorate, începură exhibiţia lor şuie şi ilariantă.

Când am ajuns la poarta Castelului, aproape se înnoptase, ziua fiind în acel anotimp al anului scurtă ca o mini-jupe. Am sărit din căruţă şi i-am explicat omului care mă privea fără să clipească şi fără să schiţeze nici cel mai mic gest de înţelegere, ca a doua zi, dimineaţa, la orele nouă, să fie înapoi cu căruţa. În ciuda imobilităţii şi totalei indiferenţe care, cred, era de fapt o formă disimulată a ostilităţii sale, mă înţelese. I-am întors spatele urcând cele câteva trepte ale peronului şi am

apăsat pe clanţa masivă de la intrare. Uşa era încuiată. Soneria, ştiam, nu funcţiona. Am scuturat clanţa, am bătut cu pumnii în uşa masivă de stejar. A trecut o clipă, două, nu ştiu cât timp a trecut, dar de venit nu a venit nimeni să-mi deschidă. Atunci am început să izbesc cu patul automatului şi cu picioarele în uşă, cuprins de un fel de furie care, de fapt, nu era altceva decât disperare.

— Ho! Că nu dau turcii!... Cine-i?

Era vocea lui Sachelarie.

— Eu sunt!... Deschide!

Am auzit cheia răsucindu-se în broască şi, în fine, uşa se deschise.

— Ce s-a întâmplat pe aici? am întrebat, abia trăgându-mi sufletul, dar nu de oboseală, ci de emoţie.

— De unde ştii?

— Ce să ştiu?

— Că s-a întâmplat ceva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— S-a împuşcat domn’ locotenent, asta s-a întâmplat.

— Pe dracu’ s-a împuşcat, m-am revoltat. Vrei să spui că l-a împuşcat.

— Cine să-l împuşte? S-a împuşcat!... Săracu’ domn’ locotenent, de când l-am dezgropat de sub cadavre n-a mai fost la cap om întreg.

Am alergat în camera lui. Azimioară, culcat în

pat, avea tâmpla dreaptă zdrobită. Pesemne că moartea fusese fulgerătoare, fiindcă ochii – bulbucaţi acum peste măsură – cu care fixa tavanul exprimau un fel de plăcută uimire, ca şi când se întrebau:

„Oare e atât de simplu să mori?”

Pe pat, sub ţeava revolverului cu care se împuşcase, o scrisoare adresată mie. Pe un taburet, la căpătâiul patului, Stoica.

VI

Era un plic dintre acelea confecţionate de Dimofte, rudimentar, puţin boţit, puţin îngălbenit, puţin pătat dar numai într-un singur colţ, parcă simbol, şi pretext pentru reflecţii sumbre.

Am întins mâna şi am tras de dedesubt scrisoarea. Îmi era adresată:

Serg. t.r. Domite Dan
încheietor de pluton
strict personal

Un scris mărunt, dar cu literele conştiincios caligrafiate, cu toate punctele puse deasupra

literei *i* şi fără să fie uitate linioarele şi codiţele consoanelor *ş, t* şi *ţ*, sau căciulile răsturnate sau nu, deasupra vocalelor *ă* şi *â*. Un scris de om obişnuit să facă toate lucrurile temeinic şi numai după o matură chibzuinţă.

— Când s-a întâmplat? l-am întrebat pe Sachelarie.

— La vreo oră şi jumătate după ce ai plecat.

— Tu unde erai?

— În dormitor!

— ...Şi Stoica?

— Şi!... El chiar adormise. Când a auzit împuşcătura s-a trezit.

— Mulţumit de răspuns? mă întrebă Stoica, fără îndoială în bătaie de joc.

— Eu, da!... Să vedem, însă, dacă şi ei au să fie tot atât de mulţumiţi.

— Care ei?

— Lasă că ai să vezi tu mai târziu.

Am rupt plicul şi am scos dinăuntru scrisoarea. Acelaşi scris mic, regulat, temeinic, semn neîndoios că atunci când concepuse scrisoarea era deja împăcat cu ideea morţii – el, tocmai el, care se temuse atât de cumplit de ea.

Aproape fără voia mea am privit din nou cadavrul. Da, fără îndoială, ochii exprimau o plăcută şi mirată uimire. În clipa dinaintea morţii Azimioară văzuse nu ştiu ce, în orice caz văzuse ceea ce nu vedeam şi sigur nu aveam

să pot vedea decât atunci când va veni să mă caute şi pe mine *clipa* – una din miliardele asemenea clipe – unica, cutremurătoarea şi ultima.

M-am trezit oftând. Pe urmă am început să citesc scrisoarea.

Nu mai pot!... Nu mai pot aştepta... Nu mai pot suporta aşteptarea. Dacă n-aş şti, cu certitudine, dacă mi-ar mai fi rămas un singur bănuţ de speranţă aş putea îndura. Dar certitudinea morţii m-a ruinat de speranţe. Nu mi-a mai rămas măcar una singură. Sunt, acum când scriu, sărac lipit, mai sărac decât Iov, mai sărac decât cea mai cumplită sărăcie, fiindcă nu poate exista o sărăcie mai mare decât aceea când ţi-ai risipit toate speranţele. N-a mai rămas, aşa cum ţi-am mai spus, decât certitudinea morţii iminente. Moartea stă cu noi la masă, doarme în pat cu noi, se plimbă prin Castel, nevăzută, dar presimţită, ca propria noastră umbră, totdeauna în spate, capricioasă, zăludă, crudă, sadică, ticăloasă. Noaptea o simt ca pe o haită de lupi. Ciudat, nu? Fiindcă moartea nu-i pluralitate. Moartea e una, manifestându-se într-o infinitate de ipostaze. Dar ce spun? Poate tocmai de aceea o simt aşa: haită. Noaptea îmi este cel mai greu. Dormitorul nu mai este dormitor şi nici patul pat. Se transformă într-o vastă câmpie

albă, troienită, înconjurată, jur împrejur, de munţi de gheaţă strălucitori, asemenea cristalului. Şi eu, în mijlocul vastei câmpii, înconjurat de o haită de lupi. Sunt mulţi, fără număr, nu-i văd în întregime, ci doar ochii, de jur împrejurul meu, ca nişte lampioane minuscule într-o chermesă de pe o altă planetă, dintr-o altă galaxie, uriaşă haită fiindcă fără de număr sunt ochii ce se apropie. Perfidă, târându-se într-o ciudată oscilare, ca de spirală, dinadins ca să nu observ, ca să mă înşele. Dar eu ştiu că vrea să mă păcălească, să nu observ cum cercul se strânge – al morţii – cercul ochilor celor fără de număr asemenea unor lampioane de la o chermesă extra-terestră, sau asemenea unor faruri cu lumină verde şi, în ciuda micimii lor, puternică, halucinantă. Şi atunci, fiindcă nu mai pot îndura să aştept până când cercul se va strânge, definitiv, până când fălcile morţii mă vor devora, aprind lampa şi mă bucur că încă n-am murit, că încă mă aflu în patul cu baldachin, în care poate a dormit groful din portretul de pe perete, faţă de care simt o mare simpatie, nici eu nu ştiu de ce. (Ştii, mă gândeam, înainte de a avea certitudinea că voi muri, adică înainte de a-l omori pe „Iago”, ca atunci când va fi trebuit să plecăm de aici, să desprind portretul din rama sa şi să-l iau cu mine. Ar fi fost primul furt din viaţa mea şi prima captură de când mă aflu pe front.)

Îmi dau seama că în cele ce-am scris până acuma îţi vorbesc ca şi când totul s-ar petrece acum. Acum e ziua. Haita – moartea – o văd numai noaptea, după ce sting lumina, când somnul mă ignoră, ca o femeie ticăloasă pe bărbatul de care s-a plictisit. Acum e ziuă, Sachelarie şi cu Stoica îl îngroapă pe Floroiu, tu ai plecat în sat să aduci alimente, iar pe undeva pe aproape, poate tot în fundul lacului, deşi nu i-am dat de urmă, sau poate mai curând în altă parte, în Castel, aici, Dumnezeu ştie unde, îşi doarme şi el – Pantazi – somnul cel din urmă, cu început, dar fără de sfârşit.

Cutremurător, nu? Dimofte, Floroiu, Pantazi!... Am mai rămas patru. Cine vine la rând? Sachelarie? Tu? Eu? Stoica? Desigur, Stoica trebuie exclus fiindcă tu îl bănuieşti că el i-ar fi ucis pe ceilalţi. Dar dacă nu-i el? Dacă ucigaşul e altcineva? Am mai rămas doar patru: eu, tu, Sachelarie şi Stoica. Dacă pe Stoica îl excludem, atunci unul dintre noi trei este, sigur, ucigaşul. Eu în nici un caz. Atunci ori tu, ori Sachelarie. Dar, întrucât ţin seama de bănuiala ta, adaug: ...ori Stoica. Dacă n-ai fi o fire atât de... atât de pozitivistă, ţi-ai da seama că aceste morţi se întâmplă numai fiindcă trebuie să mor eu, şi că ele nu s-ar fi întâmplat dacă nu l-aş fi omorât pe „Iago”. Ţi-ai da seama, ai recunoaşte, că tot răul de aici porneşte, că trebuie să mi se împlinească

destinul: moartea mea pandant al morţii lui „Iago”.

Îţi dai seama cât de stupid am fost? Căutam moartea în mine, când ea mă pândea din afară. Credeam că ea mi se cuibărise în viscere, în organe. Îmi vine să roşesc – acum, când îmi amintesc – cum te plictiseam cu închipuitele mele boli. Ţi-am părut, mărturiseşte, ridicol. Nu-i aşa? Ei, dar tu nici nu bănuieşti în ce hal ajunsesem. Întors în mine, într-o permanentă introspecţie, detectându-mă, încercam, să pun diagnosticul bolii care urma să mă răpună. Încercam să-mi simt inima, să-mi aud úngele călătorindu-se prin artere, să intuiesc funcţia fiecărui organ. Sensibil, şi întors în mine pentru a înţelege complicata ecuaţie a trăirii mele, înregistram cea mai neînsemnată durere şi, succesiv, mi-am pus diagnosticele cele mai aberante: ulcer, ciroză, anghină pectorală, cancer. Succesiv m-am crezut bolnav de toate bolile despre care auzisem şi aveam o cât de vagă idee. Dar acum ştiu că a fost o prostie. Sunt sănătos tun. Organismul meu funcţionează perfect, ca un ceasornic, ca un angrenaj uns şi pus la punct. Simt, ştiu că el ar putea funcţiona fără dereglări încă mulţi ani de acum încolo. Da, tu ai avut dreptate atunci când ţi-ai bătut joc de gărgăunii mei, fiindcă erau gărgăuni. Fiindcă moartea nu era în mine, ci ea mă pândea din

afară. Dar eu nu mi-am dat seama, nu am înţeles decât abia astăzi când a dispărut Pantazi, mai exact azi când şi el e mort: că toate acestea se întâmplă aşa, fiindcă moartea mea a fost hotărâtă în ziua când l-am omorât pe „Iago”.

Până astăzi au murit trei. Am mai rămas patru. Dar, dacă îl exclud pe asasin înseamnă că am mai rămas trei. (Socoteala asta ţi-am mai făcut-o ceva mai sus.) Dar, mâine, poimâine, altul va veni la rând. Cine? Sachelarie? Tu, în cazul când nu eşti tu acela care i-a omorât pe ceilalţi trei? Stoica în cazul când, în ciuda bănuielilor tale, nu are nici o vină? Sau eu? Nu ştiu!... Ceea ce ştiu este că moartea mea a fost hotărâtă şi că nimic nu mă mai poate salva. Or, în acest caz, ar trebui să mă resemnez şi să aştept ziua, clipa. Dintre noi trei, câţi mai suntem în viaţă, s-ar putea ca tocmai eu să urmez la rând. Dar s-ar putea, tot aşa de bine, să-mi vină rândul după aceea, sau abia ultimul. Dar fiindcă nu ştiu când va veni clipa, ştiu doar că va veni neapărat, simt că n-o mai pot aştepta. Când te ştii condamnat definitiv, nu moartea îţi pare îngrozitoare, ci aşteptarea devine cumplită, insuportabilă. Înţelegi? Nu pot aştepta, nu am tăria s-o aştept. Sunt prea laş, îmi lipseşte curajul. Dacă m-aş îndoi, o clipă măcar, că moartea mea a fost hotărâtă, aş fi în stare să vă ucid pe toţi

numai spre a mă salva pe mine. Dar sunt sterp de o asemenea îndoială. Ea a fost alungată, locul i l-a luat certitudinea morţii iminente. Nu ştiu ce s-ar fi ínñmplat cu tine, cu ceilalţi, dacă de fiecare dată când porneam la atac, aţi fi avut certitudinea că veţi muri. În schimb ştiu că, dacă eu aş fi avut o asemenea certitudine, n-aş mai fi ieşit din groapă. Să vezi căzând unul în dreapta, altul în stânga, să aştepţi şi să-ţi spui: următorul glonte pe mine mă alege. Să cadă încă unul şi să-ţi spui din nou: Nici ăsta, următorul! Şi aşa mereu să aştepţi clipa ştiind că, mai înainte ca atacul să ia sfârşit, ea ca veni sigur, fiindcă aşa a fost hotărât mai dinainte. Dacă am putut ieşi din groapă pentru a porni la atac, aceasta s-a întâmplat fiindcă de fiecare dată am nutrit speranţa că moartea mă va cruţa. Şi când se prăbuşea vreunul lângă mine nu-mi spuneam: după ăsta vin eu la rând, ci: poate că şi celelalte gloanţe mă vor ocoli. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, nu aş mai fi ieşit din groapă, sau, chiar dacă aş fi izbutit să ies, n-aş fi făcut-o pentru a alerga spre linia nemţilor, ci doar ca s-o rup la fugă înapoi, înnebunit nu atât de frica morţii, ci înnebunit de groaza aşteptării acelei clipe când avea să se producă inevitabila şi definitiva catastrofă.

De când ştiu că voi muri – respectiv de cină l-am omorât pe „Iago” – am trecut, Dumnezeule,

prin ce cumplită încordare am trecut! Am trecut? Nu, trec! Într-una, permanent. Am capul sub ghilotină şi aştept să cadă cuţitul. De căzut va cădea. În privinţa aceasta nici o îndoială. Dar călăul e crud, e sadic, îi place să se delecteze întârziind să declanşeze mecanismul ce va face să cadă cuţitul. Acum?... Nu!... Poate acum?... Nici acum! Atunci poate în clipa următoare?... Nu, călăul se amuză, vrea să mă chinuia. Călăul eşti tu, este Stoica sau poate Sachelarie – fiindcă unul din voi trei a ucis şi pe ceilalţi: pe Dimofte, pe Floroiu, pe Pantazi!

Viaţa, în asemenea condiţii, nu mai este de suportat. Trec prin faţa ferestrei şi mă aştept să primesc un glonte în piept. (Pentru cineva ascuns în platanul din faţa ferestrei, care seamănă cu o catedrală, devin o ţintă uşoară.) Dar nu mi s-a întâmplat nimic. Răsuflu uşurat. Uşurat? E un fel de a spune. De fapt chinul continuă. Iată, îmi bate cineva în uşă. Cine-i? Este, ştiu, careva dintre voi. Îi cer să aştepte, o clipă. Mă apropii de uşă. Întind mâna spre clanţă. Ezit. Dacă deschid uşa şi în clipa aceea mă prăbuşeşte o rafală de automat? Sau, dacă ucigaşul mă păleşte în cap cu patul armei, aşa cum l-a omorât şi pe Floroiu? Mă hotărăsc şi, încordat, îngrozit, deschid totuşi uşa. Nu mi s-a întâmplat nimic. Cel care mă căuta – tu, Sachelarie sau Stoica – a venit pentru cu totul

altceva. Şi aşteptarea continuă, se prelungeşte, călăul nu se îndură să dea drumul cuţitului ghilotinei. Câteodată mi se întâmplă să mi se pară că şi atunci când sunt singur, aici, în cameră, cu uşa încuiată, aşezat dinadins într-un unghi mort, în raport cu fereastra, moartea mă pândeşte. De unde, cum, nu ştiu!... Scrutez încăperea, de jur împrejur, şi, până la urmă, mă liniştesc. Nu, moartea nu s-a ascuns undeva pe aici, înapoia unei mobile sau a draperiilor. Mă destind din încordarea clipei iminente pentru a mă încorda din nou în aşteptare. Peste un ceas, peste mai mult sau mai puţin timp, din nou scrutez încăperea. Uite, mai adineaori, în timp ce stăteam de vorbă cu tine prin intermediul acestei scrisori, mi s-a părut că, în sfârşit, călăul se va îndura şi va lăsa să cadă cuţitul ghilotinei. Am întors capul. Nu era nimeni. Ochii mei nu au întâlnit decât tabloul cu portretul bătrânului grof care îmi place atât, care mă fascinează şi pe care sigur l-aş tura dacă mi-ar mai fi dat să trăiesc. Din păcate destinul m-a condamnat, hotărând ca unul dintre voi trei să devină instrumentul, mâna prin care să lovească. Dar, o spun din nou, nu mai pot aştepta. După ce voi aşterne, aici, pe hârtie şi ultimul rând, îmi voi zbura creierii. Voi juca destinului acest renghi. Fiindcă mă gândesc, şi sunt aproape convins că, altfel,

voinţa destinului s-ar împlini abia după ce voi – cu excepţia asasinului – veţi fi morţi. Fiindcă presupun că ucigaşul lui Dimofte, al lui Floroiu şi al lui Pantazi a plănuit să mă cureţe abia la urmă. Şi dacă presupunerea aceasta este adevărată, înseamnă că aş mai avea de trăit atâta timp cât îi este necesar ucigaşului să mai omoare pe doi dintre voi. (Ucigaşul!... Oare nu eşti tu acela? Ştiu, e absurdă o asemenea presupunere. Dar de ce ar fi mai puţin absurdă bănuiala ta că vinovatul – asasinul! – este Stoica? În definitiv, dacă stau şi mă gândesc bine, poate că tu ai avea mai multe motive decât el să mă urăşti şi să-mi vrei moartea. Şi încă un argument: oare rafinamentul acesta în sadism manifestat până acuma de ucigaş, asta pe de o parte, de a ucide în chip misterios, iar pe de alta, de a mă lăsa pe mine la urmă nu ţine mai curând de o psihologie complicată, ca a ta, decât de una primară, cum desigur este a lui Stoica sau Sachelarie P)

În acest caz, ar trebui să înceapă aşteptarea morţii abia după ce n-am mai rămâne în viaţă decât eu şi asasinul. Da, teoretic, abia după ce n-am mai rămâne în viaţă decât eu şi asasinul. Numai că, din păcate, aşteptarea există în mine încă din clipa când am avut certitudinea că destinul m-a condamnat. De aceea nu mai pot aştepta. De aceea trebuie să iau iniţiativa şi să mă transform în instrumentul propriului

meu destin, zburându-mi creierii. Pe de altă parte, procedând astfel, fac o faptă caritabilă. La drept vorbind o dublă faptă caritabilă. Prima: Dacă o iau înaintea ucigaşului şi-mi zbor creierii, înseamnă că salvez viaţa la doi dintre voi. A doua: îl scutesc pe asasin să-şi mai încarce conştiinţa cu încă două crime.

Acum cred că am scris tot sau aproape tot ceea ce am vrut să-ţi spun. Nu-mi mai rămâne decât să adaug: În cazul când vei supravieţui fie pentru că tu eşti ucigaşul, fie pentru că, după moartea mea, asasinului îi va înţărca apetitul de a ucide, clauzele testamentului meu rămân valabile.

Şi încă ceva, de data asta un ordin: Elev Domite Dan, după moartea mea vei prelua comanda!

Locotenent de rezervă Claudiu Azimioară

Am împăturit scrisoarea şi am vârât-o înapoi în plic. Plicul l-am ascuns în buzunarul stâng, de la piept, al vestonului. În clipa când am încheiat nasturele mi s-a părut că aud cum se închide o poartă care nu exista nicăieri decât, poate, în mine. Afară se înnoptase de-a binelea şi vântul ca un simun al disperării chiuia în horn şi se înverşuna împotriva ferestrelor, zguduindu-le, neputincios să le smulgă. Numai sus, la etaj, oblonul, mereu acelaşi oblon,

noapte de noapte, fiindcă noapte de noapte vântul ce năvălea dinspre miazănoapte îl deschidea zbuciumându-l când într-o parte, când într-alta. Oblonul scârţâia prelung, sinistru, ca un vaiet neobişnuit.

Sachelarie şi Stoica mă priveau. Eu, în schimb, uitasem de ei. Abia după ce am ascuns scrisoarea în buzunar privirile ni s-au întâlnit. Se părea că sinuciderea lui Azimioară îi afectase mult de tot.

„Ţineau amândoi la el, mi-am zis, nu fără o oarecare invidie. Toţi l-au iubit. Absolut toţi”.

Dar în clipa următoare, mi-am dat seama că, de fapt, generalizarea pe care o făcusem era de-a dreptul idioată. Cum toţi? În orice caz nu şi acela dintre ei care avea pe conştiinţă moartea celor trei – Dimofte, Floroiu, Pantazi – şi, indirect, pe aceea a lui Azimioară. Iarăşi m-am uitat la ei, încercând să *înţeleg*. Nu, Stoica nu era în nici un caz afectat de moartea lui Azimioară, ci mai curând consternat. Consternat probabil fiindcă Azimioară, punându-şi capăt zilelor, îl privase pe el de plăcerea de a-i face de petrecanie, aşa cum procedase cu ceilalţi trei. Pe urmă m-am uitat mai atent şi la Sachelarie. Ciudat!... Mă înşelasem şi în legătură cu el. La fel ca şi Stoica, Sachelarie era doar consternat.

„Dar dacă e, totuşi, Sachelarie?”

Sachelarie? Insul bolovănos ce stătea în faţa

mea, la câţiva paşi, întors cu spatele la cadavru, şi despre a cărui inteligenţă niciodată nu avusesem o părere prea bună? Imposibil!... Dar, în definitiv, de ce refuzam categoric a-l bănui? Mă uitam la el. Masiv, fără a fi gras, ars la faţă de soare, ca un lup de mare, cu fruntea mică, nu atât din cauza configuraţiei ci a părului care începuse să crească negru, aspru, doar două degete mai sus de sprâncene, cu ochi inexpresivi şi somnolenţi, tot negri, lucioşi, la fel de lucioşi ca şi părul, ca şi mustăţile; cu mâinile scurte, prea scurte, – om cu mâini atât de scurte nu mai văzusem niciodată – în schimb cu palmele late, adevărate lopeţi şi degete butucănoase, boante parcă.

Despre el aveam părerea că este un pic mărginit. Ordinele trebuia să i le repeţi de două ori dacă voiai să fii sigur că te-a înţeles. Dar după ce înţelegea, nici un fel de grijă că nu le va îndeplini întocmai. Nu trebuia, însă, să-i ceri iniţiativă. „Iniţiativa” era un cuvânt a cărui semnificaţie, deşi nu-i era străină, constituia, în ceea ce îl privea, doar un deziderat. Cred că acest defect se datora în primul rând faptului că era lipsit cu desăvârşire de fantezie. De pildă, Sachelarie înţelegea cuvintele şi le utiliza ca atare, numai în accepţia lor strict literală. Manifesta o adevărată aversiune faţă de metaforă. După el, un limbaj înflorat constituia un indiciu sigur că cel care îl folosea nu era în

toate minţile sau, pentru a folosi expresia lui predilectă, „era sărit de pe fix”. Lipsit cu desăvârşire de umor şi imun faţă de tot ceea ce altora le-ar fi stârnit râsul, se amuza teribil şi nu înceta să se mire cum de este posibil ca oamenii să alăture cuvinte cu sensuri – luate fiecare în parte – contradictorii, lipsite de sens. De pildă, se amuza teribil când auzea pe careva spunând că de frig „face cuie”. I se părea caraghios şi stupid să se spună despre cineva că „plânge să-şi rupă cămaşa de pe ea”. Sau că de frică „i s-a făcut părul măciucă în cap”. După părerea lui, o minte sănătoasă în nici un caz nu putea scorni asemenea caraghioase împerecheri de cuvinte. Într-o seară, când ne aflam cantonaţi într-un sat, Stoica a început să ne povestească din poznele lui Păcală. Ne-a povestit şi episodul când Păcală, îndemnat de fraţii săi să „tragă uşa” după el, acesta, luând îndemnul în accepţia strict literală, scoate din ţâţâni uşa şi o cară cu sine. Văzând că noi ne prăpădim de râs, Sachelarie întrebă indignat:

— De ce râdeţi, mă?

— Cum să nu râdem!... Auzi, păcăliciul naibii, ce-a înţeles el când i-au spus fraţii să tragă uşa după el!

— Ce-i vinovat? De ce nu i-au vorbit ca oamenii? Să-i fi spus: Ai grijă, Păcală, şi închide uşa. Ce-i aia: trage uşa după tine? Şi eu, în

locul lui, tot aşa aş fi făcut.

Mărturisirea sinceră a lui Sachelarie, atunci, n-a făcut decât să ne sporească veselia. Ulterior, însă, mi-am dat seamă că, de fapt, Sachelarie era lipsit de imaginaţie.

Pe de altă parte, în pofida modestei sale sprinteneli intelectuale, era un mare vanitos. Şi fiindcă era vanitos, mereu găsea motive să fie invidios ba pe unul, ba pe altul. Pe Floroiu pentru decoraţiile pe care le primise. Pe mine pentru că aveam gradul de sergent iar el nu era decât căprar. Când făcuse stagiul militar ambiţionase să obţină gradul de sergent ca apoi să se reangajeze. A ajunge, într-o zi, sergent major, plutonier, plutonier major şi chiar plutonier adjutant fusese cea mai mare dorinţă a vieţii sale. Dar oricât de arzătoare îi fusese dorinţa, şi în ciuda perseverenţei şi a eforturilor depuse, nu izbuti să obţină decât gradul de căprar. După eliberare, s-a întors în sat să lucreze puţinul pământ primit ca zestre de la nevastă-sa – trei pogoane – şi să toarne copii. Avea şase, cel mai mare împlinise zece ani în ziua când primise ordinul de mobilizare.

— Domn’ elev, să ştiu că mă vând rob, şi nu mă las până nu-l văd pe Ionică al meu ofiţer.

— Lasă că n-are să fie nevoie. S-au schimbat timpurile şi Ionică al tău, numai să vrea să înveţe, că ajunge sigur ofiţer.

— Mă rog, dacă nu va fi nevoie, cu atât mai

bine. Dar eu, domn’ elev, tare mult aş vrea să se facă ofiţer!...

— Dar de ce neapărat ofiţer, Radule?

— Păi ce, se există o altă meserie mai frumoasă? Să ai plutonul tău pe care să-l scoţi la câmp, la instrucţie, şi să-l muştruluieşti cum vrei tu; să ai „ordinanţă”; să porţi uniformă de-aia „fainã”, şi cizme de lac; să ieşi, seara, pe strada Regală şi să te plimbi cu demoazelele. Dacă eu, săracu’ de mine, nu am avut parte să ajung măcar subofiţer, cel puţin fiu-meu să mă răzbune. Să-l văd căpitan, colonel şi, dacă dă Dumnezeu, chiar general.

Acesta era omul! Şi, cine ştie, poate că din invidie sau din vreun alt motiv a ajuns criminal.

— Ce facem cu el, domn’ elev? Îl îngropăm? mă întrebă Sachelarie.

— Parca am fi ciocli! răbufni Stoica. În ultima vreme altceva nu facem decât să îngropăm morţi.

Nu i-am răspuns, nici măcar nu m-am uitat la el. M-am aplecat şi am închis ochii lui Azimioară. Chiar şi acum, eu ochii închişi, expresia de uimire plăcută dăinuia. Azimioară făcea impresia că doarme şi visează un vis frumos, atât de frumos, încât se îndoia, chiar în timp ce visa, că era altceva decât un vis frumos.

— De îmbucat ceva, eu tot aş îmbuca, vorbi după câtva timp Stoica privind într-o parte, ca

şi când îi era ruşine că ne mărturisea o asemenea slăbiciune.

— Îmi pare rău de domn’ locotenent, dar şi mie mi s-a făcut foame, mărturisi Sachelarie privind când la unul când la celălalt, după care porni spre uşă. Îl urmă imediat Stoica.

— Dumneata nu vii? mă întrebă el.

— Vin!

Nu-mi era foame, deşi nu pusesem nimic în gură, de dimineaţă. Dacă, totuşi, i-am urmat am făcut-o numai ca să nu-i las singuri. Pe de altă parte, îmi era urât să mai rămân în încăperea aceea mare, cu alcovul uriaş, în care continua să se răcească Azimioară.

În bucătărie ne-am aşezat la masă, eu şi Sachelarie, faţă în faţă. Era cald, prea cald. De atâta căldură, fruntea puţină a lui Sachelarie se umezi imediat. Transpiraţia se lua la întrecere, în strălucire, cu părul său negru, aspru, gros. Stoica începu să trebăluiască la maşina de gătit. Deşi pe masă, într-o farfurie, se afla bucata de slănină, deşi pâinea era îmbietoare, Sachelarie, în ciuda faptului că ne declarase că i se făcuse foame, stătea şi aştepta, încruntat, ursuz, privind pe deasupra mesei într-un ungher al bucătăriei unde zăcea, răsturnată cu ţepii în sus, o perie de frecat podelele.

Cina pe care ne-o servi Stoica – zece minute mai târziu – se compunea doar din cafea de

orz. Înainte de a se aşeza la masă, Stoica îşi împreună palmele, le duse în dreptul inimii, închise ochii şi, în gând, rosti o scurtă rugăciune. Abia când am început să mănânc mi-am dat seama că-mi este tare foame. Primele dumicate le-am înghiţit aproape pe nemestecate. Dar, pe urmă, dintr-o dată, nu mai mi-a fost foame. A încetat să-mi mai fie foame în clipa când iarăşi m-am întrebat:

„Care o fi din amândoi?”

Mâncau tacticos, cu o anumită solemnitate, îi priveam şi nu eram în stare să-i văd decât aşa cum şi ştiam încă din ziua când plutonul nostru a pornit la atac, la primul nostru atac, acolo, la Oarba pe Mureş, şi undeva, în mine, adânc, în ciuda prezentului tragic, şi într-un fel halucinant, simţeam că nu se rupseseră legăturile stabilite în lunile de front, în lunile când cu toţii, cot la cot, de atâtea ori am tâşnit din gropile noastre în întâmpinarea morţii, pe care cu toţii o uram şi de care, în cutele cele mai ascunse ale fiinţei noastre, atâta ne era frică. Simţeam aceste legături şi, cu toate acestea, refuzând să cred că există, încercam să mă conving că nu-i decât o părere şi că, de fapt, amândoi îmi erau străini, mai curând doi duşmani.

„Care dintre ei, Dumnezeule, care?” iarăşi m-am întrebat.

Dar şi de data asta a fost o întrebare fără

răspuns. Ei tăceau. Mâncau în tăcere, fără grabă, tacticoşi, evitând să mă privească. Îmi ghiciseră oare gândul? Poate! Poate că unul dintre ei, cel nevinovat, îşi pusese aceeaşi întrebare? Ucigaşul însă tăcea. Numai el era în măsură să-mi răspundă, să ne răspundă. Dar el tăcea!... Tăcea!... Tăcea!...

„Dumnezeule, care o fi din amândoi?”

Vântul urla acum de durere, de parcă l-ar fi înjunghiat jungherul unui fulger. Vântul vuia asemenea unui ocean dezlănţuit, dar fără ca vuietul asurzitor să acopere clopotul de alarmă de pe puntea unei corăbii stelare şi nici scârţiitul oblonului plimbat încoace şi-ncolo, încolo şi-ncoace.

Cina noastră, tăcută şi solemnă, era pe sfârşite. Curând aveam să ne ridicăm de la masă. Şi atunci ce avea să urmeze? Ne vom duce la culcare. Ei în dormitorul în care doar ei doi aveau să mai doarmă, eu în camera mea, alături de aceea în care, până dimineaţa, avea să aştepte culcuşul pă-mântului cadavrul lui Azimioară. Şi mâine, când sfântul soare avea să răsară, nu cumva unul dintre ei va fi dispărut, aşa cum dispăruseră şi ceilalţi? Nu!... Aşa ceva nu trebuia să se întâmple. Trebuia să împiedic o nouă nelegiuire.

Stoica termină primul de mâncat şi dădu să se ridice.

— Stai jos! i-am cerut, aproape răstit.

Se supuse. Se uită numai la mine cu un fel de curiozitate vag ironică. Când Sachelarie a înghiţit şi ultimul dumicat, am scos din buzunarul vestonului scrisoarea lui Azimioară, am despăturit-o şi, învăluindu-i pe amândoi în aceeaşi privire, le-am spus;

— Este scrisoarea pe care mi-a lăsat-o comandantul nostru. O recunoaşteţi?

— O recunoaştem, vorbi Sachelarie în numele amândurora.

— Ce spune în scrisoare nu prezintă interes pentru voi. Pentru voi prezintă interes doar ultima frază, care sună astfel: „Elev sergent Domite Dan, după moartea mea, vei prelua comanda!” Este ultima lui dorinţă şi, în acelaşi timp, ultimul ordin. Deci, să ştiţi, am preluat comanda. Ai ceva de obiectat, caporal Sachelarie?

— Nu, domn’ elev. Eşti mai mare în grad şi comanda dumitale ţi se cuvine.

Dar am simţit că în sinea lui era invidios că eu, şi nu el, deveneam comandantul.

— Dar tu, soldat Stoica?

— Eu sunt soldat şi deci mie, oricum, tot trebuie cineva să-mi comande.

— Atunci e în regulă!

— Eu mă duc să mă culc, ne anunţă Stoica.

— Şi eu! se grăbi să-l imite Sachelarie.

În nici un caz nu-i puteam lăsa să doarmă singuri, numai ei doi, în dormitor.

— Nu!... Trebuie să-l priveghem pe comandantul nostru.

— Toţi o dată? întrebă Sachelarie.

— Toţi odată!... Vom moţăi pe rând, când ne va fura somnul. Este un ordin.

Ne-am ridicat de la masă, toţi odată, ca la comandă. Şi în clipa când am dat să ieşim pe uşă, am observat că toţi trei eram înarmaţi. Stoica în locul puştii mitraliere avea automatul lui Dimofte. Am ieşit din bucătărie în ordinea următoare: Stoica, Sachelarie şi ultimul eu. Era beznă şi, din cauza vântului, un complot întreg de zgomote nedefinite, neliniştitoare. Bateria lanternei mele – ultima – încă lumina destul de bine. Am descuiat uşa camerei lui Azimioară şi am pătruns, pe rând, înăuntru. Instinctiv am privit spre alcov. Azimioară îşi dormea somnul fără sfârşit şi chipul său arăta aşa de parcă visa, de parcă ar fi existat vise şi în somnul fără sfârşit al morţii.

Am încuiat şi am vârât cheia în buzunar.

— De ce-ai încuiat, domn’ elev? vru să ştie Sachelarie.

Habar nu aveam de ce încuiasem. I-am răspuns cu răspunsul pe care mi-l dădusem mie însumi:

— E mai bine aşa.

— Şi dacă vreau să merg la closet şi dumneata dormi, ce fac? Te trezesc?

— Mă trezeşti. Te vom conduce împreună. Şi

fiindcă amândoi se arătară foarte surprinşi, am adăugat: înţelegeţi că în noaptea asta nu trebuie să ne despărţim nicicum.

Ne-am culcuşit care pe unde am putut, mai exact fiecare în câte un fotoliu.

— Cui îi este somn, n-are decât să doamnă, i-am anunţat.

— Să facem lampa mai mică, prepuse Stoica.

Era o lampă mare cu picior înalt, care lumina bine. Propunerea lui îmi trezi bănuieli. Nu cumva urmărea un plan ascuns? Dar dacă mă opuneam îi trezeam bănuieli.

— Bine, micşorează lumina, m-am învoit.

Coborî fitilul. Acum lumina se răspândea pe o arie mult mai mică. Zone întinse, înspre cei patru pereţi, fuseseră cucerite de întuneric. Alcovul nu se mai vedea decât pe jumătate. Vedeam doar picioarele lui Azimioară încălţate cu cizme, doar până la genunchi. Mai departe stăpânea întunericul. Parcă în pat nu s-ar fi aflat decât acele două cioturi de picioare încălţate cu cizme, doar atât din Azimioară carp nu mai exista, care fusese parcă zburătăcit de schijele unui proiectil.

Sachelarie căscă de vreo câteva ori zgomotos, pe urmă, aproape instantaneu, începu să sforăie. Din acest motiv, la început, l-am bănuit că simulează. Curând însă mi-am dat seama că mă înşelasem. Dormea, sforăia, scrâşnea din dinţi. Pe Stoica îl fură somnul

ceva mai târziu. Somnul lui fu şi mai profund. El nu sforăia. Numai din când în când ofta prin somn, adânc, asemenea unui copil care a plâns până a nu adormi. Ascultam somnul lor şi mi se părea straniu. Ei dormeau şi, în timpul somnului, viaţa lor se refăcea. În schimb, mai încolo, la numai câţiva paşi, în alcov, începuse celălalt proces, cutremurător, al descompunerii. Pentru prima dată în viaţa mea mi se întâmpla să văd, coabitând, cele două ipostaze ale existenţei şi m-am cutremurat de oroare. Dar în acelaşi timp am simţit cum mă pustieşte, până în adâncul fiinţei mele, disperarea. Viaţă şi moarte, moarte şi viaţă.

Dacă cel puţin m-ar fi furat şi pe mine somnul. Eram treaz, rămâneam treaz şi totul era, într-aievea, halucinant ca într-un coşmar. Şi poate tocmai de aceea, la un moment dat, n-am mai ştiut dacă sunt încă treaz sau am adormit şi visez. Stăm toţi trei, în trei fotolii dispune circular, cu faţa spre latura de răsărit a imensului alcov, trei oameni vii, ca într-o sală unde urma să aibă loc un spectacol esoteric. (De fapt, spectacolul începuse, fiindcă moartea nu poate fi decât un spectacol esoteric.) Pe urmă, deodată am devenit Azimioară iar Azimioară mi-a luat locul. El stătea în fotoliul meu iar eu, în locul său, în pat. Eu dormeam somnul morţii, pentru totdeauna, şi eram deznădăjduit că nu voi mai putea dormi

niciodată un somn ea acela al lui Sachelarie, ca al lui Stoica, eram deznădăjduit că niciodată nu voi putea sforăi ca Sachelarie şi nici nu voi putea ofta prin somn ca Stoica, deşi voi dormi, acest altfel de somn, până la sfârşitul care niciodată nu va mai putea fi sfârşit.

— Ce fel e somnul tău? mă întrebă Azimoară, care de fapt era *eu*.

— Groaznic! i-am răspuns din patul în care stăm culcat, în locul lui, şi de unde nu mi se vedeau, de la distanţa unde se aflau cele trei fotolii, decât picioarele până la genunchi, încălţate eu cizme.

— De ce, Claudiule, de ce? Doar dormi, nu?

— Dorm!... Dar în somnul ăsta al meu nu pot sforăi, nu pot ofta, nu pot visa îţi dai seama ce lucru groaznic este să nu poţi niciodată visa, măcar în somn?

— Înţeleg, cumva înţeleg!... Este, presupun, tot atât de groaznic pe cât este să visezi doar noaptea, în somn, dar treaz să nu fii în stare niciodată, absolut niciodată. Nu?

— Da, cam aşa este.

— Dar *altfel* ce mai este? insistă el.

— Nu înţeleg, ce vrei să spui?

— Somnul tău, Dane, nu înseamnă doar un somn fără vise. Trebuie că înseamnă şi altceva, nu?

— Înseamnă, dar eu nu ştiu. Am ştiut până a nu adormi. Am ştiut în ce constă în clipa

premergătoare somnului. Acum însă când dorm, nu mai ştiu, fiindcă *aici*, în această altă lume, nu există amintire. De aceea oamenii care dorm doar somnul vieţii nu află niciodată ce este, în fond, somnul morţii.

— Fă, Măriucă, mămăliga mare să mănânce toţi camarazii. Uite, cel înalt e Pantazi; ăsta-i Dimofte; ăsta-i Căşaru, iar cei de lângă uşă sunt Floroiu şi Păduraru. Mai lipseşte domn' locotenent, dar pică şi el, acuşi.

Vorbea prin somn Sachelarie. Se credea acasă primind oaspeţi, care însă toţi erau morţi. M-am dezmeticit, tresărind atât de brusc – pesemne adorm? sem – încât automatul mi-a căzut de pe genunchi. Zgomotul îl trezi pe Stoica. Se uită la mine, buimac, şi trebuiră să treacă poate două minute până să mă recunoască.

— Vreau să mă p...

— Chiar nu poţi să te mai ţii? l-am întrebat.

— Nu! Până la ziuă mai e mult.

— Ei, până la ziuă! Mă gândeam, până se trezeşte şi Sachelarie.

— Scoală, mă Radule!

— Ce-i? întrebă Sachelarie încă buimac, trezit brusc din somn.

— Nu-ţi vine să te p...? Că doar domn' elev aşa a hotărât: să mergem la privată toţi odată.

— Acu', dacă m-ai trezit, parcă... Măi şi ce vis am visat!...

— Ce fel de vis? voi să afle Stoica.

— Se făcea că eram acasă la mine. Şi m-am trezit cu oaspeţi, camarazi de-ai noştri. I-am ospătat cu mămăligă şi brânză. Numai să nu fie semn rău...

Şi Sachelarie se închină, întorcându-se cu faţa spre răsărit.

— Şi de ce să fie semn rău, Radule? întrebă tot Stoica.

— Fiindcă toţi aceia pe oare i-am omenit sunt morţi. Era printre ei şi domn' locotenent. Tare mai era flămând, săracu'!

— Să dai ceva de pomană, îl sfătui Stoica.

— Am să dau, cum să nu!

Am descuiat uşa şi ne-am dus cu toţii deodată la closet. Ne-am întors toţi odată. Am încuiat uşa. Ne-am reluat locurile în fotolii. Vântul sufla într-una, mohorât, şi oblonul continua să sune asemenea clopotului de pe o corabie când străbate un fiord, pe vreme de ceaţă.

Amândoi au adormit imediat. Răsuflarea lor regulată, dar în contratimp, mă fascina, nici eu nu ştiu de ce. Pe urmă, sigur am adormit, dar fără să am, măcar cât de cât, senzaţia că dorm. Poate că nici nu a fost un somn propriu zis, fiindcă dimineaţa, când m-am trezit, m-am simţit la fel ca după o noapte de beţie cruntă.

În orice caz, m-am putut ridica din fotoliu. M-am apropiat de fereastră şi am privit parcul.

Privirile mi-au fost atrase de cele două cruci, înalte cât înălţimea unui om, din imediata apropiere a lacului. Involuntar am întors capul şi m-am uitat la cei doi. Dormeau. Am răsuflat uşurat: Trăiau. Încă trăiau. În patul imens, ca pe un catafalc alb, ca pentru o fecioară, Azimioară dormea şi el somnul din care niciodată nu avea să se mai trezească.

— Deşteptarea! am strigat ca un planton recrut, într-un dormitor de cazarmă.

S-au trezit amândoi deodată, deodată au sărit din fotoliile unde îşi dormiseră somnul de noapte Aveau ochii roşii, dar, se cunoştea, erau odihniţi. Erau vii – trăiau amândoi. Şi în mine, acolo unde e inima, am simţit cum zvâcneşte bucuria. Un prim obiectiv era atins. *Dimineaţa ne găsise pe toţi trei în viaţă.*

Şi privindu-i cum se întind şi cum cască, iarăşi m-am întrebat:

„Care o fi dintre ei?” Dar fiindcă întrebarea rămase şi de data asta tot fără de răspuns, am adăugat imediat: „În orice caz, joacă tare ticălosul”.

„Erzaţul” era cald şi, după noaptea de veghe şi coşmar, a avut aproape acelaşi efect ca şi o ceaşcă de cafea veritabilă. Parcă nu mai eram chiar atât de obosit. Stăteam toţi trei la masă, la aceeaşi masă din bucătărie, unde la prânz aveam să fim doar doi. Pe banchetele pe care

stăteam, aveam, în dreapta, la îndemână, automatele. Acum era clar pentru fiecare dintre noi: ne temeam unul de altul. De fapt, nu sunt chiar sigur dacă şi Sachelarie – în cazul când nu el era ucigaşul – umbla înarmat fiindcă se temea de mine sau de Stoica, sau dacă nu cumva o făcea doar din spirit de imitaţie, văzând că noi nu ne despărţim de automatele noastre.

Stoica bea cafeaua direct din gamelă după ce, în prealabil, avusese grijă s-o reîncălzească – numai pe a lui – ca să fie fierbinte tare. Aşa îi plăcea lui: aburii să-d umezească faţa, să i-o transpire. Roşu la faţă ca un rac, şi lucioasă de parcă şi-ar fi uns-o cu „bronzol”, sorbea zgomotos lichidul, plescăia din limbă, de satisfacţie, în timp ce ochii lui încrucişaţi şi şireţi străluceau de satisfacţie. Din când în când se uita la mine, dar nu fiindcă era curios să ştie ce fac, ci numai fiindcă mă aflam în raza privirilor lui, împiedicându-l să vadă ce se petrece pe peretele din spatele meu, unde eu în nici un caz nu puteam privi fără să întorc capul. Deşi ştiam că peretele era absolut neinteresant, eram teribil de curios să mă uit într-acolo. Obsesia era atât de puternică, încât, fără voia mea, la un moment dat am întors capul. Un gândac mare, negru, urca pe autostrada verticală de faianţă, tacticos, obez, plictisit.

— ...Şi acum ce naiba facem? întrebă Sachelarie.

Planul meu era făcut. Ca să nu sufere nici o modificare, trebuia să aştept căruţa. Am privit pe fereastră. Ziua nu se spălase încă pe faţă. Era murdară ca un mecanic de locomotivă când a ajuns cu garnitura în staţia terminus. Şi cerul din cauza norilor era murdar. Vântul se potolise, şi Castelul nu-mi mai părea ca o corabie pe o mare cu hulă. Nu se mai auzea nici clopotul – scârţâitul oblonului pe care ziua îl închideam pentru ea noaptea să scape din foraibăr – de fiecare dată când vântul se pornea să bată. Şi pesemne că bucata aceea de ţară unde groful îşi înălţase Castelul era bântuită de furtuni fiindcă, noaptea mai ales, vântul începea să sufle dinspre nord, dar nu totdeauna numai din direcţia aceea.

— Deocamdată mai stăm aici! am propus. E cald.

N-au obiectat. Am tras bancheta în faţa ferestrei ce dădea înspre şosea şi m-am înarmai cu răbdare. Dacă nu venea omul cu căruţa trebuia să plecăm în sat, toţi trei.

Nu ştiu dacă Stoica bănui motivul pentru care mă instalasem la fereastră, dar, la un moment dat, întrebă:

— Ai spus căruţei să vină, domn’ elev?

— Am spus!

— Pleci iarăşi?

Întrebarea fusese rostită cu un ton indiferent, dar mie mi se părea că, de fapt, Stoica făcuse eforturi ca să nu se trădeze cât de mult îl interesa răspunsul.

— Vedem noi ce facem, numai să vină! m-am eschivat.

— Nu vine! pronostica el. Dacă nu vine, mă duc în sat după el.

Nu i-am răspuns. L-am lăsat să spere că-l voi trimite.

— Dar pe domn' locotenent, nu-l îngropăm, săracu'? întrebă Sachelarie.

— Mai avem timp! l-am liniştit.

— Numai să nu înceapă să plouă.

— Nu plouă. Mai curând ninge, fu de părere Stoica.

— Fugi, mă, că asta nu-i vreme de ninsoare.

Nu m-am amestecat în controversa lor, fiindcă, în depărtare, am zărit căruţa. Atunci am scos din buzunar carnetul, am scris în limba germană un „ordin" către primar, prin care îi ceream să ne trimită, tot la două zile, pline şi alimente. Nu aveam nici un dubiu că prin Marta – aşa se recomandase translatoarea – birăul, luând cunoştinţă de conţinutul misivei mele, se va conforma întocmai.

— Iată că a venit căruţa! o descoperi Stoica, înaintea lui Sachelarie, parcă bucurându-se.

Conductorul căruţei – acelaşi din ajun – opri la intrare. Am deschis fereastra şi i-am cerut să

aştepte. Pe urmă, după câteva clipe de ezitare, m-am adresat lui Sachelarie, folosind intenţionat o formulare şi un ton oficiale:

— Caporal Sachelarie, îţi încredinţez o misiune extrem de importantă, de executarea căreia răspunzi cu capul.

— Ordonaţi! îmi răspunse, luând poziţia de drepţi şi pocnind călcâiele, pesemne impresionat de tonul oficial cu care îi vorbeam.

— Vei pleca imediat cu căruţa ce aşteaptă afară în direcţia frontului până dai de un post de comandă. N-ar fi exclus – dimpotrivă este aproape sigur – că, după ce vei ieşi la şoseaua mare, te va ajunge din urmă vreun camion. Dacă se întâmplă să ai norocul şi să întâlneşti vreo maşină cu ofiţeri le ceri să te ducă până la postul de comandă al diviziei noastre, explicându-le că ai o comunicare extrem de importantă pentru domnul şef de stat major.

— Şi dacă n-au să vrea să mă ducă?

— Eu cred că au să te ducă. Dar dacă nu, atunci sigur te vor conduce la postul de comandă al diviziei din care fac ei parte. Acolo vei raporta.

— Ce?

— Tot ceea ce ni s-a întâmplat de când am fost trimişi aici şi până în clipa aceasta.

— Domn’ elev, de ce nu pui dumneata pe hârtie ceea ce trebuie să spun? Nu de alta, dar s-ar putea ca eu să le încurc.

— N-ai să le încurci, dacă ai să povesteşti totul, aşa cum s-a întâmplat. Şi apoi, acum nu mai am timp să scriu raportul. Omul aşteaptă afară. Dacă ajungi la postul de comandă al diviziei noastre, să-i spui domnului şef de stat major că eu, care am preluat comanda în locul domnului locotenent, ca cel mai mare în grad, cer să se deplaseze până aici un ofiţer de la Biroul 2. Asta e tot.

— Am înţeles!

— Repetă ordinul! i-am cerut.

Sachelarie îl repetă, şi n-am mai avut nici un dubiu că îl va executa întocmai.

— De ce nu mă trimiţi pe mine? se oferi Stoica.

— Radu e mai nimerit pentru misiunea asta. Tu rămâi aici, cu mine.

— Domn’ elev, trimite-mă pe mine!

— Nu!... Am hotărât, şi nu mai are rost să discutăm.

Stoica ridică din umeri şi plecă de la fereastră.

— Mă rog, dacă nu vrei, n-am ce să fac. Eu însă...

Şi nu mai continuă.

— Atunci pot să plec? întrebă Sachelarie.

— Poţi să pleci. Dar era să uit. Uite, biletul ăsta e pentru primar. Când treci prin sat, spune-i omului să oprească la primărie. Dă biletul primarului, dacă e acolo, dacă nu, lasă-l

la cineva să i-l dea, când s-o întoarce. Îi dau ordin să se îngrijească de hrana noastră, a mea şi a lui Stoica, ca să nu murim de foame până ne schimbă.

— Atunci eu am plecat. Rămâneţi sănătoşi!

— Mergi cu bine. Şi ai grijă să faci treabă bună.

— Am să fac, nici o grijă!

— Haide să-l conducem, i-am propus lui Stoica.

— Să-l conducem! se învoi el. Dar era mohorât şi mă privea cu ură.

Îşi luă automatul. Mi l-am luat şi eu. Când am ajuns la uşă, am manevrat în aşa fel ca să ies ultimul din bucătărie. Şi începând din clipa aceea m-am ferit tot timpul să-l ştiu măcar o singura dată în spatele meu.

Sachelarie, nerăbdător să se vadă cât mai curând plecat, o luase mult înainte.

— Halal de tine, Radule, îi strigă Stoica din urmă. Dacă ai plecat, de acum încolo nici capul nu te doare.

— Lasă că nici voi nu mai rămâneţi aici mult timp. În două-trei zile ne reîntâlnim cu toţii la unitate. Nu-i aşa, domn' elev?

— Ce-ai spus? l-am întrebat, fiindcă mă gândeam la altceva şi aveam o strângere de inimă.

— Spuneam că în două-trei zile ne reîntâlnim cu toţii la unitate.

— Da, desigur!

După ce l-am făcut pe conductor să înţeleagă că trebuie să oprească la primărie, ca Sachelarie să lase biletul pe care îl scrisesem primarului, căruţa porni la drum.

Noi, eu şi Stoica, am rămas pe peronul de la intrare şi am privit după ea până când n-am mai văzut-o. Atunci l-am auzit pe Stoica oftând. Fără voia mea am oftat şi eu.

— Acuma când am rămas numai noi doi...

Şi n-a mai continuat.

— Acum, ce? am vrut să aflu.

— Acuma, dacă n-am mai rămas decât noi, are să ni se urască.

Dar nu acesta îi fusese gândul. Altul. Care însă? Nu ştiam. De aceea nici nu i-am răspuns.

Dimineaţa era rece. Cu toate că aveam mantaua pe umeri, tremuram. Tâmplele însă îmi erau umede. Mi se umeziseră în clipa când căruţa se urnise. În clipa aceea îmi spusesem în gând:

„Zarurile au fost aruncate”.

Da, ceea ce făcusem echivala cu aruncarea zarurilor. Îl trimiseseră pe Sachelarie şi nu pe Stoica, fiindcă în el avusesem mai multă încredere. Dar dacă mă înşelasem? Dacă, în ciuda tuturor aparenţelor, el era ucigaşul şi nu Stoica? Am oftat şi am ridicat din umeri. Zarurile fuseseră aruncate. Altceva nu-mi mai rămânea de făcut decât să aştept. O zi, cel

mult două. Într-o zi-două ave am să ştiu dacă Sachelarie „executase ordinul”.

Vântul încetase. Totul părea încremenit. Şi era atâta linişte, încât, o clipă, am fast îmboldit de pornirea smintită de a hăuli ca flăcăii la nuntă, numai din nevoia de a nu mai fi atâta linişte. Liniştea mă durea ca o durere fizică, fiindcă ea îmi aminti de Azimioară ce dormea somnul fără trezire în alcovul uriaş cu baldachin, singur, privegheat doar de portretul grofului cu care semăna atâta. Mi-am amintit de Dimofte şi Floroiu, care dormeau şi ei somnul nefiinţei în parcul desfrunzit, scheletic. Mi-am amintit de Pantazi, mort şi el, fără îndoială mort şi el.

VII

De zece minute îmi venise mie rândul să sap. Stoica plecase la atelierul de tâmplărie să meşterească – aşa spusese – crucea ce urma s-o punem la mormântul lui Azimioară. Pământul era vârtos şi fierul hârleţului intra greu în carnea lui tare, ca de rechin. De fiecare dată când mă lăsam, cu toată greutatea trupului, pe muchia lăţită a hârleţului icneam, iar tâmplele

îmi zvâcneau când mai tare, când mai încet, în raport cu efortul pe care îl depuneam.

Trecuseră trei ore de când plecase Sachelarie. Cine ştie, poate că în acest răstimp găsise un mijloc de locomoţie mai rapid şi acum gonea spre postul de comandă al diviziei sau, în cel mai rău caz, spre acela al regimentului nostru. Dar oare aşa se întâmpla? Da, dacă Sachelarie nu era vinovat de moartea lui Dimofte, a lui Floroiu, a lui Pantazi. Nu, dacă el era ucigaşul. În acest caz, desigur că, acum, nu înspre linia frontului se grăbea, ci exact în direcţia contrară. Oricât de „curat” lucrase şi oricât de sărac cu duhul îl consideram eu – poate că nici nu era chiar atâta – îşi dăduse seama, desigur, că un anchetator dibaci va putea descoperi, până la urmă, pe adevăratul vinovat. Dar, chiar presupunând că, din cauza mărginirii sale, n-a fost în stare să ajungă, pe cale raţională, la o asemenea concluzie, totuşi, sigur că instinctul lui primar l-a avertizat că se află în mare primejdie, îndemnându-l să fugă.

Şi dacă aşa stăteau lucrurile, atunci puteam să aştept mult şi bine reîntoarcerea lui. Totuşi nu regretam că alegerea mea se fixase asupra lui şi nu asupra lui Stoica. Analizând faptele, cu maximum de obiectivitate de care fusesem în stare, ajunsesem la concluzia că, de vreme ce ucigaşul nu putea fi decât unul dintre ei doi, motive de suspiciune existau infinit mai multe

împotriva lui Stoica decât a lui Sachelarie. Desigur, nu era exclus să mă fi înşelat. Dar în măsura în care, analizând faptele, nu comisesem, fără să-mi dau seama, o eroare grosolană, raţional vorbind, alegerea mea fusese bine gândită.

Trebuie să recunosc, însă, că, totuşi, la un moment dat, fusesem ispitit să-l trimit pe Stoica, deşi eram aproape convins de vinovăţia lui. Cu alte cuvinte, voisem să-l trimit pe el tocmai fiindcă îl credeam vinovat. Raţionamentul meu a fost următorul: Stoica, ştiindu-se vinovat, mai inteligent şi mai şiret decât Sachelarie sigur că nu va face prostia să se prezinte la comandament, ci, dimpotrivă, va căuta să scape, fie dezertând în ţară, fie – nu era de loc exclusă şi o asemenea eventualitate – să treacă linia frontului la nemţi. Da, mă gândisem şi la această soluţie. Am cântărit avantajele şi dezavantajele. Din punct de vedere strict egoist, avantajele erau mari. Îndepărtându-l pe ucigaş, dobândeam siguranţa că noi doi – eu şi Sachelarie – scăpăm cu viaţa. Pe de altă parte însă, apărându-ne pielea, îi dădeam posibilitate lui Stoica să scape de plutonul de execuţie.

Ar mai fi existat o posibilitate: Să plec eu şi să-i las pe ei doi. Dar în acest caz însemna să-l sacrific pe Sachelarie. Fiindcă, bietul de el, chiar dacă îi recomandam să se ferească de

Stoica, acesta din urmă, mult mai inteligent şi perfid de şiret, până la urmă sigur că i-ar fi făcut de petrecanie.

Şi în fine, o ultimă soluţie: să fi plecat toţi trei la unitate. Dar aceasta ar fi însemnat să calc un consemn, cu bună ştiinţă. Azimioară îmi transmisese comanda, dar nu numai comanda, ci şi consemnul. Şi atâta vreme cât un alt ordin nu-l anula, nu-mi era îngăduit să părăsesc blestematul de Castel.

Dar, dintre toate soluţiile posibile, alesesem pe aceea care mi se păruse cea mai bună. E drept, că din punct de vedere al securităţii mele personale tocmai pe aceea cu cele mai multe riscuri. Până la reîntoarcerea lui Sachelarie – în cazul când nu greşisem trimiţându-l tocmai pe el – rămânând cu Stoica, riscam să fiu lichidat de acesta, în cazul când nu aveam să fiu în stare să iau măsurile necesare de autoapărare. Dar în asemenea împrejurări parcă poţi să fii sigur că ţi-ai luat absolut toate măsurile?

Iată, de pildă, acum: îmi venise rândul să adâncesc groapa în care urma să-l îngropăm pe Azimioară. Până mai adineaori săpasem stăpânit de un sentiment de nelinişte care, însă, se sublimase într-un fel de furie bezmetică de-a o adânci repede, repede, cât mai repede posibil. Nu-mi dădusem seama de ce depuneam atâta râvnă, aş zice disperată

râvnă, neprecupeţind nici un efort. Da, nu-mi dădusem seama că ceea ce credeam eu că este doar nelinişte era în realitate frică, frică adevărată, rece ca bruma dimineaţa după o noapte petrecută într-o groapă individuală căptuşită cu brumă, când te trezeşti eu genele şi sprâncenele grele de brumă, cu arma pudrată de brumă, cu plapumă de brumă peste foaia de cort îmbrăcată peste mantaua subţire. Rece ca lumina spectrală a Lunii imediat după un atac de noapte, când nu mai latră căţelele, când au mai vomită brandurile, când nu mai grohăie ca scroafele greul şi când liniştea se aşterne peste întinderea mutilată de proiectile.

Da, până mai acum câteva minute, nu-mi dădusem seama că nelinişтea însemna de fapt frică, acea frică pură şi ancestrală, pe care am simţit-o de fiecare dată în timpul unui atac, când, opriţi fiind cu foc de baraj, începeam să sap cu înfrigurare groapa care să mă apere de moarte. Acum însă nu eram în linia întâi. Acum frontul era departe, atât de departe încât nici greul nu se mai auzea. Acum nu săpam groapa care să mă apere de gloanţe şi proiectile. Acum săpam groapa, cea din urmă groapă a lui Azimioară. Şi cu toate acestea îmi era frică, atâta frică, încât săpam cu disperare, fiindcă o doream cât mai repede adâncă, adâncă atâta cât era necesar ca să mă ferească de rafalele unei puşti mitraliere.

Stoica plecase să „meşterească” în atelierul de tâmplărie crucea pentru mormântul lui Azimioară. Aşa îmi spusese. Dar de unde ştiam eu că, într-adevăr, cu acest gând plecase? De unde ştiam eu că nu fusese decât doar un pretext şi că, în realitate, urmărise cu totul alt scop? Da, să se scape de mine?

În definitiv, îi era atât de uşor s-o facă. De pildă, să se urce cu puşca mitralieră într-una din camerele de la etaj cu vederea spre parc, să deschidă o fereastră, să ochească, nestingherit, şi apoi să apese pe trăgaci. Într-o clipă groapa pe care o săpam pentru Azimioară devenea propria mea groapă, cea din urmă, de veşnică odihnă. Săpam cu înverşunare, potopit de frică, fiindcă mă obseda gândul că Stoica nu plecase să confecţioneze crucea lui Azimioară, ci ca să mă împuşte de la una din ferestrele Castelului. Săpam, săpam cu disperare şi mereu îmi aruncam privirile înspre ferestrele Castelului, încordat la fel ca atunci când trebuia să trec printr-un baraj de artilerie, aşteptând să aud împuşcătura, convins totuşi că, atunci când o voi auzi, va fi prea târziu, iremediabil târziu.

Nu m-am liniştit decât în clipa când groapa a fost adâncă atâta cât era necesar ca să nu mai fiu o ţintă vie şi facilă pentru mitraliera lui Stoica. Pe urmă, am continuat să sap destins, scoţându-mi-l din minte. După ce am terminat,

prudent, am rămas în groapă, pândindu-i întoarcerea şi, pentru orice eventualitate, cu automatul aşezat în poziţie de tragere pe parapetul de pământ reavăn care mirosea a toamnă şi a moarte. Aşteptând să se întoarcă, încercam să mă gândesc la ceva, să mă gândesc, de pildă, la ceea ce aveam de făcut. Dar nu-mi venea în minte nici un fel de gând. Ce aveam de făcut? De fapt, un singur lucru important, esenţial aveam de făcut: Să-mi apăr pielea, să mă feresc de a mă mai găsi în situaţia de adineaori, când Stoica – dacă i-ar fi venit în minte – putea să mă cureţe cu puşca lui mitralieră, trăgând printr-una din ferestrele de la etaj. Spre norocul meu, aşa ceva însă nu-i trecuse prin minte.

Dar dacă nu-i dăduse până acum prin minte, nu era exclus să se întâmple de acum încolo. Vorba proverbului: Dă-mi, Doamne, mintea românului cea de pe urmă. Poate că între timp îi venise mintea cea de pe urmă a românului, şi acum, suit cu puşca mitralieră la etajul Castelului, aştepta să scot capul din groapă ca să mă culce cu o rafală. Dacă nu mi-ar fi fost teamă că ar putea să mă împuşte, m-aş fi dus să-i dau o mână de ajutor: să termine mai repede crucea. Şi doar trebuia să se grăbească, deoarece vremea se schimbase a ploaie. Cerul se închisese de-a binelea. Cerul era murdar ca o cămaşă de vagabond. Vântul –

blestematul de vânt care numai rareori se potolea! – adusese norii de pe unde ştia doar el, mânându-i din urmă ca pe nişte cirezi, îngrămădindu-i deasupra parcului, deasupra Castelului, de jur împrejur, până la orizont. Norii stau să lăcrimeze abundent şi inutil şi eu nu mă puteam duce să-l ajut pe Stoica să termine crucea, fiindcă nu ştiam dacă măcar se apucase de ea, dacă nu cumva mă pândea de la etaj cu puşca lui mitralieră.

Aşteptam!... Aşteptam ascuns în groapa pregătită pentru Azimioară de teama ca nu cumva să devină groapă comună, a mea şi a lui Azimioară, în cazul când Stoica mă pândea de la una din ferestrele Castelului. A fost o aşteptare lungă, tiranică, nu în raport cu timpul obiectiv, ci cu cel dinăuntrul meu.

În sfârşit, l-am văzut venind. Purta crucea pe umărul sting iar de umărul drept era agăţată cureaua automatului care i se bălăbănea pe lângă coapsă. Mergea călcând rar, privind în pământ, şi nu am avut nici un dubiu că mergea aşa fiindcă rumega gânduri, pesemne întunecate, neliniştitoare de vreme ce îşi muşca într-una buza inferioară.

Abia acum am ieşit din groapă, aşteptându-l. Nu mă văzu – în aşa măgură era frământat de gânduri – decât atunci când ajunse la câţiva paşi de mine.

— l-am făcut o cruce pe cinste, se lăudă el.

Ca pentru un comandant. Nu-i aşa, domn' elev?

Crucea era mai înaltă decât aceea a lui Dimofte sau a lui Floroiu, şi mult mai bine finisată. Nu-mi dădeam seama dacă îmi ceruse sincer părerea sau numai în bătaie de joc. Mă privea cu ură şi, de când rămăsesem numai noi doi, nici măcar nu se obosea s-o ascundă. Tocmai de aceea nici nu i-am răspuns. Şi fiindcă tăceam, adăugă:

— Dar lasă că şi dumneata i-ai săpat o groapă... Parcă ai fi de meserie, zău aşa!

— Haide să i aducem, i-am cerut, aşteptând s-o ia el înainte.

— Iaca vin!

Şi oftând a resemnare o porni spre Castel. L-am ajuns din urmă. O bucată din drum am mers umăr lângă umăr. La un moment dat am observat că face paşii mai mici, ca să-l depăşesc. Am încetinit la rândul meu. Se uită cu coada ochiului la mine. Nu încăpea îndoială că era furios. Câteva clipe mai târziu, izbucni:

— Eu zic să ne grăbim, domn' elev. Mergem încet, ca după mort, deşi încă nu-l cărăm.

Şi o porni înainte mânios, aruncându-mi, pieziş, priviri veninoase.

— Ai dreptate, să ne grăbim! am fost de acord.

Şi la un moment dat, când mai aveam numai puţin până la Castel, mi-am dat seama că

mergeam în cadenţă. La amândoi automatele, bălăbănindu-se înainte şi înapoi, ne loveau coapsa stângă.

Din sat iarăşi ne aduseseră pâine şi slănină. Nimic altceva. „Cafea” mai aveam doar pentru un singur mic dejun. Stoica era necăjit. Îl deprima perspectiva de a nu mai putea goli, în fiecare dimineaţă, două gamele pline cu lichidul acela suspect, ce pe nedrept purta numele de „cafea”.

— Poimâine dimineaţa ce bem, domn’ elev?

— Poimâine dimineaţa cred că vom bea cafea la unitate. Poate chiar pe poziţie, i-am replicat pornind înspre Castel.

— Crezi?

— Mâine, până-n seară, Sachelarie e înapoi.

Şi în gând:

„Dacă bineînţeles nu el este ceea ce cred eu că eşti tu”.

— Mâine, până-n seară! se miră el, sceptic.

— Nu-ţi vine să crezi!... Şi, mă rog, de ce nu? am întrebat cu un fel de strângere de inimă. Nu cumva mă înşelasem şi ucigaşul era totuşi Sachelarie? Ce motiv avea Stoica să se îndoiască, altul decât acela că, ştiindu-se nevinovat, îl bănuia pe Sachelarie? Sau poate pur şi simplu avea numai îndoieli că se va întoarce atât de repede? Şi fiindcă nu se grăbea deloc să răspundă, l-am întrebat din nou: Ei, de ce crezi că n-are să se reîntoarcă

până mâine?

— Am zis că nu cred?

— N-ai zis-o, dar mi-am dat eu seama că ai îndoieli.

— N-am!... Asta de unde ai mai scos-o, domn' elev? Mă gândeam însă că până mâine seară câte nu se pot întâmpla!

— Adică? am insistat, simţind cum începe să-mi bată inima mai tare.

— Ştiu eu! Adică să mai moară cineva. Eu sau dumneata.

— Tu în nici un raz. *Ştii* foarte bine că *tu* în nici un caz.

— Şi mă rog, ce te face să crezi că eu sunt... scutit de doctor să nu mor până mâine seara?

Iarăşi am avut îndoieli. Dumnezeule, dacă mă înşelasem, dacă totuşi Sachelarie era ucigaşul?

— De ce? Fiindcă... fiindcă ştii tu de ce!

Hotărât, nu eram în stare să-i zvârl în faţă, ca pe o găleată cu lături, adevărul adevărat: fiindcă tu i-ai ucis pe ceilalţi şi, dacă până mâine seară mai trebuie să moară cineva, eu voi fi acela şi nu tir. Căci nu te cred în stare să-ţi faci singur seama, de teama pedepsei sau eventual chinuit de remuşcări.

Stoica se uita la mine cu aceeaşi ură nedisimulată, dar parcă şi cu un pic de ironie:

— Dumneata ştii, că eu ştiu!... Dar află că şi eu ştiu că nu ştii. Apoi cu alt ton: Vrei tutun?

— Vreau!

N-am fost în stare să-l refuz. Nu mai aveam o ţigară. Eram convins că Stoica umbla să mă omoare şi cu toate acestea acceptam să fumez din tutunul lui. Dezlegă gura raniţei, scoase de acolo un săculeţ de pânză plin, vârî mâna înăuntru şi după ce îşi umplu pumnul cu tutun, tăiat de el cu briciul, îl puse pe masă într-o farfurioară. Era auriu şi avea un miros pătrunzător aşa cum miroase în general tutunul nefermentat.

— E tutun din ăl fain! mă anunţă el. Miroase frumos de te îmbată.

Avea şi foiţă, marca „Job”, din cea mai bună. De obicei ne „cinstea” numai cu tutun. Obişnuia să zică: „Lasă că-i bună ţigara răsucită şi într-o bucată de ziar”. De data asta făcuse excepţie cu mine, deşi ochii mă priveau la fel de duşmănoşi.

Mi-am răsucit o ţigară groasă, cât încăpea în foiţă, am aprins-o şi am aşteptat. Ştiam că, dacă mă „cinstise” cu tutun, voia să-mi povestească, nu ştiu ce. Aşteptam curios, dar afectând nepăsare.

— La noi în sat era unul Vasile Gurău. Flăcău cam tomnatic. Să fi avut douăzeci şi şase de ani. Tată-su printre fruntaşii satului. El era, la drept vorbind, fruntea, că în privinţa averii nimeni nu-i trecea pe dinainte. Şi avea atâta copil pe Vasile. Voia să-l însoare, dar lui Vasile

la orice îi era gândul numai la însurătoare nu. Li se scurgeau ochii fetelor după el, că era frumos şi înalt cum îi sfântu' Gheorghe în icoană la biserica noastră din sat, ce-j poarta hramul. Dar el, ca fluturele. Ici-colo ici-colo, din floare în floare, iubiţelul tuturora şi nici uneia. Până într-o zi când l-a fermecat, cum l-o fi fermecat, una Măriuca, şi musai s-o ia de nevastă. Frumoasă, n-am ce zice, da' săracă să te miri foarte dacă dădeai de un pumn de cenuşă în vatra lu' alde tatu-su şi lu' mamă-sa. Bătrânul lui a cam strâmbat din nas, că voia noră cu zestre pentru fiu-su. Până la urmă s-a învoit, n-a avut încotro, că doar avea un singur fecior, cum ţi-am mai spus

Până la nuntă, Vasile Gurău numai într-o petrecere a ţinut-o, zicea că-şi ia rămas hun de la burlăcie. Altminteri era, de felul său, fire veselă şi şugubeaţă, că dacă îl ascultai ce trăsnăi îi treceau prin minte, cât de amărât să fi fost şi tot prindeai măcar a zâmbi dacă nu a râde în toată legea. Ei, şi tocmai în ajun de nuntă, ca din senin, Vasile a fost cuprins de un fel de urât, de-l durea sufletul. „Mamă, plânge sufletul în mine şi nu ştiu de ce". „Ţi-o fi greu, băiatule, că te desparţi de burlăcie", i-a răspuns ea. „Nu-i de asta, mamă, nu-i de asta. Măriuca mi-e dragă şi rău nu-mi pare nici cât negru sub unghie că mă însor. Dimpotrivă. Atunci oare de ce, mamă, sunt trist de-mi vine

să-mi plâng de milă?” „Lasă, băiatule, nu te mai gândi, şi-are să-ţi treacă”, cercă ea să-i dea curaj, în sinea ei însă încredinţată că pe Vasile îl încearcă păreri de rău că o termină cu burlăcia. Şi tot străduindu-se ea să-i alunge gândurile, deodată începu să cânte cucuveaua pe acoperişul casei lor. „Auzi, mamă, auzi? Cucuveaua cobeşte. Tare mi-e teamă, mamă, că în loc să îmbrac mâine cămaşă de mire voi, părinţii mei, o să mă îmbrăcaţi cu cămaşa morţii”. Şi cât era el de mare i-au dat lacrimile. Tată-su a ieşit cu puşca afară în curte – că era vânător – şi a tras în cucuvea. N-a nimerit-o. Pasărea a fugit unde o fi fugit, în vreun copac pe aproape, şi când cei din casă abia s-au liniştit, iarăşi o auziră cobind pe acoperi ş Din nou a ieşit bătrânu’ cu puşca, a tras, dar nici de data asta n-a nimerit-o. Şi era bun vânător bătrânul Gurău, să ştii. Pasărea a venit a treia oară, şi a treia oară a tras în ea Gurău tatăl, fără s-o nimerească. Iar când a venit şi a patra oară n-a mai ieşit cu puşca, fiindcă îl cuprinsese şi pe el teama, ca să nu mai vorbesc de dada Maria nevastă-sa. Atâta doar le fu lor ceva mai uşor, că Vasile plecase la mireasă acasă şi trăgeau nădejdea că, până s-o întoarce el, pasărea s-o sătura să cobească. Numai că, domn elev, Vasile nu s-a mai întors. L-au găsit dimineaţa cu capul zdrobit, lângă un gard. I-l fărâmase cu sapa – cum s-a dovedit –

unul Panţâru oare o avea şi el dragă pe Măriuca. Săracu’ Vasile, cum a simţit el că are să moară!

Tăcu şi oftă. N-am zis nimic. Se uita la mine cu ochi răi şi aştepta să spun ceva, să-mi dau părerea în legătură cu întâmplarea povestită. Dar fiindcă eu continuam să tac, îmi ceru să-i răspund:

— Ce crezi, domn’ elev? De unde ştie ea, cucuveaua, când stă să moara cineva într-o casă de oameni şi vine pe acoperiş să cânte?

— Prostii!

— Prostii zică? Toată lumea ştie că atunci când cucuveaua...

În clipa aceea am auzit cucuveaua. Sunt coincidenţe stupide care te înfurie. Altele care te deprimă. Altele care te înveselesc. De optsprezece zile locuiam la Castel, în aceste zile trei oameni fuseseră omorâţi iar unul îşi pusese capăt zilelor, şi cu toate acestea niciodată nu se întâmplase să aud cucuveaua. Şi iată că în ziua şi în clipa când Stoica abia terminase de povestit întâmplarea cu Vasile Gurău, o cucuvea începu să cânte pe acoperiş. Nu credeam – cum nu cred nici acum – că biata pasăre prevesteşte prin strigătul ei nenorociri. Cu toate acestea, când am auzit-o, am tresărit şi am simţit un fior în spate. Cât priveşte pe Stoica, acesta se îngălbeni dintr-o dată şi începu să clipească des, de parcă i-ar fi intrat

în fiecare ochi câte o gâzulie.

— Auzi, domn’ elev, auzi?

— Aud!... Şi ce-i cu asta?

— Cobeşte!... Vesteşte moarte, domn’ elev.

— Prostii!... În orice caz, tu nu ai motiv să te temi. Ştiu şi ştii de ce. De altfel ţi-am mai spus-o.

— Ba da!... Mi-e sufletul greu, plânge nu alta. Să ştii, domn’ elev, că pasărea blestemată moartea mea cobeşte.

Nu-l credeam. Poate l-aş fi crezut. Dar ochii oglindeau aceeaşi ură. Privirile lui, dacă ar fi fost pumnale, m-ar fi străpuns. Cum să-l cred când ştiam cât de şiret este? O spunea doar ca să-mi risipească bănuiala, să-mi adoarmă vigilenţa. Dar pe mine nu mă păcălea el.

— N-a cobit cucuveaua nici când a murit Dimofte, nici când a murit Floroiu şi nici când a dispărut Pantazi. Ştii doar foarte bine.

— Şi ce-i cu asta? N-a cobit atunci, dar cobeşte acum. Pe mine mă cobeşte, îţi spun eu.

— Deşi zici că pe tine te cobeşte, ai să vezi că n-are să ţi se întâmple nimic.

— Simt eu că aţa vieţii mele stă să se rupă.

— Lasă că nu mă prosteşti tu – m-am înfuriat – aşa să ştii!

— Eu te prostesc, eu? Dumneata încerci să mă prosteşti.

— Eu? Cum încerc să te prostesc? Nu înţeleg!

— Chiar aşa, nu înţelegi? Crezi că eu nu ştiu cine i-a curăţat pe ceilalţi?

— Cine?

— Cine eşti!...

— Eu?!

— Tu! (Mă tutuia pentru prima dată.) Acu' doar pe mine a mai rămas să mă expediezi pe lumea cealaltă.

Ajunsesem să dăm cărţile pe faţă. În definitiv, poate era mai bine.

— Aşa va să zică. Eu i-am omorât pe ceilalţi şi ţi-am pus şi ţie gând rău? Îndrăzneşti să afirmi aceasta!...

— De ce n-aş îndrăzni? Ce, nu-i adevărat?

— Mare ticălos eşti, Stoica! Tu i-ai omorât şi ai neobrăzarea să mă învinuieşti pe mine. Dar n-are să-ţi meargă. Eşti tu şiret, nu zic, şiret într-atâta încât vulpea pe lângă tine pare proastă precum corbul din fabulă. Dar pe cei de la Biroul doi, n-ai să-i poţi tu duce de nas.

Îi vorbeam aşa, şi în gând mă întrebam:

„Nu cumva m-am înşelat? Nu cumva vinovat e totuşi Sachelarie?"

— Să vină, abia aştept să vină. Crezi că eu n-am ce să-i spun lu' domn' ofiţer de la Biroul doi? Şi, mă rog, de ce l-ai trimis pe Radu şi nu pe mine? Să-ţi spun eu de ce: Ţi-a fost frică să nu vorbesc eu, înaintea ta, adicătelea înainte ca tu să suceşti şi învârteşti faptele ca să te creadă pe tine, şi nu pe mine. Că la de-alde

astea te pricepi, eşti bun de gură, că ai şcoală, şi eşti domn’ elev, şi pe deasupra, încheietor de pluton! Crezi că n-am observat cum ai încercat să mă învălui încă de când l-am găsit pe Dimofte în lac? Atunci m-am mirat că nu vrei să crezi că s-a prăpădit fiindcă era lunatic, şi tot scuipai cuvinte cu două înţelesuri, ca să-i trezeşti bănuieli lu’ domn’ locotenent împotriva mea. Dar m-am dumirit repede de ce tot îi dădeai că nu s-a înecat. Ştiai tu ce ştiai!... Că doar tu îi făcuseşi de petrecanie, mai înainte de a-l arunca în lac, săracu’ de el, să-l mănânce ştiucile. Dar lasă că i-am spus eu lu’ domn’ locotenent, acu’ poţi s-o afli.

— Ce i-ai spus?

— Ştiu eu ce i-am spus.

— Şi el ce-a zis?

— N-a crezut – cum să creadă, că ţinea la tine fiindcă te pricepi să intri pe sub pielea omului. Parcă eu n-am ţinut? Parcă ceilalţi n-au ţinut? Şi pe toţi i-ai trimis pe lumea ailaltă. Doar eu am mai rămas, dar şi mie mi-ai pus gând rău.

Îl ascultam cu sentimentul straniu că ceea ce se întâmpla în nici un caz nu putea fi adevărat. Stoica – el era de bună seamă – mă acuza că-i omorâsem pe ceilalţi şi că şi lui îi pusesem gând rău. El, tocmai el, despre oare fusesem convins, până mai adineaori, că era ucigaşul celorlalţi şi, dacă nu voi şti să mă apăr, şi al

meu. *Fusesem?* Oare acum nu mai eram? *Mai eram!*... Acest perfid de Stoica, mai perfid decât Ulise, încerca să mă îmbrobodească, – asta era! Urmărea să-mi adoarmă vigilenţa, să nu-mi mai fie frică de el şi, când i-o veni bine, să mă împuşte. Dar pesemne că avea o părere foarte proastă despre mine, dacă îşi închipuia că am să mă las prostit de el, că am să-l cred curat ca lacrima. În orice caz, în perfidia lui, bine o mai întorsese!... Nu el era asasinul, ci eu. Eu îi omorâsem pe ceilalţi şi tot eu îi pusesem şi lui gând rău. Haida de! Totul era o manevră, o capcană a acestui Ulise rustic. Dar dacă era sincer convins că eu eram vinovatul? Dacă sincer îi era teamă să nu-l ucid şi pe el?

„Imposibil!... E o manevră, pur şi simplu o manevră!”

— Taci! Păi da, parcă ai ce să răspunzi? continuă el cu un ton triumfător, străpungându-mă cu şişurile de ură ale ochilor săi răi, acuma răi, fiindcă, altfel, în general, omul acesta şiret avea o căutătură blajină, concesivă, de ins dispus la orice tel de compromisuri numai să nu intre în conflict cu semenii săi.

Dai eu nu tăceam fiindcă, văzându-mă demascat, îmi pierdusem capul, aşa cum eventual credea el. Tăceam fiindcă, deşi ştiam că nu trăiesc un vis urât, totuşi, la fel ca într-un coşmar, din care încerci zadarnic să te smulgi

tocmai fiindcă ştii că nu este decât un coşmar, făceam sforţări inutile să mă eliberez din mâzga în care mi-era prins spiritul, asemenea unei gâze într-o plasă de păianjen, ca să acţionez în vreun fel. Neputinţa aceasta, cauza imediată şi singura a prelungirii visului care nu era vis, dar avea asupra mea efectele unui vis-coşmar, îmi produse o durere fizică ascuţită, insuportabilă, concretizată undeva între tâmple, ca o osie fierbinte, fierbinte.

— Ucigaşule! am izbutit să îngăim în cele din urmă. Dai am vorbit atât de încet, încât Stoica nu m-a auzit.

— Ce-ai spus? mă întrebă.

Dar acum am spus ceva care mi s-a părut de-a dreptul stupid:

— Cucuveaua!... Gata, a tăcut!...

Şi doar în gând am repetat:

„Ucigaşule!”

— A tăcut!...

Oftă uşurat şi îşi răsuci o ţigară. Îl vedeam pentru prima dată ruinând. Cucuvaia tăcuse. În schimb vântul care, într-un timp, se mai potolise, iarăşi începu să sufle cu putere. Şi ca un făcut, oblonul, nenorocitul acela de oblon, din nou porni să scâncească sinistru.

— Iarăşi s-a deschis oblonul! observă el.

— Şi a început să se întunece, am observat la rândul meu începe noaptea!

— Începe noaptea! repetă el.

Oftă din nou şi se închină, evlavios, cu nişte cruci mari întocmai ca lipovenii.

„Până mâine seară nu voi putea şti!”

În sfârşit, izbutisem să mă smulg din mâzgă. Acum puteam gândi ca lumea. Ei da, nu avea rost să mă frământ. Până mâine seară în nici un caz nu puteam avea dovada certă dacă Stoica era sau nu vinovat. Dacă până mâine seara nu se întorcea Sachelarie, asta avea să însemne că mă înşelasem profund şi că îl nedreptăţisem pe Stoica socotindu-l asasinul celor trei. Dar dacă Sachelarie se întorcea, nu va mai exista nici un dubiu în privinţa vinovăţiei lui Stoica. Şi cu toată şiretenia sa, sigur că-l aştepta plutonul de execuţie. Dar până mâine seară mai era mult şi, mai ales, era la mijloc noaptea care avea să se lase în scurtă vreme. O noapte hotărâtoare. O noapte de grea cumpănă pentru mine. Dar dacă apucam să mai văd dimineaţa, după aceea, până la reîntoarcerea lui Sachelarie, nu mai aveam a mă mai teme de nimic. Mai exact, ziua eram în stare să mă apăr de Stoica.

— Domn’ elev, ce ţi-am făcut? De ce vrei să mă omori?

— Dar tu de ce vrei?

— Eu să te omor?

— Păi da, tu!

— Domn’ elev, asta mi-e crucea că nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. În schimb

dumneata – iarăşi nu mă mai tutuia – ţi-ai pus în gând să-mi curmi zilele.

Şi din nou se închină, însemnând pe piept o cruce mare-mare, întocmai ca lipovenii.

Mi-a dat prin minte să cad cu el la învoială:

— Uite ce este, Stoica. Tu crezi că eu i-am ucis?

— Cred!

— Şi că ţi-am pus şi ţie gând rău?

— Mi-ai pus. De bună seamă că mi-ai pus.

— Ei bine, eu cred că tu eşti ucigaşul lor şi mai cred că tu ţi-ai pus în cap să te scapi de mine.

— Asta mi-e crucea...

— N-are rost să te juri, că tot nu te cred. Cine e vinovat dintre noi doi numai Dumnezeu ştie. Voi şti şi eu, dar mâine, cel mai târziu până seara. Fiindcă cel mai târziu mâine seara Sachelarie va fi aici. Dar până atunci mai sunt exact douăzeci şi patru de ore. Şi la mijloc este şi noaptea.

— Ei, da, noaptea!... În noaptea asta ţi-ai pus în gând să mă mântui.

— Uite ce-ţi propun. De vreme ce eu nu pot să te cred, şi nici tu pe mine, haide să nu mai discutăm despre treaba asta. Crede ce vrei, dar să nu mai discutăm. Dacă eşti convins că în noaptea asta ţi-am pus gând rău, ia-ţi măsurile de apărare pe care le vei crede de cuviinţă. Eu mi le voi lua pe ale mele fiindcă, la

rândul meu, sunt convins că în noaptea asta ai să încerci să mă cureţi. De acord?

— Dacă te-aş putea crede, vorbi el parcă mai mult pentru sine.

— Dacă te-aş putea crede, am repetat, la rândul meu.

Nu m-am mirat fiindcă se petrecea în sufletul amândurora acelaşi lucru: amândoi aveam nevoie de certitudine.

— Dar nu te pot crede! se îndârji el. Nu te pot crede! Pe urmă, tresărind speriat şi vorbind încet, ca şi când s-ar fi temut să nu fie auzit şi de altcineva: Ascultă!... Cucuveaua!... Iarăşi a început.

Într-adevăr, iarăşi începuse blestemata de cucuvea. Am privit spre fereastră. Noaptea smolită ca un drac privea înăuntru în bucătărie. Vântul se înteţise, cucuveaua cobea şi oblonul purtat de vânt scâncea jalnic, scâncea ca un prunc lepădat de mamă-sa în tinda unei biserici.

Stoica rupse o coajă din pâinea ce se afla pe masă, în stânga lui, şi începu s-o mestece tacticos. Fruntea i se îmbrobonise de sudoare. Şi-o şterse, imediat i se umezi din nou, şi iarăşi şi-o şterse. În clipa următoare, când se uită la mine, am înţeles: *Se hotărâse!* Ochii săi nu mai oglindeau ura, ci doar *hotărârea*. Era hotărât să mă omoare. Acum chiar că nu mai aveam nici un fel de dubiu. Am simţit cum mi se

umezeşte şi mie fruntea şi cum, de emoţie şi încordare, încep să mă doară rinichii. Totdeauna aşa se întâmpla: o emoţie covârşitoare trezea brusc o durere acută de rinichi, deşi nu mă ştiam bolnav.

Instinctiv am căutat cu ochii automatul. Era pe banchetă, în dreapta mea, la îndemână. Din cauza luminii puţine – lumina doar o lampă cu petrol – automatul mi se părea asemenea unei fosile de gândac preistoric, ajunsă, nu ştiu prin ce împrejurare obscură, pe banchetă, ca într-o vitrină de muzeu. Stoica – nu mă slăbea de loc din ochi – întinse mâna după automatul său şi şi-l puse pe genunchi. Câteva clipe ne pândirăm ca doi duşmani, fără ură, lucizi, atenţi, încordaţi de atenţi, să ghicim cu o clipă mai devreme intenţia adversarului, pentru a i-o lua înainte.

— Pune automatul la loc! m-am răstit la el.

Şi spunând aceasta, mi l-am tras şi eu pe al meu pe genunchi.

— Nu vreau decât să mă apăr. N-am de gând să mor ca un prost, se scuză el.

— Nici eu nu am altă intenţie.

— Pune-l tu mai întâi! îmi propuse el.

— De ce eu? Doar tu ai început. Le punem la loc în acelaşi timp. Eşti de acord?

— Bine!... Cum facem?

— Eu am să comand. Când am să spun „unu” vom ridica amândoi, deodată, automatele

deasupra capetelor. La comanda „doi”, le punem pe banchetă. Bine?

Stoica se gândi o clipă.

— Bine!

— Atunci: Unu!

În acelaşi timp ridicarăm amândoi armele. Şi în timp ce stăteam cu ele aşa ridicate deasupra capetelor noastre, deodată mi-am adus aminte de filmele western când, în conflictul dintre doi rivali, învinge acela care izbuteşte să scoată mai repede Coltul şi să tragă. Acum stăteam cu automatele în aer, dar amândoi cu degetul pe trăgaci, amândoi încordaţi, supraveghindu-ne, gata să reacţionăm prompt în cazul când am simţi că celălalt are intenţia să trişeze.

— Doi! am comandat.

Automatele redeveniseră fosile de gândaci preistorici, acolo, pe banchete. Am răsuflat uşuraţi, şi în acelaşi timp – de data asta fără comandă – ne-am şters frunţile transpirate.

— Eu aş zice să le agăţăm în cui, propuse Stoica.

Pe tăblia uşii era bătut un cui. Îl bătuse Stoica. De fapt un coşcogeamite piron de care, în mod obişnuit, agăţa puşca mitralieră. Acum puşca mitralieră nu era acolo. Pesemne o lăsase în dormitor.

— Bine, să le agăţăm, m-am învoit.

— Atunci comandă.

— Lasă că de data asta nu mai e nevoie de comandă. Haidem.

Ne-am ridicat şi, aproape umăr lângă umăr, am pornit spre uşă. De câteva minute aveam sentimentul că frizam ridicolul, dar îmi spuneam, resemnat, că altfel nu se putea. Am agăţat automatele şi apoi ne-am reluat locurile la masă, faţă în faţă, spionându-ne reciproc, încercând să ghicim intenţiile celuilalt. Cucuveaua tăcuse, doar vântul continua să sufle cu aceeaşi intensitate şi să plimbe oblonul, blestematul de oblon care, în fiecare seară când pornea vântul să sufle, se deschidea şi începea să scâncească şi să se vaite ca o altfel de pasăre de noapte, alta decât cucuveaua care tăcuse, în sfârşit tăcuse, spre uşurarea mea, spre uşurarea amândurora.

Stăteam la masă, faţă în faţă, şi în apele ochilor săi ceva iarăşi nu-mi plăcea.

„Acum va încerca să fie Ulise!” am sfârşit prin a înţelege. De aceea îmi propusese să ne dispensăm de automate. Cum însă va proceda, cum? În orice caz, ca eventual să reuşească, ar trebui să mă atace prin surprindere. Numai că aşa ceva nu era posibil. Mă aflam în stare de alertă, gata să mă apăr în caz de nevoie. Spre norocul meu, îl trădau ochii, bine că îl trădau ochii. Spre norocul meu, mă pricepeam să descifrez tâlcul lor ascuns, cel adevărat.

— ...Şi zici că nu tu i-ai ucis şi că nu mi-ai pus

mie gând rău?

— A fost vorba să nu mai discutăm despre asta, până mâine, i-am retezat-o.

— Nu discut, dar vreau să-ţi fac o propunere.

— Aşa!... Ce propunere?

Şi în gând:

„Trebuie să fiu foarte atent. Sigur că încearcă să fie Ulise”.

— Dacă nu-mi porţi gând rău, atunci haide să zvârlim toate armele în lac.

Nu izbuteam să-mi dau seama ce urmăreşte. Dar sigur, îmi întindea o cursă. Dacă voiam să supravieţuiesc, în nici un caz nu trebuia să mă las prins. Ticălosul!... Acest perfid Ulise rustic era în stare să mă tragă pe sfoară, în ciuda faptului că eram avizat. În mine, toate releurile instinctului de conservare intraseră în funcţiune, asurzindu-mă, pe dinăuntru, cu multele şi stridentele sonerii ale căror sunete se întretăiau, se întrepătrundeau sau alergau paralel, într-un fel de circuite închise, mereu mai active, mai alarmante, pe măsură ce clipele treceau şi eu, cu toate încercările pe care le făceam, într-un fel disperate, nu izbuteam să întrevăd în ce fel Stoica, propunându-mi să azvârlim armele în lac, încerca să mă tragă pe sfoară.

Dar, la un moment dat, am ştiut. Îmi propusese, să azvârlim armele, toate, în lac, fiindcă, în cazul când acceptam, lui îi mai

rămânea totuşi o armă. Pantazi „dispăruse” cu automat cu tot, şi cadavrul lui încă nu-l găsisem. Or, dacă Stoica îl omorâse – aşa cum bănuiam – atunci însemna că el ştia nu numai unde se află cadavrul, dar şi automatul. Planul lui era simplu şi perfid, aşa cum îi era şi firea.

Să zicem că mă învoiam să aruncăm armele în lac. După aceea, convins că Stoica nu mai are nici armă asupra sa, m-aş fi liniştit, n-aş mai fi considerat că este necesar să mă menţin în starea de alertă. Atunci el, la noapte probabil, mi-ar fi bătut în uşă, sub un pretext oarecare, şi eu, fără să bănuiesc nimic, i-aş fi deschis. I-aş fi deschis şi, în clipa următoare, m-aş fi prăbuşit, ciuruit de gloanţele automatului lui Pantazi.

Ei da, trebuie că acesta era planul pe care şi-l făcuse.

— Îmi propui să zvârlim toate armele în lac? am repetat numai ca să câştig timp.

Ce trebuia să fac? Dacă refuzam va înţelege că i-am priceput jocul, iar dacă acceptam însemna să subscriu propria mea condamnare la moarte.

— Păi, da! Ce, nu-i cinstit? Este!... Mie nu-mi face trebuinţă automatul fiindcă nu am gânduri viclene faţă de dumneata. Dacă nici dumneata nu ai faţă de mine, de ce nu te-ai învoi?

— Şi când vom ajunge la unitate şi vom fi întrebaţi unde ne sunt armele, ce vom

răspunde?

De fapt, obiecţiunea mea era puerilă. Dar o formulasem tot numai ca să câştig timp. Fiindcă un gând ca un ghiocel începuse să scoată capul de sub zăpada neputinţei de a acţiona în vreun fel. Stoica încerca să fie faţă de mine Ulise? Ei bine, ce-ar fi dacă aş încerca să-l imit? Lucrul era posibil, era realizabil, acum când se aştepta mai puţin. Trebuia numai să acţionez prompt, cu sânge rece. Folosind elementul surpriză, sigur că victoria avea să fie de partea mea.

— Păi nu le zvârlim de tot. Mâine, sau când s-o întoarce Radu, le scoatem din lac, le curăţim şi le ducem la unitate pe toate, adică şi pe ale răposaţilor, fie-le-ar ţărâna uşoară! căută el să mă convingă.

— Mda!... În cazul acesta... cred că propunerea ta nu e rea.

— Nu e rea de loc! se bucură el.

Pe masă, între noi, se afla o farfurie cu sare. În timp ce el jubila că izbutise să mă păcălească – îl trădau ochii – am apucat fulgerător farfuria şi i-am zvârlit conţinutul în faţă. Apoi, în clipa, când el, orbit, îşi ducea palmele la ochi, l-am izbit cu latul palmei după ceafă, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa. Pe urmă, smulgând sârma pe care el o întinsese de la un perete la altul, în apropierea maşinii de gătit – ca să usuce nişte cămăşi – i-am legat

mâinile, la spate, picioarele. L-am luat apoi în cârcă, l-am dus în dormitor şi l-am culcat în pat. După aceea nu mi-a mai rămas decât să-l readuc în simţiri, lucru pe care l-am şi făcut, fără prea mari eforturi. Mai mult a durat să-i spăl ochii. În fine, când durerea l-a mai lăsat, i-am ţinut următorul discurs:

— După cum poţi constata, dacă aş fi avut de gând să te omor, o puteam face, să zicem, cât timp erai leşinat. Aş putea-o face şi de acum încolo. Dar, cum ţi-am mai spus, n-am omorât pe nimeni şi nu am de gând să-ţi fac nici ţie de petrecanie, aşa cum sigur că ai fi procedat tu, dacă nu ţi-aş fi înţeles şiretlicul şi aş fi acceptat să aruncăm armele în lac. Dacă se întâmpla aşa, ţie îţi rămânea automatul lui Pantazi care se află acolo unde se află şi cadavrul lui. Şi unde se află tu ştii, fiindcă tu l-ai omorât. Din păcate pentru tine, planul nu ţi-a reuşit şi cel păcălit n-am fost eu, ci tu. Acum, aşa legat fedeleş cum eşti, ai devenit inofensiv şi nu mai am motive să mă tem de tine. Te anunţ, ea să ştii, că până se întoarce Sachelarie nu am de gând să-ţi dau drumul. Îmi pare rău că am fost puţin cam brutal, dar n-am avut încotro. Asta e tot ceea ce am avut să-ţi spun. Acuma mă duc să mă culc. Şi fiindcă nici tu nu ai altceva mai bun de făcut, te sfătuiesc să încerci să tragi un pui de somn până la ziuă. Esenţial, şi pentru tine, şi pentru mine este să

treacă noaptea asta, afurisita asta de noapte.

— Mare ticălos eşti, domn’ elev! l-am auzit în timp ce mă îndreptam spre uşă. Ca să scapi de pedeapsă, vrei să mă nenoroceşti pe mine. Dar să ştii, dacă au să mă împuşte, Dumnezeu are să te pedepsească!

Nu i-am răspuns. Am luat în braţe toate armele şi am plecat, încuind uşa pe dinafară. Era o măsură de precauţie inutilă, întrucât, dacă Stoica ar fi izbutit să se dezlege, putea să fugă pe fereastră, dormitorul fiind la parterul Castelului.

Pantazi era îmbrăcat într-o armură medievală, aceea din sala de arme a grofului, aflată la etaj. În mână ţinea o spadă lungă care strălucea aşa cum îmi închipuisem că străluceşte, pe vremea când fusesem copil, spada sfântului Mihail. Armura era pătată de sânge. Cască nu avea. Şi-o pierduse parcă în luptă. În loc de păr capul îi era acoperit cu muşchi. Un muşchi verde-gălbui ca acela de pe scoarţa dinspre nord a copacilor. Din cauza muşchiului ce-i ţinea loc de păr nu l-am recunoscut imediat, mai ales că purta barbă: blondă, mai curând roşcată, o barbă ca de ţap. L-am recunoscut, în schimb, după ochi, cred că l-am recunoscut după ochi, albaştri, de un albastru spălăcit, apoşi cumva, din care motiv îmi spusesem, prima dată când a venit la noi în

companie că, dacă ochii i-ar fi mai puţin apoşi, şi culoarea lor ar fi mai puţin spălăcită, poate că nu mi-ar trezi atâta repulsie.

Pantazi avea şi pe obraz sânge, mai exact era stropit cu picături de sânge, ca nişte pistrui, ceva mai mari decât cei obişnuiţi, mai deşi pe frunte, mai mici şi, ciudat, mai roşii. Sânge pe armură, picături de sânge pe faţă şi pe frunte, numai spada îi era curată şi strălucea, ca o sabie de foc, precum sabia de foc a sfântului Mihail. Pantazi mirosea a sânge, el, un singur ins, cum mirosea a sânge, până la îngreţoşare, încăperea postului de prim ajutor atunci când m-am dus să-mi panseze rana de la braţ – un fleac de rană – căpătată în timpul atacului pentru trecerea Tisei.

Pantazi venea spre mine, şi avea un mers cum oamenii adevăraţi în nici un caz nu pot merge. Mergea de parcă ar fi fost un robot. La început am crezut că mersul îi era atât de straniu, atât de altfel decât cel obişnuit din cauza armurii. Dar pe urmă mi-am dat seama că, de fapt, Pantazi era mort. Mi-am dat seama după ochii lui spălăciţi, ochi fără de viaţă. Şi nu m-am mirat fiindcă de mirare ar fi fost dacă era viu, de vreme ce îl omorâse Stoica, şi pe el ca şi pe ceilalţi. Numai că imediat după aceea a trebuit să mă mir, mai întâi numai să mă mir, şi pe urmă să fie mai mult decât mirare, să fie panică: Fiindcă totuşi Pantazi trăia. Venea spre

mine, de undeva de foarte de departe, de undeva din parc, de dincolo de lac, şi eu îl puteam vedea – vedeam şi parcul şi lacul – de vreme ce peretele despărţitor dispăruse, de vreme ce între noi nu mai era nici un obstacol, de vreme ce vântul putea pătrunde în voie în camera mea să fluture draperiile de la ferestre, să se târâie pe parchetul oare ar fi trebuit frecat, să frunzărească biblia pe care o găsisem acolo pe masă şi o lăsasem acolo, fiindcă nu cunoşteam limba maghiară, să se vâre dedesubt, sub plapumă, parcă să se încălzească şi el.

Camera mea era ca un decor de teatru pentru o dramă ce sta să se joace, şi cei doi actori eram noi – eu şi Pantazi – eu în pat, el, dincolo, în parc, apropiindu-se cu mersul lui grotesc, dezarticulat, mers de fantoşă, mers de robot. Era acolo, departe, dincolo de lac, parcă abia ieşit din pavilionul în care putrezea pianul, dar era şi foarte aproape de pat, de parcă Pantazi cel din parc, cel de departe era numai umbra proiectată pe un decor – decorul parcului – a aceluia aflat la numai câţiva paşi de pat. Şi tot cel de lângă pat îmi vorbi, o clipă mai târziu, cu o voce plină de ură, cavernoasă, dar totuşi vocea lui Pantazi.

— Am venit să încheiem socotelile, domn’ elev.

— Ce socoteli avem noi de încheiat? l-am

întrebat.

— Crimele! Toate crimele. Mi-a spus mie Stoica, săracu'! Haide, pregăteşte-te de moarte, domn' elev Domite.

— Dar nu am nici o vină, crede-mă!... Nu eu i-am omorât.

Încercam să mă ridic în capul oaselor şi nu izbuteam, deşi făceam sforţări disperate, încercam să apuc automatul care era lângă mine, şi al cărui pat îl simţeam înghiontindu-mă în şold, dar nu eram în stare să fac nici cea mai mică mişcare. Şi el se apropia, se apropia, cu mersul lui de robot. Doar încă vreo câţiva paşi îl mai despărţeau de mine, încă un minut, poate două şi sabia lui de foc, sabie ca a arhanghelului Mihail, avea să se abată asupra mea să mă fulgere, să mă carbonizeze. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să mă ridic, să mă apăr!

M-am ridicat în capul oaselor şi întunericul şi-a vârât degetele de noapte în ochii mei măriţi de groaza coşmarului. Gâfâind scurt, lac de transpiraţie, încercam să-mi revin. Ascultam şi parcă nu mai eram eu, ci o complicată antenă de radar ce se rotea când spre fereastră, când spre uşă să prindă zgomotele, cele mai neînsemnate zgomote. Dinspre fereastră nu înregistram decât foşnetul vântului, mereu neobosit şi hain, scâncetul oblonului ca al unui pui de fiară căruia vânătorii i-au omorât

părinţii. În schimb, dinspre uşă, ei da, nu era nici o părere, dincolo de uşă, afară, în hol, ceva se petrecea. Nu cumva erau paşi? Parcă da, parcă nu. M-am dat jos din pat şi cu automatul pregătit m-am apropiat de uşă. Categoric, nu mă înşelasem mai adineaori, nu mă înşelasem nici acum: zgomotele de pâslă parcă, pe care le captasem cu antena complicată şi perfecţionată a fiinţei mele, erau de paşi. Paşi tiptili, paşi furişaţi, paşi de fur sau de asasin, paşi ce se apropiau de uşa mea. Mi-am lipit urechea de tăblia groasă de stejar şi am ascultat. Acum paşii de afară se opriseră de partea cealaltă. Cineva, de partea cealaltă, făcea exact ce făceam şi eu: cu urechea lipită de uşă asculta. Îi auzeam oare răsuflarea sau numai mi se părea? Dar dacă, într-adevăr, i-o auzeam, însemna că şi el o auzea pe a mea. M-am abţinut mai întâi să răsuflu, pe urmă mi-am drămuit-o în aşa fel, ca dincolo să nu se mai audă.

„E Stoica care a izbutit să se dezlege şi care, înarmat cu automatul lui Pantazi, vrea să mă omoare”.

Dacă voiam, puteam să-l omor uşor fără ca măcar să deschid uşa. Cu automatul poate că nu aş fi izbutit, uşa fiind confecţionată din stejar masiv. Dar dacă trăgeam cu puşca mitralieră sigur că-l ciuruiam. Dar eu nu aveam dreptul să-l pedepsesc, deşi eram convins de

vinovăţia lui. Era treaba Curţii Marţiale să-l judece şi să-l condamne. Datoria mea era să supravieţuiesc, ca să-l acuz. Datoria mea era să supravieţuiesc până dimineaţa. În cursul dimineţii, cel mai târziu în cursul după-amiezii, Sachelarie avea să fie înapoi şi, o dată cu el, un ofiţer de la Biroul doi.

Stoica era de partea cealaltă. Asculta. Iată, încerca uşa. Am văzut clanţa mişcându-se încet, încet, pe urmă revenind în poziţia iniţială. Bine că avusesem prudenţa să încui uşa. Şi acum, când se convinsese că nu putea pătrunde la mine, oare ce va face?

I-am auzit paşii îndepărtându-se. Parcă avea altceva mai bun de făcut! M-am uitat la ceas. Trecuse de miezul nopţii, încă îi mai auzeam paşii. Încă? Ei, dai în cazul acesta însemna că Stoica nu se reîntorsese în dormitor. Însemna că plănuia ceva. Dar ce anume?

Pentru a doua oară am crezut că-i ghicesc intenţia: Nu cumva Stoica va încerca să mă împuşte, trăgând prin fereastră cu automatul? De afară, de la fereastră, alcovul ar fi în bătaia automatului său. Am continuat să ascult, până când n-am mai auzit de loc paşii. Atunci abia m-am dus la fereastră şi, ascuns în faldurile draperiei de Damasc, l-am pândit. Au trecut cinci, au trecut zece minute şi Stoica nu s-a arătat. Deşi era beznă ochii mi se obişnuiră repede cu întunericul. Dar nu vedeam nimic.

Am deschis puţin fereastra şi am ascultat. N-am auzit decât vântul şi, mai enervant distinct, scâncetul oblonului.

„Atunci ce pune la cale?” m-am întrebat neliniştit.

Şi deodată m-a înhăţat o dorinţă irezistibilă de a afla ce plănuieşte Stoica. O dorinţă irezistibilă, lipsită de prudenţă. Zadarnic încercam să mă conving că în nici un caz nu trebuia să părăsesc încăperea, dacă voiam să nu risc, dacă voiam să supravieţuiesc până dimineaţa. Zadarnic, dorinţa de a şti ce pune la cale Stoica fu mai puternică.

Mi-am luat lanterna şi, cu automatul pregătit, am descuiat uşa, căznindu-mă să nu fac zgomot. Am izbutit. Tot fără zgomot am izbutit să crap uşa, numai atât cât a fost necesar ca să mă strecor afară. Niciodată nu-mi mai păruse liniştea atât de apăsătoare, atât de încărcată de emoţii, de aşteptare. Îmi simţeam gura uscată, lipsită de salivă şi-mi ţiuiau urechile ca în timpul unei cure cu chinină. În clipele acelea, i-am înţeles pe cei care riscă. Am înţeles că atunci când rişti – mă refer la riscul suprem – există un divorţ definitiv şi total între faptă şi raţiune şi că fapta, tocmai fiindcă ignoră raţiunea, capătă o anumită măreţie prin gratuitatea ei, prin dezinteresul ei în raport eu raţiunea.

Când am ajuns în dreptul dormitorului, am

observat că uşa era întredeschisă, dovadă că Stoica nu se afla înăuntru. Dar aceasta mai dovedea că acest Ulise rustic punea ceva la cale. Şi atunci deodată m-a străfulgerat gândul: Dacă, pentru a doua oară, aş încerca să-l păcălesc? Da, era posibil. Oricât perfid de şiret era, nici prin minte nu-i va trece că eu îl aştept în dormitor. Voi sta ascuns după uşă şi, când se va întoarce, căci până la urmă tot va trebui să se întoarcă, cu o singură lovitură aveam să-l dobor, pentru a doua oară.

Dar înainte de a-mi pune planul în aplicare, m-am reîntors şi am încuiat uşa odăii mele. Măsură de precauţie pentru cazul când, la întoarcere, va încerca a doua oară să intre la mine. De două ori am răsucit cheia în broască şi apoi, când am vârât-o în buzunar, am simţit-o asemenea unui ţurţure de gheaţă.

Deşi eram convins că Stoica nu se afla în dormitor, prudent, am împins uşa puţin câte puţin, ca să nu scârţâie. Am împins-o aşa şi, la un moment dat, n-a mers mai departe. Un obstacol se interpusese în traiectoria ei. N-am mai forţat, ci m-am strecurat înăuntru prin deschizătură. Lipit cu spatele de perete, cu degetul pe trăgaciul automatului, nemişcat, ţinându-mi răsuflarea, am ascultat. Nici un zgomot!... Şi totuşi în loc să mă liniştesc am intrat brusc în panică. Un sentiment terifiant, imposibil de explicat. De aceea când am aprins

lanterna mâna îmi tremura. Am aprins-o, şi în clipa aceea n-am mai ştiut dacă sunt treaz, dacă nu cumva, din nou, cele două planuri – realitate-vis – se substituiseră unul celuilalt. Fiindcă acolo, la picioarele mele, Stoica zăcea mort, cu ţeasta sfărâmată.

Stoica mort şi el! Cu ţeasta sfărâmată ca şi Floroiu!... Şi el victimă a aceluiaşi criminal.

„Cine i-a omorât pe toţi, cine?” am întrebat tare, m-am întrebat.

Din câţi fusesem – şapte la număr cu Azimioară – nu mai eram în viaţă decât doi: eu şi Sachelarie. Sachelarie în nici un caz nu putea fi ucigaşul. Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când nu se mai afla la Castel. Atunci? Dacă nici el nu era ucigaşul atunci, întrucât numai eu m-am aflat la Castel în noaptea asta, trebuia să cred că eu îl ucisesem? Trebuia să cred că eu stinsesem şi vieţile celorlalţi trei? Trebuia să cred – Dumnezeule! – că eram ucigaşul lui Dimofte, ucigaşul lui Floroiu, ucigaşul lui Pantazi şi, în noaptea asta, al lui Stoica? Desigur, visam. Desigur, cele două planuri din nou se substituiseră unul în locul celuilalt. Din acest motiv, deşi acum trăiam un vis, mi se părea că trăiesc într-o realitate terifiantă. De fapt, nu realitatea era terifiantă, ci visul, coşmarul pe care îl trăiam. Ei da, trăiam în vis. Fiindcă numai în vis era posibil să devin ucigaş. Numai

în vis aşa ceva nu era absurditate, deoarece în vis absurdul se neantizează. Ce dacă mi se părea că sunt treaz! De cele mai multe ori aşa se întâmplă în vis. Numai în puţine cazuri, visând, ai conştiinţa că visezi. Visam acum, şi în visul acesta îl vedeam pe Stoica zăcând mort la picioarele mele, cu ţeasta sfărâmată. Ce dacă mi se părea că sunt treaz!... Parcă nu mi se întâmplase să fiu convins că îl văzusem pe „Iago" viu, şi după ce Azimioară îl împuşcase? Parcă nu fusesem convins că „Iago" mi se frecase de moletiere? Parcă nu fusesem convins că, urcând la etaj să-i caut cadavrul, acesta dispăruse? Parcă nu fusesem convins că dădusem raită Castelului în noaptea când „dispăruse" Floroiu? Şi dacă toate acestea se întâmplaseră doar în vis, de ce să nu cred că şi acum, în ciuda faptului că mă credeam treaz, visam totuşi?

Era vis, sigur că era vis, fiindcă numai în vis *era posibil să ucid*. În planul realităţii faptul devenea absurd. Absurd? Oare, dacă nu era vis, ci realitate, realitatea aceasta era chiar atât de absurdă? Dacă judecam la rece, lucid, şi în planul realităţii absurdul se neantiza. Stoica era mort!... în Castel, în afară de mine, de vreme ce Sachelarie lipsea de douăzeci şi patru de ore, nu se mai afla nimeni. Or, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci, în ciuda faptului că *nu mă ştiam vinovat*, logica mă obliga să

conchid că totuşi eu îl omorâsem pe Stoica şi, implicit, pe ceilalţi trei.

„Imposibil!”

Ei, chiar atât de imposibil nu era. Citisem pe undeva că au existat cazuri de criminali dezechilibraţi care comiteau crime într-un fel de stare de transă şi că după aceea nu-şi mai aminteau nimic. Dacă făceam şi eu parte din categoria aceasta de criminali? Totuşi, în măsura în care mă cunoşteam, nu-mi descoperisem niciodată asemenea manifestări de comportament care să-mi dea cât de cât de gândit, din acest punct de vedere. Desigur, un nebun nu va recunoaşte niciodată că este nebun, dar nu pentru că nu ar vrea, ci pur şi simplu pentru că nu-i în stare. Deci, privind problema din acest punct de vedere, în nici un caz nu aveam dreptul, dacă voiam să fiu obiectiv, dacă voiam să găsesc o explicaţie – şi aveam nevoie de o explicaţie, aşa cum are nevoie iedera de arac – să resping din capul locului această cutremurătoare ipoteză: că fără voia mea, în ciuda ororii pe care mi-o trezeşte crima, în momente de eclipsă totală a conştiinţei, îi omorâsem, unul câte unul, pe Dimofte, pe Floroiu, pe Pantazi, pe Stoica.

Ca ipoteză, eram gata să mă consider un monstru. Şi câtva timp – n-aş putea preciza cât – chiar m-am considerat aşa. Considerându-mă monstru, vreau să spun cât timp m-am con-

siderat monstru, am ştiut şi ce-mi rămânea de făcut pentru *a mă salva*: o rafală de automat în piept.

Totuşi ceva din mine refuza să accepte explicaţia aceasta terifiantă. Nu, nu eram un monstru!... Nu puteam fi ca nebunul care sparge cu ciocanul capul altui nebun închipuindu-şi că bate pe nicovală Luna pentru a face o salbă unei iubite imaginare. De când mă ştiam am avut oroare de violenţă, de crimă şi, îmi amintesc, odată, când, în mod cu totul întâmplător, am asistat la un meci de box, puţin a lipsit să nu leşin în clipa când i s-a deschis arcada unuia dintre parteneri. Pe front, după ce am văzut primele cadavre, săptămâni întregi nu am mai fost în stare să pun gura pe carne, deoarece numai vederea ei îmi producea o senzaţie cumplită de vomă.

Recunoşteam: acestea nu erau propriu-zis argumente. Cât timp fusesem în linia întâi omorâsem oameni. E drept, inamici. E drept, în legitimă apărare. Totuşi omorâsem oameni. Deci, oroarea de violenţă, aversiunea totală faţă de crimă nu constituiau argumente care să spulbere ipoteza că eu eram vinovat de moartea lui Stoica şi a celorlalţi. Cine ştie dacă nu cumva tocmai faptul că pe front fusesem nevoit să ucid ca să nu fiu ucis, sau cine ştie dacă nu cumva tocmai faptul că toate crimele mele de pe front fuseseră abolite de pedeapsă

– legalizate – cine ştie, zic, dacă nu cumva tocmai aceste fapte operaseră anumite mutaţii monstruoase în subconştientul meu, sublimând aversiunea faţă de crimă în opusul ei, adică în apetitul pentru crimă. Un apetit irezistibil, tiranic, care însă nu izbutea să se satisfacă decât în anumite momente, când îmi adormea conştiinţa sau, mai exact, numai atunci când subconştientul izbutea să-mi adoarmă conştiinţa. Aşa s-ar explica de ce *nu ştiam* că omorâsem pe Dimofte şi pe Floroiu, pe Pantazi şi pe Stoica.

În ciuda acestor argumente, ceva din fiinţa mea, tocmai acea parte de care fusesem totdeauna mai mult sau mai puţin mândru, refuza să le accepte, le respingea indignată. Şi fiindcă le refuza, nu aveam curajul să-mi lipesc ţeava automatului de tâmplă şi să apăs pe trăgaci.

„Bine, dar dacă nu eu, atunci cine i-a omorât? Şi, mai ales, cine l-a omorât pe Stoica?”

Iarăşi am început să întorc pe toate feţele „ipoteza Sachelarie”. Dacă totuşi era Sachelarie? E drept, trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când părăsise Castelul. Dar de unde ştiam eu că, în loc să se ducă acolo unde îl trimisesem, nu rămăsese în sät, şi noaptea asta se întorsese pe ascuns la Castel să termine cu Stoica şi cu mine? Ce, era

aceasta o ipoteză mai puţin credibilă decât aceea că eu eram vinovat de toate cele patru crime? Totuşi gradul de credibilitate a uneia sau a celeilalte ipoteze varia în raport cu unghiul din care priveam evenimentele petrecute la Castel. De pildă, acum, când stăteam pe întuneric, în imediata apropiere a cadavrului lui Stoica, şi când îmi mirosea a sânge aşa cum, în vis, mirosea a sânge armura lui Pantazi, înclinam să acord „ipotezei Sachelarie” doar un minimum de credibilitate. Şi asta, poate fiindcă îmi veni în minte imediat o nouă ipoteză. Dacă nu toate crimele fuseseră făptuite de una şi aceeaşi persoană? Dacă ticăloasa de întâmplare se amestecase şi aici? De pildă, Dimofte, Floroiu şi Pantazi fuseseră omorâţi de Stoica. În schimb, acesta din urmă de *altcineva*? Teoretic, o asemenea ipoteză nu era exclusă. Se ridica însă o obiecţiune: Atât Floroiu cât şi Stoica fuseseră ucişi în acelaşi fel: zdrobindu-li-se ţeasta. Coincidenţă? Iarăşi o coincidenţă?

Am aprins lanterne, spre a verifica dacă rănile erau identice. Dar când am făcut din nou lumină, ceea ce mi-a atras atenţia – abia acum mi-a atras atenţia – a fost groaza ce-o exprimau ochii lui Stoica, holbaţi şi încremeniţi pentru totdeauna. Oare ce anume îl îngrozise în aşa măsură?

Pe urmă, un alt motiv de chinuitoare

nedumerire. Cum de ajunsese până aproape de uşă? Probabil izbutise să se dezlege. Bine, se dezlegase, dar încotro intenţionase să se ducă? Fără îndoială să ia automatul lui Pantazi şi apoi să mă omoare, eventual trăgând prin fereastră. Numai că mai înainte de a apuca să iasă din dormitor, *celălalt* îl omorâse.

Ipoteza aceasta mi se păru şi mai puţin credibilă. Un asasin întâmplător? Cine? Un hoţ? Un terorist? Teroriştii nu acţionau individual, ci în grup. În orice caz, dacă ucigaşul venise din afară puteam verifica. Dacă intrase prin vreo fereastră, trebuia să găsesc geamul spart. Dacă intrase prin uşa principală sau pe aceea de serviciu, puţin probabil că la plecare s-a mai obosit s-o încuie la loc.

Da, nu-mi rămânea decât să verific. În orice caz trebuia să fiu cu multă băgare de seamă. Dacă un străin pătrunsese în Castel nu era exclus să mai fie şi acum pe undeva. M-am furişat afară din cameră. Eram atât de emoţionat, încât mi se uscase cerul gurii, iar buzele îmi ardeau şi, de umflate ce erau, mă dureau. Inima îmi bătea tare – o auzeam – asemenea unui metronom. Mă simţeam acum din nou asemenea unei antene ce se rotea să capteze cele mai insignifiante semnale ale unei eventuale primejdii. Dar era linişte. După toate probabilităţile eram singurul om viu în tot Castelul.

Inspecţia am început-o în mod sistematic. Am verificat mai întâi uşa de la intrarea principală. Era încuiată. Încuiată era şi aceea de serviciu. Am intrat în toate camerele parterului, pe rând, verificând ferestrele dacă sunt închise. Nimic, absolut, nici cel mai neînsemnat indiciu care să-mi trezească vreo bănuială. Am intrat şi în camera care fusese a lui Azimioară. Mărturisesc am trecut pragul nu fără strângere de inimă. Alcovul rămăsese răvăşit, cu cearşaful mototolit şi cu pete de sânge. A trebuit să fac apel la toată luciditatea de care eram în stare ca să mă păstrez calm, ca să nu fug îngrozit în clipa când mi s-a părut că acolo, în patul uriaş, se mai află cadavrul lui Azimioară exact în poziţia în care fusese găsit imediat după ce îşi zburase creierii. Mi-am regăsit calmul măcar atâta cât a fost necesar ca să mă conving că patul era gol. Măcar atâta cât să pot privi, luminând cu lanterna, portretul bătrânului grof. Şi iarăşi m-a uluit strania asemănare, de parcă Azimioară ar fi fost un lăstar al grofului din portret.

Terminasem inspecţia. Cercetasem tot parterul. Nici cel mai mic indiciu că cineva ar fi pătruns în Castel.

„Dar atunci, Dumnezeule, cine l-a omorât pe Stoica?

Ultima mea speranţă se spulberase. Dacă nu pătrunsese nimeni în Castel, atunci cădeau

toate ipotezele: ipoteza Sachelarie, reîntors pe furiş, la Castel, ipoteza unui asasin întâmplător, hoţ sau terorist de-al lui Horthy. Căzând toate, nu-mi rămânea decât să accept pe aceea, – singura – care stătea în picioare, cu toate că acea parte din mine, cea mai adevărată, o repudia: că eu, în momente de prăbuşire a conştiinţei, ucisesem, în patru rânduri, pe acei alături de care, cât timp fusesem în linia întâi, înfruntasem, de atâtea ori, cot la cot, moartea.

Eram încă în camera în care murise Azimioară. Şi în clipa când am ajuns la această concluzie, terifiantă şi cutremurătoare, am simţit cum baldachinul somptuos cu aşternutul său răvăşit începe să exercite asupra mea o atracţie irezistibilă. Am aprins din nou lanterna să-l privesc. Şi, privindu-l, dintr-o dată m-am simţit obosit cum nu mă mai simţise m niciodată, de când mă ştiam. Atât de obosit – oboseala nu era a mădularelor ci a spiritului – încât altceva nu mi se părea mai de râvnit decât să mă întind în patul acela în care niciodată nu mă mai culcasem şi, asemenea lui Azimioară, să-mi lipesc ţeava automatului de tâmplă, să apăs pe trăgaci. În clipele acelea eram încredinţat că nu exista o altă satisfacţie mai mare decât să mori într-un pat moale, cu saltea de puf, aşa cum presupuneam că este aceea de pe patul uriaş. Şi fiindcă nu mai

puteam rezista tentaţiei de a gusta această supremă plăcere – de altfel nici nu încercam să rezist – m-am apropiat şi, cu un oftat de mare satisfacţie, m-am întins în aşternut, cu automatul alături. Dumnezeule, ce odihnitor era patul, cât de uşor se putea muri în asemenea condiţie!... Aproape pe nesimţite, aşa cum pe nesimţite omul trece din starea de veghe în aceea de somn. Am aşezat automatul în aşa fel, încât apăsarea pe trăgaci să nu necesite din partea mea nici un fel de efort. Şi poate că în secunda următoare chiar aşa aş fi făcut, dacă brusc nu mi-aş fi amintit că, peste câteva ore, Sachelarie avea să se întoarcă, însoţit de un ofiţer de la Biroul doi. I-am *văzut* venind... Forţând uşa ca să poată intra... Descoperind mai întâi cadavrul lui Stoica, prăbuşit pe podelele dormitorului, cu ţeasta zdrobită... Descoperind apoi cadavrul meu, în alcovul uriaş în care – şi Sachelarie ştia – se împuşcase Azimioară... *Vedeam* uluiala lui Sachelarie... *Vedeam* nedumerirea terifiantă a ofiţerului de la Biroul doi... Substituindu-mă lui, simţeam spinii neputinţei de a înţelege misterul acestei drame soldată cu o adevărată hecatombă de cadavre... Pentru ofiţerul acela pe care nu-l cunoşteam, dar pe care îl bănuiam îndemânatic în a dezlega cu totul altfel de enigme, drama avea să constituie o taină de nepătruns, o taină sortită să rămână pentru

totdeauna taină... Mă gândeam la ofiţerul acela, şi mă întrebam în ce situaţie avea, săracul, să se găsească dacă va primi ordin să dezlege misterul. Mi-l închipuiam tânăr, zelos, ambiţios, dorind cu ardoare să se evidenţieze în faţa comandantului Diviziei sau a şefului de stat major. Şi fiindcă mi-l închipuiam aşa, îmi era imposibil să cred că va avea curajul să se prezinte şefului său ierarhic şi, în mod cinstit, să recunoască în faţa acestuia neputinţa sa în a dezlega misterul. Nu va avea curajul, şi atunci se va încăpăţâna să-l „dezlege”; dar nu misterul adevărat, ci unul confecţionat de el. Bunăoară, pornind de la declaraţiile lui Sachelarie, singurul martor în viaţă: Şocat de unele afirmaţii contradictorii ale acestuia – şi bietul Sachelarie, care nu excela prin inteligenţă, probabil că avea să se contrazică – va începe prin a-l bănui pentru ca, în cele din urmă, tot hrănindu-si bănuielile cu închipuite dovezi, să sfârşească prin a vedea în el pe adevăratul asasin. Şi dacă aşa s-ar întâmpla, fără îndoială că pe Sachelarie îl aştepta plutonul de execuţie.

Dacă aşa se va întâmpla, din toţi şapte câţi fusesem la început, nici unul nu va mai rămâne în viaţă, ca şi când acesta era preţul pe care trebuia să-l plătim pentru că, în urmă cu douăzeci de zile, păşisem pragul blestematului de Castel. Şapte oameni, sfârşiţi în chip tragic,

misterios, fără ca nimeni să cunoască adevăratul motiv. Nimeni nu va şti că eu – nenorocitul de mine! – eram vinovat direct de moartea a patru dintre noi şi indirect de a lui Azimioară, probabil şi de a lui Sachelarie, dacă îl voi lăsa pe ofiţerul de la Biroul doi, să *dezlege*, prin propriile sale forţe, un mister pe care numai eu îl puteam risipi.

Nu, aşa ceva nu trebuia să se întâmple, fie şi numai pentru a-l feri pe Sachelarie de plutonul de execuţie. Dar nu numai pentru atât. În primul rând de dragul adevărului. Trebuia, trebuia – pentru numele lui Dumnezeu! – trebuia cunoscut adevărul! Şi asta depindea numai de mine. Înainte de a-mi zbura creierii va trebui să aştern pe hârtie *tot adevărul*. Iar mâine, când ofiţerul de la Biroul doi va găsi cadavrele nu va mai avea de dezlegat nici un fel de mister, deoarece îl va afla, citindu-mi spovedania. Şi astfel, în loc să-şi frământe creierii ca să despoaie misterul, va avea prilejul să reflecteze – dacă natura l-a înzestrat cu însuşirea de a reflecta – la un destin tragic, la destinul meu, în nici un caz mai puţin tragic decât atâtea altele asupra cărora s-au aplecat, cu înţelegere şi cutremurătoare compasiune, toţi acei oameni, vrednici de stimă şi admiraţie, care au înţeles că există şi o altfel de realitate, în afara aceleia de la lumina zilei, realitatea din străfunduri, despre care, din

păcate, cunoaştem încă atât de puţin.

Şi, hotărât să procedez astfel, m-am ridicat din pat, mi-am luat automatul şi am părăsit camera ca să mă reîntorc la mine. Am ieşit în hol. Dar cum am ajuns acolo, ochii, obişnuiţi acum să vadă cât de cât şi în întuneric, percepură două luminiţe stranii, fosforescente, hipnotizante parcă, acolo, pe primele trepte ale scării ce ducea la etaj.

„Un lup!” mi-am zis.

Un lup în Castel, când toate uşile erau încuiate? Mai curând dracul în chip de lup. Dar dacă nu eram pradă unei halucinaţii, atunci ce puteau însemna luminile fosforescente? Mi-am pregătit automatul şi am aprins lanterna. Şi atunci... Şi atunci – nu, nu era vedenie! – l-am văzut pe „Iago”... Da, era „Iago”! „Iago” cel omorât de Azimioară... „Iago” care apoi mi se *arătase* viu şi nevătămat... „Iago” al cărui cadavru apăruse şi dispăruse... „Iago”, acel „ Iago” care, ca fiinţă reală, dispăruse după ce îl văzusem dormitând pe tăblia de marmură de deasupra căminului... Cum era posibil, Dumnezeule, cum era posibil? Din nou substituirea celor două planuri? Din nou un vis-coşmar? Nu, în nici un caz nu visam. „Iago” era acolo, pe prima treaptă a scării. Dar dacă nu eram pradă unei halucinaţii, dacă nu visam, dacă ceea ce vedeam era şi în realitate o pisică, atunci... atunci cum putea fi „Iago”, de vreme ce

Azimioară îl împuşcase pe adevăratul „Iago”, de vreme ce îi văzusem cadavrul, a doua zi, sus, pe palierul de la etaj?

Nu puteam înţelege. Un fapt însă era pe deasupra oricărei îndoieli, că acolo, pe prima treaptă a scării, stătea motanul, adevăratul „Iago” sau un altul care îi semăna perfect.

„Iago” acela, sau un oarecare motan ce semăna lui „Iago” exista. Sta pe prima treaptă a scării şi, curios, în loc să mă privească se uita într-o parte, acolo unde eu nu puteam vedea decât dacă aş fi luminat cu lanterna. Nu eram însă curios să ştiu de ce priveşte într-acolo. De altfel, presupuneam că „Iago” îşi ferea ochii de lumina lanternei mele.

„Un alt motan ce numai seamănă cu «Iago»?”

Da, era o ipoteză ce explica totul. Dacă mă găseam în faţa unui „alter ego” al lui „Iago” însemna că atunci, după ce Azimioară îl omorâse, nu văzusem pe „Iago” ci pe acest alt motan. Însemna că acest alt motan mi se frecase atunci de moletiere, însemna că pe acest alt motan îl izbisem atunci cu vârful bocancului, însemna, în fine, că pe acest alt motan îl văzusem atunci dormitând pe tăblia de marmură de deasupra căminului.

Dar dacă motanul acesta era un alt „Iago”, pe unde se strecurase în Castel în noaptea când Azimioară omorâse pe adevăratul „Iago”,

pe unde pătrunsese acum? Nu trecuse nici jumătate de oră de când controlasem uşile, ferestrele, totul. Şi apoi unde stătuse ascuns atâtea zile câte trecuseră de la moartea adevăratului „Iago”? Simţeam cum îmi dă târcoale nebunia. Simţeam cum noaptea de afară se pregăteşte să mi se instaleze sub frunte, printre cutele creierului. Cum era posibil să fie un alt motan? Încă o coincidenţă? Dar dacă nu era un alt „Iago” însemna că totuşi atunci avusese loc o substituire de planuri – realitate vis – însemna că şi acum se petrecea cu mine acelaşi lucru: visam şi eram convins exact de contrariul.

Ce a urmat după aceea nu a fost rezultatul unei hotărâri deliberate, ci doar urmarea unei explozii interioare de revoltă împotriva straniului care mă luase în stăpânire ca pe o feudă: fără să mă mai gândesc, am descărcat o rafală scurtă în „Iago”. Şi concomitent, nu concomitent, ci aproape, am auzit – după ce în prealabil am simţit în piept şi în pântec nişte bulgăraşe ca de foc – două împuşcături ceva mai anemice decât ale automatului meu, venind din direcţia unde privise mai adineauri „Iago”.

M-am prăbuşit – am vrut să mă prăbuşesc spre a mă feri de următoarele gloanţe – şi în timp ce făceam saltul spre pământ, chiar mai dinainte încă, am început să trag în direcţia de

unde auzisem cele două împuşcături, urmate doar de încă una, care însă trecu pe deasupra mea. Pe urmă s-a aşternut liniştea. În primele clipe, din cauza liniştii atotcuprinzătoare – nu mai auzeam nici vântul – mi se părea că mă aflu într-un cavou care mirosea a praf de puşcă. Era linişte, era întuneric şi mirosea a praf de puşcă în acest altfel de cavou, în care eu eram viu, *încă* viu, rănit însă. Oare rănit grav? Încă nu ştiam. Dar aveam să aflu nu peste mult timp. Dacă durerile vor întârzia, însemna că sunt rănit grav; dacă, dimpotrivă, durerile nu se vor lăsa prea mult timp aşteptate, puteam spera că rănile erau uşoare.

Deocamdată nu mă gândeam la altceva, nu mă interesa nimic altceva. Mă proiectam în mine aşteptând durerile. Şi iată, curând, ele începură să muşte din mine. Va să zică nu eram grav rănit, va să zică existau şanse să nu mor. Am răsuflat uşurat. Şi abia acum m-am întrebat ce se întâmplase cu *celălalt*, cu acela care trăsese în mine? Îl omorâsem? Izbutise să fugă? Sau, poate, culcat la pământ, ca şi mine – poate chiar la adăpostul vreunei mobile – aştepta să fac o singură mişcare şi, încredinţându-se că încă n-am murit, să-şi descarce din nou pistolul? Nu, dacă nu mai trăgea, aceasta se datora doar faptului că aştepta să se risipească fumul. Şi eu aşteptam. Ştiam din ce direcţie trăsese, dar, din cauza

fumului, nu vedeam nici măcar atâta cât văzusem, în ciuda întunericului, până a nu mă prăbuşi.

Trecură minute lungi, un adevărat dezastru pentru complicatele relee ale sistemului meu nervos. În sfârşit, fumul se risipi şi am putut vedea ceva care părea a fi un corp omenesc lungit pe jos şi nemişcat. Atâta puteam vedea sau poate numai mi se părea că văd. Dar dacă nu mă înşelam şi, într-adevăr, era cineva culcat pe jos, în nici un caz nu puteam să-mi dau seama dacă nemişcarea lui era sau nu simulată. Parcă eu nu-mi impusesem o nemişcare asemănătoare? Dacă şi el, pândindu-mă, urmărea acelaşi scop?

Durerile erau mari, şi din cauza poziţiei în oare mă aflam: culcat pe pântece. Dacă m-aş fi întors pe spate, poate că bulgăraşele de foc din pântec şi din piept m-ar fi durut mai puţin. În nici un caz nu era însă prudent să mă mişc. Durerile erau atroce, dar mă dureau şi ochii de încordarea cu care priveau în direcţia unde se afla acela care trăsese în mine. Trăia? Murise? Pe urmă, deodată, am intrat în panică. Aveam dureri cumplite, ceea ce putea să însemne că rănile nu erau mortale. Dar erau totuşi răni, şi din răni curgea sânge, sânge. Dacă rămâneam, în continuare, în poziţia în care mă aflam, dacă nu-mi pansam rănile, sângele va continua să curgă, să curgă. Şi doar în raniţă aveam câteva

pansamente. În raniţele celorlalţi existau de asemenea pansamente. Acum, când încă nu-mi pierdusem cunoştinţa, dacă le puteam folosi, poate că izbuteam să opresc sângele. Dar pentru asta trebuia să mă ridic, sau, dacă nu eram în stare, să mă târâi până la mine în cameră. Dar cum să mă mişc, când ştiam că celălalt doar atâta aşteaptă? Mă găseam într-o situaţie parcă fără ieşire. Dacă nu luam măsuri să opresc sângele îmi primejduiam viaţa. Dar dacă încercam să mă salvez riscam să fiu împuşcat. Da, mă găseam într-o situaţie fără ieşire. Şi cu toate acestea, dintr-o dată, am simţit că mai grav era altceva. Grav, înnebunitor era gândul că voi muri *fără să-l văd la faţă*. Dorinţa de a-l vedea, de a şti cine este devenise mai puternică decât teama de moarte. Dar cum să procedez, ca să-mi pot satisface această irezistibilă dorinţă? Nu exista decât o singură soluţie: Fără a mai aştepta să mă conving dacă trăieşte sau nu, să descarc în el ultimele cartuşe rămase în încărcător. Automatul îl aveam la îndemână, degetul îl ţineam pe trăgaci. Dar dacă nemişcarea nu era simulată? Dacă realmente era mort? Să-mi descarc automatul într-un mort? Îmi era peste putinţă!... Mi se părea monstruos!... Să tragi într-un mort cu intenţia de a omorî un viu, care de fapt este mort!... Groaznic!... Dacă făceam aşa ceva însemna că în artere nu aveam sânge

ci laşitate. Însemna că mama, în loc să-mi dea să sug lapte, mă alăptase cu laşitate. Însemna că modul meu de existenţă era laşitatea. Însemna să devin în propriii mei ochi odios, să-mi fie ruşine de mine. Nu, în nici un caz, nu ei am capabil să-mi asigur securitatea cu un asemenea preţ.

Totuşi trebuia să-l văd! Imperativul acesta fu mai puternic decât acela al prudenţei. Şi atunci, cu degetul pe trăgaci, am făcut prima mişcare: am întins mâna stângă după lanternă. Nu s-a întâmplat nimic. Celălalt n-a tras. Poate îl omorâsem? Am început să bâjbâi după lanternă fără să se întâmple nimic. Până la urmă am găsit-o. Ei, acum era acum!... Am aprins-o. Nici o mişcare. Am răsuflat uşurat: aveam acum certitudinea că celălalt era mort. Acum mă puteam apropia, acum nici o piedică nu-mi mai stătea în drum ca să-l pot vedea la faţă, ca să-l cunosc!...

Am încercat să mă ridic, dar n-am izbutit. Am încercat să mă târâi pe burtă, dar durerile deveniră înnebunitoare. M-am întors pe spate. Aşa îmi era mai uşor. Sprijinindu-mă în coate şi proptindu-mă pe tălpile picioarelor, am început să înaintez. Fiecare mişcare era însoţită de dureri atroce. Le suportam. Trebuia doar să-l văd, să aflu cine este. Înaintam şi sângele curgea. Îmi mirosea a sânge – sângele meu. Oare cum mirosea sângele meu? Mirosea a

sânge!... Cândva, prima dată când îmi mirosise a sânge, vomitasem... Vomitasem fiindcă îmi mirosise a viaţă... Ce prost fusesem!... Acum mirosea a sânge, dar a sângele meu... Sângele fiecărui om miroase a sânge, dar şi a sângele fiecăruia... Nici nu se poate altfel de vreme ce viaţa fiecărui ins este altfel decât viaţa celorlalţi oameni... înaintam şi sângele curgea!... înaintam şi pluteam, la un moment dat pluteam, navigam... Deasupra mea, sus de tot, era cerul înalt, grav, nepăsător, cu toate stelele şi constelaţiile lui... Pluteam pe o apă grea parcă de mercur, o apă potrivnică, înspăimântat de imensitatea spaţiului indiferent, înspăimântat de singurătatea mea neajutorată, de inutilitatea eforturilor mele... Ce căutam pe marea de mercur? În ce scop eforturile supraomeneşti de a înainta, de a lupta cu marea potrivnică mie? Nu ştiam, nici nu mă interesa să ştiu. Dar nu mă puteam opri, nu mă mai puteam opri... Eforturile mă istoveau, înaintam totuşi, şi îmi mirosea a sânge, a sângele meu care se scurgea, picătură cu picătură, cum picătură cu picătură se scurgea şi viaţa din mine... Şi barem dacă aş fi ştiut – uitasem! – unde voiam să ajung!... Mi-am reamintit abia când mi-a mirosit şi a altfel de sânge, a sângele celuilalt. Atunci cumva mi-am revenit. N-am mai văzut cerul înalt şi indiferent ci am început să disting, vag,

dar să disting – semn că afară noaptea începea să se destrame – tavanul cu stucărie, în stil rococo. Da, da, trebuia să-l văd pe acela care îl omorâse pe Stoica şi care încercase să mă omoare şi pe mine.

În sfârşit am ajuns!... Dar în aşa măsură eram de sfârşit, încât n-am fost în stare să aprind lanterna, n-am fost în stare să întorc capul, atâta cât era necesar, ca să văd cum arată la faţă. Abia după vreo zece minute de eforturi supraomeneşti am izbutit să mă sprijin într-un cot, să aprind lanterna şi, în fine, *să-l privesc*. Şi atunci iarăşi s-a învălmăşit totul, iarăşi n-am ştiut dacă trăiam în realitate sau în vis. Fiindcă acela pe care îl omorâsem şi oare, la rândul său, încercase să mă omoare era groful al cărui portret, bogat înrămat, se afla în camera unde murise Azimioară. Singura deosebire consta în aceea că atunci Când groful servise pictorului ca model o făcuse cel puţin cu douăzeci de ani mai de vreme. Acum aveam în faţa mea cadavrul unui bătrân de şaizeci de ani, poate chiar trecut de şaizeci de ani, care, înainte de a muri, ţinuse parcă să imprime chipului un fel de distanţare, poate mai curând o dispreţuitoare aroganţă. Nu ştiu de ce, dar, privindu-l, am avut sentimentul că, obişnuit fiind să-şi controleze permanent comportamentul, în clipa morţii, recunoscându-se învins, dinadins, ca nu cumva chipul să

trădeze amărăciunea înfrângerii, cu un ultim efort, izbutise să imprime chipului masca aroganţei şi a dispreţului, dar fără a izbuti să ascundă şi ura din ochii săi, încă frumoşi.

Se spune că există soiuri de reptile care, înainte de a răpune prada, o hipnotizează. Bătrânul grof era mort, îl omorâsem. Dar, deşi doream atâta, hipnotizat parcă, nu izbuteam să-mi dezlipesc privirea de pe chipul său ce exprima aroganţă şi dispreţ, nu puteam să nu-i privesc ochii încă frumoşi, care trădau ură, doar ură neputincioasă. Fusesem în aşa măsură hămesit de curiozitatea de a-l vedea, încât, acum, când o puteam face, chipul acela de bătrân frumos îmi subjugase în aşa măsură toată atenţia, încât minute în şir nu am fost în stare decât să-l privesc, să-l privesc. Minute în şir nu am fost în stare să văd altceva decât chipul de bătrân frumos, arogant şi dispreţuitor, chip al cărui portret, atunci când l-am văzut prima dată, m-a făcut să mă gândesc, nu fără o dureroasă strângere de inimă, că Azimioară, dacă ar fi trăit, la vârsta de cincizeci de ani, sigur ar fi arătat la fel.

În cele din urmă m-am putut smulge vrajei pe care o exercita asupra mea chipul fără de viaţă, mereu mai livid, mereu mai aproape de faţa adevărată a morţii. Şi atunci am izbutit să văd şi altceva. Am văzut că bătrânul grof purta o haină de casă, şi că era încălţat cu un fel de

ghete din pâslă, de culoare maro, aceeaşi culoare ca a halatului, dintr-un material care aducea, fără să fie şi în realitate, cu barchetul.

Şi abia acum m-a uluit cu adevărat irealitatea realului halucinant care mă înhăţase, oare ne înhăţase pe toţi încă din prima clipă când pusesem piciorul în Castel. Realitate în aşa măsură ireală şi halucinantă, încât nimănui nu i-a trecut prin minte că ar putea fi posibilă: Bătrânul grof eră îmbrăcat cu o haină de casă, era încălţat cu papuci de casă!... Dumnezeule, dar asta însemna că timp de douăzeci de zile noi nu fusesem singuri în Castel, ci că, neştiut de noi, ascuns undeva, probabil într-o încăpere secretă pe care noi nu izbutisem s-o descoperim – fiindcă de fapt nici nu ne trecuse prin minte s-o căutăm – coabitase şi bătrânul grof, omorându-ne.

Descoperirea aceasta îmi invadă sufletul de fericire. Eram fericit cum nu mai fusesem niciodată şi cum nici n-am mai fost vreodată după aceea. Eram atât de fericit, încât mi-au dat lacrimile, spre marea mea mirare, fiindcă niciodată nu-mi trecuse prin minte că se poate plânge şi de fericire nu numai atunci când te trăsneşte, drept în creştetul capului, nenorocirea. Eram atât de fericit, încât nu mai simţeam durerea şi nici nu mă neliniştea constatarea că din nou mă simţeam aşa, de parcă aş fi plutit, de data asta însă nu pe o

mare de mercur, potrivnică, ci, asemenea unui funigel, prin aer, într-o zi de primăvară, parfumată, cu miros de salcâm, invadată de cohorte de fluturi albi, graţioşi, jucăuşi şi stupizi. Pluteam prin aer, ca un funigel, în jurul meu zburau fluturi şi de undeva, nu ştiu de unde, se auzea o muzică nepământeană, tulburătoare, pe care sufletul meu, ascultând-o, îşi repeta, într-una: „E vrăjitorul de Bach!... E vrăjitorul de Bach!... Eram, cu alte cuvinte, atât de fericit, încât nu-mi păsa dacă voi muri acum când ştiam, când *aflasem adevărul*. Va să zică, el era ucigaşul... Va să zică, nu eu eram un monstru, un dezechilibrat care, în momente de hiatus, de prăbuşire a conştiinţei, omorâsem pe Dimofte, pe Floroiu, pe Pantazi pe Stoica, aşa cum crezusem şi, în marea mea disperare, numai puţin a lipsit să-mi zbor creierii...

Dar ce folos că nu mă omorâsem atunci!... Muream acum. Pluteam ca un funigel, aerul era îmbălsămat de parfumul salcâmilor iar muzica vrăjitorului Bach întindea o scară sonoră şi nepământeană între cer şi pământ, pe care urcau şi coborau nevăzutele şi misterioasele făpturi ale muzicii. Or, dacă simţeam că plutesc, asta nu însemna altceva decât că muream picătură cu picătură, fiindcă picătură cu picătură se scurgea din mine sângele. Dar nu-mi mai păsa!... Nu-mi mai păsa de vreme ce acum ştiam că nu sunt un

monstru, că nu eu îi omorâsem: Pe Dimofte!... Pe Floroiu!... Pe Pantazi!... Pe Stoica!...

Zburam, zburam, din ce în ce deveneam mai uşor, din ce în ce zborul îmi solicita un efort mai mic, din ce în ce zburau mai mulţi fluturi albi, graţioşi şi stupizi, din ce în ce devenea mai tulburătoare muzica lui Bach, asemenea unei scări către cer, pe ale cărei trepte urcau şi coborau nişte făpturi misterioase, făpturile muzicii, ce sălăşluiesc acolo unde Platon îşi închipuise că sălăşluiesc, din totdeauna, *ideile*.

Pe urmă n-am mai avut conştiinţa că plutesc, n-am mai văzut fluturii albi şi graţioşi, n-am mai auzit muzica lui Bach. Am alunecat într-un abis fără ca măcar să am conştiinţa că alunec fiindcă devenisem eu însumi un abis.

VIII

Era o stradă ciudată cum nu mi se mai întâmplase să văd alta la fel. La un capăt era îngustă, asemenea unei stradele, către mijloc se lăţea, pe ambele părţi, ca două acolade, pe urmă iarăşi se îngusta, pentru ca înspre capătul celălalt să se lărgească aproape Cât un bulevard.

Casele de pe această stradă erau şi ele ciudate datorită varietăţi de tipuri: case de cărămidă, de lemn, de paiantă, din chirpici; case înalte, acoperite cu tablă sau cu olane; case mărunte, cu ferestrele nu mai mari de o palmă domnească, acoperite cu şindrilă sau carton gudronat; case, aproape nişte bordeie, cu ferestre ce se ridicau chiar de la nivelul trotuarului pavat cu bolovani de prund, şi acoperite cu stuful adus din baltă.

Oamenii ce locuiau pe strada aceasta erau şi ei, din multe puncte de vedere, ciudaţi. Mai întâi, aici, toate naţiile aflătoare în oraşul cosmopolit de port îşi aveau reprezentanţii lor: greci, turci, bulgari, armeni, evrei, tătari, ţigani, lipoveni şi, bineînţeles, români. Cu excepţia celor tineri – şi nu a tuturora – toţi se descurcau, mai bine sau mai prost, în toate limbile vorbite de locuitorii străzii. Un foarte vechi obicei cerea ca, atunci când doi inşi se întâlneau, cel care deschidea vorba să se adreseze în limba celuilalt, iar acesta din urmă, în semn de politeţe, să răspundă în limba aceluia care deschisese vorba. După aceea, conversaţia continua în limba care convenea cel mai bine amândurora.

În fine, o ultimă caracteristică, şi cea mai importantă: starea infracţională a oraşului era întreţinută, în cea mai mare parte, de reprezentanţi ai acestei străzi. În schimb, ni-

meni nu-şi amintea să se fi întâmplat pe strada lor vreo crimă, vreun furt, bătăi sau scandaluri. Asta nu însemna că relaţiile dintre indivizi erau paradisiace. Adesea izbucneau certuri aprige, bătăi crunte soldate cu victime pe care Salvarea le transporta la Spital sau la Morgă. Numai că incidentele acestea, mai mult sau mai puţin sângeroase, aveau loc între membrii aceleiaşi familii. Conflicte între indivizi din familii sau eventual naţiuni diferite nu se pomeneau. Privite lucrurile din acest punct de vedere, strada îşi merita numele cu prisosinţă. Numele îl primise cu mulţi ani în urmă, pe vremea când încă nu existau plăcuţe cu numele lor nici măcar pe străzile principale ale oraşului. Numele nescris, dar cunoscut de toţi locuitorii oraşului, fusese *Strada Omoniei*, – omonia însemnând pe greceşte „înţelegere”, „bunăînvoire” etc. Mai târziu însă, când la primăria oraşului a luat fiinţă un serviciu special care, printre altele, avea şi sarcina să întocmească un nomenclator oficial al străzilor, numele *Omonia* a fost pocit în *Amonia*, întrucât funcţionarului respectiv, care nu cunoştea limba greacă, ambele cuvinte i se păruseră la fel de lipsite de sens.

O solidaritate puternică exista între toţi cei ce locuiau pe „Strada Amoniei”: între cei certaţi cu legea şi cei care ţineau la cinstea lor, ca la bunul cel mai de preţ; între cei care

aproape nu aveau după ce bea apă şi cei îndestulaţi. Mai presus de deosebirile temperamentale, morale, rasiale sau naţionale, dincolo de ierarhiile stabilite pe baza averii, a puterii fizice sau a dibăciei în a eluda opreliştile legii, se situa această ciudată solidaritate. Pentru ei toţi, a locui pe „Strada Amoniei” echivala cu un destin din ale cărui mreje nu le stătea în putinţă să se smulgă. Era aşa, ca şi când, obligaţi fiind să trăiască împreună în acel Turnu Babel pe orizontală, vrând-nevrând trebuiau să se suporte şi să se susţină reciproc.

Pe această stradă mergeam de circa cinci minute, şi probabil că mai aveam de mers ceva mai mult până să ajung la capătul celălalt al ei, unde locuia mama lui Azimioară.

Era primăvară, dar iarna nu se putea hotărî să-şi retragă ariergărzile. În disperare de cauză, prin contraatacuri răzleţe şi anemice, încerca să câştige timp. Zadarnic însă. Trupele ei erau vlăguite, demoralizate: scăderi bruşte de temperatură, ninsori instantanee şi efemere, rafale de vânt, lapoviţă, cer murdar ca obielele noastre când frontul era în mişcare şi noi trebuia să mergem, să mergem ziua, noaptea, într-una, ca să nu pierdem contactul cu inamicul şi să-i dăm răgaz să se consolideze pe alte poziţii. Primăvara înainta biruitoare, venea de pretutindeni, implacabilă ca destinul, şi,

chiar în zilele când se părea că iarna s-a întors, auzeai pământul cum se bucura presimţind-o, cum suna râsul copiilor asemenea unor clopoţei ciocnindu-se de lumină, galbena lumină precum chihlimbarul, vedeai cum stau să plesnească mugurii şi cum străzile, toate străzile, asemenea unor braţe deschise, se pregătesc să întâmpine ploile, spumoasele şi năvalnicele ploi de primăvară.

Mergeam pe Strada Amoniei care mirosea a afumătură, pe trotuarul din dreapta, stricat pe ici pe colo, priveam casele ciudate care toate, chiar şi cele mai arătoase, păreau altfel decât casele de pe celelalte străzi, fiindcă pe nici o altă stradă casele nu aveau un aer atât de resemnat, de obosit, încât păreau nu lucruri, ci nişte fiinţe necăjite, nu ştiu din ce motiv necăjite. Mergeam pe stradă şi în mod deliberat mă gârbovisem, în speranţa că voi putea suporta mai uşor povara grea a norilor coborâţi tare jos, atât de jos, încât îi simţeam cum mi se sprijină de umeri, nori grei şi murdari, murdari asemenea obielelor mele în dimineaţa când m-a descălţat de bocanci Sachelarie, cu eforturi, fiindcă probabil din cauza rănilor mi se umflaseră picioarele.

În dimineaţa când n-am mai fost eu însumi abisul în care mă scufundasem – care abis însemnase că străbătusem toată „ţara nimănui” până la graniţa de unde începe

moartea – am văzut, primul lucru pe care l-am văzut, fereastra şi, prin fereastră, cerul murdar din cauza norilor joşi, şi am auzit vântul ce bălăbănea oblonul, silindu-l să se vaite asemenea unui căţel uitat afară în noapte şi în frig; şi tare m-am mai mirat fiindcă pentru prima dată se întâmpla să-l aud scâncind ziua.

Pe urmă l-am descoperit pe Sachelarie. Stătea pe pat, la picioarele mele şi se uita la mine, clipind mărunt din ochii lui care nu erau de loc frumoşi. Ochii lui urâţi erau obosiţi şi în general chipul său exprima mare oboseală, dar în acelaşi timp şi spaimă. Era atât de obosit, cred că cel mai mult din cauza spaimei, încât dormea cu ochii deschişi. Fiindcă altfel nu-mi puteam explica de fel cum de era posibil ca eu să mă uit la el şi el la mine şi cu toate acestea să nu scoată nici un cuvânt, să nu-şi manifeste în nici un fel bucuria că trăiam, că nu murisem.

— Radule! l-am strigat.

E un fel de a spune că l-am strigat. În realitate abia am putut murmura atâta de tare cât era necesar să mă audă şi să se trezească din aţipirea cu ochii deschişi. A sărit în picioare, mi-a aruncat doar o privire şi a rupt-o la fugă, strigând:

— Domn’ locotenent!... Domn’ locotenent!... Domn’ locotenent!...

Pe urmă l-am auzit urcând în goană treptele.

Am privit în jur şi am recunoscut camera.

Eram culcat în patul meu şi, din portretul de pe peretele din faţă, castelana se uita la mine prin găurile făcute de gloanţele pistolului meu în dreptul ochilor. Mi-am amintit de celălalt portret, al grofului din camera lui Azimioară şi chiar în clipa aceea am ştiut ce vreau. Am auzit din nou paşi, coborând pe trepte, şi am înţeles că se întorcea Sachelarie şi ofiţerul.

Nu aveam chef să răspund unor întrebări, fiindcă locotenentul, zelos, fără îndoială va voi să-mi ia imediat un interogatoriu. Spun că nu aveam chef, dar cred că nici n-aş fi fost în stare. Am închis ochii, prefăcându-mă că dorm. I-am simţit când au ajuns lângă pat.

— Zici că a deschis ochii? întrebă cu îndoială ofiţerul.

— I-a deschis, domn’ locotenent. M-a strigat pe nume. Radule, m-a strigat.

— Şi n-a zis nimic?

— Nimic, domn’ locotenent.

Locotenentul se aplecă deasupra mea şi îmi puse palma pe obraz schiţând un fel de gest de mângâiere.

— Ei, ostaş, mă auzi?

Nu i-am răspuns.

— Pesemne că iarăşi o fi leşinat. Vezi, dacă se trezeşte sau dacă vine ambulanţa, anunţă-mă.

— Am înţeles, domn’ locotenent, am să vă anunţ imediat.

— Eu sunt sus. Fir-ar al dracului, încurcată treabă!

L-am auzit ieşind. Am aşteptat puţin, atâta timp cât am presupus că-i trebuie ca să ajungă la etaj, pe urmă am deschis ochii. Sachelarie, ei da, abia acum s-a bucurat – încă nu apucase să adoarmă – şi de bucurie iarăşi s-a ridicat, gata să dea fuga după locotenent.

— Stai jos, Radule! i-am cerut şi am gemut fiindcă mă durea undeva înăuntru, unde anume nu puteam preciza, atunci când vorbeam.

— Ce fuse, domn’ elev? Am tras o spaimă când te-am găsit!... Credeam că eşti şi dumneata mort. Apoi amintindu-şi: Mi-a ordonat domn’ locotenent să-l chem când îţi vei reveni.

— Lasă, ai să-l chemi mai pe urmă... Acum am însă o mare rugăminte la tine, Radule.

— Ce rugăminte, domn’ elev? Că dacă îmi este în putinţă ce, parcă trebuie să mă rogi?

— Tu ştii, Radule, că mie „capturi” nu mi-au trebuit.

— Ştiu, domn’ elev! Şi apoi un infanterist ce să facă el cu „capturile”? Să le care în spate?

— Ei bine, am eu aşa o toană, să iau o captură din Castelul ăsta afurisit, unde...

— Şi ce captură vrei să iei? mă întrerupse el.

— Tabloul din camera care a fost a domnului locotenent.

— Păi crezi că domn’ locotenent are să te lase să-l iau? E cam repezit dumnealui.

— Parcă trebuie să ştie! Taie pânza cu baioneta, de jur împrejurul ramei, şi adu-o aici. Şi fiindcă vedeam că ezită, am adăugat: Gândeşte-te, Radule, că dacă îl trimiteam pe Stoica şi nu pe tine, acum tu erai mort şi el trăia.

Cred că argumentul acesta l-a hotărât. S-a ridicat şi a plecat. Cum mi-a bătut inima de tare până l-am văzut înapoindu-se cu pânza!...

— Ei, şi acuma ce să fac cu ea? mă întrebă.

— Împătureşte-o ca pe o batistă de câte ori se poate şi vârî-mi-o în buzunarul pantalonilor.

— Nu se strică?

— Nu am de gând s-o vând ca să scot bani pe ea. Ţi-am spus că e doar o toană de-a mea.

Sachelarie făcu întocmai.

— Acuma pot să-l chem pe domn’ locotenent?

— Cheamă-l. Să nu care cumva să-i spui de pânză. Dacă e repezit, cum spui, e în stare să-mi facă acte pentru fleacul ăsta.

— Nu-i spun, – cum să-i spun?

A plecat în goană. Dar n-am mai apucat să-i povestesc atunci locotenentului cele întâmplate, fiindcă atunci sosi şi ambulanţa.

Mi-a luat interogatoriul la spital, abia după operaţie. Am povestit tot ceea ce se întâmplase şi, la rândul meu, am aflat tot ceea

ce mă interesa să aflu: că, până la urmă, cadavrul lui Pantazi fusese găsit tot în lac; că după investigaţii, nu chiar de la început fructuoase, locotenentul descoperise o uşă secretă ce ducea într-o încăpere, de asemenea secretă, situată în subsolul Castelului; că la această încăpere secretă se putea ajunge şi din afară, printr-un gang subteran lung de circa un kilometru; că, în fine, bătrânul grof, după toate aparenţele, nu fusese în deplinătatea facultăţilor sale mintale.

Erau mulţi câini pe „Strada Amoniei”. În fiecare curte zăream măcar unul. Dintr-un anumit punct de vedere exista o corespondenţă între varietatea fantezistă a tipurilor de case şi varietatea luxuriantă a corciturilor canine de pe „Strada Amoniei”. Cred că pe un specialist – dacă vor fi existând asemenea specialişti – l-ar fi pasionat să identifice din ce amestec de rase fuseseră plămădite nenumăratele corcituri.

Porţile fiind date în lături sau numai întredeschise, câinii hălăduiau în stradă, lungiţi la umbra gardurilor, în mijlocul drumului, de-a curmezişul trotuarului, în timp ce alţii, într-un fel de ciudată procesiune, se ţineau după vreo căţea. Erau atât de mulţi câini pe stradă, încât aveam impresia că mă aflu în plin Orient. Nu ştiu dacă este îngăduit a se afirma despre câini

că pot fi indiferenţi, blazaţi. Totuşi câinii de pe „Strada Amoniei” aşa mi-au părut. Unul nu m-a lătrat, unul nu a catadicsit măcar să mă mârâie. Pur şi simplu mă ignorau, în ciuda faptului că mă găseam pentru prima dată pe strada aceea. Parcă nici nu luau cunoştinţă de prezenţa mea. La un moment dat, enervat că potăile acelea fără de număr – erau atât de multe, încât trebuia să bag bine de seamă să nu calc pe coada vreuneia – nu-mi dau nici un fel de atenţie, am plesnit un cotei peste bot cu sulul ce-l aveam în mână. Coteiul se uită la mine mustrător parcă şi, fără ca măcar să scoată un singur schelălăit, se duse să ude trunchiul unui salcâm pipernicit.

Trecuseră patru luni de când o dubă sanitară mă transportase de la Castel la un spital militar. Aproape tot acest timp mi-l petrecusem prin diferite spitale. Ultimul spital îl părăsisem cu două săptămâni înainte. O comisie medicală mă declarase invalid de gradul doi. Ceva nu era în regulă cu plămânul drept atins de unul din cele două gloanţe trase de grof. Scuipam sânge dacă făceam un efort ceva mai mare. Medicul şef mă asigurase că am să mă vindec – îmi prescrisese nişte medicamente care nu existau la farmacii şi un regim de viaţă pe care nu-l puteam aplica decât numai dacă mi-aş fi schimbat profesiunea – iar una din surori, care făcea meseria aceasta în mod voluntar, taică-

su fiind director de bancă, îmi propusese să mă însor cu ea, asigurându-mă că după nuntă vom pleca să locuim în Elveţia, până la vindecarea mea integrală.

Reţeta am rătăcit-o chiar în ziua când mi-a dat-o medicul, recomandările verbale le-am uitat, iar pe sora samariteană care pretindea că se îndrăgostise de mine – presupun că nu m-a minţit – am refuzat-o pur şi simplu fiindcă în nici un caz nu mă puteam însura cu o femeie care mă spălase şi mă curăţise ca pe un prunc nevolnic în zilele când plutisem între viaţă şi moarte.

În cele două săptămâni care se scurseseră de când ieşisem din spital, timpul mi-l pierdusem căutând adresa mamei lui Claudiu Azimioară. Nu a fost de loc uşor. Părinţii lui se despărţiseră când el avea doar câţiva ani. Claudiu rămăsese cu tatăl său. Acesta, deşi profesor de liceu, ceruse şi obţinuse să fie numit învăţător într-o comună din judeţ, din motive pe care nu le-am putut afla. De fosta lui soţie n-a mai vrut să ştie şi, în decursul anilor, s-a priceput să insufle lui Claudiu atâta aversiune faţă de aceea oare îi dăduse viaţă, încât acesta, chiar după majoratul său, niciodată n-a manifestat curiozitatea s-o cunoască.

Toate acestea le-am aflat de la o mătuşă a lui Claudiu Azimioară şi tot de la ea motivul care l-a determinat pe tatăl lui să ceară

divorţul.

— În timp ce Ion lupta la Mărăşeşti – Ion era tatăl lui Azimioară – ea îşi făcea de cap la Bucureşti, fiindcă n-a voit să plece în refugiu, în Moldova.

Ce s-a mai întâmplat apoi cu ea, după divorţ, mătuşa lui Azimioară prea multe nu ştia. Atâta doar, că într-o vreme avusese nişte încurcături cu poliţia şi, dacă mai ţinea ea bine minte, fusese chiar închisă, în două rânduri, pentru vina de a fi tăinuit lucruri furate, şi că şi în prezent învârtea nişte afaceri necurate, dar că, fiind foarte şireată şi prudentă, încă nu putuse fi prinsă.

Casa în care locuia mama lui Azimioară – cea mai mare de pe toată strada – era încadrată în dreapta de o coşmelie din paiantă iar în stânga de un fel de casă-hrubă sau, dacă vreţi, de un bordei evoluat.

Deşi, după toate aparenţele, construită cel puţin cu zece ani mai devreme decât toate celelalte case de pe „Strada Amoniei”, la fel ca ele avea un aer obosit, blazat şi nu m-aş fi mirat de loc dacă, dintr-o dată, cărămizile, obosite sau numai plictisite să stea unele peste altele, ar fi început să se desprindă, să se năruiască ca să scape de apăsarea acoperişului prea greu din cauza olanelor murdărite de găinaţul porumbeilor, probabil numeroşi dacă ţineam seama de mărimea

hulubăriei care, fără prea multe amenajări, se putea transforma într-un garaj spaţios.

Casa avea grilaj de fier, singura de pe toată strada. Deasupra porţii era prinsă o plăcuţă de alamă strălucitoare – dovadă că cineva avea grijă s-o lustruiască periodic – pe care am citit:

Azil de câini

S. A.

Nu exagerez afirmând că am rămas cu gura căscată. Habar nu avusesem că în oraş exista un azil de câini, şi tocmai pe o stradă unde totul îţi suscita curiozitatea. Încercam să-mi închipui ce putea să însemne un azil de câini şi nu izbuteam, după cum nu izbuteam nici să mă dumiresc, dacă, într-un astfel de azil, câinii erau aduşi de stăpânii lor, aşa cum sunt aduşi bătrânii şi bătrânele de către fii sau de fiice – dovadă neîndoioasă a sentimentelor filiale – sau pur şi simplu administraţia azilului, pe propria cheltuială, aduna câinii vagabonzi de pe stradă şi, făcând concurenţă hingherilor, în loc să-i transforme în săpun şi mănuşi, îi adăpostea şi-i hrănea până când un înger al morţii canin – dacă o fi existând vreunul – se îndura de ei. Cel mai mult mă derutau iniţialele SA. După ştiinţa mea, S. A. nu putea să însemne altceva decât Societate Anonimă. Şi

de asemenea, tot după ştiinţa mea, societăţile anonime erau înfiinţate de indivizi care îşi uneau capitalurile în vederea unor viitoare şi promiţătoare beneficii. Nu auzisem însă, şi îmi era imposibil să înţeleg, în ce fel un azil de câini putea deveni sursă de câştiguri într-un oraş ca al nostru.

În casa unde locuia mama lui Azimioară şi unde se afla sediul „Azilului de câini”, spre surprinderea mea, nu am zărit, în curte, nici măcar un căţel. De altfel curtea era aşa de mică, încât, în afară de o singură cuşcă – lipsea şi ea – în nici un caz nu ar mai fi încăput una. Amănuntul acesta fu un prilej de şi mai mare mirare, deoarece îmi închipuiam că, într-un azil de câini, pensionarii patrupezi nu puteau fi adăpostiţi altundeva decât în nişte coteţe instalate fie într-o curte, fie, eventual, într-un parc.

Întrucât poarta de fier era întredeschisă am împins-o în lături, am intrat în curte şi m-am îndreptat hotărât către uşa de la intrare, de asemenea întredeschisă. Sonerie nu exista, aşa că a trebuit să ciocănesc. O dată, de două ori, de mai multe ori. Dar fiindcă nimeni nu se arătă, şi cum eu eram tare nerăbdător să dau ochii cu mama lui Azimioară, am împins uşa şi am intrat în casă. Dar în clipa când am trecut pragul, dintr-o dată au început să mă latre, de dinapoia uşilor, pe diferite voci, zece, douăzeci,

treizeci – nu ştiu câţi, dar zgomotul lătrăturilor era atât de infernal, încât am fost convins că „azilul” adăpostea între pereţii săi cel puţin o sută de cuini. Năvălise asupra auzului meu un zgomot atât de infernal de lătrături, iar asupra aparatului meu olfactiv o duhoare atât de insuportabilă, încât, năucit de avalanşa de lătrături şi de mirosuri, sigur că aş fi sfârşit prin a da bir cu fugiţii dacă nu aş fi ţinut în mână sulul, dacă n-aş fi dorit, mai presus de orice, să arăt mamei lui Azimioară portretul grofului. Într-un anumit sens, pânza „capturată” din Castel fusese pentru mine un fel de talisman. Dacă n-am murit, dacă am supravieţuit, a fost poate şi pentru că mi-am dorit atâta, la spital, când pluteam între viaţă şi moarte, să trăiesc pentru ca odată şi odată să pot sta de vorbă cu mama lui Azimioară. Păzisem pânza precum un Harpagon comoara. Ajunsesem, într-un fel, proverbial prin spitalele pe unde trecusem. Când m-au urcat pe masa de operaţii, după ce m-au narcotizat, în loc să număr, aşa cum mi se recomandase, am început să-l înjur pe chirurg că vrea să-mi fure pânza. Când aveam febră, deliram numai în legătură cu pânza, iar coşmarurile din vis erau tot în legătură cu ea. În acele coşmaruri, ba cineva îmi fura portretul, ba îl pierdeam, ba lua foc, ba un copil, de fiecare dată acelaşi, o tăia fâşii-fâşii cu foarfecă.

Din fericire, în realitate, nu se întâmplase nimic din toate acestea. Mă vindecasem, descoperisem adresa mamei lui Azimioară, şi acum mă găseam în holul casei ei, ameţit de lătrături şi de duhoarea de câine.

Am bătut în prima uşă şi, fără să mai aştept să mi se răspundă, am deschis-o. M-a trăsnit o duhoare şi mai pătrunzătoare şi, probabil instinctiv, ca să mă apăr de duhoare, am dat să ies.

— Intră, domnule, intră! am auzit un glas de femeie invitându-mă.

Mi-am învins slăbiciunea şi am dat curs invitaţiei.

Camera al cărei prag îl păşisem era mare de cel puţin cincizeci de metri pătraţi. Nu avea altfel de mobilă decât canapele de-a lungul celor patru pereţi, şi fotolii. Dar ce canapele!... Ce fotolii!... Vechi, cu tapiseria destrămată, cu arcurile desfundate, ba chiar şi cu câte un picior rupt. Pe toate aceste canapele şi fotolii câini de toate mărimile, de toate culorile, de toate rasele. Stăteau tolăniţi pe canapele şi fotolii, unii dormeau, alţii se hârjoneau. Erau cel puţin treizeci de câini. Pe jos, pe covorul pătat şi ros, alţi vreo zece.

Când mă văzură, începură să latre cu toţii, pe diferite tonuri, asurzitor.

— Tăceţi, copii!

Şi „copiii” tăcură imediat. Femeia care le

poruncise să tacă, aceeaşi care mă invitase să intru, stătea pe un fotoliu, la fel de dărăpănat, în faţa unei măsuţe. Nu era singură. De partea cealaltă, faţă în faţă, se mai afla o altă femeie. Jucau cărţi şi au continuat să joace şi după apariţia mea neaşteptată. Erau amândouă bătrâne, în jur sau chiar trecute de şaizeci de ani, îmbrăcate în rochii negre, murdare, vechi. Amândouă fumau ţigări făcute, înfipte în nişte ţigarete lungi, din chihlimbar, amândouă aveau părul vopsit în roşu, amândouă aveau vocea îngroşată din cauza tutunului. Deşi nu semănau fiziceşte, am fost convins că sunt surori.

— Domnul ce doreşte? mă întrebă aceea dintre ele care mă invitase să intru.

— Dumneavoastră sunteţi fosta doamnă Azimioară? am întrebat.

Se uită la mine bănuitoare, apoi mă întrebă:

— Eşti de la poliţie?

— Nu sunt, şi pot să vă spun că cei de la poliţie nu-mi sunt de loc simpatici, am asigurat-o dinadins ca să-i câştig bunăvoinţa.

Un căţel care până atunci se jucase pe covor, îi sări în poală.

— Cară-te, Ionică! îl certă, şi căţelul se supuse imediat.

Mama lui Azimioară, căci ea era, se uită la partenera ei de joc, parcă indignată, parcă amuzată, nu mi-am putut da seama, apoi o

întrebă:

— Adela, crezi că ăsta a scăpat din balamuc?

Aceea care purta numele de Adela, fără să se uite la mine, întrerupându-se pentru o clipă din joc, puse aceeaşi întrebare unui foxterrier pe care îl ţinea în poală.

— Gigi, crezi că domnul a scăpat din balamuc?

Gigi nu-i răspunse. În schimb începu s-o lingă pe faţă.

Nu ştiam cum să reacţionez. Îşi băteau joc de mine sau erau ele nebune?

— Nu cred că aveţi motiv să mă consideraţi nebun, scăpat din balamuc, numai fiindcă am întrebat care dintre dumneavoastră este fosta doamnă Azimioară, am răspuns într-o doară, fiindcă trebuia totuşi să spun ceva.

— Păi bine, domnule, am fost măritată de zece ori. Vrei dumneata să ţin minte dacă vreunul dintre cei zece bărbaţi pe care i-am avut s-a numit Azimioară?

— Totuşi nu este un nume prea obişnuit. Dacă v-aţi forţa puţin memoria, poate că v-aţi reaminti. De altfel, v-aş putea ajuta eu...

— Adela, am purtat eu vreodată numele de Azimioară? întrebă, după care pufni imediat în râs. Sfinte Sisoe, ce nume caraghios!

— Dar bine, Jeni, ai uitat că în prima ta căsătorie te-ai numit doamna Azimioară?

— Aşa, tu!... Apoi către mine: Da, domnule,

eu sunt fosta doamnă Azimioară. Ce doreşti de la mine?

N-am apucat să deschid gura fiindcă doi câini de pe una din canapelele desfundate se încăierară. Ea întoarse capul şi începu să-i certe:

— Petruţ şi tu Miroane, dacă nu vă astâmpăraţi vă pun la colţ.

Ameninţarea îşi făcu imediat efectul. Câinii se potoliră pe loc. Uimirea mea nu mai cunoştea margini: că aici câinii purtau nume de oameni, că mama lui Azimioară nu le încurca numele şi că, în fine, ei o ascultau necondiţionat.

— Doamnă, aş vrea să vă vorbesc, dar, iertaţi-mă, nu s-ar putea în altă parte? am întrebat.

— Te fereşti de dumneaei? Eu faţă de Adela nu am secrete.

— Nu-i vorba de asta. Vreau să spun că aici, ştiţi, cu atâţia câini. Poate putem sta de vorbă într-o cameră ceva mai aerisită.

Mirosea îngrozitor a urină şi fecale de câine.

— Acesta este salonul nostru de primire, domnule. Dacă aveţi ceva să-mi spuneţi, poftim, luaţi loc. Şi îmi arătă un fotoliu pe care dormea un câine, oare purta numele de Sandu şi care, la porunca ei, îşi părăsi culcuşul mutându-se pe covor, unde îşi continuă somnul.

M-am aşezat pe un colţ al fotoliului care mi se păru ceva mai curat.

Am intrat de-a dreptul în subiect.

— Doamnă mă întorc de pe front. Adică vin din spital, fiindcă am fost rănit.

— Adela – mă întrerupse ea – cum, dragă, încă nu s-a terminat războiul?

— Dragă Jeni, cred că se va termina mai înainte de a muri noi. Apoi către mine: Crezi, domnule, că pe prietena mea Jeni o interesează că dumneata vii dintr-un spital? Zău că n-o interesează, şi nici pe mine.

— Am venit să vă aduc vestea tristă, doamnă, că fiul dumneavoastră, Claudiu, a murit pe front.

— Se poate, domnule, să fi murit acum pe front. Mai precis, când zici că a murit?

— În urmă cu patru luni, doamnă.

— Pentru mine fiul meu a murit mai de mult. A murit, domnule, în anul când a devenit major şi când nici măcar atunci n-a voit să ştie de mine, mama lui, când nici măcar atunci n-a fost în stare să se smulgă de sub influenţa lui tată-su.

— Doamnă, îmi îngădui să vă pun o întrebare, pe care, recunosc, nu am nici un drept să v-o pun, dar la care totuşi vă rog să-mi răspundeţi sincer: Claudiu a fost fiul lui Ion Azimioară?

— Într-adevăr este o întrebare, domnule, pe

care nu ai dreptul să mi-o pui. Nu înţeleg, însă, de ce te interesează pe dumneata. Aţi fost prieteni?

— Da! Claudiu a fost totodată şi comandantul meu de pluton.

— Şi-a exprimat vreodată faţă de dumneata îndoiala că... ar fi fiul tatălui său?

— Nu, doamnă! Lui Claudiu nu i-a trecut niciodată prin minte aşa ceva.

— Atunci? Atunci cum de ţi-a trecut dumitale? Apoi către un câine, un şoricar: Mitrale, las-o în pace pe Mioara, auzi!

Am despachetat sulul şi derulându-l în faţa ei, pe măsuţă, i-am spus:

— Portretul acesta, doamnă, l-am găsit într-un Castel din Ungaria. Portretul reprezintă pe stăpânul Castelului. Se numea Andrássy. Portretul şi numele vă spun ceva, doamnă?

Mama lui Azimioară nu-mi răspunse imediat. Privi portretul şi, pe măsură ce îl privea, chipul ei devenea mai puţin respingător. Nu mai era nevoie să-mi confirme prin cuvinte: am înţeles că îl cunoscuse, cândva îl cunoscuse. Cât timp l-a privit, nu ştiu. În orice caz mult. Pe urmă, am auzit-o:

— Vezi, Adela, vezi? Priveşte-l şi spune-mi dacă am avut sau nu dreptate când susţineam că un alt bărbat mai frumos ca Pişta nu există. Haide, priveşte-l odată! se răsti la ea, fiindcă Adela, ignorând cu desăvârşire portretul

desfăşurat pe masă, se juca, trăgând de urechi căţelul.

Când se hotărî să se uite la portret, îl privi la rândul ei îndelung.

— Un bărbat foarte frumos, Jeni! Ai avut dreptate.

— În uniformă de husar era şi mai frumos. Îţi jur, Adela.

— El a fost tatăl lui Claudiu, nu-i aşa, doamnă?

— Da, el! Pişta a fost singurul bărbat pe care l-am iubit în viaţa mea. L-am cunoscut în timpul ocupaţiei, la Bucureşti. Pe urmă a plecat pe front. Nu mi-a scris. Nu mi-a scris nici după război. Am crezut că a murit, că l-au omorât comuniştii în timpul revoluţiei. Era doar un conte. Pe urmă am aflat că trăieşte. Dar nu i-am purtat pică. L-am iubit mult. Cred că şi el m-a iubit puţin şi că a suferit când a trebuit să ne despărţim. Dumneata l-ai cunoscut personal?

— Nu! L-am văzut... mort.

— E mort va sa zică!

— Da, e mort! A fost împuşcat.

— Împuşcat? El... un conte? Dar ce a făcut?

— A asasinat în mod mişelesc patru camarazi de-ai mei, doamnă, şi numai puţin a lipsit să le împărtăşesc şi eu soarta. Claudiu tot din cauza lui a murit.

— Vrei să spui că unul dintre cei patru a fost

Claudiu?

— Nu, Claudiu a fost al cincilea. Nu l-a omorât cu mâna lui, dar Claudiu din cauza lui a murit.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Regret, dar amănunte nu vă pot da.

Nu voiam să-i spun că Azimioară îşi zburase creierii din respect pentru acela care îmi fusese prieten.

M-am ridicat. Aflasem ceea ce voisem să aflu. Şi acum duhoarea din nou acţionă violent asupra mea.

— Domnule, portretul acesta... ai vrea să mi-l vinzi mie?

— Vi-l dăruiesc, doamnă. Mie nu-mi face trebuinţă. Bună ziua!

— Totuşi, domnule, în fond care a fost scopul vizitei dumitale?

— Îl ştiţi, doamnă! Am vrut numai să am confirmarea că prietenul meu Claudiu a fost fiul grofului Andrássy.

— Şi la ce-ţi foloseşte?

— La nimic, doamnă, absolut la nimic. Încă o dată, bună ziua.

Am deschis uşa, am ieşit, dar mai înainte de a apuca s-o închid înapoia mea, am auzit-o spunându-i celeilalte, Adelei:

— Eu cred, totuşi, Adela, că dacă n-o fi scăpat chiar din balamuc, în orice caz nici în toate minţile nu-i.

N-am auzit ce a răspuns Adela, dacă i-a dat sau nu dreptate.

Am ieşit în stradă. În stradă mirosea frumos a primăvară. Norii începuseră să se subţieze. Încă puţin şi soarele avea să răzbească. Era doar primăvară. Ei da, era primăvară!

Redactor responsabil: CONST. POPESCU
Tehnoredactor: AUREL BUCUR
Dat la cules 27.02.1968. Bun de tipar 20.06.1963. Apărut 1968. Tiraj 27 160 ex. Broşate 25 090 ex. Legate ½ 2070 ex. Hârtie tipar înalt tip B de 63 glm1. Format 560x840/16. Coli ed. 25,21. Coli tipar 26,5. A. nr. 21 934/1967. C.Z. pentru bibliotecile mari şi mici 859–32
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii”. Piaţa Scânteii nr. 1, Bucureşti – Republica Socialistă România,comanda nr. 80 180